

รายงานการวิจัย

การศึกษาเปรียบเทียบการสักของไทยกับของญี่ปุ่น
A COMPARATIVE STUDY OF THE THAI
AND THE JAPANESE TATTOOING

นันทัชญา มหาจันทร์

เริ่มบริการ

14 พ.ค. 2552

28 มี.ค. 2552

BR 011.870

249325

ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คานา

ในบรรดาการรักของประเทศต่าง ๆ การรักของไทยส่วนใหญ่เป็นการกระทำอันเนื่องมาจากความเชื่อทางไสยศาสตร์ ความเชื่อในเรื่องโชคกลางของขลัง มีเป็นส่วนน้อยที่รักเพื่อความสวยงาม ในการรักที่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์นั้น ผู้รักมีจุดประสงค์ในด้านความอยู่ยงคงกระพันชาตรี มีหนึ่งเหนียว เชื้อขวงศาสตร์อาวุธไม่สามารถแผ้วพานผิวหนึ่งได้ จุดประสงค์ทางด้านความแคล้วคลาดปราศจากเภทภัย สิ่งเลวร้ายทั้งปวง จุดประสงค์ทางด้านเมตตามหานิยมเป็นที่รักใคร่ของคนทั้งปวง รวมทั้งจุดประสงค์ทางด้านความมีโรคลาก ร่ำรวยทรัพย์สินเงินทอง ทั้งมีสุขภาพดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ และมีอายุยืน รวมความว่าคนไทยหวังพึ่งพาความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ของรอยสักให้คุ้มครองป้องกันผู้สักให้มีความสุข ปราศจากสิ่งเลวร้ายทั้งปวง

ส่วนการรักของญี่ปุ่น ซึ่งจัดว่าเป็นการรักที่มีระเบียบแบบแผนที่สุด มีความสวยงามที่สุด และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมากที่สุด ในบรรดาการรักของประเทศทั้งหลาย และได้รับความนิยมแพร่หลายไปทั่วโลก แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงให้เหมือนได้ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง จนได้ชื่อว่าเป็นการรักแบบญี่ปุ่น แต่ก็มีบางเรื่องที่มีส่วนเหมือนกันกับการรักของไทยไม่น้อย โดยเฉพาะที่ไทยกับญี่ปุ่นอยู่ในภูมิภาคเดียวกัน การรักของไทยกับของญี่ปุ่นจึงน่าจะมีส่วนที่นำเสนอ น่าศึกษาไม่ใช่น้อย โดยเฉพาะทางด้านความเชื่อและปรัชญาเบื้องหลังการรัก

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงศึกษาเปรียบเทียบการรักของไทยกับญี่ปุ่นในประเด็นต่าง ๆ อย่างกว้างขวางทั้งข้อที่เหมือนกันและแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะทำการเปรียบเทียบ จำเป็นต้องศึกษาการรักของแต่ละประเทศโดยละเอียดเป็นเบื้องต้น จากนั้นจึงเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างในแต่ละเรื่องเป็นลำดับไป ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยเรื่องนี้จะเป็นงานวิจัยฉบับบุกเบิกที่เกี่ยวกับการรักของไทยกับของญี่ปุ่น และหวังว่าคงจะเป็นประโยชน์ในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการรักในโอกาสต่อไป

คู่มือการ

งานวิจัยครั้งนี้จะสำเร็จลงไม่ได้เลย หากไม่ได้รับการสนับสนุน และการอนุเคราะห์จากผู้มีพระคุณต่อไปนี้

นายพลตำรวจตรี แผล้ว รัตติพันธ์ ผู้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ภาพถ่ายสี และข้อมูลเกี่ยวกับลายสัก

นายประเสริฐ เมฆมณี แห่งกรมราชทัณฑ์ผู้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ ในการถ่ายภาพลายสักและข้อมูลเกี่ยวกับการสัก

อาจารย์ธรรมบุญ เวชวงศ์ ผู้ให้ความอนุเคราะห์เกี่ยวกับการถ่ายภาพ ลายสักและข้อมูลเกี่ยวกับการสักทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ดร.สัญญา จัตตานนท์ รองศาสตราจารย์เดือน สันธุ์พันธุ์ประทุม แห่งภาควิชาคอมพิวเตอร์ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ให้ความกรุณาในการ วิเคราะห์ข้อมูลและการเขียนรายงานการวิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์รินนระระ ชูมิโอะ แห่งมหาวิทยาลัยโยเกเบ และ เพื่อน ๆ ชาวญี่ปุ่นที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในด้านต่าง ๆ จนทำให้งานวิจัย ครั้งนี้สำเร็จลงได้

ยังมีผู้มีพระคุณอีกเป็นจำนวนมากที่มีส่วนช่วยให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงได้ ด้วยดี หากผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามได้หมดทุกท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ที่กล่าว นามมาแล้วข้างต้นและผู้ที่ไม่ได้กล่าวนามมาให้ปรากฏไว้ ณ ที่นี้ทุกท่าน

ผู้วิจัย

เรื่องที่วิจัย การศึกษาเปรียบเทียบการสักของไทยกับการสักของญี่ปุ่น

ผู้วิจัย อาจารย์นันท์ชญา มหาจันทร์

ปีที่วิจัย 2540

บทคัดย่อ

การสักเป็นเรื่องที่มีความลึกซึ้งซับซ้อน และอยู่ในความสนใจของคนทั่วโลก มาเป็นเวลาช้านาน ทั้งนี้มาซึ่งแต่ในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเป็นการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการสักของไทย กับการสักของญี่ปุ่น ในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ความมุ่งหมายของการสัก ลักษณะของการสัก รูปรอยในการสัก การใช้สัญลักษณ์ ความเชื่อ เครื่องมือที่ใช้ในการสัก กรรมวิธีในการสัก ตำแหน่งที่สัก ผู้ทำการสัก และการปฏิบัติภายหลังการสัก

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้รวบรวมจากตำรา เอกสาร ทั้งของไทย และของต่างประเทศ รูปรอยของการสัก และการสำรวจ การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า การสักของไทยกับของญี่ปุ่น มีความเหมือนกันในบางเรื่อง และมีความแตกต่างกันในบางเรื่อง สำหรับรายละเอียดมีปรากฏในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างการสักของไทยกับของญี่ปุ่น ได้แก่ เรื่องความมุ่งหมายในการสักและลักษณะของการสัก การสักของไทยกระทำเนื่องจากความเชื่อเรื่องโชคลางของขลัง และพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น อาณาจักรสักลับมัสจรร์ยต่าง ๆ ความศักดิ์สิทธิ์ โชคลาภ เมตตามหานิยม ความมีอายุยืน ความมีเสน่ห์เป็นที่รักของคนทั่วไป ความแคล้วคลาดจากภยันตรายทั้งปวง ตลอดจนความมีหนังเหนียว ศาสตร์วิชาไม่สามารถทำอันตรายได้ เป็นต้น สำหรับรูปรอยที่สักก็ได้รับการออกแบบเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน รูปรอยที่สักเหล่านี้ได้แก่ คาถา และยันต์ หรือรูปอื่น ๆ อันได้แก่ เทพเจ้า

สัตว์ พิษ และสิ่งของ ช่างสักบางคนผสมน้ำมันหรือสมุนไพรลงานหมึก เพื่อให้ รอยสักมีความขลัง อาจารย์สักบางคนโดยเฉพาะอาจารย์สักที่เป็นพระ มีการ บริกรรมคาถาในระหว่างสักด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อให้รอยสักมีความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ ตามต้องการ

การสักของญี่ปุ่นมีเอกลักษณ์โดยเฉพาะของตนเองทั้งงานด้านการออกแบบรูปรอยที่สัก ตลอดจนความละเอียดประณีตในการสัก จึงจัดว่าเป็นงานที่มีความสำคัญในระดับชาติ คำว่า การสัก เป็นศิลปะที่เรียกว่า อิเรซิมิ โดยศัพท์ หมายถึง การสอดหมึก หากเป็นคำที่เก่ากว่านั้นและสละสลวยกว่านั้น ใช้คำว่า ไรชะริมะระนะ หมายถึง สิ่งที่ถูกจําหลัก อันได้แก่ ผิวนิ่งของมนุษย์ที่ถูกจําหลัก รูปรอยลงไป ในญี่ปุ่น ความมุ่งหมายหลักของการสักได้แก่ การประดับตกแต่ง ร่างกาย การสักแบบญี่ปุ่นนั้นมักจะเป็นการสักแบบเต็มตัว หรือครึ่งตัว รูปรอยที่ สักส่วนใหญ ได้แก่ เทพเจ้า วิรชานานิยาย สัตว์านเทพนิยาย พิษ และสิ่งของ รอยสักของญี่ปุ่นส่วนใหญได้รับการออกแบบมาจากหนังสือนิยายที่ชื่อว่า ซูอิโคเคน และ ตัวละครคาบูกิ ทั้งนี้เพื่อแสดงค่านิยมทางจิตวิญญาณ เช่น ความอดทน ความกล้าหาญ ความอดทนบึกบึน ความมีใจเมตตา และความซื่อสัตย์ การสัก แบบญี่ปุ่นมีแบบแผนที่แน่นอน การสักแบบญี่ปุ่นซึ่ง เป็นที่นิยมชมชอบของคนส่วนใหญ่ มีแบบแผนที่เป็นเอกลักษณ์เป็นของตนเอง และเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางของ ผู้ที่นิยมการสักทั่วโลก

Title : A Comparative Study of the Thai and the
Japanese Tattooing
Researcher : Ms. Nanchaya Mahakhan
Year : 1997

Abstract

Tattooing has long been interested and mysterious matter not only in Thailand and Japan but it is a worldwide popularity. The purpose of this research was to compare the similarities and the differences between the Thai and the Japanese tattooing in the following aspects : purpose, forms, designs, symbols, believes, instruments and equipments, methods, positions, tattooists and the do and don't after tattooing.

Data were gathered from documents, artifacts and surveys. The data were analysed by mean of content analysis.

Results of the study revealed that the Thai and the Japanese tattooing were similar in some aspects and different in some aspects as shown comprehensively in the research report. But the main point of the differences were the purpose and the forms of tattooing. For the Thai tattooing, it was for superstitious purpose accompanied with talisman and magical rite such as miraculous powers, efficacy, good fortune, popularity, longevity,

glamour, survival, unbeatable tough skin, could not be wounded by weapons. Tattoo designs for magical purpose was another matters. They were abbreviated sacred words or sacred figures : Gatha or Yanta that were specific to the tattoo. The other designs were gods, animals, plants and objects. Some tattooists put the specific kind of essential oil or herbal medicine into the color ink to make the tattoo miraculously powerful. Some tattooists especially a priest incanted the 'Gatha' (sacred words) in magic spells as a ritual practice while tattooing to produce magical or supernatural effect.

As the Japanese tattooing, it was most strongly associated on a national basis. This was because it was within Japan most unified, mostly densely applied, most finely detail and most completely covering tattoos were found. In Japan tattoos were the art of Irezumi, literally meaning the 'insertion of ink' or more classically and elegantly hori-mono, meaning something which is 'carved' 'sculpted' or 'engraved'. In Japan the main purpose of tattooing was bodily decoration. Among the Japanese style full-body or half-body tattoos, the designs were gods, novel heroes, mythological animals, plants and objects. Most of the Japanese tattoos were designed around the tenets of the Suikoden or inspired by Kabuki plays and tend to glorify spiritual values such as patience, courage, perserverance, generosity and loyalty.

The Japanese tattooing had had the specific form. Despite the popularity of the tattooing worldwide, within the minds of most people, the Japanese styled tattoo was unique and a world-renowned among the tattoo fanatics.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	ภูมิหลังของการวิจัย 1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย 6
	ระเบียบวิธีวิจัย 6
	ขอบเขตของการวิจัย 6
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 7
2	การสักของมนุษย์ 8
	ความมุ่งหมายในการสัก 8
	การสักกับการประกอบอาชีพการรวม 25
	ความหมายของรูปรอยที่สัก 29
3	การสักของไทย 35
	ตำนานการสักของไทย 36
	ข้อบัญญัติในการสักของไทย 43
	เครื่องมือ สูตรน้ำยา และกรรมวิธีในการสัก 46
	รูปรอยในการสักของไทย 50
	จิตวิทยาเกี่ยวกับการสัก 60
4	การสักของญี่ปุ่น 69
	ประวัติการสักของญี่ปุ่น 69
	รูปรอยในการสักของญี่ปุ่น 85

บทที่	หน้า
จุดประสงค์ของการสัก	92
เครื่องมือสัก	97
วิธีการสัก	100
5 การเปรียบเทียบการสักของไทยกับญี่ปุ่น	107
ความมุ่งหมายของการสัก	108
ลักษณะของการสัก	118
อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัก	122
การราชสีห์สัญลักษณ์	136
ความเชื่อ	148
เครื่องมือที่ใช้ในการสัก	155
กรรมวิธีในการสัก	159
ตำแหน่งที่สัก	163
ผู้ทาสัก	173
ข้อปฏิบัติภายหลังการสัก	180
บรรณานุกรม	199
ภาคผนวก	203
ก นามาทินาย	204
ข ตัวอย่างลายสักของไทย	208
ค ตัวอย่างลายสักของญี่ปุ่น	228

บทที่ 1

ภูมิหลังของการวิจัย

ความสำคัญของปัญหา

การสักรูปรอยลงบนผิวหนัง เป็นวัฒนธรรมของมนุษย์ที่มีมา เป็นเวลาช้านานด้วยความมุ่งหมายที่แตกต่างกันไปในแต่ละสังคม บ้างก็กระทำตามพิธีกรรมทางลัทธิศาสนาหรือขนบประเพณี บ้างก็กระทำเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ บ้างก็กระทำตามความนิยมของท้องถิ่น แต่ไม่ว่าจะกระทำด้วยความมุ่งหมายใดก็ตาม การสักย่อมแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเพื่อเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง จนต้องจารึกรูปรอยไว้บนผิวหนังให้เป็นการถาวรไปชั่วชีวิต

การค้นพบศพของพระเจ้าอียิปต์ ในหลุมศพในลักษณะของมัมมี่ ซึ่งมีอายุประมาณ 2000 ปีก่อนคริสตกาล มีรอยสักเป็นเส้นขนานสองเส้นที่ท้องนักวิชาการเชื่อว่าชาวอียิปต์ที่มีอาชีพนักเรือ นักเดินระบำ จะสักสัญลักษณ์ของเบส ซึ่งหมายถึงผู้คุ้มครองที่ศักดิ์สิทธิ์ (Wroblewski. 1981)

คำว่า Tattoo ซึ่งแปลว่า รอยสัก ในภาษาอังกฤษมาจากศัพท์ว่า Tatan เป็นภาษาตาฮีเตียน แปลว่า รอยสัก จึงสันนิษฐานว่า ชาวตะวันตกรู้จักการสักมาจากชาวตาฮีเตียน ซึ่งเป็นชาวเกาะ ในยุคที่ชาวตะวันตกเดินเรือไปยังที่ต่าง ๆ เมื่อศตวรรษที่ 15-16 นี้เอง อย่างไรก็ตาม นักโบราณคดีสันนิษฐานว่าการสักได้มีมาก่อนแล้ว ตั้งแต่สมัย 8000 ปีล่วงมาแล้ว ทั้งนี้โดยอาศัยหลักฐานที่ขุดค้นได้จากหลุมฝังศพโบราณ (ยูธิษเสียร. 2501)

ทว่าเรานิยมการสักมาเป็นเวลาช้านาน แต่การค้นคว้าหาหลักฐานการกระทำได้ค่อนข้างยาก เนื่องจากไม่มีหลักฐานทางด้านวัตถุและจารึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับเรื่องการสัก แต่จากการศึกษาจากหลักฐานทางด้านอื่น เช่น จารึก ภาพ วรรณคดี ตลอดจนศิลปวัตถุ และโบราณวัตถุ เป็นต้น รวมทั้ง

การศึกษาประวัติศาสตร์ของชาติอื่นที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ซึ่งมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมมาให้แก่กัน ย่อมจะทำให้ทราบถึงความเป็นมาเกี่ยวกับการสักของไทย เราได้ ชาวจีน พม่า มอญ เขมร ลาว มีวัฒนธรรมเกี่ยวกับการสักมาเป็นเวลาช้านานจึงเป็นไปได้ว่า ไทยรับเอาวัฒนธรรมเกี่ยวกับการสักมาจากชนชาติดังกล่าว

การสักอันสมัยโบราณนิยมสักเพื่อความขลัง เพื่อให้เกิดความคงกระพันชาติรี ำให้เกิดเมตตามหานิยม และเพื่อให้แคล้วคลาดจากภัยอันตราย รูปรอยที่นิยมสักกันอันสมัยนั้น ได้แก่ การสักเป็นรูปมอม ซึ่งได้แก่ กภาพราชสีห์ หรือราชสีห์ดำ ที่มีอิทธิฤทธิ์มาก นอกจากการสักเป็นรูปมอมแล้ว ยังมีการสักที่เป็นรูปรอยของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น พระพุทธรเจ้า เทพเจ้า เป็นต้น สักเป็นภาษาด้วยอักขระขอม สักเป็นรูปยันต์ต่าง ๆ รวมทั้งสักเป็นรูปของขลังอื่น ๆ เช่น รูปหมู รูปเต่า รูปจิ้งจอกสองหาง รูปพิกแฉ่น ปลัดขิก (อวัยวะเพศชาย) เป็นต้น ปัจจุบันการสักเริ่มได้รับความนิยมขึ้นอีก แต่ความมุ่งหมายของการสักในปัจจุบันกระทำเพื่อความสวยงามเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากได้รับรูปแบบของการสักมาจากญี่ปุ่น และการสักทางตะวันตก อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัจจุบันการสักเป็นที่นิยมกันกว้างขวางในหมู่ดารานักแสดง และอาชญากร

การสักดำทั้งตัว เป็นประเพณีของไทย ซึ่งอยู่แถบวันสิบสองปันนา และสิบสองจุไท แถววันสิบสองปันนา เรียกว่า ไทยใหญ่ ส่วนพวกสิบสองจุไท เรียกว่า ไทยน้อย ทั้งพวกไทยใหญ่และไทยน้อยนิยมการสักดำทั้งตัว

สมัยก่อน ลาวพุงดำ ได้แก่พวกล้านนา ตลอดจนพวกที่มาจากรัฐฉาน พวกนี้นิยมสัก บางคนสักยันต์เต็มตัว ดำบ้างแดงบ้าง เหลือเฉพาะหน้าผาก พวกนี้นับถือศาสนาพราหมณ์ ชาติเหล่านี้ ได้เดินทางเข้ามาดินแดนอีสาน พวกนี้มีการสักลายกันเต็มตัว ตั้งแต่ดำได้เข้า ลีกลงมา 2-3 นิ้ว สูงขึ้นไปจรดทวารถึงพุง ถึงเนื้อตัว ถือว่าการสักเป็นยอดของความนิยม (ไพโรจน์ สรมสร . 2524)

ผู้ชายไทยพวน นิยมสักลายรูปสัตว์ประเภทหนึ่งกันมาก เรียกว่า ลายม้าม ลายมอมและและลายนก ที่ต้นขาบนสุดจะสักลายม้ามโดยรอบ ดัดลงมา

สักลายนก ถัดจากนั้น รอบขา แบ่งออกเป็น 6 แนว สักลายมอมเป็นสัตว์สี่เท้า รูปร่างคล้ายสิงห์ เช่นเดียวกับลายม้าม แต่ลายม้ามตัวใหญ่กว่า (ณัฐภัทร นาวิกชีวิน. 2521)

จากหลักฐานระยะแรก ๆ ของญี่ปุ่น เอกสารชื่อ Nihon Shoki ซึ่งได้รับการรวบรวมขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 720 ได้ระบุว่า ชายชื่อ Azumi no Muraji ถูกลงโทษด้วยการสักที่หน้า เนื่องจากทาคความผิดร้ายแรง ประเพณีการสักหน้า เพราะกระทำความผิดนี้เหมือนกับประเพณีการสักหน้าของจีน (Richie. 1982)

มีผู้สันนิษฐานว่า การสักของญี่ปุ่นได้พัฒนาการมาจากการสักของพวกโอบุ ซึ่งเป็นชนชาวพื้นเมืองของญี่ปุ่น ที่มีถิ่นฐานเดิมอยู่ทางเหนือของเกาะฮอนชู ระยะเวลาหลังชนกลุ่มนี้ถูกผลักดันให้ไปอยู่ที่เกาะฮอกไกโด ในที่สุด พวกโอบุ ผู้หญิงเท่านั้นที่มีการสัก และสักเฉพาะที่นิ้วมือ แขน ริมฝีปากเท่านั้น ถ้าสักที่แขนและมือหมายความว่า จะทำงานหนักเพื่อสามี ถ้าสักที่ริมฝีปากหมายความว่า จะพูดเพื่อสามีและมีความเชื่ออันเทพเจ้าเป็นสำคัญ หญิงชาวโอบุ เชื่อว่า ถ้าไม่มีปากหรือรอยสักที่ริมฝีปาก เมื่อตายไปแล้วจะไม่ได้ขึ้นสวรรค์ ในกลุ่มชาวโอบุ ไม่มีการสักเนื่องจากการลงโทษ หรือสักเพื่อความสวยงามเลย (Richie. 1966)

ญี่ปุ่นเป็นประเทศหนึ่งที่มีวิทยาการเกี่ยวกับการสักที่เจริญก้าวหน้าเป็นต้นตำรับของการสักในประเทศต่าง ๆ ญี่ปุ่นมีการสักที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง จนได้ชื่อว่า การสักแบบญี่ปุ่น นักวิชาการของญี่ปุ่นได้ระบุเวลาที่เริ่มมีการสักว่า ญี่ปุ่นว่าได้เริ่มมีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสตศักราช หลักฐานเรื่องนี้ ได้แก่ รูปปั้นฮานิวา ซึ่งเป็นรูปปั้นดินเหนียวที่มีรอยสักบนใบหน้า ที่จุดพบในหลุมฝังศพโบราณ ในปี ค.ศ. 1971 ได้มีการขุดหลุมฝังศพโบราณขนาดใหญ่นี้ที่เมืองโอรากา ในหลุมศพได้พบรูปปั้นดินเหนียวที่มีรอยสักบนใบหน้า 2 รูป และได้มีการพิสูจน์ว่า รูปปั้นดังกล่าว สร้างขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตศักราช จากหลักฐานดังกล่าว ทำให้สรุปได้ว่า การสักของญี่ปุ่นมีมาตั้งแต่สมัยประมาณ 500 ปีก่อนคริสตกาลแล้ว

การสักในยุคแรก ๆ ของญี่ปุ่น กระทำด้วยความมุ่งหมายสองประการคือ การสักเพื่อเป็นการลงโทษและการสักเพื่อเป็นเครื่องหมายสำหรับการแยกคนในสังคม การสักเพื่อการลงโทษนั้น มีกสักที่หน้าผากหรือแขน ส่วนการสักเพื่อแยกคนในสังคมนั้น เป็นการแยกคนปกติกับคน 2 จำพวก คือ อาชญากรและผู้ที่ไม่มิผู้ใดอยากคบค้าด้วยออกจากกัน ผู้ที่ไม่มิผู้ใดอยากคบค้าด้วย ได้แก่ พวกอิโน (ผู้ที่ไม่ได้เป็นพลเมือง) คนกลุ่มนี้ ได้แก่ ผู้ที่ให้ความบันเทิง หรือผู้ที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับอาชญากร เช่น เพชฌฆาต สับเขร้อ เป็นต้น หลังจากพุทธศาสนาได้เผยแพร่เข้ามาในประเทศญี่ปุ่น ได้มีชนชั้นใหม่เกิดขึ้นอีกกลุ่มหนึ่ง ที่ชื่อว่าเอตะ (คนบ้านนอก) คนกลุ่มนี้มีอาชีพล่าสัตว์ ทาผลิตภัณฑจากหนังสัตว์หรือเป็นพวกที่ทำงานที่ไม่มิผู้ใดต้องการทาคนกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในชุมชนที่แยกออกไปต่างหาก และคนกลุ่มอื่นกับเอตะที่จะเข้าไปร่วมสังคมด้วย

คนอีกพวกหนึ่งที่มีการสัก ได้แก่ อาชญากร ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 ได้มีการสักเครื่องหมาย หรือถ้อยคำแก่อาชญากรที่กระทำผิด เช่น สักเครื่องหมายแทนคำว่า สุณัษ ไว้ที่หน้าผาก หรือสักขีดสองขีดไว้ที่แขน หรือสักเป็นรูปวงกลมไว้ที่ไหล่ซ้าย เป็นต้น และการสักเพื่อการประดับตกแต่งร่างกายก็เพิ่งจะเป็นที่แพร่หลายเมื่อปลายศตวรรษที่ 17 รัชสมัยที่มีการสักกันมากในหมู่โธเมอิ นักเที่ยวกลางคืน แมงดา (คน) และหัวหน้าสำนักโธเมอิ นอกจากนั้นก็มีพวกพระ และพนักงานพิธิวานโบสถ์ การสักในระยะนี้ไม่ได้สักเป็นรูป แต่สักเป็นคำปณิญา คำมั่นสัญญา ชื่อคนรัก ในสมัยโชกุกาวา การสักถูกกวัดขั้นจากรัฐบาลเช่นอันมาก ผู้ใดละเมิดต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย การสักรูปรอยบนร่างกาย ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามอย่างเข้มงวด

การสักยุคใหม่ของญี่ปุ่น เริ่มต้นจากนักดับเพลิงแห่งเอโดะ คนกลุ่มนี้แต่เดิมเป็นคนเกเร เป็นนักเลง เป็นผู้ไม่มีอาชีพเป็นหลักฐาน คุ่มกันเป็นแก๊งก์ านระยะแรกรัฐบาลญี่ปุ่นได้จ้างพวกนี้ไว้เป็นพนักงานดับเพลิงเป็นครั้งคราว นักดับเพลิงแห่งเอโดะ มีการสักทั้งตัว ทั้งร่างกาย (ยกเว้นมือและเท้า) จุดประสงค์ของการสักก็คือ เพื่อต้องการปกปิดหรือพรางส่วนของร่างกายให้มิดชิด และในขณะที่เดียวกันก็เป็นการอวดรอยสักให้ปรากฏแก่สายตาของคนทั่วไปด้วย

นอกจากนักร้องนักดับเพลิงแล้ว การสักสมัยใหม่เป็นที่แพร่หลายในหมู่ผู้ให้บริการ ช่างฝีมือ กรรมกร ผู้ใช้แรงงาน เช่น คนหามเกี่ยว คนงานก่อสร้าง เป็นต้น คนพวกนี้นิยมสักกลดลายบนร่างกายเพื่อความสวยงามเป็นสำคัญ ในช่วงหลังของสมัยเอโดะ ซึ่งเป็นช่วงแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 19 การสักเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในหมู่คนงาน จนมีคำกล่าวที่ว่า ถ้าที่ใดไม่มีการสัก ที่นั้นไม่มีคนงาน ในรายการ "7 สิ่งมหัศจรรย์ในเมืองหลวง" การสักของคนงานก็เป็นความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งด้วย โดยเหตุที่การสักได้แพร่หลายอย่างกว้างขวางในหมู่คนงาน ทำให้การสักในยุคนี้ได้รับการกล่าวขวัญว่า เป็นการรับทัศนคติของสังคม

โดยเหตุที่การสักเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะ เช่น นักดับเพลิง นักเลง อาชญากร โสเภณี เป็นต้น คนพวกนี้จึงได้รับฉายาว่า พวกไม่มีกฎหมาย ดังนั้น การสักจึงถือว่าเป็นของต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่มีความจำกัด ดังสมัยเรอูกาวา โดยที่ชนชั้นต่ำถูกตราหน้าว่าเป็นอาชญากร ผู้ที่มียศสักจึงถูกมองไปว่า เป็นชนชั้นต่ำ และเป็นอาชญากรไปด้วย ความเชื่อดังกล่าวได้รับการถ่ายทอดมาจนทุกวันนี้ ชาวญี่ปุ่นปัจจุบันยังเชื่อว่า การสักเป็นวัฒนธรรมของกลุ่มนักเลง แก๊งก้ออันธพาล และกรรมกร

การสักรูปรอยต่าง ๆ ลงบนร่างกายนั้น ผู้สักย่อมมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ ทัศนคติและค่านิยมของแต่ละบุคคล และที่สำคัญได้แก่ สิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมมีส่วนสำคัญที่จะชักนำให้บุคคลสักด้วยความมุ่งหมายใด คนไทยนิยมสักเพื่อความขลัง เช่น อยู่นางคกงระหัน เมตตามหานิยม แคล้วคลาด ไรชลาภ เป็นต้น บ้างก็สักเพื่อความงาม เพื่อให้เป็นที่เกรงขาม เพื่อจารึกความทรงจำ คนญี่ปุ่น สักเพื่อเป็นการจำแนกบุคคลออกจากกัน เพื่อแสดงหมู่พวกของตน และเพื่อความงามทางศิลปะ โดยเหตุที่ความมุ่งหมายในการสักแตกต่างกัน รูปรอยที่สักจึงแตกต่างกันออกไปในหลายลักษณะ และที่สำคัญความมุ่งหมายในการสักบางอย่าง อาจเป็นสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมหรือประพฤติก่อเกิด ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความแตกต่างและความเหมือนกันระหว่างการสักของไทยกับการสักของญี่ปุ่นโดยละเอียด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษา เปรียบเทียบการสักของไทยกับญี่ปุ่นในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการสัก
2. ลักษณะของการสัก
3. รูปรอยในการสัก
4. การใช้สัญลักษณ์
5. ความเชื่อ
6. เครื่องมือที่ใช้ในการสัก
7. กรรมวิธีในการสัก
8. ตำแหน่งที่สัก
9. ผู้ทำการสัก
10. การปฏิบัติหลังการสัก

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary analysis) การวิเคราะห์ตัวอย่างรูปรอยที่สัก (Artifact analysis) ประกอบกับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ที่มีรูปรอยสัก และผู้ทรงคุณวุฒิ ด้วยวิธีวิเคราะห์ เนื้อหา (Content analysis) และในขั้นสุดท้าย จะทำรายงานการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบการสักของไทยกับญี่ปุ่นก่อนการวิเคราะห์ จำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับความเชื่อและความเป็นมาของการสักของมนุษย์ ประวัติ

ความเป็นมาเกี่ยวกับการรักของไทยและญี่ปุ่น ประเพณีและความเชื่อเกี่ยวกับการรัก ตลอดจนรูปรอยและสัญลักษณ์ในการรักของไทยและญี่ปุ่น เมื่อได้ศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับการรักของทั้งสองชาติแล้ว ผู้วิจัยจึงศึกษาเปรียบเทียบการรักของไทยกับของญี่ปุ่น ในเรื่องความมุ่งหมาย ลักษณะของการรัก ตลอดจนความเชื่อเกี่ยวกับการรัก รูปรอยและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการรัก เครื่องมือและกรรมวิธีในการรัก ตำแหน่งต่าง ๆ ที่สักบนร่างกาย ผู้ทำการรัก ตลอดจนการปฏิบัติตนของผู้สักภายหลังการรัก ส่วนเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการรักที่อยู่นอกเหนือจากเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้จะไม่นำมาศึกษา เช่น จิตวิทยาเกี่ยวกับการรักในกลุ่มอาชญากรและกลุ่มผู้ที่มีความเป็ยงเบนทางเพศ การรักแบบตะวันตกเพื่อความสวยงาม การรักของพระภิกษุ เป็นต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับการรักของไทยและของญี่ปุ่นโดยละเอียด
2. ทำให้ทราบข้อแตกต่างและข้อที่เหมือนกันเกี่ยวกับการรักของไทยและของญี่ปุ่น ในหัวข้อต่าง ๆ โดยละเอียด
3. ทำให้ได้ข้อมูลหลักฐานเกี่ยวกับการรักของไทยและของญี่ปุ่น เพื่อใช้สำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป ในอนาคต
4. ทำให้ได้ความรู้ใหม่ ๆ ในการรัก เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการรักของไทยต่อไป
5. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการรักต่อไปในอนาคต

บทที่ 2

การรักของมนุษย์

ความมุ่งหมายในการรัก

การรักเป็นการจารีกรูปรอย สัญลักษณ์หรือข้อความลงบนผิวหนังของมนุษย์ รูปรอยที่จารีกราวนี้ จะจารีกรอยู่บนผิวหนังตลอดไป โดยเหตุที่รูปรอยที่จารีกราวบนผิวหนังนี้จะติดตราอยู่บนผิวหนังเป็นเวลานาน ในการรักผู้รักจะต้องตัดสินใจให้แน่แน่ว่าจะรักเป็นรูปรอยอะไร ทั้งนี้เพราะเหตุว่า หลังจากที่รักไปแล้วผู้รักเกิดเปลี่ยนใจต้องการลบรอยสักออกจะกระทำได้ด้วยความยากลำบากมาก ต้องสักรูปรอยใหม่ทับลงไปบนรอยสักเดิม ดังนั้น ในการตัดสินใจจะสักรูปรอยอะไร ลงบนร่างกาย ผู้รักจะต้องกระทำด้วยความรอบคอบ

การสักรูปรอยต่าง ๆ ลงบนร่างกายนั้น ผู้รักย่อมมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ ทศนคติ และค่านิยมของแต่ละบุคคล ที่สำคัญได้แก่ ลักษณะภายในตัวบุคคลและสภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมมีส่วนสำคัญที่สุดที่จะชักนำให้บุคคลสักด้วยความมุ่งหมายใด คนไทยส่วนมากนิยมสักเพื่อความขลัง เช่น อยู่ยงคงกระพันชาตรี เมตตามหานิยม แคล้วคลาด เป็นต้น บางคนต้องการรักเพื่อความสวยงาม บางคนต้องการรักเพื่อเป็นที่เกรงขาม บางคนสักเพื่อจารีกรความทรงจำ โดยเหตุที่ความมุ่งหมายในการรักแตกต่างกัน รูปรอยที่สักจึงแตกต่างกันออกไปในหลายลักษณะ อย่างไรก็ตามความมุ่งหมายที่แตกต่างกันนี้ ความมุ่งหมายในการรักบางอย่างอาจเป็นสาเหตุให้ผู้รักประกอบอาชญากรรมหรือประพฤติเกเรได้ ต่อไปนี้เป็นการอธิบายถึงความมุ่งหมายในการรัก ซึ่งจำแนกเป็นความมุ่งหมายประเภทต่าง ๆ

การสักเพื่อแสดงถึงการเริ่มต้น

งานสังคมทุกสังคม ย่อมมีบัพทสถานที่กำหนดไว้ว่า เมื่อสมาชิกงานสังคม เปลี่ยนภาวะจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่จะต้องมีการกระทำบางอย่างเป็นพิเศษ และมีความสำคัญที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลผู้นั้นได้เปลี่ยนสภาพทางสังคมจากภาวะหนึ่งไปสู่อีกภาวะหนึ่ง เพื่อให้ความสำคัญแก่การกระทำดังกล่าว แต่ละสังคมจึงได้จัดทำพิธีกรรมขึ้น โดยพิธีกรรมดังกล่าวนั้นอาจเป็นพิธีกรรมทางศาสนา หรืออาจเป็นพิธีกรรมทางสังคมซึ่งสังคมยอมรับและปฏิบัติสืบต่อกันมา เช่น การโกนจุก การเข้าสู่สูหนัด การสัก เป็นต้น

งานกลุ่มย่อยของสังคม ก็มีบัพทสถานที่กำหนดเฉพาะ เช่น กลุ่มผู้ชาย เป็นต้น สังคมได้กำหนดให้มีบัพทสถานที่ของกลุ่มผู้ชายขึ้น โดยระบุว่า บุคคลจะมาเป็นผู้ชายเต็มตัว หรือเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์ จนกว่าจะได้กระทำพิธีกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง พิธีกรรมดังกล่าวขึ้นอยู่กับกลุ่มเป็นผู้กำหนด เช่น การล่าสัตว์ (ต้องฆ่าสัตว์ขนาดใหญ่ให้ได้เป็นครั้งแรก) การขึ้นครุ (การร่วมเพศเป็นครั้งแรก) การตีม้าเมมา การสูบบุหรี่ การนัดพบเพศตรงข้าม การอนุญาตให้จับขีรถยนต์ การสวมเสื้อผ้าชุดพิเศษ เป็นต้น

การสักเป็นบัพทสถานที่ของสังคมอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่ผ่านการสักแล้วย่อมเปลี่ยนภาวะจากเด็กมาเป็นผู้ใหญ่ เป็นการแสดงว่าบุคคลได้บรรลุภาวะจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ แสดงให้เห็นว่าบุคคลสามารถผ่านพัฒนาการ คือ การสัก ซึ่งมีความเข้มแข็งพอที่จะทนต่อความทุกข์ทรมาน อันเนื่องมาจากความเจ็บปวดของการสักได้ ย่อมบรรลุความเป็นผู้ใหญ่ได้ เหตุผลของการกระทำดังกล่าวนี้ก็คือ หากยังไม่ได้รับการสัก ถือว่ายังไม่เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ ยังเป็นเด็ก เพราะทนต่อความเจ็บปวดยังไม่ได้

ชนเผ่าเมาริอันนิวจิแลนด์ ได้มีการสักเพื่อเป็นการเริ่มต้นของชีวิตผู้ใหญ่ กล่าวคือ งานกลุ่มชนพวกนี้ถือเป็นเรื่องประเพณีว่า เด็กผู้หญิงเมื่อเติบโตถึงวัยที่ควรจะมีคู่ได้ ก็มีความเป็นผู้ใหญ่จะต้องผ่านการสัก รอยสักเป็นเครื่องหมายที่แสดงว่าผู้นั้นถึงวัยอันสมควรที่จะมีคู่ครองได้ ที่หมู่เกาะโซโรมอน ก็มีประเพณีการสักเพื่อ

การเริ่มต้นเช่นกันกล่าวคือ เด็กหญิงวัยรุ่นทุกคนจะต้องผ่านการสักมาก่อน เพื่อแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ พร้อมทั้งจะมีตุ๋ครอง มีบุตรได้ ถ้าหากไม่มีรอยสักจะไม่สามารถหาตุ๋ครองได้เลย ทั้งนี้เพราะยังไม่บรรลุนิติภาวะพอที่จะมีตุ๋ครองได้

ชนเผ่าต่าง ๆ ทั้งในทวีปออสเตรเลีย ทวีปอาฟริกา และตามหมู่เกาะต่าง ๆ มีการทดสอบความพร้อมของความเป็นผู้ใหญ่โดยให้ปฏิบัติพัฒนาการที่กำหนดไว้ เช่น การล่าสัตว์ การทรมานร่างกาย เป็นต้น โอกาสการพิสูจน์ความเป็นผู้ใหญ่ นั้น บางแห่งได้กำหนดให้ออกไปล่าสัตว์ โดยจะมีขางไม้หรือสีทาบนร่างกาย ขางไม้หรือสีดังกล่าวนี้จะลบเลือนเมื่อถึงเวลาที่กำหนด การทำให้เขวชนออกไปล่าสัตว์หรือผจญภัยในป่าเพื่อทดสอบเข้มแข็งของร่างกายนี้ เป็นพัฒนาการที่แสดงว่าหากเขวชนผ่านกิจกรรมนี้ได้ เขาก็จะได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ใหญ่ ถ้าหากว่าเขวชนผู้ใดกลับมาก่อนกำหนด ขางไม้หรือสีที่เขียนไว้บนร่างกายจะยังไม่ลบเลือนแสดงว่าเขวชนผู้นั้นยังปฏิบัติพัฒนาการไม่สมบูรณ์ เขาก็จะยังไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ใหญ่ การระบายสีร่างกายเป็นจุดเริ่มต้นของการสักเพื่อแสดงว่าผู้ผ่านการสักได้ปฏิบัติพัฒนาการลุส่งไปได้ โดยสามารถอดทนต่อความเจ็บปวดที่แสดงว่าได้บรรลุความเป็นผู้ใหญ่แล้ว

การสักตามประเพณีนิยม

การสักตามประเพณี ได้แก่ การสักโดยไม่มีจุดมุ่งหมายของตนเอง แต่สักไปตามประเพณีหรือความเชื่อถือที่ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมา เช่น ชาวเมารี (Maori) ในประเทศนิวซีแลนด์ และพวกไอนุ (Ainus) ของญี่ปุ่น มีประเพณีการสักว่าการสักจะช่วยรักษาความหนุ่มสาวและความกระฉับกระเฉงให้คงอยู่เป็นเวลานาน พวกแอซเทค (Aztecs) และพวกมายัน (Mayans) ของเม็กซิโกใช้รอยสักเป็นเครื่องหมายบอกตำแหน่งและยศ เป็นต้น

การสักตามประเพณีที่ประหลาด ได้แก่ การสักของสตรีชาวเกาะอาซิเฟลลาโรก แห่งปีแลน (Archipelago of Pelan) สตรีชาวเกาะแห่งนี้ทุกคนต้องสักไว้ที่อวัยวะสืบพันธุ์ เพราะถือว่ามียาถรรพ์ ทำให้มีเสน่ห์ ถ้ามีใครไปขอดูเธอจะเปิดกรีนซึ่งเป็นกระโปรงสั้น ๆ ทำด้วยใบไม้ให้ดู

ความเชื่อเกี่ยวกับการสักของพวกนิวซีแลนด์ เซาท์แปซิฟิก และพวก
เอสกีโม มีประเพณีเกี่ยวกับการสักว่า เด็กหญิงทุกคนต้องมีรอยสัก เพื่อให้เป็น
เครื่องหมายว่าถึงวัยจะแต่งงานมีบุตรได้แล้ว ที่หมู่เกาะโซโลมอนหญิงวัยรุ่นจะ
ไม่มีโอกาสมีสามีเลยถ้าหากไม่มีรอยสัก หญิงชาวอาหรับมีประเพณีการสักหน้าท้อง
เพื่อให้ชายที่จะมาเป็นสามีทราบว่าเธอสามารถที่จะมีบุตรได้ ในอาฟริกาตอนเหนือ
ถือว่าการสักเป็นการประดับกายให้มีเสน่ห์ ในประเทศอิรัก การสักแสดงถึงความ
อดทนของหญิง หญิงอิรักจึงสักกันอย่างเปิดเผยเพื่อแสดงให้ผู้พบเห็นได้ทราบว่า
เธอไม่กลัวความเจ็บปวด

การสักเพื่อแสดงเอกลักษณ์

ในสังคมมนุษย์มีบุคคลอยู่สองจำพวก ได้แก่ พวกที่ชอบการรวมกลุ่มกับ
พวกที่แยกตัวออกจากกลุ่มเป็นอิสระจากกลุ่ม พวกที่ชอบแยกตัวออกจากกลุ่มเป็น
อิสระนี้ชอบกระทำการที่แปลกไปจากผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นทางที่ดีหรือทางที่ชั่ว ถ้าหาก
ไม่เหมือนผู้อื่นและเป็นที่พอใจของตนแล้ว คนพวกนี้จะกระทำทันที พฤติกรรมที่พวกนี้
แสดงออกได้แก่ พฤติกรรมที่สร้างความแปลก ความเด่นให้กับตนเอง การแสดง
ออกซึ่งความแปลกไม่เหมือนกับผู้อื่นนี้ มีความเกี่ยวข้องกับการสักด้วย กล่าวคือ
ในการสักของบุคคลนั้นนอกจากการสัก เพื่อแสดงว่าตนเป็นสมาชิกของกลุ่มแล้ว ยังมี
การสักเพื่อแสดงให้เห็นว่าบุคคลสักเพื่อแสดงว่าตนมีความแตกต่างจากผู้อื่นด้วย

ในประเทศทางตะวันตกมีผู้สักเป็นจำนวนมากที่สักเพื่อแสดงว่าตนมีความ
แตกต่างจากผู้อื่น เช่น มาเวอริค เป็นต้น พวกที่สักเพื่อความเป็นเอกลักษณ์ของ
ตนเองนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษ มีความเหนือกว่าผู้อื่น มีความ
เด่นกว่าผู้อื่น ดังนั้น จึงสักร่างกายด้วยสัญลักษณ์พิเศษที่แตกต่างจากผู้อื่น เพื่อ
แสดงว่าเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ที่สักเป็นของผู้สักคนเดียวผู้อื่นไม่มี การกระทำ
ดังกล่าวเป็นการกระทำเพื่อแยกตนเองออกจากกลุ่ม

ในบรรดาผู้ที่สักเพื่อแสดงเอกลักษณ์ของตนเองนี้ ยังมีบุคคลอีกพวกหนึ่ง
ที่สักเพราะต้องการแยกตัวเองออกจากกลุ่มเช่นกัน แต่บุคคลพวกนี้เป็นผู้ที่มีปัญหา

ต้องการแยกตัวออกจากกลุ่ม ต้องการอยู่โดดเดี่ยว บุคคลพวกนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่
 ไม่มีญาติ ไม่มีครอบครัว ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว การสักจึงเป็นเครื่องหมายที่ใช่เป็นที่
 ยึดเหนี่ยว การสักจึงเป็นเครื่องหมายที่ใช่เป็นที่ยึดเหนี่ยวสำหรับเขา เช่น สัก
 ข้อความว่า รักแท้คือแม่เรา รลภนี้มิใช่คนเดียว คิดหาสิ่งที่พึ่งคือตัวเรา เป็นต้น

การสักเพื่อแสดงถึงเอกลักษณ์ของบุคคลอีกลักษณะหนึ่ง ได้แก่ การสัก
 ซึ่งมีพื้นฐานมาจากความคิดของมนุษย์ที่ว่าชีวิตของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีรูปร่าง
 ไม่มีสีผิว ร่างกายของมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่มีจริงยั่งยืน ไม่มีมั่นคง ไม่มีแน่นอน
 มีการเปลี่ยนแปลง ความวิตกกังวลในเรื่องความไม่แน่นอน ความเป็นอนิจจัง
 ของร่างกายนี้ ทำให้มนุษย์มีความคิดว่า จะต้องทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ปรากฏถาวร
 อยู่บนร่างกายของตนได้ สิ่งนั้นได้แก่ การสักรูปรอยต่าง ๆ ลงบนผิวหนัง ซึ่ง
 รูปรอยต่าง ๆ เหล่านี้จะจารึกอยู่บนผิวหนังไปจนตลอดชีวิต ในขณะที่ทุกสิ่งทุก
 อย่างเปลี่ยนแปลงไป รอยสักก็ยังคงอยู่ และรอยสักนี้จะเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว
 ผู้นั้นตลอดไป

แนวความคิดเกี่ยวกับการสักของไทยในเรื่องการสักเพื่อแสดงเอกลักษณ์
 ของบุคคลนี้ คนไทยมีความเชื่อในเรื่องชาตินี้ชาติหน้า มีความเชื่อในเรื่องตาย
 แล้วเกิดใหม่ เชื่อว่าเมื่อสิ้นชีวิตไปแล้วในชาตินี้จะยังมีชีวิตในชาติหน้า เมื่อ
 ร่างกายดับสลายไปในชาตินี้แล้ว ความเป็น "ตน" ก็จะสูญไปด้วย การจารึก
 รอยสักลงบนผิวหนัง ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวนั้นเป็นการสร้าง "ตน" ให้ปรากฏ
 ทั้งในชาตินี้ และจะปรากฏสืบไปถึงชาติหน้าด้วย ความเชื่อที่ว่ารอยสักที่จารึกเป็น
 เอกลักษณ์ประจำตัวบุคคลจะตราตรึงอยู่กับตัวบุคคลตลอดไปไม่ว่าชาตินี้ชาติหน้า
 ทำให้เกิดการสักเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวขึ้น

การสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่ม

ในกลุ่มของคนที่ยุ่มกันขึ้นเพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ย่อมต้องมี
 เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์หรือคิตที่ใช่เป็นตัวแทนของกลุ่มนั้น เพื่อให้สมาชิกของ
กลุ่มได้ยึดถือ วัตถุประสงค์ เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของกลุ่มย่อมแตกต่างกันไปตาม

แนวคิดและกิจกรรมของกลุ่ม เช่น เครื่องแต่งกาย เข็ม เครื่องหมาย สุภายิต
 แนวปฏิบัติ เป็นต้น ในการทำเครื่องหมายประจำกลุ่มนั้น บางกลุ่มอาจใช้การ
 บั๊กหมายเลข บั๊กตัวอักษร บั๊กเครื่องหมายลงบนเครื่องแต่งกาย บางกลุ่มทำ
 เครื่องหมายลงบนร่างกายโดยการสัก ทั้งนี้เพื่อต้องการให้เครื่องหมายนั้น
 มีความคงทน มีความขลัง สร้างความเหนียวแน่น มั่นคง ให้แก่ความสัมพันธ์
 ระหว่างสมาชิกในกลุ่มนั้น (Wroblewski. 1981)

การสร้างเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของกลุ่ม ถ้าหากกลุ่มระบุว่าสมาชิก
 ของกลุ่มต้องกระทำกิจกรรมบางอย่างที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่ม ที่แสดงถึงความ
 เป็นสมาชิกทุกคนในกลุ่มก็ต้องกระทำกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย ในเรื่องการสัก
ถ้ากลุ่มใดได้กำหนดไว้ว่าต้องสักเป็นเครื่องหมายใดบนร่างกาย สมาชิกทุกคนก็
ต้องสักเครื่องหมายนั้นลงบนตำแหน่งที่กำหนดบนร่างกาย จึงจะได้รับการยอมรับ
 ว่าเป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ของกลุ่ม นอกจากจะแสดงเครื่องหมายของกลุ่มแล้วการสัก
 ยังเป็นการทดสอบความอดทน ความตั้งใจจริงของสมาชิกในการที่จะเข้ามาเป็น
 สมาชิกของกลุ่มนั้นด้วย ถ้าหากไม่มีศรัทธาที่ยอมจะไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวด
 และสมัครเข้ามาเป็นสมาชิกของกลุ่มได้

ในต่างประเทศการสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่มเป็นที่นิยมกัน
 แพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มมิชชันนารีซึ่งเป็นกลุ่มอิทธิพลในสังคม เช่น
 ยากูซา (Yaguzza) ในประเทศญี่ปุ่น แบลลิ่งเกอ (Bellange) ในประเทศ
 ฝรั่งเศส เป็นต้น สำหรับในประเทศไทยนั้น การสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิก
 ของกลุ่มได้มีมาเป็นเวลาช้านานแล้ว เช่น การสักของคณะก๊วยฮุด คณะลักกั๊ก
 และคณะชาตินิยม เป็นต้น ปัจจุบันการสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่มก็ยัง
 มีอยู่ เช่น แก๊งก์อินทรียี่ขาว แก๊งก์โหดๆ แก๊งก์ฉลามขาว เป็นต้น นอกจากนั้น
 ยังมีการสักเพื่อเป็นเครื่องหมายของความเป็นศิษย์ของอาจารย์ต่าง ๆ เช่น
 อาจารย์ผุย สักเป็นรูปเสือเผ่นหรือเสือพน อาจารย์รอดสักเป็นรูปจิ้งจก
 อาจารย์เชื้อสักเป็นรูปอักษร ข ในวงกลม มีอุณาโลม อาจารย์ภูณสักเป็นรูปยันต์
 แบททิส อาจารย์เหมือนสักตัว นะ ที่ถูกกระเดือก เป็นต้น

สมาชิกของกลุ่มมาดก็ตามเมื่อมีรอยสักซึ่งเป็นเครื่องหมายของคณะนั้น ๆ แล้ว ย่อมแสดงว่าเป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ของคณะ ในการกระทำพิธีต้อนรับสมาชิกใหม่จำเป็นต้องมีการทำให้สัตย์สาบานต่อหัวหน้าหรือกรรมการของกลุ่มว่าจะจงรักภักดีต่อกลุ่ม ไม่ทรยศต่อกลุ่ม และจะให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกของกลุ่ม ดังนั้น ไม่ว่าสมาชิกของกลุ่มแยกย้ายกันไปอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม หากเห็นเครื่องหมายรอยสักของกลุ่มแล้ว จะให้ความช่วยเหลือแก่กันและกันและจะไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน

๑) การสักเพื่อแสดงหมูกองที่พรสังกัต

ประเทศไทยมีการสักที่ข้อมือเพื่อบอกหมูกองที่พรสังกัตมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ดังนั้น ผู้ชายไทยทุกคนที่เป็นพรจะต้องมีรอยสักที่ท้องแขน เพื่อให้รู้ว่าสังกัตอยู่กับมูลนายใด ถ้าหากไม่มีรอยสัก เรียกว่า พวกแขนขาว แสดงว่าเป็นพรที่ไม่สังกัต เมื่อเกิดคดีความฟ้องร้องกันขึ้น จะไม่มีผู้ใดรับรอง การสักข้อมือหรือสักท้องแขนนี้กระทำเพื่อให้รู้ว่าผู้ที่ถูกสักเป็นพร สังกัตกรมกองใด ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้พรหนีไปอยู่สังกัตอื่น หรือหลอกหลวงผู้อื่นมาเป็นพรทำงานแทนตน

การสักเพื่อแสดงสังกัตนี้ จะมีการตรวจสอบหรือสักกำหนดทุกครั้ง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงดินาห์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสำรวจกำลังพลของพระมหากษัตริย์ เมื่อเปลี่ยนรัชกาลาห์จะมีการสักกำหนด สำหรับผู้ที่เคยสักมาแล้วที่ท้องแขนก็จะเปลี่ยนไปสักด้านบน ที่ข้อมือและเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงดินาห์อีก ก็จะกลับมาสักที่ท้องแขนอีก ณ ตำแหน่งาห์ จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีอายุยืน หรือผู้ที่มีชีวิตอยู่ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงดินาห์บ่อย ๆ จะมีรอยสักที่ข้อมือถึง 3-4 แห่ง การสักของพรเป็นมูลเหตุของการสักหมายในการเกณฑ์ทหารต่อมา

ในพระราชบัญญัติการเกณฑ์ทหาร รศ. 124 ได้ระบุเกี่ยวกับการสักหมายสำหรับผู้ที่ถูกเกณฑ์เป็นทหารไว้ดังนี้

"คนที่ต้องเรียกเข้าสังกัตกรมกองใดนั้น จะควรสักหมายข้อมือคนจำพวกใด ประการใด หรือไม่ควรสักหมายคนจำพวกใด ให้เสนาบดีกระทรวงกลาโหมวางกฎเป็นข้อบังคับไว้"

ในกฏเสนาบดีว่าด้วยวิธีจัดการและอธิบายตามพระราชบัญญัติลักษณะ
เกณฑ์ทหาร รศ. 124 ได้ระบุข้อความเกี่ยวกับการสักข้อมือไว้ดังนี้

คนที่เข้ารับราชการกองประจำการ ต้องสักขึ้นทะเบียนที่ข้าหลวงกลางกรม
ประจำเมืองนั้น คือ ถ้าที่เมืองมีกองทหารประจำ เมื่อส่งคนต่อกองทหารแล้ว
ให้ฝ่ายทหารนำสักขึ้นทะเบียน แต่ถ้าเมืองที่มีแต่ข้าหลวงกลางกรม ไม่มีกองทหาร
ประจำนั้น ฝ่ายเทศบาลต้องนำสักขึ้นทะเบียนแล้วส่งเข้ารับราชการกองทหาร
ในเมืองที่ได้กำหนดไว้ ส่วนคนกองเกินอัตรา ในมณฑลควรสักด้วย หรือมณฑล
ใดไม่จำเป็นต้องสัก ก็จัดตามควรกับภูมิประเทศนั้น ตามที่ได้รับอนุญาตจาก
กระทรวงกลางกรม วิธีสักและขึ้นทะเบียนดังนี้ ให้กระทำตามข้อบังคับที่กระทรวง
กลางกรมได้ตราเป็นข้อบังคับไว้ในแผนกหน้าที่ข้าหลวงกลางกรม

สำหรับโทษของการสักแปลงและสักทับ คำอธิบายพระราชบัญญัติลักษณะ
การเกณฑ์ทหารได้ระบุว่า ผู้ใดสักแปลงสักทับที่เจ้าหน้าที่ได้สักหมายไว้ หรือสัก
ปลอมก็ตี ทั้งผู้ที่สมรู้เป็นใจในการนี้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษฐานหลีกเลี่ยง
ที่จะไม่เข้ารับราชการทหาร ตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการเกณฑ์ทหาร

ในพระราชพงศาวดาร รัชกาลที่ 2 ได้ระบุไว้ว่ามีการสักเลข เมื่อปี
พุทธศักราช 2353 รัชกาลนี้ได้ตราเป็นพระราชกำหนดสักเลขขึ้น ได้ระบุถึงการปฏิบัติ
ดังนี้

"วิธีสักเลขหมายหมู่ตามประเพณีแต่ก่อนมา ถ้ารัชกาลก่อนสักตรงแขน
ข้างท้องมือ รัชกาลต่อมาสักตรงแขนข้างหลังมือ ถึงรัชกาลต่อไปกลับสักข้าง
ท้องมืออีก ข้าพเจ้า¹ ได้เคยพบคนแก่คน 1 เป็นไพร่หลวงล้อมวัง เคยสักตั้งแต่
รัชกาลที่ 3 รัชกาลที่ 4 รัชกาลที่ 5 ได้เห็นรอยสักดังกล่าวมานี้"

¹สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ

การสักเพื่อประจานความผิด

การสักเพื่อประจานความผิด สำหรับผู้ที่ได้กระทำความผิดเพื่อเป็นการประกาศาให้ผู้ที่ได้พบเห็นได้ทราบ เพื่อจะได้ไม่ให้เกิดการสนับสนุน ความช่วยเหลือ และไม่คบค้าสมาคม โดยเหตุที่การสักเป็นการทำเครื่องหมายที่ถาวรลงบนผิวหนัง การลบรอยสักเพื่อทำลายหลักฐานจึงกระทำได้ยาก ดังนั้น เมื่อต้องการประจานความผิดของผู้ที่ได้กระทำความผิด หรือประกาศความผิดให้ปรากฏแก่สาธารณชน จึงมีการสักที่หน้าผากของผู้กระทำความผิด

การสักเพื่อแสดงความผิด ๑ ครั้งขอแสดงตัวอย่างซึ่งเกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 4 กล่าวคือ ในปีพุทธศักราช 2403 จีนเส็งได้กระทำคดีโดยเอาชื่อบุคคลกลุ่มหนึ่งซึ่งได้แก่ พระยาสามภพพ่ายและภรรยา อาแดงสุนและทาสพร้อมทั้งเจ้าจอมานพระบรมมหาราชวัง ๑ ส่งงานกระทรวงพร้อมด้วยหมากพลูคานหนึ่งและเทียนเล่มหนึ่ง แล้วลอยไปตามน้ำ เมื่อมีผู้พบเห็นจึงเกิดการฟ้องร้องกันขึ้น โดยผู้ที่มีชื่อในกระทรวงกล่าวหาว่า จีนเส็งทำคุณไสย เพื่อจะให้เกิดความวิบัติ เจ้าพระยาบวรราชได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณา เพื่อทรงวินิจฉัยตัดสิน

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงวินิจฉัยว่า ครั้นจะให้ลูกขุน ณ ศาลหลวงปรึกษาโทษ คณะลูกขุนอาจลงโทษรุนแรงไป กลายเป็นการลงโทษคนเสียจริต ครั้นจะไม่ลงโทษ ก็เกรงว่าจีนเส็งอาจกำเริบและทำการดั่งกล่าวกับคนอื่น ๆ ต่อไปอีก ดังนั้น จึงทรงตัดสินว่า โดยทัณฑ์ตามกฎหมายเก่าที่ลูกขุนควร จะปรึกษาโทษครั้งนี้หายกเสียทั้งสิ้น แต่ให้สักหน้าผากจีนเส็งเป็นการลงโทษ มีใจความว่า "มักทำวิชาการเขียนชื่อคนลอยน้ำให้คนตกใจ" แล้วทรงโปรดฯ ให้จับใส่จีนเส็ง บุตรภรรยาและทาสไปให้พ้นจากแขวงกรุงเทพฯ แขวงเมืองนนทบุรี แขวงเมืองปทุมธานี แขวงเมืองนครเขื่อนขันธ์ และแขวงเมืองสมุทรปราการ ห้ามมิให้คนในแขวงทั้ง 5 ๖ มาหาสู่ด้วย ถ้าจีนเส็งกับบุตรภรรยาเข้าทาสดวงदानกลับเข้ามาให้จับไว้เพื่อส่งตัวพิจารณาโทษ จะปรับไหมเสียเงินกับผู้จับด้วยคนละสองตำลึงกึ่ง ผู้ที่ส่งเข้ามาจะเอาตัวสักเป็นไพร่หลวงจริงหรือจำคุกไว้ตามรชานุโทษ

นวนวรรณคดีก็มีกล่าวถึงเรื่องการสักเพื่อประจานความคิดไว้เหมือนกัน แสดงให้เห็นว่าสังคมสมัยที่เขียนวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ มีการสักเพื่อประจานความคิดกันแล้ว ดังนั้นวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ ตอนที่ทศกัณฐ์เข้าเหยียดสุกระसानปลอมตัวเข้าไปสอดแนมในกองทัพพระรามแต่ถูกจับได้ จึงถูกสักหน้าแล้วปล่อยให้กลับไปบงกชกัณฐ์ ดังข้อความว่า

สุกระसानเป็นพวกปัจจามิตร	คิดการผู้เกี่ยวปลอมมา
ฆ่าเสียก็ใหม่เป็นเกียรติยศ	ควรงดชีวิตยักษ
แต่ทำให้เขียนตระเวนอสุรา	สักหน้าแล้วปล่อยไปให้นายมัน

วิธีการสักหน้า มีบรรยายไว้ดังนี้

ปักหลักแล้วใส่คาเข้า	ผูกเอาผูกเท้ายักษ
บีบขมับมัดมือเป็นรอกลา	ลงอาญาเขียนตีไม้ปราณี
แล้วสักเป็นรูปตีนกาลง	ที่ตรงหน้าผากยักษ

การสักเพื่อประจานความคิดนี้มาชมีแต่ในประเทศไทยเท่านั้น หากเคยมีก่อนานประเทศจีน และญี่ปุ่น มีหลักฐานที่ขุดได้จากหลุมศพ เป็นเครื่องยืนยันว่าเรื่องนี้

การสักเพื่อความสวยงาม

ชนบางเผ่าในทวีปแอฟริกา และในหมู่เกาะทะเลใต้ แต่เดิมนิยมตกแต่งร่างกายด้วยเครื่องประดับและสีสันท่าง ๆ ทั้งนี้โดยการระบายสีลงบนใบหน้าและร่างกาย แต่การใช้สีใหม่ว่าจะเป็นสีที่ทาขึ้นหรือสีที่เกิดจากธรรมชาติ มีระยะเวลาจำกัด กล่าวคือ เมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งอาจลบเลือนไป ต้องมีการตกแต่งใหม่อยู่

เสมอ อันเป็นการสิ้นเปลืองไม่สวยงาม และเสียเวลา ดังนั้น จึงมีการใช้การสัก แทนการตกแต่งร่างกายเพื่อให้เกิดความสวยงาม รูปรอยที่สักจะติดอยู่กับผิวหนัง ตลอดไป

การสักเพื่อความสวยงามในทรรศนะของผู้สักถือเสมือนหนึ่งเป็นเครื่องประดับร่างกาย เพราะรูปรอยที่สักมีความสวยงาม เป็นศิลปะ แม้ว่าผู้สักจะเป็น อาชญากรก็ตาม หากกลดลายที่สักลงบนผิวหนังมีความสวยงาม เป็นศิลปะ มีคุณค่าทางศิลปะ ก็จัดว่ารอยสักดังกล่าวเป็นผลงานทางศิลปะอย่างหนึ่ง

การสักเพื่อความสวยงามนั้นเป็นที่นิยมของชาวยุโรปในศตวรรษที่ 19 เป็นที่นิยมทั้งชนสามัญและชนชั้นสูงจนถึงพระมหากษัตริย์ ดังพระเจ้าเฟรดเดริก แห่งเดนมาร์คทรงสักรูปสวย ๆ งาม ๆ ไว้บนพระวรกายเป็นอันมาก รูปที่เด่นที่สุด ได้แก่ รูปมังกรสลบสี่สองตัวที่พระอุระ ส่วนพระพาหาทั้งสองข้างทรงสักเป็นรูปมังกรตัวใหญ่พันไว้ นอกจากนั้นก็ยังมีรูปอื่น ๆ ที่ทรงสักไว้ทั่วพระวรกายหาที่ว่างไม่ได้ นอกจากนั้นบุคคลสำคัญ ๆ ในอังกฤษก็นิยมการสักเพื่อความสวยงามเป็นอันมาก เช่น พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 จอมพลมอแนตริกเมอริ ซึ่งสักรูปผีเสื้ออันสวยงามไว้ที่แขนขวา เลดี แรนดอล์ฟ เซอร์ซิล มาร์คชาของท่าน เซอร์ วินสตัน เซอร์ซิล อดีตนายกรัฐมนตรีอังกฤษ สักรูปงูพันไว้ที่แขนระหว่างข้อศอกกับข้อมือ

การสักเพื่อความสวยงามนั้น นอกจากจะพิจารณาในสายตาของผู้อื่นแล้ว ความสวยงามในสายตาของผู้สักเองก็มีความสำคัญ และถือว่าเป็นความมุ่งหมายหลักของผู้สักอย่างหนึ่ง ความงามในทรรศนะของตัวผู้สักจัดว่ามีความสำคัญสำหรับตัวผู้สักเป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะเหตุว่า รูปรอยที่สักลงบนผิวหนังนั้น แม้ผู้อื่นจะเห็นว่าไม่งามก็ตาม แต่ตัวผู้สักเห็นว่ามีความงาม มีความวิจิตรพิสดาร สร้างความพอใจ ภูมิใจ แก่ตัวผู้สักเป็นอันมาก ความรู้สึกกลุ่มหลงในรูปรอยที่สักของตนเองนี้ จัดว่าเป็นภาวะทางจิตอย่างหนึ่ง ประเภทรักตนเอง หลงความงามของตนเอง

รูปรอยที่สักเพื่อความสวยงามส่วนใหญ่นอกจากนี้ ได้แก่ รูปดอกไม้ เช่น ดอกกุหลาบ ดอกชาจตุระ ดอกเบญจมาศ เป็นต้น รูปสัตว์ ได้แก่ สัตว์ที่มีความ

วิจิตรพิสดาร มีการตกแต่งอย่างสวยงาม เช่น นกอินทรี นกยูง เสือ มังกร ปลา เป็นต้น รูปธรรมชาติ เช่น ต้นไม้ ภูเขา เถาวัลย์ บุษเมฆ เกลียวคลื่น เป็นต้น รูปมนุษย์ ได้แก่ รูปหญิงสาว

การสักเพื่อเป็นเครื่องรางของขลัง

การดำเนินชีวิตในสังคมของมนุษย์เต็มไปด้วยปัญหาและอุปสรรค มนุษย์ต้องดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางภัยอันตรายนานาประการ ทั้งจากสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ เช่น ภูมิจีปศาจ เทพเจ้า เป็นต้น สิ่งที่เป็นธรรมชาติ เช่น ดินฟ้าอากาศ แม่น้ำ ลากลอง สัตว์ร้ายต่าง ๆ เป็นต้น ตลอดจนมนุษย์ด้วยกันเอง เพื่อให้ปลอดภัยจากอันตรายจากสิ่งแวดล้อมดังกล่าว และเพื่อให้ประสบแต่สิ่งที่ดีงาม มนุษย์จึงจำเป็นต้องแสวงหาสิ่งที่จะนำมาคุ้มครองตนเอง

สิ่งที่มนุษย์มีความกลัวมากที่สุด ได้แก่ ความกลัวเกี่ยวกับชีวิต คือ กลัวความตาย กลัวความไม่มีจุดมุ่งหมาย และกลัวชีวิตที่ลำบาก แต่สิ่งที่มนุษย์กลัวมากกว่าอย่างอื่น ได้แก่ ความตาย เพื่อให้รอดพ้นจากความตายก่อนจะถึงเวลาอันสมควร มนุษย์จึงหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยบรรลุดุจดประสงค์

การสักรูปรอยบนร่างกายเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้นักมนุษย์มีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยจากสิ่งที่มนุษย์เกรงกลัวที่สุด นั่นคือ ความตาย นอกจากนั้นมนุษย์ยังเชื่อว่ารูปรอยต่าง ๆ ที่สักลงบนผิวหนังจะช่วยให้ได้รับความปลอดภัย มีอำนาจในการคุ้มครองป้องกันอันตรายต่าง ๆ ช่วยบันดาลให้ได้รับสิ่งที่พึงประสงค์และช่วยให้เกิดความนิยมชมชอบ

บุคคลที่มีอาชีพซึ่งเสี่ยงกับความตายมักจะมีการสักรูปรอยที่เกี่ยวข้องกับความตาย ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นเครื่องรางป้องกันไม่ให้เกิดอันตราย หรือเพื่อเป็น "เคล็ด" ให้รอดพ้นจากความตายหรือเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้เกิดความระมัดระวังเพื่อจะได้ไม่ตาย จะเห็นได้จากตัวอย่างการสักของประเทศต่าง ๆ ในประเทศไทย มีการสักอักขระ คาถา เทพเจ้า พระ สัญลักษณ์ทางศาสนา ชาวฝรั่งเศสานศตวรรษที่ 19 มักมีรอยสักคำว่า ความตาย (Mort) ที่ทรวงอก และมีรอยสัก

เป็นจุด ๆ รอบคอ เนื่องจากในยุคนั้นมีการประหารชีวิตด้วยกิโยติน ทหารเรือหรือกลาสีที่ต้องใช้ชีวิตอยู่บนทะเลเกือบตลอดเวลา ถือว่าชีวิตเป็นสิ่งที่ใหม่แน่นอน จะตายเมื่อไรก็ได้ ดังนั้น ทหารเรือหรือกลาสีส่วนมากจึงมีรอยสักที่เตือนใจให้รำลึกถึงความตาย เพื่อความไม่ประมาท เช่น สักข้อความไว้ที่มือว่าจับปืนแน่น หรือสักข้อความว่า วันนี้อยู่ พรุ่งนี้ตาย เป็นต้น

๗ การสักของไทยส่วนใหญ่สักเพื่อเป็นเครื่องรางของขลัง มีส่วนน้อยที่สักเพื่อความสวยงาม การสักเพื่อเป็นเครื่องรางของขลัง ส่วนใหญ่จะสักเป็นอักขระคาถา พระ เทพเจ้า หรือสัญลักษณ์ทางศาสนา นอกจากนั้นกรรมวิธีการสักก็มีความสลับซับซ้อน ทั้งนี้เพื่อให้รอยสักมีความขลัง ความเชื่ออันเรื่องความขลัง ความเชื่ออันเรื่องความขลังของการสักมีมาเป็นเวลาช้านาน เช่น เชื่อว่าการสักทำให้หนังเหนียว สามารถทนต่อศาสตราวุธได้ เชื่อว่าการสักสาริกาเส้นทองหรือนะหน้าทอง ทำให้เกิดเมตตามหานิยม เป็นที่รักใคร่ เชื่อฟังของผู้อื่น เชื่อว่าการสักชมพูไว้ที่มือ ทำให้สามารถทำอันตรายแก่ผู้อื่นได้ เชื่อว่าสักพักแวนไว้ที่เท้าทำให้สุนัขไม่กัด หรือเชื่อว่า การสักที่เครื่องเพศทำให้เกิดความเป็นเสน่ห์แก่เพศตรงข้าม เหล่านี้เป็นต้น

๘ ตำแหน่งที่สักบนร่างกาย มีความสัมพันธ์กับรูปรอยที่สักและความมุ่งหมายในการสัก การสักเพื่อความขลัง และสักรูปรอยที่เป็นของศักดิ์สิทธิ์ นิยมสักตั้งแต่เอวขึ้นไปจนถึงศีรษะ ส่วนรูปรอยอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับความศักดิ์สิทธิ์ มักจะสักตั้งแต่บั้นเอวลงมาจนถึงเท้า เช่น รูปลามกต่าง ๆ รูปสัตว์ เป็นต้น รูปรอยที่นิยมสักที่หน้าผาก ได้แก่ นะหน้าทอง สักไว้ตรงแสกหน้าด้วยน้ำมัน เพื่อมิให้มองเห็น ส่วนตรงกลางกระหม่อมนิยมสักหัวจอร์ริยสังข์ ๖ ได้แก่ ฑู สะ นิ มะ ที่ท้ายทอยนิยมสักหัวจอดีปิโรส ส่วนอกและหลังนิยมสักรูปขนาดใหญ่ เช่น นารายณ์แปลงรูป หนุมาน เป็นต้น ในสมัยก่อนผู้ชายไทยนิยมสักรูปดอกบัว 5 ดอก ไว้ที่ส่วนอก ซึ่งหมายถึงพระเจ้าห้าพระองค์ ได้แก่ พระกฤษณ์โรท กระจงนาคมนะ พระกัศสปะ พระสมณโคตม และพระศรีอาริยะเมตไตรย

ร่างกายท่อนล่างตั้งแต่บั้นเอวลงมาถึงตาตุ่ม นิยมสักรูปรอยที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์เพื่อความขลังเช่นกัน แต่ไม่ใช้คาถาอาคม หรือรูปรอยที่เป็นของสูง เช่น รูปพระ หรือรูปเทวดา เป็นต้น รูปที่สักตั้งแต่บริเวณขาอ่อนลงมาถึงข้อเท้า ได้แก่ รูป นง (อ่านว่า เคาะงอ) สักไว้ตรงท้องน่อง และตาตุ่ม โดยเชื่อว่าสามารถป้องกันเชื้อวงาของสัตว์ร้ายต่าง ๆ ได้ เช่น งู ตะขาบ แมงป่อง ตลอดจน สุนัข เป็นต้น ส่วนที่ต้นขาหรือที่ขาอ่อน นิยมสักเป็นรูปสิวลิงค์ (อวัยวะเพศชาย) หรือที่เรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า ตะขุน ตาขุน หรือปลัดขิก

การสักเพื่อความขลังนั้น เป็นที่นิยมของคนไทยเป็นอันมาก ผิดกับชนชาติอื่นที่นิยมสักเพื่อความสวยงาม และอันบรรดาผู้ที่สักเพื่อความขลังของคนไทย ผู้ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุด ได้แก่ พระเจ้าในองค์ยาเธอกรมหลวง-ชุมพรเขตอุดมศักดิ์ เสนาบดี กระทรวงทหารเรือในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว กล่าวกันว่า ทรงสักจนทั่วพระกายหาที่ว่างไม่ได้

๘ การสักเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนและข่มขวัญผู้อื่น

การสักเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนและข่มขวัญผู้อื่น เป็นการสักรูปรอยที่แสดงอำนาจความยิ่งใหญ่แก่ผู้สัก เช่น รูปเสือเผ่นหรือเสือโพน รูปมังกร รูปนกอินทรี เป็นต้น การสักประเภทนี้มิได้มีความมุ่งหมายอันแรงของความขลังหรือความศักดิ์สิทธิ์ แต่มุ่งหมายเพียงเพื่อให้เป็นที่ยำเกรงแก่ผู้พบเห็นเท่านั้น การสักเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ผู้สักนี้ นอกจากจะสักเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ แล้ว ยังสักเป็นรูปเขียน รูปเทวดา รูปหนุมาน รูปพระนารายณ์ อีกด้วย โดยที่การสักประเภทนี้มิได้มุ่งอันแรงความขลัง กรรมวิธีการสักจึงเป็นไปตามปกติ ไม่มีการเสกมนต์ ว่าคาถา หรือผสมว่านยาลงในน้ำหมึก

นอกจากจะสักเป็นรูปสัตว์ที่มีอำนาจและสักเป็นรูปพระหรือเทวดาที่มีอิทธิฤทธิ์แล้ว การสักเพื่อสร้างอำนาจอันเป็นการข่มขวัญผู้อื่น ยังมีการสักข้อความต่าง ๆ ที่แสดงอำนาจและข่มขู่ผู้ที่ได้พบเห็น เช่น สักข้อความว่า เพชฌฆาตโรค เป็นชายอย่าหมิ่นชาย รยมังกรดำ แค้นพญายม ฤทธิอินทรี เป็นต้น

การสักเพื่อความมุ่งหมายดังกล่าว ส่วนใหญ่ผู้สักจะสักไว้วันที่เปิดเผย ที่ผู้อื่นสามารถมองเห็นได้ง่าย เช่น สักเป็นจุด ๆ ทั่วรอบคอ และสักข้อความว่า ตัดตรงนี้หรือสักข้อความว่า จ้าวนักเลง คิษย์เสื่อาบ ไว้ที่แขน หรือสักข้อความว่า เพชฌฆาตคว่ำไว้บนหลังมือ เหล่านี้เป็นต้น จะเห็นได้ว่ารูปร่างต่าง ๆ ที่สัก เพื่อสร้างอำนาจให้แก่ผู้สักเพื่อข่มขวัญผู้อื่น จะเป็นรูปที่เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ ความยิ่งใหญ่ ถ้าหากสักเป็นข้อความ ข้อความนั้น ๆ ก็จะมีคามหมายในเชิงการ ข่มขู่ การขู่ขวัญ เป็นสำคัญ

การสักเนื่องมาจากสภาพจิตที่วิปริต

สภาพจิตของผู้สักส่งผลไปถึงรูปร่างของการสัก ที่ผู้สักสักไว้บนร่างกาย โดยเฉพาะผู้ที่หมกมุ่นอยู่กับเรื่องกามารมณ์ ผู้ที่เป็นผู้ร้ายทางกาม ผู้ที่มีความคิด วิตถาร (pervert) ผู้ที่มีนิสัยสับคน (onaniat) ผู้นิยมกามวิตถาร (homosexual) ผู้นิยมแซดิสမ် (sadism) และแมโซคิสမ် (masochism)

ดอคเตอร์ Schrench von Notzing นักมานุษยวิทยา และนักจิตวิทยา ทางเพศชาวเยอรมัน ได้ศึกษาสัญลักษณ์ในการสักของพวกจิตวิปริตหรือพวก อาชญากร พบว่า ในคนกลุ่มนี้มากกว่าร้อยละ 50 สักเป็นภาพลามกและเครื่องหมายที่สักนั้นไม่มีความแตกต่างกันระหว่างอาชญากรกับโจรสลัด

ศาสตราจารย์ อี. คูเรลลา (Professor E. Kurella) ได้ศึกษารูปร่างที่อาชญากรสักไว้บนร่างกาย พบว่า รูปร่างที่อาชญากรสักได้แก่ภาพที่แสดง ถึงความแค้นอย่างลึกซึ้ง ความต้องการแก้แค้น ความดูร้ายเหี้ยมโหด ความเสียใจ อย่างลึกซึ้ง ความอูจาดลามก ความเชื่อถือในโชคชะตาและพรหมลิขิตอย่างมงงาย ความชอบในเรื่องกามารมณ์ที่ผิดปกติ เกี่ยวกับเรื่องกามารมณ์ที่ผิดปกตินี้ คูเรลลา ระบุว่า

"ภาพที่อาชญากรลัก เป็นภาพที่แสดงสัญลักษณ์ของการเล่นเพศกัน
ระหว่างผู้ชาย (pederastic symbols) และสัญลักษณ์ของการ
เล่นเพศกันนระหว่างผู้หญิง (lesbian symbols) ภาพที่มี
ความหมายตามนัยดังกล่าว ได้แก่ ภาพปลา และภาพลามกต่าง ๆ
ซึ่งสักไว้ที่ขาอ่อน โดยเฉพาะภาพอุจาดลามกนั้นพบในอาชญากร
ซึ่งมีมารดาเป็นโรสเบธีกทุกคน"

ลอมโบรโรซ (Lombroso) ผู้เชี่ยวชาญทางอาชญาวิทยา ชาวอิตาลีเขียน
ยืนยันว่า ผู้ลักรูปอุจาดลามกเป็นผู้ที่มีความวิปริตในด้านกามารมณ์ ลอมโบรโรซได้
แสดงตัวอย่างของอาชญากรทางเพศคนหนึ่ง ซึ่งลักรูปหัวใจถูกเสียบด้วยสร้อยที่
แขนซ้าย มีเลือดหยดจากหัวใจสองหยด เจ้าของรอยสักให้การว่า รอยสักนั้น
หมายความว่า เขาได้ร่วมเพศกับหญิงคนหนึ่งมีบุตรสองคน ภายหลังเขาได้หนีหญิง
ผู้นั้นมา และที่ปลายแขนสักเป็นรูปหัวใจถูกเสียบด้วยกริชสองรูป เจ้าของรอยสัก
ได้ให้การต่อไปว่า ภาพนี้แสดงว่าเขาได้ข่มขืนหญิงสองคน โดยมีมือหนึ่งเขาถือมีด
ไว้คอยบังคับไม่ให้หนีตามความพอใจของเขา ถัดลงไปจากภาพหัวใจ เป็นภาพสมอ
เรือที่อยู่ใกล้กับลูกแอบเปิดซึ่งถูกเสียบด้วยกริช เขาได้อธิบายภาพนี้ว่า หมายถึง
การที่เขาได้ข่มขืนภรรยาของกะลาสีคนหนึ่ง นอกจากนั้น ยังมีรอยสักผู้หญิงสวม
มงกุฎและมีปีก ซึ่งสักไว้ที่แขนขวา เขาได้อธิบายว่า ที่เธอมีปีกเพราะเขาเตะ
เธอจนตัวลอย ส่วนมงกุฎนั้นเขาสวมให้เธอเพราะเธอให้ความสุขแก่เขา

นอกจากนี้ ลอมโบรโรซ ยังได้กล่าวถึงการสักของอาชญากรหญิงและ
โรสเบธีกคนหนึ่งซึ่งได้ลักรูปอวัยวะสืบพันธุ์ชายไว้ที่หน้าขาข้างซ้าย ได้ภาพสักคำว่า
Excelsior (พิเศษ) กากับไว้ด้วย

สภาพจิตที่เรียกว่า แมซโซคิซึม (masochism) ได้แก่ ความนิยมการ
แสวงหาความสุขจากความเจ็บปวด เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลนิยมการสักรูปรอย
ลามกต่าง ๆ รวมไปถึงความนิยมนความเจ็บปวดที่เกิดจากการสักด้วย บุคคลที่มี
สภาพจิตที่วิปริตดังกล่าว นิยมการสักที่อวัยวะเพศอันลักษณะของการตกแต่งให้

391-65

๒ 416 ก

๔. 4

249325

สวยงาม มีความวิจิตรพิสดาร อันเป็นการช่วยเพิ่มความรู้สึกทางเพศ เช่น สักที่ปลายอวัยวะเพศ เป็นรูปลูกพิช มะเจียวาว สักที่กลางอวัยวะเพศเป็นรูปร่างไม้ ไม้เลื้อย เถาวัลย์ หรือสักที่ลูกอัณฑะ อดยกรนขนออกทั้งหมด แล้วสักเป็นรูปต่าง ๆ มีรูปริมฝีปาก รูปลิ้น เป็นต้น การสักที่อวัยวะเพศนี้มีความเจ็บปวดมาก น้อยคนนักที่จะทนได้ พวกชาติสุม หรือพวกแมวชิตสุมเท่านั้นที่ทนได้ และนิยมสักที่อวัยวะสืบพันธุ์ การบวมอันเกิดจากการสักจะสร้างความพอใจแก่ผู้สักเป็นอันมาก อวัยวะสืบพันธุ์ที่มีรอยสักจะสร้างความตื่นเต้น ความพอใจแก่ผู้สักขณะร่วมเพศ อาชญากรที่เป็นพวกชาติสุมและแมวชิตสุม นอกจากจะนิยมการสักที่อวัยวะสืบพันธุ์ และบริเวณอกสั้เคียงแล้ว ยังนิยมการฝังมุกไว้ที่อวัยวะสืบพันธุ์ด้วย

การสักเพื่อเตือนความทรงจำ

รูปรอยของการสักที่ติดอยู่บนผิวหนัง เป็นสิ่งที่ติดทนถาวร เป็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ตลอดเวลาโดยเฉพาะตัวผู้สักเอง ดังนั้น เพื่อไม่ให้ลืมสิ่งที่บุคคลต้องการจดจำจึงมีการสักสัญลักษณ์หรือข้อความลงบนผิวหนังเพื่อเป็นเครื่องเตือนความจำ

รูปรอยที่สักเป็นเครื่องเตือนความจำ หรือเป็นที่ระลึกสำหรับการที่บุคคลได้ผ่านสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง มักมีการสักเครื่องหมายหรือข้อความ เช่น สักเป็นรูปประตูไม้ ภูเขาไฟฟูจิ และผู้หญิงสวมชุดกิโมโน แสดงว่าผู้สักได้ผ่านประเทศญี่ปุ่นมาแล้ว สักเป็นรูปสาวเกา แสดงว่าได้ผ่านฮ่องกงมาแล้ว เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีการสักข้อความต่าง ๆ ที่ช่วยเตือนความจำให้รำลึกถึงสิ่งที่ต้องการจดจำ เช่น สักคำว่า พ่อ ไว้ที่ไหล่ขวา สักคำว่า แม่ ไว้ที่ไหล่ซ้าย สักคำว่า ลินดา ไว้ที่แขน สักคำว่า เจ็บแล้วต้องจำ ไว้ที่แขน หรือสักคำว่า ถ้าไม่เลิก ตาย ยามสมรวัน เหล่านี้เป็นต้น ข้อความเหล่านี้ผู้สักต้องการสักไว้เพื่อเตือนความจำ

มีเรื่องเล่าว่า ทหารเรือคนหนึ่งถูกแม่ขอร้องให้พาคัมภีร์ไบเบิลประจำตระกูลติดตัวไว้ตลอดเวลา ทหารเรือผู้นี้ก็ปฏิบัติตามอยู่หลายปี แต่วันหนึ่งคัมภีร์ไบเบิลเกิดตกทะเล เพราะการทะเลาะวิวาท และทหารผู้นี้เป็นฝ่ายแพ้ เขาจึงคิดว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะคัมภีร์ไบเบิลได้หลุดออกไปจากตัวเขา ดังนั้น เขาจึงให้ช่างสัก สักข้อความในคัมภีร์ลงบนหลังของเขาทั้งหมด

การสักเพื่อเตือนความทรงจำไว้ระลึกถึงความหลังเป็นความมุ่งหมาย
 ในการสักอย่างหนึ่งที่นิยมกระทำกันมากในหมู่ผู้นิยมการสัก เพราะรอยสักเป็นสิ่ง
 ที่ติดทนถาวรอยู่บนผิวหนังตลอดไป รอยสักจึงเป็นเครื่องเตือนใจให้ผู้สักระลึกถึง
 ความหลังได้เป็นอย่างดี เรื่องนี้ ยาคส์ เดอลารู (Jacques Delarue)
 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านอาชญาวิทยา และจิตวิทยา ผู้มีชื่อเสียงของฝรั่งเศส ได้เล่า
 ไว้ในหนังสือชื่อ Les Tatonages de Milieu เกี่ยวกับเรื่องการสักว่านักโทษ
 เป็นจำนวนมาก เมื่อพ้นโทษแล้วนิยมสักรูปรองเท้าไว้ไว้ที่ท้องแขนระหว่างข้อศอก
 กับข้อมือ (นักโทษต้องสวมรองเท้า) ถ้าถูกจำคุกหนึ่งปี สักรองเท้าไว้ข้างเดียว
 ถ้าถูกจำคุกเกินหนึ่งปี ก็เพิ่มเส้นหนึ่งอันไว้ข้าง ๆ รองเท้าไว้ นั้น ถ้าหากในขณะถูก
 จำคุกต้องทำงานหนัก ก็สักจุดดำเล็ก ๆ 5 จุดไว้ที่มือ ระหว่างหัวแม่มือกับนิ้วชี้
 เพิ่มขึ้นจากรองเท้าไว้กับเส้นที่ท้องแขน การกระทำดังกล่าวแม้ว่าจะเป็นการ
 ประจานตัวเอง แต่ก็นิยมกระทำกัน

การสักกับการประกอบอาชญากรรม

นักจิตวิทยาและนักอาชญาวิทยา ได้มีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า
 อาชญากรส่วนมาก มีลายสักบนร่างกาย จึงทำให้มีคำถามกันขึ้นว่า การสักกับ
 การประกอบอาชญากรรมมีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันหรือไม่ หรืออาจตั้งคำถาม
 อีกนัยหนึ่งว่า การสักเป็นปัจจัยของการประกอบอาชญากรรมหรือไม่ ก่อนตอบ
 คำถามเกี่ยวกับเรื่องการสักกับการประกอบอาชญากรรม จำเป็นต้องพิจารณาให้
 สึกซึ่งเสียก่อนเป็นเบื้องต้น

ได้มีการศึกษาถึงสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมมาเป็นเวลาช้านาน
 นับเป็นศตวรรษ เพื่อแสวงหาแนวทางการป้องกันอาชญากรรม ผลปรากฏว่า
 การประกอบอาชญากรรมนั้นมิได้มีปัจจัยอย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะแต่เพียง
 อย่างเดียว แต่การประกอบอาชญากรรมมีปัจจัยหลายปัจจัยประกอบกัน และปัจจัย
 แต่ละปัจจัยมีส่วนส่งผลต่อกันและกันด้วย ปัจจัยหนึ่งปัจจัยใดแต่เพียงปัจจัยเดียว

ไม่สามารถผลักดันบุคคลให้ประกอบอาชีพกรรมที่นักจิตวิทยาและนักอาชญาวิทยา
 ได้ประมวลไว้ จำนวนเป็น 2 ด้านใหญ่ ๆ ได้แก่ ปัจจัยในตัวบุคคล และปัจจัย
 ทางสังคม ปัจจัยในตัวบุคคลหรือปัจจัยเชิงมนุษย์ ได้แก่ ภาวะทางจิตใจ บุคลิกภาพ
 ความเชื่อ ทัศนคติ และค่านิยม ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ สภาพของครอบครัว
 การอบรมเลี้ยงดู การศึกษาอบรม และตัวอย่างในสังคมปัจจัยต่าง ๆ ตามที่ได้
 กล่าวมานี้มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องและส่งผลซึ่งกันและกัน ในอันที่จะผลักดันให้บุคคล
 ประกอบอาชีพกรรม

โดยเหตุที่การประกอบอาชีพกรรมมีปัจจัยหลายปัจจัยประกอบกัน และ
 โดยเหตุที่ผู้ประกอบอาชีพกรรมส่วนใหญ่มิรอยสักบนร่างกาย จึงเป็นที่น่าสังเกต
 ว่าการสักจะเป็นปัจจัยหนึ่งของการประกอบอาชีพกรรมได้หรือไม่ จากการศึกษาที่ได้
 ศึกษาถึงจิตวิทยาเกี่ยวกับการสักและจิตวิทยาของการประกอบอาชีพกรรมทำให้
 เป็นที่น่าสังเกตว่า การสักน่าจะมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพกรรม
 นักอาชญาวิทยาที่มีชื่อเสียงของโลกนามว่า ลอมเบรโซ ได้ให้ข้อสังเกตว่า
 อาชญากรส่วนใหญ่มิรอยสักบนร่างกาย

จากการศึกษาถึงจิตวิทยาเกี่ยวกับการสัก ทำให้เป็นที่น่าสังเกตว่า
 การสักน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพกรรม ดังนั้นจึงควรอธิบาย
 ถึงความเป็นไปได้ที่การสักจะส่งผลไปถึงการประกอบอาชีพกรรมของบุคคล
 ดังต่อไปนี้

การสักทำให้เกิดความฮึกเหิม

โดยหลักจิตวิทยาเกี่ยวกับการสัก การสักก่อให้เกิดความฮึกเหิมในตัวผู้สัก
 ดังนั้น จึงเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญให้มีการต่อสู้หรือแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโจกาสที่
 จะประกอบอาชีพกรรมด้านการประทุษร้ายต่อร่างกายจึงมีได้มาก นอกจากนั้น
 ผู้ที่มีรอยสักประเภทที่เกี่ยวกับความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ มีความมั่นใจในรอยสัก
 ของตนว่ามีความอยู่ยงคงกระพันชาตรี เป็นมหาอูต ดังนั้น จึงมีความฮึกเหิมที่จะ
 แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวอันนำไปสู่การประกอบอาชีพกรรม

๐ การสักกับความรู้สึกทางเพศ

นักจิตวิทยาและนักอาชญาวิทยา มีความเห็นพ้องต้องกันว่า ผู้สักที่มีความคิดปกติทางเพศ เช่น พวกแซดิสต์ แมรซทิสต์ เป็นต้น ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอาชญากรรมทางเพศ บุคคลกลุ่มนี้นิยมสักรูปหญิงเปลือย รูปลามก และรูปที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศ ถ้าหากจะพิจารณาตามสภาพความเป็นจริง จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีความคิดปกติทางเพศมักนิยมสักรูปลามก ที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาโดยลึกซึ้ง จะเห็นว่ารอยสักมิได้เป็นปัจจัยสำคัญของการก่ออาชญากรรมทางเพศ แต่ปัจจัยสำคัญได้แก่ สภาพจิตใจของผู้สัก ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีความคิดปกติทางเพศจะมีรอยสักหรือไม่มีรอยสักก็ตามย่อมมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมทางเพศได้

ถ้าหากจะพิจารณานางของรูปรอยที่สักจะเห็นได้ว่า รูปรอยที่สักเป็นเครื่องกระตุ้นอย่างสำคัญที่จะทำให้เกิดความรู้สึกทางเพศ อันนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมทางเพศในที่สุด รูปรอยที่สักซึ่งส่วนใหญ่เป็นรูปเปลือย รูปลามก เช่น รูปการประกอบกิจกรรมทางเพศ เป็นต้น และรูปที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศ รอยสักเหล่านี้ปรากฏอยู่บนร่างกายอย่างเปิดเผย ซึ่งตัวผู้สักย่อมมองเห็นได้ หรือมีความรู้สึกได้ตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้สามารถกระตุ้นให้ตัวผู้สักมีความรู้สึกทางเพศได้ อนึ่ง สิ่งแวดล้อมในสังคม เช่น การแต่งกายของเพศตรงข้าม สิ่งยั่วยวนทางเพศในสังคม เป็นต้น ประกอบกับความรู้สึกที่บุคคลมีเนื่องจากรอยสักของตนเป็นเครื่องกระตุ้นอย่างสำคัญที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกทางเพศ ซึ่งนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมทางเพศ

๐ การสักกับความมั่นใจ

การสักโดยความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ เช่น ในด้านอยู่ยงคงกระพันชาตรี แคล้วคลาด เมตตามหานิยม ความมีเดชอำนาจ เป็นต้น โดยความมุ่งหมายของการสักประเภทนี้ จึงก่อให้เกิดความมั่นใจให้แก่ผู้สักในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมในเชิงบวกหรือกิจกรรม

งานเชิงลบ กิจกรรมงานเชิงลบ เช่น การทำร้ายร่างกาย การปล้นฆ่า การข่มขืน
กระทำขามเรา และการกระทำผิดานเรื่องทรัพย์สิน เป็นต้น

รูปรอยที่สักเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ ส่วนใหญ่ได้แก่ รูปยันต์ต่าง ๆ
รูปเคารพบูชาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเครื่องสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้สัก ในการ
ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปยันต์บางอย่าง เช่น ยันต์ผนแสนหา
ยันต์นารายณ์แปลงรูป ยันต์ตรีนิสิงเห ยันต์อธิปิโรส เป็นต้น ทั้งรูปรอยที่สักและคาถา
ที่บริกรรม มีส่วนอย่างยิ่งในการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ที่มีรอยสักเหล่านี้ การสัก
บางประเภทที่เกี่ยวข้องกับการแคล้วคลาด เช่น นะหนัภัย นะจับมิถูก นะตามมิพบ
ยันต์ปลาไหล เป็นต้น เหล่านี้สร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ที่มีรอยสัก ในด้านที่จะ
ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมทางลบ ได้แก่ การลักขโมย
การย่องเบา การล่วงละเมิด เมื่อผู้สักมีความมั่นใจก็ย่อมลงมือดำเนินการได้
สำเร็จ จะเห็นได้ว่าการสักมีส่วนที่จะสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้สัก ในด้านการ
ประกอบอาชญากรรมได้เป็นอย่างมาก

ความมั่นใจของผู้สักกรรูปรอยที่ตนสัก มีส่วนผลักดันให้บุคคลประกอบ
อาชญากรรมได้เป็นอย่างมาก เมื่อมีรูปรอยที่สักกรร่างกายซึ่งเป็นรูปรอยที่มีคุณ
วิเศษที่ผู้สักเชื่อมั่นว่าสามารถบันดาลให้ตนบรรลุผลสำเร็จได้ เช่น เชื่อมั่นว่า
เจ้าทรัพย์ไม่รู้จักตัว เจ้าทรัพย์จับไม่ได้ ตำรวจจับไม่ได้ เมื่อมีการต่อสู้ตนเองขณะ
เมื่อมีการหลบหนีย่อมหนีได้รอด เมื่อเป็นความกั้นตนต้องชนะ เมื่อข่มขืนเพศ
ตรงข้ามจะไม่ได้รับการต่อต้าน เพราะมีรอยสักที่ทาเคล็ดไว้แล้ว เหล่านี้เป็นต้น
ความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้ผลักดันให้บุคคลกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ทั้งทางบวก
และทางลบ สำหรับพฤติกรรมทางบวกนั้นคงไม่มีปัญหา เนื่องจากไม่มีผลต่อ
สังคม แต่สำหรับผลของพฤติกรรมงานเชิงลบอันเนื่องมาจากการมีรอยสักนั้น ย่อม
มีได้เป็นอันมาก จากหลักวิชาในด้านอาชญาวิทยา ปรากฏว่า อาชญากรเป็น
ส่วนใหญ่นับว่าได้รับแรงกระตุ้นแรงของความเชื่อมั่นในรอยสักให้ประกอบอาชญากรรม
ด้านต่าง ๆ อย่างไม่รู้ตัวตามรอยสักมิได้เป็นปัจจัยอย่างเดี่ยว หากรวมไปถึง
เครื่องรางของขลังอื่น ๆ และภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ด้วย

ความหมายของรูปรอยที่สัก

ลายสักทุกชนิดย่อมมีความหมายไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ความหมายอาจเป็นไปอย่างสากลคือ เป็นที่เข้าใจของคนทั่วไป หรืออาจมีความหมายที่เข้าใจเฉพาะตัวผู้สักก็ได้ รูปรอยที่สักเป็นสัญลักษณ์ในการสัก นอกจากจะเป็นรูปรอยที่มีความหมายแล้ว ยังจะต้องมีความงามในเชิงสุนทรียภาพ มีความสง่าเป็นที่เกรงขามในเชิงจิตวิทยา ทั้งยังต้องมีความชัดเจนในสัญลักษณ์นั้น ๆ ด้วย โดยเหตุที่การสักเป็นทัศนศิลป์สามารถทำความเข้าใจได้ด้วยการดู สามารถแสวงหาสุนทรียรสได้โดยสายตา ดังนั้น สัญลักษณ์ที่สักในการสักจึงต้องเป็นสัญลักษณ์ที่มีสุนทรียภาพ และมีความหมายที่ลึกซึ้งอีกด้วย จึงจะเป็นสัญลักษณ์ที่มีคุณค่า

๘ สำหรับลายสักที่มีความมุ่งหมาย เพื่อความขลัง ความอยู่ยงคงกระพันนั้น แม้ว่าจะมีได้มุ่งที่ความสวยงามเป็นสำคัญ แต่เน้นที่ความขลัง ความขริม ความศักดิ์สิทธิ์ก็ตาม ในเรื่องของความงามของสัญลักษณ์ที่สักก็ยังคงคำนึงถึงเหมือนกันที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่า ลวดลายที่สักเป็นทัศนศิลป์ เป็นสิ่งที่ดูด้วยตา หากไม่มีความงามแล้วก็จะดูไม่มีคุณค่า ดังนั้น บรรดาอาจารย์ในด้านการสักจึงได้ประดิษฐ์ลายสักขึ้นทั้งในเชิงงามและมีคุณค่าในด้านความศักดิ์สิทธิ์ เช่น เอาคาถาต่าง ๆ ที่เขียนด้วยอักษรขอมมาผูกเป็นลวดลายต่าง ๆ เอาคาถาต่าง ๆ ไปประกอบเข้ากับรูปเทพเจ้าหรือรูปพระพุทธรูปเจ้า หรือเอาคาถาต่าง ๆ ไปประดิษฐ์เป็นรูปสัตว์ที่เป็นมงคลในพระศาสนา ได้แก่ ราชสีห์ ราช เป็นต้น จะเห็นได้ว่าในการสักนั้นไม่จำเป็นการสักเพื่อความงาม หรือสักเพื่อความขลังก็ตามจะต้องคำนึงถึงเรื่องความหมายและความงามของสัญลักษณ์ควบคู่กันไปด้วยเสมอ

โดยปกติในการสักผู้สักจะเลือกสัญลักษณ์ที่แสดงถึงคุณลักษณะที่เป็นของตนเอง หรือคุณลักษณะที่ตนเองต้องการ เช่น ความกล้าหาญ ความสง่างาม ความอดทน ความปกป้อง ความเมตตาตามหานิยม ความแคล้วคลาด ความจงรักภักดี ความมั่นคง เป็นต้น สัญลักษณ์ที่สักแสดงคุณลักษณะ เช่นที่แสดงตัวอย่างมานี้แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น สัญลักษณ์ในการสักที่ทางตะวันตก

นิยมกันมาก ได้แก่ นกอินทรี ซึ่งเป็นนกที่เป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญ ความสง่างาม ความมั่นคง และประสาทที่ไว่องไว ตื่นตัวอยู่เสมอ สัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่งที่ทางตะวันตกนิยมกันมาก ได้แก่ สัญลักษณ์รูปหัวใจ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความจงรักภักดี ความซื่อสัตย์ ความมีจิตอาจากว่างขวาง ความเป็นผู้เปิดใจ จริ่งใจ ไม่มีลัทธิลึกลับ (Richie. 1982 : 37)

ในประเทศญี่ปุ่น แม้ลายสักจะออกแบบสัญลักษณ์เพื่อแสดงถึงคุณลักษณะก็ตาม แต่ก็มิได้ลึกซึ้งมากนัก สัญลักษณ์ที่เข้าจะเน้นในเรื่องของสุนทรียภาพ เรื่องของความสวยงามที่มองดูได้ด้วยตาเป็นสำคัญ ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้เป็นความต้องการเบื้องต้นของการสัก

๑) ในประเทศไทย การสักส่วนใหญ่มิได้มุ่งที่ความสวยงาม แต่จะเน้นในเรื่องของความขลังความศักดิ์สิทธิ์ของสัญลักษณ์ที่เข้าเป็นสำคัญ ดังนั้น สัญลักษณ์ที่เข้าจึงเป็นพวกอักขระ คาถา ยันต์ ซึ่งมีความหมายในเรื่องของความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ในตัวอยู่แล้ว ส่วนในด้านของความงามนั้นมิได้มุ่งเป็นประเด็นสำคัญในระยะหลังนี้ เมื่อมีความนิยมการสักแบบตะวันตกและญี่ปุ่นขึ้น จึงหันมานิยมเข้าสัญลักษณ์ที่มีความสวยงามในการสัก เช่น รูปมังกร นกอินทรี ปลา นก เป็นต้น

๒) ความนิยมเกี่ยวกับการสักทั้งในตะวันตกและตะวันออก จะไม่เน้นในเรื่องราวที่แสดงออกในรูปรอยที่สัก แต่จะเน้นในเรื่องของความงามเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตามการออกแบบลวดลายต่าง ๆ และสีสันในการสักเพื่อความงามของการสักนั้น ก็มีข้อจำกัดอยู่เป็นมาก ผิดกับการวาดภาพบนกระดาษหรือบนฝาผนัง ดังนั้น การออกแบบลวดลายหรือสัญลักษณ์ในการสักจึงมีความจำกัดมากทางตะวันตก รูปที่เข้าส่วนใหญ่มิได้แก่ นกอินทรี หัวใจ ดอกกุหลาบ สมอ เรือ เรือใบ ประเทศไทยรูปรอยที่สักส่วนใหญ่มิได้แก่ อักขระ คาถา ยันต์ และรูปศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ประเทศญี่ปุ่น การสักแบบดั้งเดิมจะมีเพียง ดอกไม้ สัตว์ รูปทางศาสนา สิ่งที่เป็นตัวแทนของวีรชน และรูปจากนิทานพื้นบ้าน เท่านั้น บรรดารูปต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการสักเหล่านี้ เป็นสัญลักษณ์ที่เข้าแทนคุณลักษณะต่าง ๆ

การสักและความนิยมในการสักมีขึ้นในหมู่ชนชาติต่าง ๆ มาแล้วไม่ต่ำกว่า 4000 ปี หลักฐานที่สามารถยืนยันเรื่องนี้ได้ ได้แก่ การขุดพบบรรดาศพของนักศรัทธาอียิปต์ที่มีชีวิตานสมัยเมื่อ 4000 ปีล่วงมาแล้ว และอยู่มาจนถึงปัจจุบันว่าลักษณะของมัมมี่ บนร่างกายของศพมีการสักสลัวย่างสวยงาม อันเป็นหลักฐานแสดงว่าการสักและความนิยมในการสักมีขึ้นในหมู่ชนชาติมาตั้งแต่ก่อนยุคประวัติศาสตร์

ยังมีคนอีกเป็นจำนวนมากที่มีความเชื่อเกี่ยวกับการสักว่า การสักของมนุษยชาติเริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อโลกเริ่มมีมนุษย์เพียงสองคน คือ อีฟหรืออีวา ซึ่งเป็นหญิงและอะดัมซึ่งเป็นชาย ความเชื่อดังกล่าวนี้มีรากฐานมาจากความเชื่อทางเพศประกอบกับความเชื่อเรื่องการสัก และเชื่อว่าการตกแต่งร่างกายด้วยการสักมีอิทธิพลต่อการกระตุ้นเรื่องเพศ ความเชื่อดังกล่าวเกิดขึ้นกับอีฟ และอะดัมด้วย ดังนั้น อีฟและอะดัม จึงเป็นเพียงผู้ให้แนวทางการตกแต่งร่างกายด้วยยาให้แก่มนุษยชาติ านสมัยของอีฟและอะดัมมีการตกแต่งร่างกายเพียงเล็กน้อยด้วยใบไม้เท่านั้น การตกแต่งร่างกายของมนุษยชาติรุ่นหลัง ๆ จึงตกแต่งร่างกายด้วยการสัก เพราะเชื่อว่า การสักเป็นสัญลักษณ์ของความรัก มิตรภาพ ความรู้สึกและความสวยงาม

การค้นพบศพของพระชาวอียิปต์ ในหลุมฝังศพลักษณะของมัมมี่ ซึ่งมีอายุประมาณ 2000 ปีก่อนคริสตกาล มีรอยสักเป็นเส้นขนาน 2 เส้นที่ท้อง นักวิชาการเชื่อกันว่า ชาวอียิปต์ที่มีอาชีพนักเรือ่ง นักเดินร่า จะสักสัญลักษณ์ของเบส (Bes) ซึ่งหมายถึงผู้คุ้มครองที่ศักดิ์สิทธิ์ (Wroblewski, 1981 : 10)

คำว่า Tattoo ซึ่งแปลว่า รอยสัก ในภาษาอังกฤษมาจากศัพท์ว่า Tatan เป็นภาษาตาฮีเตียน แปลว่า รอยสัก จึงสันนิษฐานได้ว่า ชาวตะวันตกรู้จักการสักมาจากชาวตาฮีเตียนซึ่งเป็นชาวเกาะ ในยุคที่ชาวตะวันตกออกเดินเรือไปยังที่ต่าง ๆ เมื่อสมัยศตวรรษที่ 15-16 นี้เอง อย่างไรก็ตาม นักโบราณคดีสันนิษฐานว่า การสักได้มีมาก่อนแล้วตั้งแต่สมัย 8000 ปีล่วงมาแล้ว ทั้งนี้โดยอาศัยหลักฐานที่ขุดค้นได้จากหลุมฝังศพโบราณ

งานยุคประวัติศาสตร์กลุ่มชนพวกบริตัน กอลส์ เยอรมันและกรีก ซึ่งเป็นชาวยุโรปในสมัยโบราณต่างนิยมประเพณีการสักมาเป็นเวลาช้านาน จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ระบุว่า เฮโรโดตัส (Herodotus) นักปราชญ์ชาวกรีก ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งประวัติศาสตร์ ซึ่งมีชีวิตอยู่ในระหว่างก่อนคริสตศักราช 484-425 เป็นผู้บันทึกเกี่ยวกับการสักไว้ว่า จารบุรุษในสมัยโบราณเมื่อเข้ามาสืบความลับของฝ่ายข้าศึก ต้องกินศีรษะแล้วสักข้อความที่เป็นความลับลงที่กลางศีรษะ บ่อยครั้งที่พวกเขาแล้วจึงลอบเดินทางกลับไปหาฝ่ายตน เมื่อกลับไปถึงและกินนมออกจึงอ่านข้อความได้ วิธีนี้จะช่วยให้จารบุรุษนำความลับของข้าศึกกลับมาได้อย่างแน่นอนได้ จากหลักฐานดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า การสักมีมาก่อนคริสตกาลเป็นเวลาช้านานแล้ว (ยูนิทเรียม, 2501)

ญี่ปุ่นนับว่ามีฝีมือในการสักมาเป็นเวลาถึง 500 ปีก่อนคริสตกาล แต่ฝีมือการสักของญี่ปุ่นเพิ่งเป็นที่ปรากฏแก่สายตาของชาวโลกเมื่อกลางศตวรรษที่ 18 นี้เอง ที่เป็นเช่นนี้เพราะก่อนหน้านั้น ญี่ปุ่นปิดประเทศ ไม่ได้มีการติดต่อกับประเทศอื่น ต่อเมื่อญี่ปุ่นเปิดประเทศแล้วฝีมือการสักของญี่ปุ่นก็ถูกเผยแพร่ไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

ในคริสตศักราช 787 ทางศาสนาได้ห้ามมิให้คริสตศาสนิกชนในยุโรปทำการสักอย่างเด็ดขาด โดยอ้างว่า การสักทำให้ร่างกายมีหมอง เป็นราศี ปรากฏจากความบริสุทธิ์หลุดลอย อันเป็นที่วิงวอนประสงค์ของพระเจ้าเป็นเข้า ในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นยุคที่ประวัติศาสตร์ เรียกว่ายุคมืดและยุคกลาง คริสตศาสนา กำลังเฟื่องฟู การสักในทวีปยุโรปจึงอยู่ในช่วงที่ขมเขาดังแต่บัดนั้นมา

ต่อมาในศตวรรษที่ 15 และ 16 อันเป็นช่วงเวลาที่ชาวยุโรปแสวงหาเรือออกไปแสวงหาดินแดนใหม่ในทวีปอื่น ในช่วงนี้ได้มีการพบทวีปอเมริกา การค้นเรือออกไปยังดินแดนต่าง ๆ ทำให้นักเดินเรือได้นำความรู้เกี่ยวกับการสัก กลับมาเผยแพร่ในทวีปยุโรปอีกครั้งหนึ่ง

ในคริสตศักราช 1593 กัปตัน จอห์น สมิธ ซึ่งเป็นนักสำรวจคนหนึ่ง ได้เดินทางไปเยือนอเมริกา ได้ไปพบอินเดียแดงชาวพื้นเมืองของอเมริกาที่มี

ลายสักทั้งตัว ลวดลายที่สักเป็นภาพที่สวยงาม เป็นที่ประทับใจของกับตัน จอห์น สมิธ เป็นอย่างยิ่ง กับตันและลูกเรือจึงทาคความสนิทสนมกับอินเดียนแดงชาวพื้นเมือง และขอให้สักให้ด้วย หลังจากนั้น กับตัน จอห์น สมิธ จึงได้นำการสักกลับไปเผยแพร่ยังทวีปยุโรป และได้นำช่างสักชาวอินเดียนแดงจากอเมริกาคลับไปยังยุโรปด้วย นับแต่นั้นมา ศิลปะการสักจึงได้รับความนิยม และได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายจากชาวยุโรปอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้ชมเขามาเป็นเวลานาน (ยุทธิษณัฐมร . 2501)

ในศตวรรษที่ 19 การสักเป็นที่นิยมแพร่หลายในยุโรปทั้งในหมู่คนสามัญทั่วไป และพวกขุนนาง คนชั้นสูง รวมไปถึงพระเจ้าแผ่นดินด้วย พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 ของอังกฤษเป็นผู้นิยมการสักเป็นอย่างยิ่ง ทว่าให้มีผู้นิยมตาม อันทว่าให้กรุงลอนดอนเต็มไปด้วยร้านสัก ร้านที่มีชื่อเสียงที่สุดได้แก่ร้านแฮมแมน ในกรุงลอนดอน ในประเทศเดนมาร์ก พระเจ้าเฟรเดริก ก็ทรงนิยมการสักเป็นอันมาก นอกจากนี้บุคคลสำคัญต่าง ๆ ก็นิยมการสัก เช่น จอมพลมอนตโรเมอริชของอังกฤษ เลดี แรตตอล์ฟ เซอร์วิล มาร์คาของเซอร์ วินสตัน เซอร์วิล เป็นต้น

นักมานุษยวิทยา เชื่อกันว่า การสักที่ได้แพร่หลายไปทั่วโลกนั้น เริ่มมาจากหมู่เกาะต่าง ๆ โดยเริ่มจากนิวซีแลนด์ แพร่ไปโดยผ่านเกาะทะเลใต้ ไปจนถึงพวกเอสกีโมที่อยู่บนดินแดนขั้วโลกใต้และทวีปอาฟริกา

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 การสักยิ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากทหารทั้งทหารบกและทหารเรือได้เดินทางไปรบในดินแดนต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทหารเรือ เมื่อเดินทางไปเรือแห่งใดก็สักที่นั่น ทั้งนี้เพราะตามฐานทัพเรือทุกแห่งมีช่างสักอยู่ประจำ เป็นจำนวนมาก รูปที่ทหารเรือนิยมสัก ได้แก่ รูปธง รัสส์ เรือรบ ปืน และสมอเรือ

เมื่อมีผู้นิยมการสักมากขึ้น ช่างสักมีจำนวนจำกัด ทว่าให้การทำบริการไม่เพียงพอ จึงมีผู้จัดตั้งโรงเรียนสอนการสักขึ้น โดยในปี คริสตศักราช 1890 แซมมวล เอฟ. โอ เรลลี (Samuel F. O'Reilly) ได้ตั้งขึ้นเป็นครั้งแรก ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะได้รับตำแหน่งอาจารย์จากโรงเรียนแห่งนี้ด้วย

ในปีคริสต์ศักราช 1891 นายทอม ไรลีย์ (Tom Riley) ผู้มีอาชีพช่างช่างกล ได้ประดิษฐ์เข็มสักไฟฟ้าแบบใหม่ขึ้นเป็นเครื่องแรก ซึ่งมีชื่อว่า เครื่องสักไฟฟ้า (Electric Tattooing Machine) เข็มสักชนิดนี้ได้ใช้สักกันอยู่จนทุกวันนี้ นอกจาก ไรลีย์ จะได้คิดประดิษฐ์เครื่องสักไฟฟ้าแล้ว ยังได้คิดผสมสีสำหรับสักขึ้นด้วย สีพิเศษที่ใช้สักนี้มีชื่อว่า Antiseptic colour สีชนิดนี้เมื่อใช้ในการสักแล้วจะไม่เกิดการอักเสบแก่แผลสักในภายหลัง

ในปีคริสต์ศักราช 1870 นาย พี. ที. บาร์นัม ได้พบกับชาวกรีกคนหนึ่งชื่อ จอร์จ จูส คอนสแตนติน ซึ่งมาจากประเทศอัลบาเนีย ชายผู้นี้มีลายสักเต็มบ่าทั้งตัว สถานที่สักได้แก่ ประเทศพม่า ซึ่งเป็นดินแดนที่มีความชำนาญในการสักแห่งหนึ่ง รูปที่สักทั้งหมดตามตัวของชายผู้นี้มีถึง 388 รูป เฉพาะที่หน้าท้องกับสะโพกทั้งสองข้างมีรูปที่สักถึง 52 รูป นายบาร์นัม เรียกชายผู้นี้ว่า มนุษย์สักแห่งพม่า และนำภาพแสดงในฐานะมนุษย์ประหลาด ทำให้มีรายได้จากการเก็บค่าเข้าชมเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ คณะละครสัตว์ใหญ่ ๆ จึงเอาอย่างโดยนำมนุษย์สักมาแสดงในฐานะมนุษย์ประหลาดร่วมอยู่ ณ คณะด้วย

นักจิตวิทยาและนักอาชญาวิทยามีความเชื่อว่า ในหมู่ชนชาติต่าง ๆ ที่เจริญแล้วและที่นิยมการสักนั้น ผู้สักร้อยละ 90 เป็นผู้ที่มีจิตตางศิตบกดี หรือไม่ก็เป็นอาชญากร หรือมีพฤติกรรมที่เกี่ยวกับอาชญากรรม นักอาชญาวิทยาเชื่อว่า การสักของมนุษย์แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่แท้จริงของผู้นั้น ซึ่งซ่อนลึกลงในจิตตางของบุคคลทำให้ปรากฏอย่างชัดเจนในรูปรอยที่สัก

บทที่ 3

การศึกของไทย

การศึกของไทยเริ่มมาแต่ครั้งใด ยังไม่สามารถค้นคว้าได้ เนื่องจากไม่มีหลักฐานระบุไว้ชัดเจน จากการศึกษาวรรณคดีทำให้ได้ทราบว่าการศึกมีมาแล้วแต่เดิม ทั้งการศึกเพื่อเป็นเครื่องหมาย และการศึกเพื่อความขลัง ความคงกระพันชาตรีในวรรณคดี เรื่องขุนช้างขุนแผน ตอนหลายแก้วบวชเถร ได้กล่าวถึงการศึก ซึ่งเป็นการศึกสำหรับไพร่หรือศึกเลขความว่า

ธรวาสนี่ชาติมันช้วนัก	จะศึกไปให้เขาศึกเองฤาหา
ชื่อมือค้ำแก้วระกาทุกเวลา	โพลกับบ่าแบกกันจนมรรลีย์

ในวรรณคดีเรื่องเดียวกันนี้ ได้กล่าวถึงการศึกเพื่อเป็นเครื่องรางของขลังสำหรับตัวผู้ศึก ได้แก่ การศึกของแสนตรีเพชรกล้า ทหารเอกของพระเจ้าเชียงใหม่ ความว่า

อันแม่ทัพคนนี้ไม่ศึกตา	อยู่คงศาสตราวิชาดี
แขนขวาสักกรง เป็นองค์นารายณ์	แขนซ้ายสักขาคเป็นราชสีห์
ขาขวาหมึกสักพยัคฆ์	ขาซ้ายสักหมีมี่กำลัง
สักจู่รูปพระวิมลกလာ	ภควัมบิดตานั้นสักหลัง
สีข้างสักอักขระนะ จังจ้ง	สิริหะฝั่งพลอยนิลเม็ดจินดา
ฝั่งเข็มเล่มทองไว้สองไหล	ฝั่งเพชรเม็ดใหญ่ไว้สกลหน้า
ฝั่งก้อนเหล็กไหลไว้จู่รา	ข้างหลังฝั่งเพียนค้ำแก้วตาแมว

แม้ว่าวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน จะตั้งขึ้นในสมัยรัตนโกสินทร์ ก็แสดงว่าเห็นว่าการศึกนั้นได้มีการสืบทอดกันแล้ว

ตำนานการศึกของไทย

การสันค้วหาหลักฐานเกี่ยวกับการสกลายของไทยกระทำไต้ยาก เนื่อง จากไม่มีหลักฐานทางด้านวัตถุและจารึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับ เรื่องการศึก อยางไรก็ตามการสันค้วหาหลักฐานอาจกระทำไต้จากการศึกษาประวัติศาสตร์ ของชนชาติอื่นในบริเวณใกล้เคียง ซึ่งมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมให้แก่กัน ดังนั้น การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกี่ยวกับการศึกจึงยอมเป็นไปไต้ ในประเทศจีนชาวจีนนิยม การศึกมาเป็นเวลาช้านาน พวก หม่า มอญ เขมร ลาว ก็มีวัฒนธรรมเกี่ยวกับ การศึกมาเป็นเวลาช้านานแล้วเช่นกัน จึงไม่มีปัญหาเลยว่า ไทยจะรับเอา วัฒนธรรมเกี่ยวกับการศึกมาจากชนชาติดังกล่าว

เกี่ยวกับเรื่องตำนานการศึกกลายนี้ พระอริยานุวัตร¹ เจ้าอาวาสวัด มหาชัย จังหวัดมหาสารคาม หัวหน้าศูนย์อนุรักษ์วรรณคดีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไต้เล่าถึงตำนานการศึกกลายไว้ดังต่อไปนี้ (ไพโรจน์ สรอมสร. 2524)

สมัยก่อนลาวพุงดำ ไต้แก่ พวกลานนา ตลอดจนพวกที่มาจากรัฐฉาน พวกนี้นิยมศึก บางคนศึกยันต์เต็มตัว ดาบ้าง แดงบ้าง เหลือเฉพาะหน้าผาก พวกนี้ นับถือศาสนาพราหมณ์ พวกกุลา พวกเงี้ยวโบราณ ตลอดจนรามัญหรือมอญ ผู้ชาย จะเจาะอวัยวะเพศของตน ตรงหนังหุ้มปลายย้าชัชนิ้ว หรือขนม้าเข้าไปมัดไว้บริเวณ ที่เจาะ ชาวอีสานไต้รับความรู้เรื่องนี้จากพวกกุลาที่มาจากเมืองอังวะ และมอญ ที่มาจากหงสาวดี สมัยนั้นอังกฤษกำลังมีอิทธิพลานหม่า ชนชาติเหล่านี้จึงเดินทาง เข้ามาในดินแดนอีสานแล้วไม่ยอมกลับ ส่วนใหญ่มาจากเมืองมะละแหม่ง อังวะ เชียงตุง

¹พระอริยานุวัตร เป็นผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านโบราณคดีของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไต้ถวายปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตศึกษาศาสตร์ สาขามนุษยศาสตร์ แต่พระอริยานุวัตร เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม พุทธศักราช 2523

วัฒนธรรมแบบบ่ง มาจากพม่า คนพวกนี้มาฝึกให้เด็กชายอีสานรู้จักการ เจาะรูที่ปลายอวัยวะสืบพันธุ์ ซึ่งเรียกว่า แบบบ่ง บ่งคือ ช่องหรือเจาะ บ่งหู คือเจาะหู เจาะที่ลับเรียกว่า บ่งแบบัน หรือ แบบันบ่ง พวกนี้สักลายกันเต็มตัว ตั้งแต่เข้าสีกลงมา 2-3 นิ้ว สูงขึ้นไปจนจรดทวารถึงหูง ถึงเนื้อตัว ถือการ สักลายเป็นยอดของความนิยม

ในการทำสงครามระหว่างไทยใหญ่กับพม่า นั้น ความระส่ำระสายอันเกิด จากภัยสงครามทำให้ชาวไทยใหญ่ต้องค้นหานุกฤติทางเพื่อความอยู่รอด วิธีหนึ่ง ที่นิยมปฏิบัติกันโดยทั่วไปก็คือ การรำสีกความเชื่อทางไสยศาสตร์ในการสร้างขวัญและ กำลังใจ รวมทั้งการสร้างพลังอำนาจให้กับตนเองในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง การสักย (สักยันต์) เช่น การสักข้อม (คงกระพัน) การสักมหายานม เป็นต้น

การสักขาลาย เป็นการแสดงเอกลักษณ์ของความเป็นผู้ชายเต็มตัว ยิ่งกว่านั้น การสักยังเป็นวิธีการอย่างหนึ่งในการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิก ในสังคม ทั้งนี้เพราะผู้สักจะต้องปฏิบัติตามข้อห้ามต่าง ๆ ของการสัก ซึ่งข้อห้าม ต่าง ๆ เหล่านี้ส่วนใหญ่มุ่งเน้นทางศีลธรรมทั้งสิ้น ดังนั้นเมื่อผู้ใดที่ได้รับการสักยา ไปแล้ว ก็จะได้รับ การยอมรับนับถือจากคนในสังคมว่าเป็นผู้ที่ผ่านการขัดเกลามา แล้วเป็นอย่างดี

การสักของชาวไทยใหญ่แบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ การสักข้อม (คงกระพัน) กับ การสักมหายานม

การสักข้อมหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สักท่ายะ เป็นการสักเพื่อความ คงกระพัน สักด้วยหมึกดำ ตัวยาจะเข้าไปผสมกับเลือดลมในร่างกายคน ทำให้ เลือดชนิดแรง เกิดความร้อน ทำให้เกิดคงกระพันชาตรี มีความทนทานต่อคมอาวุธ รูปที่นิยมในการสักได้แก่ รูปเสือ แมวดำ หมูเขี้ยวตัน วัฏระทิง อักขระ คาถา ผู้ที่สักข้อม มีความเชื่อว่า ช่วยหรือลดพิษอันตรายจากภูติผีปิศาจ สัตว์ร้าย สัตว์ มิพิช เวทย์มนต์คาถาจะออกฤทธิ์ตามคุณลักษณะของสัตว์นั้น ๆ

การสักยามหาณิมหรือการสักบิยะ เป็นการสักเพื่อให้เกิดสิริมงคล ทามา
คำขามเจริญก้าวน้ำ เป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป หมึกที่ใส่สักเป็นหมึกสีแดงที่ได้จาก
ผงแร่ธาตุ รูปรอยที่สักเป็นรูปอักขระ คาลา รูปยันต์ ส่วนรูปสัตว์ได้แก่ รูปนกกง
กระต่าย จิ้งจกสองหาง วนอดีตผู้หญิงนิยมสักยามหาณิมเช่นเดียวกับผู้ชาย เมื่อสัก
แล้วต้องรักษาแผลให้อยู่ 7 วัน

การสักยามชำม ก็คือการสักยามหาณิม วิชาสักบริเวณส่วนบนของร่างกาย
ตั้งแต่ส่วนเอวขึ้นไปถึงศีรษะ รวมทั้งส่วนแขนด้วย การสักส่วนล่างของร่างกาย
ตั้งแต่ส่วนเอวลงไปถึงหลังเท้า ได้แก่ การสักขาลาย และการสักขามเขี้ยว

การสักขาลาย เป็นการสักตั้งแต่ส่วนเอวไปถึงเข่า วิชาหมึกดำสัก สัก
เป็นเส้นทึบหนา แสดงถึงความเข้มแข็ง อดทน การสักประเภทนี้ ผู้ชายเป็นผู้สัก
และการสักไม่ต้องเสกคาถากำกับ แต่ต้องใส่เงินค่าขันครุ รูปรอยที่สัก ส่วนใหญ่
สักเป็นรูปเกล็ดแทนเกล็ดพญานาค

การสักขามเขี้ยว (สักขามพิช) เป็นการสักที่บริเวณน่องจนถึงข้อเท้า
เพื่อป้องกันพิษจากสัตว์ เช่น สุนัข งู แมลงมีพิษ เป็นต้น รูปรอยที่สักได้แก่ รูปแมว
เสือ อักขระ คาลา เป็นต้น การสักประเภทนี้สักทั้งชายและหญิง แต่ผู้หญิงมักสัก
สั้น ๆ เป็นรูปรอยของหัวใจคาลา ที่ข้อเท้าและหลังเท้า

ตัวยาทาใช้ในการสักยามชำม มี 2 ประเภท คือ

1. ยาสักที่ปรุงวิเศษโดยเกจิอาจารย์ และฤาษี มักเป็นว่านยา เช่น ว่าน
สมุนไพร ว่านหนุมาน ว่านตีนนกเขา เป็นต้น

2. สักยาที่ได้จากแร่ธรรมชาติ ซึ่งเชื่อกันว่าฤาษีได้ปลูกเสกไว้ เช่น
หินยา เหล็กไหล เป็นต้น

เจ้าพิธีการสักของชาวไทยใหญ่ ได้แก่ สล่าช่ายา (สล่าสักยา)
ซึ่งเป็นผู้ชำนาญการสัก คำว่า สล่า เป็นคำที่ชาวไทยใหญ่ เรียกผู้ที่มีความ
เชี่ยวชาญทางด้านใดด้านหนึ่ง (สายสมร ธรรมธิ. 2538) *

พวกเขาในประเพณีที่ว่า ทหารพม่า ทหารกะเหรี่ยง นิยมสักกันเป็น
อันมาก ดังนั้น ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5

ไว้มีการปฏิรูปการปกครองเสียใหม่ โดยจัดตั้งสมุหเทศาภิบาลขึ้นเป็นมณฑล เมื่อดินแดนดังกล่าวตกเป็นประเทศราชของประเทศไทย จึงเรียกดินแดนเหล่านั้นว่า มณฑลลาวพวน เพราะมีการสักฟุง หรือบริเวณหน้าห้อง สำหรับดินแดนตั้งแต่ หลวงพระบางมาจนถึงสบสองจันท มอญพวกนี้ไม่นิยมการสักฟุง จึงมีชื่อว่า ลาว พวนขาว //

ส่วนพวกเวียงจันทน์ จนถึงหัวพันทั้งหก อ่าวตังเกี๋ย เมืองลาวกาวไปจนถึงเป็องหวางสูง เรียกว่า มณฑลลาวพวน มีที่ทำการอยู่ที่เชียงขวาง แต่เป็นมณฑลลาวพวน ไทยเรียกว่า เมืองแก่น ตามลหอนงสามหมื่น (ที่ขุนบรมอยู่) ส่วนโคราชหรือนครราชสีมา ชัยภูมิ สุรินทร์ บุรีรัมย์ เป็นมณฑลลาวกลาง

เรื่องการสักคำทั้งตัว เป็นประเพณีของไทยซึ่งอยู่ในแคว้นสิบสองปันนา และสิบสองจันท แคว้นสิบสองปันนานั้น เรียกว่า ไทยใหญ่ ส่วนพวกสิบสองจันท เรียกว่า พวกไทยน้อย ไทยใหญ่และไทยน้อย เมื่อสิ้นเข้าไปอยู่ในสม่มแม่น้ำพรหมบุตร แม่น้ำสาละวิน แม่น้ำอิรวดี ตลอดจนถึงแม่น้ำลัวะ แล้วร่นลงมาตั้งแต่นั้นไปเรียกไทยใหญ่ พวกสิบสองจันทที่อพยพลงมาตามแม่น้ำอู (อุรังคนที) แม่น้ำมกานที แม่น้ำคำ แม่น้ำแดง อันอยู่ในตังเกี๋ย พวกนี้เรียกว่าไทยน้อย แล้วถอยร่นลงไปตั้งอาณาจักรสยาม เป็นตระกูลพระยาบางเมือง ในยุคนี้พระยาบางเมือง ครองเมืองพะเยา

ต่อมาพวกยูนนาน หนองแส ไปเมืองภูนิหารายณ์เพยกษัตริย์วัลลิปาโรมกข์ เพื่อทูลขอองค์พระสาร์ริกษัตู กษัตริย์วัลลิปาโรมกข์และโทษพราหมณ์ เห็นว่า องค์พระสาร์ริกษัตูหมดไปแล้ว จึงได้ตอบปฏิเสธไป เมืองที่ได้รับพระราชทาน พระสาร์ริกษัตูมากที่สุด คือ เมืองราชคฤห์ เมื่อได้รับแล้วก็แจกไปยังบรรดาหัวเมืองต่าง ๆ ไว้จัดทำสฎหรือพระเจดีย์บรรจุองค์พระสาร์ริกษัตู กษัตริย์วัลลิปาโรมกข์ ได้แจกจ่ายเฝ้าถ่านของพระพุทธเจ้า ไว้แก่ เมืองยูนนาน เมืองหนองแส ในขณะที่เดินทางกลับเมือง ได้พากันอธิษฐานขอให้เดินทางรอดปลอดภัย พระอังคารที่เกิดจากเฝ้าถ่านก็แทรกซึมเข้าไปตามเนื้อตามตัว ด้วยอิทธิฤทธิ์ของพระพุทธเจ้า เป็นเหตุให้กษัตริย์ทั้งหลายมีความอยู่ยงคงกระพันชาติ มีกำลังเหมือนช้างสาร ตลอดจนกระโดดสูงได้ถึง 100 องค์คาพยพ

ด้วยสาเหตุข้างต้น ทำให้ชาวยุโรป แคว้นสิบสองจุไทย พวกน่านเจ้า ไทใหญ่ เจี้ยว ไทเข ไทยาง ไทลื้อ ไทเงิน นิยมการสักลายตามเนื้อตามตัว กลายเป็นเวทย์มนต์คาถา และยันต์ต่าง ๆ ส่วนจีนโบราณไม่ว่าจะเป็นจีนแคะ จีนกว๋างตุ้ง จีนไหหลำ จนกระทั่งสมัยพระนางจตุสีกีนิยมการสักลาย

แม้ว่าไทยที่อพยพลงมาทางตอนใต้ในภายหลัง พวกมอญ พม่าหรือเขมร ต่างก็สักลายกันหมดแล้ว ดังนั้น คนแต่ละเผ่า จึงนิยมการสักลายมาเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 2000 ปี ส่วนทางตะวันตก ตามหนังสือลาวไม่ได้กล่าวว่ามีสักแต่อย่างใด

การสักนิยมกันมากในสมัยนั้น ได้แก่ การสักเป็นรูปมอม ซึ่งได้แก่ ภาพราชสีห์ หรือราชสีห์คำ มีอิทธิฤทธิ์มาก มีความแข็งแรง สามารถขึ้นเขา หิมาลัยและกระโดดข้ามเขาหิมวันต์ได้ มอมตามลัทธิศาสนาพราหมณ์ถือว่าเป็นสัตว์ที่มีอำนาจ มีกำลัง พระอิศวร พระกิวะ และพระนารายณ์ ต่างก็เป็นเทพเจ้าของสัตว์ทั้งหลายที่มีฤทธิ์ อวดารลงมาเพื่อปราบยุคเข็ญ ปราบโลกให้อยู่ในความสันติสุข ในการอวดารลงมาปราบยุคเข็ญของโลก เทพเจ้ามีกวดารลงมาเสวยพระชาติเป็นสัตว์ต่าง ๆ ที่มีอิทธิฤทธิ์ ด้วยเหตุนี้ พวกที่นับถือลัทธิพราหมณ์จึงต้องนับถือสัตว์พิเศษต่าง ๆ ด้วย ในการสักผู้สักนิยมสักสัตว์พิเศษดังกล่าวแล้วที่เรียกว่า มอม

การสักลายของคนไทยโดย เฉพาะในภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความมุ่งหมายเพื่อความสวยงามเป็นสำคัญ มิได้สักเพื่อเป็นเครื่องรางของขลังดังภาคกลาง ในท้องถิ่นต่าง ๆ ของประเทศไทย มีความนิยมเกี่ยวกับการสักแตกต่างกันไป ดังความนิยมเกี่ยวกับการสักของพวน ที่บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี (นัฏฐภัทร นาวิกชีวิน. 2521)

พวนหรือไทยพวน เป็นกลุ่มชนที่อพยพมาจากเวียงจันทน์ ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก มาตั้งหลักแหล่งอยู่ที่บ้านเชียง นอกจากนี้ยังมีพวกกลุ่มอื่น ๆ ที่อพยพลงมาทางภาคกลาง เช่น ที่บ้านหมี่ อพบุรี ทาโฆลง บางแม่หม้าย สุพรรณบุรี เป็นต้น ไทยพวนที่บ้านเชียงมีวัฒนธรรม

ประเพณี ความเชื่อต่าง ๆ คล้ายกับคนไทยภาคเหนือ เช่น ลักษณะบ้านเรือน ที่อยู่อาศัย มีการวางผังบ้านตามแบบเดิม คือ มีชาน รัานฟ้า ระเบียง เรือนครัว เรือนนอน หรือแม้แต่การใช้น้ำไม่เป็นแผ่น ๆ ขนาดเท่าแผ่นกระเบื้องมาวางหลังคา นอกจากนี้การนับถือผีเรือน ผีบ้าน ก็มีการนับถือกันอย่างแน่นแฟ้น

ไทยพวน มีอาชีพทำนา ทาไร่เป็นสำคัญ นอกจากนั้นก็ทำอาชีพทำสวน จัดสวน จับสัตว์น้ำ ต่อกบ ล่าสัตว์ และชอบอยู่รวมกันเป็นหมู่บ้าน ๆ อาชีพดั้งเดิม อีกอย่างหนึ่งของไทยพวน ได้แก่ การขายโรคต่างและควาย

ผู้ชายไทยพวน นิยมสักลายรูปสัตว์ประเภทหนึ่งกันมาก เรียกว่า ลายม้าม ลายมอม และลายนก ที่ต้นขาบนสุด จะสักลายม้ามโดยรอบ ถัดลงมาสักลายนก ถัดจากนั้นรอบขาก็แบ่งออกเป็น 6 แนว สักลายมอมเป็นลายสัตว์สี่เท้า รูปร่าง คล้ายสิงห์ เช่นเดียวกับลายม้าม แต่ลายม้ามตัวใหญ่กว่า ซึ่งลายดังกล่าวนี้เป็น ลายที่นิยมกันมากกว่าสวยงาม

คนไทยทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นิยมการสักมาเป็น เวลาช้านาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นิยมสักเพื่อความ สวยงาม เรียกว่า การสักขาลาย ความมุ่งหมายของการสักก็เพื่อให้มีเสน่ห์ เป็นที่ น่าสนใจของคนทั่วไป โดยเฉพาะสตรีเพศ ผู้ที่ไม่มีลายสักถือว่าเป็นคนที่ต่ำต้อย งามเป็นที่สนใจ ผู้ที่ไม่มีสักได้ชื่อว่า ขาขาว ส่วนผู้ที่สักขา เรียกว่า ขาลาย อันเป็นที่นิยมชมชอบกันมาแต่ในสมัยโบราณ โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ความนิยมชมชอบในการสักลายที่ขา ทำให้มีชื่อค่าที่ชาวนการเกี่ยว พาราสีเกิดขึ้นเป็นอันมาก ที่เรียกว่า ผยา (พะยา) ตัวอย่างค่าเกี่ยวพาราสีที่ แสดงให้เห็นความนิยมชมชอบการสักมีดังต่อไปนี้ (กเชนทร์ วัฑฒ์เพชร์. 2522)

ขาขาวนุ่งผ้าฝ้าย

ขาลายมอมนุ่งผ้าเงินกอม

อธิบายความว่า (ลวดลายที่สักไว้ที่ขานั้น ทาหูดคล้ายฝ้านุ่ง) ขาที่ไม่ได้ สักลายคือขาขาว เปรียบได้กับการนุ่งผ้าฝ้ายที่มีสีขาว ขาที่สักลายเปรียบเสมือน การนุ่งผ้าที่มีลวดลายสวยงาม

ขาขาวไว้หน้าหลัง ตะสง

ขาลายไว้หน้าแก้มอ้อยเอา

อธิบายความว่า ขาขาวคือ ขาที่มีได้สักลายไว้ตะสงไป (ไม่ควรสนใจ กับผู้ที่ไม่มียลายสักบนขา) แต่ถ้าขาลายคือขาที่สักลายไว้ครบด้วย (รอยหนักแน่นเข้าสอ)

ขาลายแล้ว

แอมบ่ลายบ่ให้ถ่าย

แอมบ่ลายแล้ว

ชันบ่สักนกน้อย

งอยแอมบ่ตอดจี่ตา

อธิบายความว่า ขาสักลายแล้ว แต่ถ้าแอมมิได้สักลาย ก็มิให้ถอดถ่าย แต่ถึงแม้ว่าแอมสักลายแล้ว แต่ถ้ามิได้สักรูปนกน้อย ก็ไม่สวย

ขาลายขึ้น

ขาขาวบ่เป็นคาง

ขาลายขึ้นห้าขาขาวกลัวอยู่ดิน

อธิบายความว่า ขาลายนั้นมิดำ ส่วนขาขาวคือขาที่ไม่ได้สักลาย ไม่มีดำ ผู้ที่สักขาลายย่อมได้อยู่ในที่สูง ผู้ที่มีได้สักลายที่ขา คือพวกขาขาวต้องเกลือกกลัว อยู่ในที่ต่ำ

ขาคนขาเขียดก็ยังมีลาย

ขาผู้ชายบ่ลายดีดี

กินซื้ออยู่ป่าแก

อธิบายความว่า แม้แต่ขาคนขาเขียดก็ยังมีลาย ผู้ชายที่มีได้สักลายที่ขานั้น ควรจะไปกินซื้อที่ป่าสะแก

คำร้อง เกี่ยวกับการสักของคนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แสดงให้เห็น ความนิยมนำเรื่องการสักของคนในภาคนี้ ดังนี้ (ภราดร รัตนกุล. 2526)

ขาลายแล้วทางแอมตั้งชื่อ

ตั้งชื่อแล้วทางแอมช่อกทอง

สักนกน้อยงอยแอมจั่งสี่คือ

ขาขาวมานั่งใกล้	เหม็นคาวยากช็อก
ขาลายมานั่งใกล้	หอมเนียมอ้มกะบ่ปาน
สับตีนฟ้า ชาวตีนฟ้า	บ่อ้อขาลายขึ้นถ่าย

ซึ่งมีใจความดังนี้

นอกจากสักขาลายแล้ว ยังมีสักที่เอว และมีหินเกล็ดมทองด้วย
สักเป็นรูปนกตัวเล็ก ๆ จึงจะเหมาะ

คนที่ขาไม่ได้สักขาลายมานั่งใกล้ เหม็นคาวจนแทบอาเจียน
คนที่ขาสักขาลายมานั่งใกล้ หอมจนแม้ไม่มีหอมก็หอมเท่า ถึงจะมีฟ้าสักสับตีน ยี่สับตีน
ก็หอมเท่าขาที่สักลายขึ้นถ่าย

ข้อปฏิบัติในการสักของไทย ๒๔๓-

การลงคาถาอาคมบนร่างกาย ผิดหนัง เป็นที่นิยมอีกอย่างหนึ่งของคน
สมัยโบราณ ความเชื่อดังกล่าวก็สืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้

เหตุผลสำหรับการสักเพื่อผลของจิตใจและความเชื่อ ได้แก่ สักเมื่อทำ
ให้จิตใจเข้มแข็ง กล้าหาญ ตึกคะนอง การสักประเภทนี้แตกต่างไปจากการสัก
ตามสมัยนิยม เพราะนอกจากผู้สักจะต้องทำให้จิตใจเข้มแข็งแล้ว ยังต้องละเว้น
ข้อห้ามต่าง ๆ อย่างเคร่งครัดอีกด้วย ที่เรียกว่า ทะล้าหรือชะล้า หากผู้สักไม่ถือ
ปฏิบัติ หลังอำนาจทางไสยศาสตร์จะเสื่อม

ลักษณะของการสักเพื่อความขลัง มีทั้งการสักลงยันต์กับการสักลงอักขระ
การสักลงยันต์จะต้องกระทำโดยอาจารย์ (ส่วนมากมักเป็นพระ หรือผู้ที่เคยบวช
เป็นพระมาแล้ว) จึงจะทำให้เกิดความขลัง การสักเริ่มด้วยการยกครู ๒หรือครู
มีดอกไม้ ฐูปเทียน ยันต์ที่สักได้แก่ยันต์ที่ได้จากหนังสือรัตนมหายันต์ เช่น ยันต์ยอด
พุทธหัวเหล็ก ยันต์นะหน้าทอง ยันต์นะอุตปิน ยันต์อักษร 14 ตัว เป็นต้น

การที่จะทำให้เกิดการสังเกตความขลัง ผู้สักต้องละเว้นข้อห้าม ซึ่งเรียกว่า
 กะลา ตัวอย่างของกะลา สำหรับการสักมีดังนี้

1. การละเว้นบริโภคเนื้อ 1๐ ชนิด ได้แก่ เสือโคร่ง เสือเหลือง
 ช้าง ม้า สุนัข แมว งู ลิง หมู มนุษย์
2. ห้ามกินกล้วยโดยวิธีกัด ให้หัก เป็นคำ ๆ
3. ห้ามข้ามสะพานที่ทอดข้ามถ้ำคลองที่ไม่มีน้ำ
4. ห้ามมองลงไปในถ้ำที่ไม่มีน้ำ
5. ห้ามแหงนมองคูห้องฟ้า
6. ห้ามลอดรั้ว
7. ห้ามลอดใต้ถุน
8. ห้ามลอดใต้บันได
9. ห้ามลอดราวตากผ้า
10. ห้ามลอดฟ้าสูงสตรี
11. ห้ามลอดใต้ต้นมะเขือ
12. ห้ามกล่าวคำหยาบ
13. ห้ามบ้วนน้ำลายลงในที่ต่ำ เช่น ส้วม เป็นต้น ถ้าสักที่สิ้น

ฯลฯ

นอกจากข้อห้ามดังกล่าวแล้ว ยังมีข้อห้ามและข้อพึงปฏิบัติที่แตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

ในภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีการสักแบบไทยใหญ่ ที่เรียกว่า
 การสักยา ผู้สักจะต้องปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัดตามข้อห้ามต่อไปนี้ (สายสม
 ธรรมธิ . 2538)

ข้อห้ามด้านอาหารการกิน

1. ห้ามกินผลไม้และผักต่าง ๆ ได้แก่ ผักเร็น ผักบุง ผักง้วนหมู
 ผักเขียว ผักทอง บอน ไม้เต้า ผักหนอก (บัวบก) และมะขามป้อม

2. ห้ามกินเนื้อสุนัขและงู
3. ห้ามกินแร้ววัว แร้วควาย
4. ห้ามกินหอย

ข้อห้ามด้านสถานที่

1. ห้ามกินอาหารในงานศพ
2. ห้ามเข้าบ้านที่มีผู้หญิงคลอดลูกใหม่ ซึ่งกำลังอยู่ไฟ
3. ห้ามลอดใต้ถุนบ้าน ใต้บันได ใต้สะพาน
4. ห้ามลอดรั้ว
5. ห้ามลอดแร้ววัว แร้วควาย
6. ห้ามลอดใต้ไม้ค้ำต้นกล้วย

ส่วนทางภาคกลาง อาจารย์สักแต่ละสำนักจะมีข้อบังคับให้ผู้รับการสัก ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดดังนี้ เพื่อความขลังของการสัก ข้อบังคับต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

ข้อพึงปฏิบัติ

1. งดถือศีล
2. งดยัดมันนาศิลธรรม
3. หมั่นควบคุมสติของตนเอง

ข้อห้ามหรือข้อละเว้น

1. งดประพฤติผิดศีลธรรม งดแก่ ประพฤติผิดลูกเมียผู้อื่น หรือประพฤติตนเป็นมิฉนาศีลสักเล็กน้อย
2. งดผูกกระทะ หรือกล่าวขู่สวาทต่อบิตามารดา
3. งดรับประทานของเหลือ เช่น อาหารเหลือจากผู้อื่น จากพระ หรือจากงานศพ เป็นต้น

4. ไม้รับประธานมะเฟือง น้ำเต้า ฟัก และมะพร้าวไฟ
5. ไม้ลอยตาดีไม้ก้านกล้วย
6. ไม้ลอยสะพานหัวเดียว สะพานท่อน้ำ
7. ไม้นั่งทับครกไม้ที่ทาด้วยไม้คั่ง ไม้มะลุน ไม้มะค่า
8. ไม้ให้ผู้หญิงทับข้างบน

เครื่องมือ สูตรน้ำยา และกรรมวิธีการสัก

เครื่องมือทำชันการสักที่สำคัญที่สุดได้แก่ เข็มสัก ซึ่งเป็นแทงทองเหลือง หรือสแตนเลส ขนาด 3-8 หุน มีขนาดต่าง ๆ ดังนี้

- ขนาด 3 หุน มีความยาว 85 เซนติเมตร
- ขนาด 4 หุน มีความยาว 75 เซนติเมตร

ปลายเข็มมีรอยผ่ากลางยาว 3-4 เซนติเมตร สำหรับบรรจุหมึกเหมือนปลายปากกา

นอกจากเข็มสักดังกล่าวแล้ว เครื่องมือทำชันการสักชนิดอื่น ๆ มีดังนี้ (สุลักษณ์ ศรีบุรี และทวีวงศ์ ศรีบุรี. 2530)

1. หนามหวาย ที่มีปลายแหลมและแข็ง
2. เข็มหมุดหรือเข็มเย็บผ้า จำนวน 4-5 เล่ม ที่มีตรวมกัน แล้วผูกติดกับด้ามไม้
3. ก้านร่ม ผนปลายแหลมให้เป็นท่อน้ำตัด
4. เข็มที่ทำจากตะปูตอก โลงศิ

ปัจจุบันนี้ การใช้เข็มสักที่ทำด้วยโลหะเหล็กหรือทองเหลือง ยังนิยมใช้กันอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะในชนบท แต่ในเมืองนิยมใช้เครื่องสักไฟฟ้าแทน

สำหรับหมึกทำชันการสักนั้น ในอดีตใช้ขี้เถ้าหรือเขม่ากระดูกสัตว์ที่เผาแล้ว กะลามะพร้าวที่เผาเป็นถ่าน แล้วนำมาผสมน้ำเพื่อใช้เป็นหมึก เนื่องจากมีสีดำ วิธีการทาหมึกดังกล่าวค่อนข้างซับซ้อน ปัจจุบันจึงเปลี่ยนมาใช้หมึกจีน หรือหมึกดำที่มีขายอยู่ทั่วไป (Umemoto. 1980)

หมึกที่ใช้สำหรับการสักที่ใช้นานภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มี 4 ชนิด ดังนี้
(สมชาย นิลอาธิ. 2527)

1. ยางไม้ชนิดหนึ่งที่เรียกว่า ต้นหมึก เมื่อหักกิ่งหรือก้านในออกแล้ว มียางไหลออกมาเมื่อยางแห้งจะกลายเป็นสีดำ
2. ดินเหนียว หรือเขม่าไฟ ที่จุดจากก้นหม้อ นำไปผสมกับสีควาย
3. ผงถ่านจากถ่านไฟฉาย นำไปบดให้ละเอียดแล้วนำไปผสมกับยางไม้ ต้นนกกะเทียม
4. หมึกจีน ผ่นาให้เป็นผงละเอียด แล้วนำไปผสมกับน้ำมันเสือหรือน้ำมันงา

นอกจากเครื่องมือที่ใช้สำหรับการสักแล้ว ยังมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีความจำเป็น ในการสัก ดังต่อไปนี้ (สุลักษณ์ ศรีบุรี และทวีวงศ์ ศรีบุรี. 2530)

1. คี้น ใช้สำหรับบรรเทาความเจ็บปวดให้แก่ผู้สักนระหว่างการสัก รดยาให้ผู้ถูกสักเกี่ยวกับผิวหนัง
2. เขือก หรือผ้าขาวม้า ใช้สำหรับผูกผู้ถูกสักไว้กับเสา หรือต้นไม้ เพื่อไม่ให้ดิ้น เมื่อเกิดความเจ็บปวดขณะสัก
3. ยาแก้อักเสบ ใช้สำหรับบรรเทาอาการอักเสบภายหลังการสัก
4. แอลกอฮอล์ใช้สำหรับทำความสะอาดเข็มที่ใช้แล้ว

ปัจจุบัน เข็มสักได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้าไปไกลมาก เรียกว่า เข็มสักไฟฟ้า มีเครื่องกลที่ควบคุมเข็มให้ฝังเข้าไปในผิวหนังได้อย่างสม่ำเสมอตามต้องการ ไม้เหมือนกับเข็มที่สักด้วยมือ ทำให้การสักไม่เจ็บปวดเหมือนแต่ก่อน ยิ่งกว่านั้น านญี่ปุ่นได้มีการพัฒนาเข็มสักให้ก้าวหน้าขึ้นไปอีก โดยการเพิ่มจำนวน เข็มเข้าไปในหัวสักให้มากขึ้นตามความต้องการ เพื่อที่จะให้การสักแต่ละครั้ง ครอบคลุมพื้นที่ได้มาก ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการสักในพื้นที่กว้าง ๆ เช่น การสักเงาพื้นน้ำ พื้นดิน เป็นต้น เข็มสักประเภทนี้มีชื่อว่า เครื่องสักไฟฟ้า (Electric Tattooing Machine)

หมึกหรือน้ำยาที่ใช้ในการสักโดยทั่ว ๆ ไป ปัจจุบันน้ำหมึกจีน แต่การสักเพื่อความขลังนั้น สูตรของน้ำยาจะแตกต่างกันไปตามอาจารย์สัก ซึ่งถือว่าเป็นความลับ น้ำยาที่ใช้กันโดยทั่วไปในการสักเพื่อความขลัง มีส่วนผสมดังนี้ ดินหม้อ ตีงเหลียม น้ำมันงาเหลียม ดีวีวหรือดีควาย วาน เช่น วานสบู่เลือด เป็นต้น ถ้าเป็นการสักสีแบบญี่ปุ่น ใช้หมึกสีในการสัก

กรรมวิธีในการสัก ผู้ถูกสักจะนั่งหรือนอนก็ได้ตามความเหมาะสมอาจารย์สักทอ้งคาถา เป่ามนต์ลงบนเหล็กหมาด แล้วจึงจุ่มน้ำหมึกหรือน้ำยาตามต้องการ ใช้นิ้วที่ถนัดจับกลางตัวเหล็กหมาด ปักเหล็กหมาดลงบนตำแหน่งที่ต้องการบนผิวหนัง ใช้นิ้วปลายเหล็กหมาดอยู่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ ค่อย ๆ เสือนมือไปวนทิศทางที่ต้องการ ผู้ที่ชำนาญแล้วอาจไม่ต้องร่างรูปที่ต้องการสักลงบนผิวหนังเสียก่อน ผู้ที่ยังไม่ชำนาญอาจต้องร่างรูปลงบนผิวหนังก่อน แล้วจึงสักตามรอยที่ร่างไว้ เสร็จแล้วทิ้งไว้จนแผลที่สักหายจากการเป็นแผล จะปรากฏผลลวดลายของรูปที่สักไว้ได้อย่างชัดเจนบนผิวหนังตามสีของหมึกที่ใช้

การสักของไทยส่วนใหญ่แตกต่างไปจากการสักของตะวันตกและการสักของญี่ปุ่น มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่สักเพื่อความสวยงาม เน้นที่คุณค่าทางด้านศิลปะ การสักของไทยนั้นมุ่งสักเพื่อความขลังเป็นสำคัญ กล่าวคือ เพื่อคุณค่าในด้านความศักดิ์สิทธิ์ เช่น เมตตามหานิยม เพื่อผู้ที่พบเห็นเกิดความรักใคร่ เกิดความนิยมชมชอบ มีฤทธิ์มีอำนาจ สามารถทำลายหรือเอาชนะผู้ที่จะมาทำร้ายหรือสิ่งไม่ดี มีลาภผลประสบความสำเร็จ ทำให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ มีความอยู่ยงคงกระพันชาตรี อารูธต่าง ๆ ไม่สามารถกล่าวร้ายหรือทำร้ายร่างกายได้ เหล่านี้เป็นต้น

โดยเหตุที่การสักของไทยส่วนใหญ่เน้นที่ความขลัง ดังนั้น รูปรอยที่สักส่วนใหญ่จึงเป็นของสูงและสักไว้ในที่สูงเหนือเอวขึ้นไป เช่น อักขระ คาถายันต์ต่าง ๆ รูปเทวดา รูปพระอรหันต์ รูปพระพุทธเจ้า เป็นต้น สำหรับรูปรอยที่เป็นรูปของต่ำ แต่สักไว้ในลักษณะที่เป็น "เคล็ด" เช่น ปลัดขิก (อวัยวะเพศชาย) สัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ ส่วนมากจะสักในระดับที่ต่ำกว่าเอวลงมา เป็นต้น

พิธีการในการสัก

เนื่องจากการสักมีผลทางเมตตามหานิยมและคงกระพันชาตรี ซึ่งเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์ ดังนั้น ในการสักจึงต้องมีพิธีการที่มีความแตกต่างกันไปในแต่ละสำนัก แต่โดยทั่วไปจะประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้ (สุลักษณ์ ศรีบุรี และทวีวงศ์ ศรีบุรี. 2530)

1. พิธียกครู
2. การลงลายสัก
3. การปลุกเสก
4. พิธีไหว้ครู

พิธียกครู เริ่มด้วยผู้รับการสักนำดอกไม้ ธูป เทียน และเงินค่ายกครูไปถวายอาจารย์สัก เพื่อฝากตัวเป็นศิษย์และเพื่อเป็นการบูชาครู เงินค่ายกครูแตกต่างกันไปในแต่ละสำนัก ในสมัยโบราณนิยมลงท้ายด้วยเลข 6 เช่น 6 สี่ง 6 บาท 12 บาท (2 เท่าของ 6) 24 บาท (4 เท่าของ 6) หรือ 36 บาท (6 เท่าของ 6) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน กำหนดค่ายกครูตามความยากง่ายของลายที่สัก

การลงลายสัก หลังจากไหว้ครูแล้ว อาจารย์สักจะเสกเหล็กสักและน้ำมันผสมหมึกสัก และบอกให้ผู้รับการสักทำจิตใจให้เป็นสมาธิ และบริกรรมคาถาในใจ จากนั้น อาจารย์สักจึงเริ่มลงมือสัก พร้อมทั้งบริกรรมคาถาลงอักขระเดินสูตรยันต์ไปจนเสร็จสิ้นการสัก ถ้าหากเป็นการสักรูปรอยธรรมดามีโชคาถาอาคมและผู้สักก็เป็นบุคคลธรรมดา ที่มีอาชีพทรงวิทยาอาคม การสักก็จะดำเนินไปตามปกติจนเสร็จการสักโดยที่มีต้องบริกรรมคาถาอาคม

การปลุกเสก เมื่อลงสักเสร็จแล้ว อาจารย์สักจะทำพิธีปลุกเสก โดยการแพงเข็มลงใบ (หรือเอามือแปะลงใบ) บนหัวใจของลวดลายที่สัก แล้วเพ่งพิจารณาเรียกสูตร เรียกนาม หมุดทุกตัวอักขระแล้วบริกรรมคาถา เป่าลงใบที่ลายสัก จากนั้นจึงรดน้ำมันต์

พิธีไหว้ครู พิธีการไหว้ครูหรือพิธีครอบครู เป็นพิธีการยกย่องบูชาคุณครู อาจารย์ ผู้ทำการสั่งสอนแก่บรรดาศิษย์ เป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ ที่กระทำกันปีละครั้ง โดยบรรดาศิษย์จะมาชุมนุมกันที่สำนัก เพื่อปลูกเสกคาถาอาคมให้คงความศักดิ์สิทธิ์ เครื่องถวายานพิธีไหว้ครู ได้แก่ ดอกไม้ รูป เทียน หัวหมู ไข่ต้ม และเนื้อสัตว์ อาจารย์ผู้ทำพิธีจะจุดธูป เทียน บริกรรมคาถา แล้วนำไข่เข็มสักแทงลงไปในกระหม่อมของศิษย์ หรือลวดลายที่สักรวมทั้งให้ศิษย์กล่าววาจารับสั่งจะ เพื่อปฏิบัติตนตามข้อกำหนดอย่างเคร่งครัด หลังจากนั้นอาจารย์จะรดน้ำมนต์ บริกรรมคาถา อวยชัยให้พรแก่ศิษย์ เพื่อความเป็นสิริมงคล อนึ่ง ในช่วงนี้ ศิษย์บางคนอาจมีของขึ้น คือจะแสดงกิริยาอาการคล้ายกับรูปรอยที่สักไว้ เช่น ถ้าสักเป็นรูปเสือโคร่ง ก็จะมีอาการเหมือนอย่างเสือ เป็นต้น

รูปรอยานการสักของไทย

รูปรอยที่สักเพื่อความขลังมีอยู่เป็นอันมากในการสักของไทยความมุ่งหมายในการสักและตำแหน่งที่สักก็แตกต่างกันไป ขอแสดงตัวอย่างดังต่อไปนี้

นะ

นะ เป็นสัญลักษณ์แทนธาตุไฟ เขียนเป็นอักษรขอมดังนี้ จุดประสงค์ของการสักนะ ก็เพื่อประโยชน์ในด้านความขลัง ตำแหน่งที่สักและคุณค่ามีดังนี้

นะจิ้งจก สักที่บริเวณลิ้นปี่ มีคุณค่าในด้านทำให้คู่ต่อสู้ตกตลึง งงงัน ไม่มีโอกาสที่จะได้ต่อสู้หรือป้องกันตัว นะขุนแผน นิยมสักตามลำตัวและแขน มีคุณค่าในด้านเมตตามหานิยม ผู้ที่ได้พบเห็นหรือเกี่ยวข้องกับเกิดความรักความนิยมนิยมนิยมนเฉพาะในเพศตรงข้าม นะพระเตมีย์มัน สักที่บริเวณลำตัวและแขน มีคุณค่าในด้านก่อให้เกิดขันติ อุดกสัน งามให้เกิดโรหสะ เช่นเดียวกับ นะหายโรหิส นะนางไกร-รักษา มักสักที่บริเวณลำตัวและแขน มีคุณค่าด้านในการคุ้มครองป้องกัน งามให้ศัตรูหรือฝ่ายตรงข้ามมาทำร้าย ช่วยปกป้องมิให้เกิดความวิบัติเช่นเดียวกับนะกวางแพง

และนะคุ้มเมือง นะหนี่ภัย มีกสิกรรมบริเวณลำตัว แขน มีคุณค่าในด้านที่ช่วยทำให้หลบหนีภัยอันตรายไว้ทันท่วงที เพื่อไม่ให้ถูกจับกุมหรือไม่ให้ถูกทำร้าย เช่นเดียวกับ นะหนี่ภัย และนะแก้ว นะจามิอยู่ ราชสิกรรมบริเวณลำตัวและแขน มีคุณค่าในด้านทำให้รอดพ้นจากการจับกุมของศัตรูหรือฝ่ายตรงข้าม ช่วยทำให้หลบหนีออกจากที่คุมขังไว้โดยปลอดภัย นะบังไฟ ราชสิกรรมที่ลำตัวและแขน มีคุณค่าในการป้องกันไม่ให้เกิดไฟไหม้ เช่นเดียวกับยันต์นักษัตร

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่าง นะ ที่ใช้ในการสักของไทย

นะ แคล้วคลาด	นะ นางไคร้รักษา	นะ อุดอาหารไว้
นะ ไม้เท้ามหาเอกร	นะ จมบาดาล	นะ หนีสงสาร
นะ มงกุฏ	นะ ราหู	นะ หิมพานต์
นะ แผลง	นะ โลกบาล	นะ แม่แปลกลูก
นะ คงกะพัน	นะ ลักโรชค	นะ ลูกแปลกแม่
นะ ราชสีห์	นะ ราชหงส์	นะ แหวกแผ่นดิน
นะ ทนทรหด	นะ กลอยใจ	นะ บังเกิด
นะ วงเวายน	นะ เติมนิหลง	นะ พระยาเสือ
นะ งู	นะ นิมพาตี	นะ อดใจ
นะ แคล้ว	นะ เปิกทวาร	นะ อากาศ
นะ ไตรภพ	นะ ไฟฟ้า	นะ บังไฟ
นะ เมฆ	นะ สุวรรณสาม	นะ พระเมรุ
นะ ตาเนินนาถ	นะ กลบเกลื่อน	นะ ทรง
นะ เตินดง	นะ สารีบุตร	นะ น้ำไฟ
นะ คงทน	นะ โมคคัลลาน์	นะ ผิด
นะ หนี่ภัย	นะ พระกัจจายน์	นะ จามิอยู่
นะ กลั่นสะ	นะ พระเตมีย์มัน	นะ อดมิได้
นะ งามนัก	นะ บัณฑิตราอยู่	นะ ปัทมิน
นะ กลิ่นไตรภพ	นะ ศรีวิลาศคง	นะ ไหล

นะ หี	นะ พระอาทิตย์	นะ รำไร
นะ อยู่มิได้	นะ ประแจจีน	นะ กิ่งหา
นะ ใ้ไป	นะ หายโทษ	นะ คิดถึง
นะ สวย	นะ นพสุณีส้าเลิศ	นะ ตลอดบาดาล
นะ อุณาโลม	นะ อุบาทว์	นะ ชอนชู
นะ เสือ	นะ ยอดพระไตรปิฎก	นะ เกี่ยวชู
นะ ตา	นะ พระไตรลักษณ์	นะ เข้าฉาน
นะ พระสี่ชมพู	นะ พรหมวิหาร	นะ หีไป
นะ ขุนแผน	นะ ปราบสัต	นะ มีนทิศ
นะ ไ้อย	นะ ชุมพล	นะ ก้านพง
นะ กิณิรัฐสิ้น	นะ พระเจ้าร้อยเอ็ด	นะ ไตรภพโลกา
นะ ศรีโอดมัส	นะ เตรีจมา	นะ ช้าง
นะ สมุทรจร	นะ ิ่งไฟ	นะ พระเจ้า
นะ เลิศ	นะ พระจันทร์รูปร่าง	นะ หี
นะ เป็ก	นะ หีภัย	นะ ตามมิพบ
นะ อานาจ	นะ จับมิฎก	นะ คุ่มเมือง
นะ กวาดกอง	นะ ระจับสงสาร	นะ นก

ยันต์

ยันต์คือ คาถาภาษาบาลีที่เขียนด้วยอักษรขอม แล้วผูกเข้าเป็นรูปทรงต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ และความสวยงาม การสักยันต์ลงบนผิวหนังก็เพื่อผลในด้านความขลังเป็นสำคัญ ยันต์ต่าง ๆ พร้อมด้วยตำแหน่งที่สักและคุณค่า มีดังต่อไปนี้

ยันต์ปลาไหลเผือก หรือยันต์เอิกฤทธิ์ สักที่แขนมีคุณค่าในทางแคล้วคลาดจากอันตราย ช่วยให้เกิดความปลอดภัยในการหลบหนี ยันต์นกคุ้ม (นกคุ้ม) สักที่แขน มีคุณค่าในทางป้องกันภัยต่าง ๆ ครอบคลุมอย่างปึงอัคคีภัย ยันต์มหาอุด

(มหาอุตม์) สักบริเวณหน้าอก มีคุณค่าในทางคุ้มครองป้องกันอันตรายช่วยทำให้เกิดความเป็นสิริมงคล ยันต์หนุทองแดงสักที่หน้าอกและด้านหลัง บริเวณเหนือกระเบน-เหน็บ มีคุณค่าในทางคงกระพันชาตรี ศาสตร์ราชูธไม่สามารถทำร้ายร่างกายได้ ยันต์ชมพูมือ สักที่หลังมือ มีอาคมมือหนึ่งหรือทั้งสองมือ มีคุณค่าในทางทำให้มือหนัก สามารถทำอันตรายศัตรูหรือฝ่ายตรงข้ามมาให้บาดเจ็บหรือตายได้ ยันต์อุบากอง สักที่แขน มีคุณค่าในทางดูฤกษ์ยาม การหลบหนีออกจากที่คุมขังได้โดยปลอดภัย ยันต์นี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า พม่าแหกคุก ยันต์นารายณ์แปลงรูป สักที่หน้าอกหรือหลัง มีคุณค่าในการช่วยให้หลบหนีได้โดยปลอดภัย ยันต์มงกุฎพระเจ้าหรือยันต์แปดทิศ สักที่หน้าอก มีคุณค่าในการคุ้มครองป้องกันช่วยทำให้เกิดแคล้วคลาดปราศจากอันตราย

ต่อไปนี้ เป็นยันต์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการสัก

ยันต์มหานิยม	มีคุณค่าในด้านเมตตามหานิยม
ยันต์เพชรเลือก	มีคุณค่าในด้านความคงทน แคล้วคลาด
ยันต์มหามงคล	มีคุณค่าในด้านมงคล แคล้วคลาด บัดริ่งความ ไล่ผี
ยันต์หัวจอร์ยสังข์	มีคุณค่าในด้านความคงทน คงกระพันชาตรี แคล้วคลาดจากศาสตร์ราชูธ
ยันต์ปัญจมุขี	มีคุณค่าในทางแคล้วคลาดจากศัตรูผู้บองร้าย ช่วยให้อานาจ แคล้วคลาดจากศาสตร์ราชูธ
ยันต์พระกรณีย์	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี แคล้วคลาดจาก เหตุร้ายและศาสตร์ราชูธ
ยันต์ราชสีห์เผ่น	มีคุณค่าในด้านช่วยให้มีฤทธิ์ มีอานาจเป็นเสน่ห์ แก่ผู้ได้พบเห็น ผู้ใหญ่
ยันต์เสือเผ่น	มีคุณค่าในด้านก่อให้เกิดตะบะ มีอานาจ ผู้อื่น ยำเกรง ศัตรูพ่ายแพ้ ทำอันตรายไม่ได้
ยันต์ธง	มีคุณค่าในด้านทำให้มีอานาจตามที่ปรารถนา ทุกประการ เป็นมหามงคล

ยันต์ตรีนิสิงเหนกลุ่ม	มีคุณค่าในด้านป้องกันอัคคีภัย
ยันต์มหามงกุฎพระเจ้า	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรีและเมตตามหานิยม
ยันต์พุทธาธิคุณ	มีคุณค่าในทุกด้านตามที่ปรารถนา
ยันต์บารมี 3๐ ทิศ	มีคุณค่าในด้านเมตตามหานิยม
ยันต์อิติปิโสไตรจักร	มีคุณค่าในทุกด้านตามปรารถนา ทั้งในด้าน เมตตามหานิยม แคล้วคลาดและคงกระพันชาตรี
ยันต์นาคเกี้ยว	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรีและแคล้วคลาด
ยันต์อภิสัตติ	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี
ยันต์อิติปิโส 8 ทิศ	มีคุณค่าในทางเมตตามหานิยม แคล้วคลาด และคงกระพันชาตรี
ยันต์ราชสีห์โศน	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี มีตบะและเดชะ ผู้ที่ได้พบเห็นเกิดความยำเกรง
ยันต์พระเจ้าเข้านิโรธ	มีคุณค่าในด้านป้องกันศาสตราวุธ แคล้วคลาด จากอันตราย
ยันต์พระเจ้าห้ามทุกข์	มีคุณค่าในด้านป้องกันการถูกกระทำคุณไสย
ยันต์หัวจระเข้พระอภิธรรม	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี ป้องกันศัตรู ป้องกันการถูกกระทำคุณไสย ใช้งานได้ทุกอย่าง ตามปรารถนา
ยันต์ทรงทอง	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี ป้องกันศัตรู ป้องกันการถูกกระทำคุณไสย ใช้งานได้ทุกอย่าง ตามปรารถนา
ยันต์เต่าเลื่อนน้อย	มีคุณค่าในด้านทำให้เลิกถือยศความ ช่วยเหลือผู้ความ ทำอะไรไม่ได้
ยันต์ช้างประสมโรง	มีคุณค่าในด้านช่วยให้การสวดหรือการขับร้อง ดำเนินไปได้ดี
ยันต์ฝนแสนห่า	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี
ยันต์ขมหาราช	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี

ยันต์ราชาชาง	มีคุณค่าในด้านตามปรารถนา
ยันต์จักรนารายน้อย-ใหญ่	มีคุณค่าในด้านเมตตามหานิยม คงกระพัน ชาตรี แคล้วคลาด
ยันต์สัมพุทธะ	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี แคล้วคลาด
ยันต์นะระมตาบอด	มีคุณค่าในด้านแคล้วคลาด
ยันต์มงคลจักรวาล	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี แคล้วคลาด
ยันต์อิติปิโส 8 ด้าน	มีคุณค่าในด้านแคล้วคลาด
ยันต์แก้วจักรพรรดิ	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี แคล้วคลาด
ยันต์เพชรदान	มีคุณค่าในด้านคงกระพันชาตรี แคล้วคลาด
ยันต์มหาละลวยใหญ่	มีคุณค่าในด้านช่วยทำให้เกิดอำนาจ ตบะและ เดชะ เมตตามหานิยม และเป็นมหาอุด
ยันต์ไตรลักษณ์	มีคุณค่าในด้านมหาอุด

⊕ ความเชื่อในเรื่องเวทย์มนต์คาถา และคุณไสย มีมาเป็นเวลาช้านานแล้ว ในประเทศไทย ความเชื่อดังกล่าวอาจส่งผลไปถึงการประทุติเกเรของเขาวงกตได้เป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการสักยันต์ต่าง ๆ ลงบนร่างกาย เพื่อให้ยันต์ที่สักมีความขลัง ครูผู้สักก็จะต้องบริกรรมคาถาขณะที่สัก เพื่อประจุอาคม ลงานรอยสัก ตัวผู้สักเองก็ต้องบริกรรมคาถาในขณะที่จะเข้าสู่คุณวิเศษของยันต์ที่สักด้วย ด้วยเหตุนี้การสักเพื่อหวังผลทางไสยคุณจึงต้องมีการบริกรรมคาถา หรือปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับลายสักยันต์นั้น ๆ ลายสักจึงจะเกิดความขลัง และสามารถบันดาลให้ผู้สักบรรลุสิ่งที่พึงประสงค์

ขอแสดงตัวอย่าง ยันต์พญาเต่าเลือน ซึ่งใช้ทั้งในการสัก การลงฝ้ายยันต์ รวมทั้งการทำคุณไสยต่างๆ อันเป็นแนวทางให้ผู้อ่านเข้าใจแนวความคิดและความเชื่อของผู้ปฏิบัติ ยันต์พญาเต่าเลือน มีวิธีทำให้เกิดประโยชน์ได้เป็นอันมาก ถ้าใช้ลงานแป้นผัดหน้าสามารถทำให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง หายโรคธำได้ ถ้าเป็นคติความถึงศาล ให้เอาแป้นที่ลงยันต์พญาเต่าเลือนผัดหน้า เมื่ออยู่ความ

เห็นหน้าจะเกิดจิ้งจั่ง มีความหลงลืม เกิดความงวยงง ำให้การเลอะเลือน ถ้าจะ
 แข่งขันในทางมหรสพ ำให้ลงยันต์พญาเต่าเลือนนาบตาล ลงชื่อคู่แข่งขัน (การ
 ลงชื่อำให้ลงที่ตัวพุทธประทับภายหลัง) เอาไปปักไว้ที่ทางน้ำไหล ำให้สายน้ำกระทบ
 บาดาลให้ลอยเสมอ คู่แข่งขันจะต้องมีอันเป็นไป ำไม่สามารถแข่งขันได้ตลอด
 ยันต์พญาเต่าเลือนนี้ ถ้าหากเขียนที่อาสนะพระสงฆ์ในการสวดมนต์หรือแสดงธรรม
 จะทำให้เกิดความสับสน จับต้นชนปลายไม่ถูก เกิดความผิดพลาดอยู่เสมอ ถ้าหาก
 ลงยันต์นี้บนบาตอง ำจาก มวนยาสูบ แล้วพันคว่ำน้ำให้ถูกผู้ที่ปรารถนา ผู้นั้นจะ
 งงงวยง เกิดความสุมหลง ถ้าเป็นคติความ ำให้ลงยันต์พญาเต่าเลือนทำเป็นไส้เทียน
 เขียนชื่อคู่แข่ง ความ ตูลาการลงำให้ครบ แล้วคว่ำเทียนหนักหนึ่งบาท จุดเทียน ภาวนา
 ไปจนกว่าเทียนหมด เอาขี้เถ้าเทียนมาคลุกข้าวำให้ได้ 3 ปั้น เอาข้าวนั้นไปให้
 สุนัขกิน แล้วอธิษฐานว่า ถ้าสุนัขพูดได้ให้คู่แข่งความเป็นฝ่ายชนะ แต่ถ้าสุนัขพูดไม่ได้
 อย่าให้คู่แข่งความเป็นฝ่ายชนะ ำให้เอาเท้าตบปากสุนัข 3 ที ขณะที่เอาเท้าตบปาก
 สุนัข ำให้ภาวนาว่า อะ 3 ครั้ง ถ้าเป็นความในคติอุกถรรพ์ ำให้ลงยันต์ในกระดาษ
 ลงชื่อคู่แข่ง ความ เอายันต์นั้นม้วนเป็นก้อน ยัดใส่ปากปลาตุก เอาด้ายตราสังคี
 ตายหง หรือผีตายพราย หรือผมผีตายหง หรือผีตายพรายก็ได้ เย็บปากปลาตุก
 นั้น 3 เข็ม ขณะที่เย็บให้ภาวนาว่า อะ 3 จบ ำให้เอาขี้เถ้ามาทำเป็นตบปิ้งปลา
 ตุกนั้น ในขณะปิ้งำให้ตั้งใจอธิษฐานว่า ถ้าปลาตุกนั้นเป็นอย่างไร ก็ขอำให้คู่แข่งมี
 อันเป็นไปอย่างนั้น เมื่อย่างสุกดีแล้ว เอาปลานั้นนำให้สุนัขกิน ทำให้ครบ 3 วัน
 วันละ 1 ตัว ตั้งใจำให้มั่นคง คติความนั้นจะสิ้นสุด ถ้าผู้บังคับบัญชาโรทร ำให้ลง
 ยันต์เต่าเลือนน้ำไส้เทียน แล้วลงชื่อผู้บังคับบัญชาประพรมด้วยเครื่องหอม แล้ว
 จุดเทียนถวายพระ ตั้งใจำให้แน่น ผู้บังคับบัญชาจะไม่โรทรและไม่เอาเรื่อง
 ถ้าถูกาสความ ำให้ลงยันต์ในกระดาษม้วนแล้วยัดเข้าไปในตัวหอยรชงตายพราย
 ที่ผายังปิดอยู่ เอาผาปิดไว้ดังเดิม แล้วนำใบฝิ่งไว้ในป่าช้า ขณะฝิ่งำให้บริกรรม
 คาถาหัวใจพญาเต่าเลือน จำนวน 15 คาบ ำให้เอาสุรา ข้าว เช่นเข้าป่าช้า
 กลบดินที่ฝิ่งหอย แล้วนั่งทับ ภาวนาคาถาหัวใจพญาเต่าเลือนอีก 108 คาบ
 ตั้งจิตอธิษฐานำให้แน่น ถ้อยความที่เป็นทั้งสิ้นจะหายโดยพลัน

อนึ่ง ถ้าประสงค์จะทำผงยันต์พญาเต่าเลือนให้ลบเอาผงดินสอ แล้วนำ
ไปผสมกับตัวยาซึ่งประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ รักซ้อน 7 ยอด กากหลง 7 ยอด
สวาท 7 ยอด บดให้ละเอียด เอากะโหลกผีตายโหงหรือตายพรายจำนวน 16 หัว
นำมาเช่น แล้วจุดเอามาผสมเข้ากับตัวยาดังกล่าวข้างต้น ใส่ให้หญิงหรือชายกิน
ก็ได้ จะเกิดความหลงใหลในตัวผู้ทำ

พระคาถาพญาเต่าเลือน

นาสังสิรม สังสิรมนา สิรมนาสัง รมนาสังสิ
นา เคลื่อนเคลื่อน สิ่ง สะเทือนหวั่นไหว
สิ หลงไหลให้เห็นประจักษ์ตา รม เดช
พญาเต่าเลือน ก็ให้ฝันเพื่อนเคลื่อนไปทุกคน
อะนิจจาเวตะสังขารา อะนัตตา
สุญเปล่า นาสังสิรม ณะกะวา คาโร
สุสิรม พุทธิธ ณะกะวา

พระคาถานี้ ภาวนาเสกยันต์เต่าเลือน เพื่อให้คติความสูงส่ง เมื่อจะเข้า
หาอธิษฐานว่า เดชะพระพุทเจ้า เมื่อเสวยพระชาติเป็นพญาเต่าเลือน พระองค์
ได้ช่วยชีวิตมนุษย์ไว้เป็นอันมาก ขอบารมีของพญาเต่าเลือน จงช่วยข้าพเจ้า
ได้รอดพ้นความทุกข์นั้นเถิด

พระคาถาพญาเต่าเลือน (อีกบทหนึ่ง)

โรม นะโรมพุทชายะ นะงวย รมจั้งจั้ง
พุทจั้งรัง ชาสิมตัว ยะให้หลงไหล สะ
เข้าคลจิตใจ ด้วยเดชฤทธิ์เจ้าพญาเต่าเลือน ขอ
ให้เลือนเปื้อนนิ่งนอนเฉยอยู่ นะโรม พุทชายะ
นะปิดปาก รมแข็งขึง พุทตกตสิ่ง ชาพุทมือออก

ยะ (ออกชื่อ) มีอาจอ้ออิง พะเพลอโผลไม่ เป็นสมบถดี
 ทะตริงตรา (ออกชื่อ) นิ่งอยู่กับที่ นะมะพะทะ นะจั้งจั้ง
 มะจั้งจั้ง พะเพื่อนเลือนลอย ทะตราตริง เบญจขันธ
 (ออกชื่อ) มะอะอุ สะวาอี อะอี งงงอ

พระคาถานี้ เสกผงพญาเต่าเลือน เมื่อบำเพ็ญให้ชาให้ชีพคหน้า จั้งจั้งคินัก

พระคาถาพญาเต่าเลือน (อีกบทหนึ่ง)

โอม พญาเต่าเลือน จิตใจเลือนเปื้อน
 พันเพื่อนหลงาหล เป็นบ้าเซอะเซอ กลุ่มคลังตึงตัง
 ผกโพน เต็นราทาทำลอยหน้าออกโชน ยืนจั้นตะโพน
 บอโพนออกกราว นะกระโจน ๆ โดดโดด โพนแผ่นเต็นหยอย
 โอมอด พุทออย ราวร้องชักเขื่อนใจลอย พุดเพื่อลีมตัว
 ฟ้าพ่อนหลุดดูย ชาผุดผ่านวิ่ง เหมือนสิงหลวกหลอน
 อะจับจิตจักษกแซ พันนปรอามณ์ ด้วยอำนาจพญาเต่าเลือน
 เลือนเปื้อนเปื้อนปิด เสียวจิตผิดคน อัสนะวาสติดอิด
 นิสสะวาสอดอัด ปัสสะวาสตึงตัน นะโพง
 โอมหาง พุทปั้ง ชาปั้ง ยะทึ่งจิตพุดังใจพसान
 นะผิง มะตึง พะตัง ทะตัง ยะกั้งวังก็สิ้นชีวิวัง
 อะ อา อี อี อุ อุ เอ โอ บรรลัยยะจักกั้ง
 นะโอมพุททายะ กลับจิตเปลี่ยนใจ เป็นป่างิมจับ
 นะมะพะทะ นะร้องให้ ราวไรจะอยู่ อุอี อุอี ย้าอัด
 มะอะอุ สิ้นลมปัสสะวาส สุญขาดใจ สะวาจั้ง
 อะระทมงมัจว

พระคาถานี้เสกผงเต่าเลือนให้ศัตรูกิน ศัตรูจะเสียชีวิต

รูปพระและเทวดา

นอกจากรูป นะ และยันต์ ที่ใช้ในการสักเพื่อความศักดิ์สิทธิ์แล้ว การสักของไทยยังมีรูปพระ รูปเทวดา และรูปตัวเอกานวรรคคติ เช่น พระพุทธรูป พระนารายณ์ หนุมาน พระราหูอมจันทร์ พระฤาษี เป็นต้น นอกจากนั้นเป็นรูปที่นำมาจากความเชื่อของชาติอื่น เป็นต้น เช่น รูปเจ้าแม่กวนอิม รูปเซียน รูปพระวิปัสสิตร เป็นต้น

รูปอื่น ๆ

รูปที่ใช้ในการสักเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ นอกจากรูปนะ ยันต์ พระ เทวดา แล้วยังมีรูปอื่น ๆ เช่น รูปสัตว์ รูปสิ่งของ เป็นต้น รูปสัตว์ที่นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสัก นอกจากจะถือเอาเคล็ดจากชื่อของสัตว์นั้น ๆ แล้ว ยังถือเอานิสัยหรือคุณลักษณะของสัตว์นั้น ๆ ด้วย เช่น นกคุ้ม เป็นต้น เป็นสัญลักษณ์ของการคุ้มครองป้องกัน ทั้งนี้โดยอาศัยชื่อนกคุ้ม หรือนกคุ้ม นอกจากนั้น สัตว์อื่น ๆ ที่นำมาเป็นสัญลักษณ์ในการสักได้แก่ หมู จิ้งจก ปลาไหล ราชสีห์ นกยูง

นอกจากรูปสัตว์ ยังมีรูปอื่น ๆ ที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสักเพื่อความขลัง ที่นิยมกันมาก ได้แก่ ปลัดจิก (อวัยวะเพศชาย) แต่ความนิยมดังกล่าวมีความแตกต่างกันไปตามท้องถิ่น บางแห่งสักเป็นรูปพิช ได้แก่ ผักแว่น เชื่อว่า สามารถป้องกันภัยอันตรายจากเงี้ยวของสัตว์ร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สุนัข บางแห่งนิยมสักเป็นรูปน้ำเต้า เพราะเป็นสัญลักษณ์ของการอยู่ยงคงกระพัน เป็นมหาอุด (อุดม) เพราะมาจากคำว่า มะ อะ อุ บางแห่งนิยมสักเป็นรูปใบโพธิ์ถือว่า เป็นไม้มงคลทางพระพุทธศาสนา สามารถให้ความคุ้มครองป้องกัน ช่วยให้เกิดความร่มเย็นได้

จิตวิทยาเกี่ยวกับการรัก

งานที่จะกล่าวถึงจิตวิทยาเกี่ยวกับการรักของวิทยาดังกล่าวจะกล่าวถึง การรักเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ การรักประเภทนี้มุ่งให้เกิดเป็นสิริมงคล มุ่งให้เกิดอำนาจมุ่งให้เป็นที่ยอมรับชมชอบของผู้อื่น มุ่งให้เกิดลาภผล มุ่งให้เป็น ที่คุ้มครองป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ที่สำคัญได้แก่ การมุ่งให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้อง ประสงค์ของผู้รัก เมื่อความมุ่งหมายของการรักเพื่อความขลัง เป็นไปตามที่ผู้ รักกล่าวมาแล้ว สัญลักษณ์ที่สักลงไปในร่างกาย จึงต้องสอดคล้องกับความมุ่งหมาย ดังกล่าว เช่น ถ้าต้องการรักเพื่ออำนาจให้เกิดอำนาจ อิทธิฤทธิ์ก็ต้องสักยันต์หนุมาน กลูกขุน กระบี่เจ็ดแฉก ถ้าต้องการรักเพื่อให้เกิดเมตตามหานิยมก็ต้องสักนะขุนแผน นะหน้าทอง หรือถ้าต้องการทำให้เกิดมงคลในทุกด้านก็ต้องสักยันต์ตรีนิสิงเห เป็นต้น เมื่อสัญลักษณ์ที่สักมีความสัมพันธ์กับความมุ่งหมายในการรักแล้ว ผลที่เกิดขึ้นต่อจิตใจ ของผู้สักก็ดี ต่อพฤติกรรมของผู้สักก็ดี ย่อมจะต้องมีเป็นแน่นอน ดังนั้น อิทธิพลของ การรักจึงส่งผลไปถึงสภาพจิตใจและพฤติกรรมของผู้สักได้เป็นอันมาก

อิทธิพลของการรัก สามารถส่งผลไปถึงสภาพจิตใจและพฤติกรรมของ ผู้สักได้อย่างแน่นอน เช่น ถ้าสักยันต์ห้าจอบถมึง เพื่อความอยู่ยงคงกระพัน ำชาน การต่อสู้ เป็นต้น ผู้ที่สักย่อมมีความมั่นใจ มีความฮึกเหิม อยากลองวิชา เมื่อเป็น เช่นนี้ หากไม่มีการควบคุมทางจิตใจของผู้สักให้ดีพอแล้ว โรคาสที่จะกระทำผิด ย่อมจะมีได้มาก ดังนั้น จึงน่าจะพิจารณาถึงอิทธิพลของการรักที่มีต่อสภาพจิตใจ และพฤติกรรมของผู้สักเป็นด้าน ๆ ไปดังต่อไปนี้

การรักก่อให้เกิดความมั่นใจ

การรักเพื่อความศักดิ์สิทธิ์ ก็เหมือนกับการมีเครื่องรางของขลังติดตัว เช่น พระเครื่อง ตะกรุด ผ้ายันต์ เป็นต้น ผิดกันแต่ว่า การรักเป็นเครื่องราง ของขลังที่อยู่ติดกับตัวเท่านั้น ส่วนเครื่องรางของขลังอื่น ๆ สามารถเอาออก

จากตัวได้ รายสักก็ดี เครื่องรางของขลังก็ดี ก่อให้เกิดความมั่นใจแก่เจ้าของ
ได้เป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสัก บังคับสำคัญที่ก่อให้เกิดความมั่นใจ
แก่ผู้สักมี 3 ประการ ได้แก่ สัญลักษณ์ที่สัก พิธีการในการสักและความเชื่อมั่น
ของผู้สัก

สัญลักษณ์

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการสักเพื่อความศักดิ์สิทธิ์ ความขลัง ส่วนใหญ่จะเป็น
รูปที่เร้าใจ ก่อให้เกิดความศรัทธา ความเชื่อมั่นแก่ผู้เป็นเจ้าของรอยสัก เช่น
รูปพระนารายณ์ รูปพระพุทธรูปเจ้า รูปยันต์ต่าง ๆ เป็นต้น การนำเอารูปต่าง ๆ
ดังกล่าวมาสัก ย่อมต้องมีการประดิษฐ์ให้มีความสง่า ความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์
โดยนำเอาคาถามาประกอบเข้าข้าง เติมเต็มลวดลายเข้าไปในคาถาเพื่อเขียน
เป็นยันต์บ้าง เหล่านี้ทำให้สัญลักษณ์ต่าง ๆ มีความขลัง สร้างความประทับใจ
สร้างความเชื่อมั่นให้แก่เจ้าของรอยสักได้เป็นอันมาก เช่น รูปหนุมาน อดยปกติ
ย่อมเป็นที่ประทับใจในความมีอิทธิฤทธิ์ มีความเก่งกล้าสามารถเป็นทุนอยู่แล้ว
ในการสักจะนำรูปหนุมานไปประกอบเข้ากับอักขระคาถา ทำให้รูปหนุมานมีความ
ขลัง มีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นผิวหนังสัญลักษณ์ที่สักจึงก่อให้เกิดความมั่นใจแก่
ผู้สักได้เป็นอันมาก

พิธีการในการสัก

พิธีการในการสัก มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้แก่
ผู้สัก ดังนั้น ในการสักจึงจำเป็นต้องมีการกระทำพิธี เพื่อให้เกิดความขลัง
ความศักดิ์สิทธิ์ เช่น มีการท่องคาถาอาคม มีการมอบตัวเป็นศิษย์ มีการสาบานตัว
มีการลอง เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้ เป็นการปลุกศรัทธา ความเลื่อมใส ความ
เชื่อมั่น ให้เกิดแก่ผู้สัก ในพิธีการดังกล่าว กิจกรรมที่สำคัญที่สุด ได้แก่ การลอง
หลังจากที่อาจารย์สักได้สักเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะมีการลองขึ้นเป็นการทดลอง
ความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ของรอยสักที่ได้สักไปแล้ว ในการลองนี้ อาจารย์สักจะ

เป็นผู้ลองเอง กิจกรรมในการลองมีหลายอย่าง เช่น การฟันที่หลัง โดยให้ผู้สักนั่งคุกเข่า ประนมมือไว้ที่อก ใ้มหลังลงจรดพื้น อาจารย์จะเป็นผู้ลอง โดยอาศัยคานาฟันเลงบนหลัง ในขณะที่ลองจะบริกรรมคาถาไปด้วย หรือการลองโดยการกรีดที่หน้าแขน เป็นต้น ผลการลองจะเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้สักว่ารูปรอยที่ตนสักมีความขลัง มีความศักดิ์สิทธิ์มากน้อยเพียงใด แต่มีข้อแม้ว่า ผู้สักต้องไม่ไปลองวิชาที่อื่น ถ้ากระทำเช่นนั้น แสดงว่า ไม่เชื่อถือและดูหมิ่นอาจารย์

พิธีการในการสัก ย่อมทำให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ได้ด้วยวัสดุที่สัก ซึ่งได้แก่ หมึก หมึกที่สักอาจผสมด้วยว่านต่าง ๆ เช่น ว่านเสน่ห์จันทร์ ว่านสมุนไพร ไฉนพราย ติงู ดีหมี เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นส่วนประกอบที่ทำให้ผู้สักมีความเชื่อมั่นในการสักมากยิ่งขึ้น

ความเชื่อมั่นของผู้สัก

ความเชื่อมั่นของผู้สัก ก่อให้เกิดความมั่นใจในรูปรอยที่สัก ถ้าหากขาดความเชื่อมั่นแล้ว รอยสักนั้นก็จะมีไม่มีความขลัง และความศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อมั่นดังกล่าว เกิดขึ้นมาจากศรัทธา ความเลื่อมใสของผู้สักเป็นสำคัญ เช่น เชื่อว่ายันต์คุ้ม สามารถป้องกันไฟได้จริง ยันต์อธิปิโรสถอยหลัง สามารถเสด็จบุญแก่ได้ สาริกาเส้นทอง สามารถพูดให้คนเชื่อถือได้ เป็นต้น ความเชื่อมั่นในสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่สัก เกิดจากศรัทธา ความเลื่อมใสที่มีปัจจัยหลายประการ เมื่อบุคคลเกิดความเชื่อมั่นแล้ว ก็สามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความมั่นใจ

เมื่อบุคคลมีความมั่นใจในตัวเอง มั่นใจในการกระทำของตน เนื่องจากมีรูปรอยที่สักเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวแล้ว บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาด้วยความมั่นใจ ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมทางบวกหรือทางลบ เช่น ผู้ที่สักนะจันมิถูก หรือนะหนิภัย หรือยันต์แคล้วคลาด เป็นต้น พวกนี้จะมีความมั่นใจว่า เมื่อเข้าลักษณะขมแล้ว เจ้าของทรัพย์หรือเจ้าหน้าที่จะจับไม่ได้ หรือผู้ที่สักธนูมือก็ตียันต์มหาอุด (อุตุม์) ก็ดี พวกนี้มีความเชื่อมั่นว่าตนมีอำนาจ อยู่ยงคงกระพัน

มีความเก่งกล้าเหนือคู่ต่อสู้หรือฝ่ายตรงข้าม ดังนั้น พวกนี้จึงมีความอหิเมมีความต้องการที่จะต่อสู้อยู่เสมอ พฤติกรรมของคนกลุ่มนี้จึงเป็นไปในทางก้าวร้าว รุนแรง ในทางตรงข้าม การสักส่งเสริมทำให้เกิดพฤติกรรมในทางบวกก็มีเป็นอันมาก เช่น เมื่อสักสาริกาเส้นทองแล้วต้องไม่พูดปดหรือเมื่อสักยันต์นารายณ์แปลงรูปหรือสักพระเจ้าห้าร้อยชาติ ต้องไม่ผิดศีลห้า เป็นต้น การสักจึงเป็นการควบคุมพฤติกรรมของผู้สักได้อีกทางหนึ่ง

การสักเป็นการข่มขวัญ

ผู้ที่มีรอยสักบนร่างกาย จะมีชื่อได้เปรียบอย่างหนึ่งแก่ผู้ที่ได้พบเห็นหรือฝ่ายตรงข้าม นั่นคือ การข่มขวัญ ครอบคลุมถึงคนสามัญทั่วไป เมื่อพบเห็นผู้ที่มีรอยสักย่อมจะมีความรู้สึกว่าเป็นคนที่ไม่เหมือนคนทั่วไป กล่าวคือ อาจเป็นผู้ที่อยู่ยงคงกระพันชาตรี เป็นโจรผู้ร้าย ตลอดจนเป็นคนเสเพลชอบเที่ยวเตร่ คนสวนานาญเมื่อได้พบเห็นผู้ที่มีรอยสัก จะมีความคิดเช่นนั้น น้อยคนนักที่จะคิดว่าเป็นคนดีมีคุณธรรม เมื่อคนทั่วไปคิดเช่นนี้ ผู้ที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามของผู้สัก ก็ย่อมจะคิดได้เช่นนั้นได้เช่นกัน ดังนั้น รูปรอยที่สักจึงใช้เป็นเครื่องข่มขวัญผู้อื่นได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าหากจะมีการต่อสู้กันก็ดี หรือจะกระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ดี ผู้ที่มีรอยสักจะอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบเสมอการสักก่อให้เกิดการข่มขวัญคู่ต่อสู้ หรือผู้ที่ได้พบเห็นดังนี้

การเสียขวัญของคู่ต่อสู้

รอยสักสามารถใช้เป็นเครื่องข่มขวัญคู่ต่อสู้หรือผู้ที่ได้พบเห็นได้ เมื่อคู่ต่อสู้หรือผู้ที่ได้พบเห็นเสียขวัญ ก็ย่อมจะกระทำการได้ตามความต้องการ เช่น ทหารายร่างกาย ปลดทรัพย์ ข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น ที่เป็นเช่นนี้ เพราะเหตุว่า ผู้พบเห็นหรือฝ่ายตรงข้ามเกิดความเกรงกลัว เกิดความครั่นคร้าม เพื่อเป็นการข่มขวัญคู่ต่อสู้หรือผู้พบเห็น ผู้ที่มีรอยสักมักจะสักไว้ในที่เปิดเผย เช่น

ที่ลาคอ ห้ายหอย แขน เป็นต้น สำหรับรอยสักที่อยู่ในที่มกปิด เช่น ที่หน้าอก เป็นต้น ผู้สักจะพยายามเปิดอก ทำให้ผู้อื่นมองเห็น อันเป็นการชมขวัญอยู่ในที่ ยิ่งเป็นการสักมังกร เสือ ผัน อักขระ เลขยันต์ต่าง ๆ ด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ผู้พบเห็นหรือผู้ต่อสู้อย่างยิ่งขึ้น นอกจากนั้น านกลุ่มผู้สักด้วยกัน จะเข้าใจว่า สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่สักนั้นมีความหมายว่าอย่างไร ผู้ใดเป็นอาจารย์สัก และรอยสักนั้นมีความวิเศษอย่างไร ถ้าหากว่ารอยสักของฝ่ายตรงข้ามเหนือกว่าตน ก็จะทำให้เสียขวัญ เกิดครั่นคร้ามทันที ผู้สักเป็นศิษย์เสือนั้นเสือนี่ สังกัดแกงก้นแกงก้นนี้ ถ้าหากพฤติกรรมของแกงก้นดังกล่าว มีความระมัดระวัง ทารุณ ผู้ที่ได้พบเห็นก็จะเสียขวัญ เสียกำลังใจ อันเป็นโอกาสสำหรับผู้ที่มีรอยสักกระทำการใด ๆ ได้ตามความต้องการ เช่นเดียวกับม้าหรือสุนัขที่เห็นเสือ

ความเป็นต่อในด้านกำลังใจ

ในระหว่างผู้ที่สักกับผู้ที่ไม่ได้สัก ผู้ที่สักย่อมมีกำลังใจเหนือกว่า ทั้งนี้ เพราะเหตุว่ารอยสักเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวให้ผู้สักมีกำลังใจเข้มแข็ง เมื่อมีกำลังใจดี ไม่ว่าจะกระทำการสิ่งใดย่อมทำได้เปรียบ ผู้ที่เสียกำลังใจ การกระทำกิจการใดก็ตาม ไม่ว่าจะ เป็นทางดีหรือทางชั่ว ย่อมต้องการกำลังใจทั้งสิ้น ยิ่งเป็นการกระทำในทางชั่วแล้ว ยิ่งต้องการกำลังใจมาก ทั้งนี้เพราะเหตุว่า การทำชั่วนั้น ต้องใช้ความพยายามมาก เพราะมีกฎหมายควบคุม มีสังคมคอยขัดขวางและยังมีจิตสำนึกที่คอยเตือนอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากไม่มีกำลังใจที่มากพอแล้ว บุคคลจะกระทำการในทางชั่วไม่ได้

การสักทำให้ผู้สักมีกำลังใจกระทำกิจการต่าง ๆ ตามความประสงค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำในทางลบ เช่น การทำร้ายร่างกาย การลักทรัพย์ การข่มขืน การปล้นการฆ่า การเรียกค่าไถ่ เป็นต้น รอยสักจะช่วยให้ผู้สักมีกำลังใจในการกระทำกิจกรรมตามคุณค่าของรอยสักนั้น ๆ เช่น รอยสักนะจับมิถูก หรือรอยสักนะหนีภัย เป็นต้น เมื่อกระทำการใด ๆ แล้ว ก็ย่อมมีกำลังใจที่จะหนีได้ เพราะมีความเชื่อมั่นว่า การสักจะช่วยให้หนีได้พ้น หรือผู้ที่สักยันต์สมิงอุบาทกอง

ซึ่งผู้สักเชื่อว่ามีคุณวิเศษในทางตฤกษ์ยาม เพื่อรู้ว่ายามใดปลอดภัยและจะกระทำ การสำเร็จก็เป็นกำลังใจให้กระทำกิจการนั้น ๆ ด้วยความมั่นใจ เช่น ในการ เข้าลัทธิพรหม การปล้น การต่อสู้ ตลอดจนการแหกคุก เป็นต้น

การกระตุ้นความรู้สึก

การสักเป็นการจรรีกรูปรอยไว้บนผิวหนัง ดังนั้น รูปรอยที่สักจึงปรากฏ ให้เห็นอยู่เป็นการถาวร รอยสักจะเป็นเครื่องกระตุ้นความรู้สึกของผู้สักไปใน ลักษณะต่าง ๆ ตามรูปรอยที่สัก เช่น ถ้าสักเป็นรูปเสือ สิงห์ มังกร หรือยันต์ ต่าง ๆ ผู้สักเมื่อเห็นลายสักของตนเองก็จะเกิดความฮึกเหิม ผู้ที่สักเป็นภาพเบสีย ก็จะเกิดอารมณ์ทางเพศ หรือผู้ที่สักสัญลักษณ์ที่เตือนความจำไว้ อาจเกิดความ เคียดแค้น อาฆาต ต้องการแก้แค้น เป็นต้น รอยสักที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึก ในด้านต่าง ๆ มีดังนี้

ความฮึกเหิม

ผู้ที่มีรอยสักประเภทที่สักเพื่อความอยู่ยงคงกระพัน โดยรูปรอยที่สักก็ดี หรือโดยความมุ่งหมายที่สักก็ดี จะกระตุ้นให้ผู้สักเกิดความฮึกเหิม เพราะรูปที่สัก ส่วนใหญ่จะแสดงฤทธิ์ แสดงอำนาจ ถ้าเป็นยันต์ก็ได้แก่ยันต์ที่มีคุณวิเศษทางมหาอุด แคล้วคลาด และคงกระพัน เช่น ยันต์มงคลจักรวาล ยันต์แก้วจักรพรรดิ ยันต์ฝน แสนห้า ยันต์จักรนารายณ์ใหญ่ เป็นต้น ถ้าเป็นรูปสัตว์ ก็จะเป็นสัตว์ที่มีอำนาจ เช่น พญาครุฑ นาค เสือ สิงห์ มังกร เป็นต้น

รูปรอยที่สักเหล่านี้ ปรากฏอยู่บนร่างกายของผู้สัก ผู้สักสามารถมองเห็น ได้ตลอดเวลา หรือแม้ว่าผู้สักจะไม่สามารถมองเห็นรอยสักของตน เนื่องจากสัก ไว้ในส่วนของร่างกายที่ไม่อาจมองเห็นได้ แต่ผู้สักก็มีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า ตนมีรอยสักนั้น ๆ อยู่ รอยสักดังกล่าวจะกระตุ้นให้ผู้สักเกิดความรู้สึกฮึกเหิม กล้าหาญ ต้องการต่อสู้เพื่อต้องการแสดงฤทธิ์อำนาจ ยิ่งถ้าเป็นรอยสักที่อยู่บน

ตำแหน่งที่มองเห็นได้ด้วยแล้ว ผู้สักจะรู้สึกภาคภูมิใจ กระหม่อมใจอยู่ตลอดเวลา
กับรอยสักนั้น ๆ ยิ่งถ้าอยู่บนสถานการณืทับชั้นหรือสถานการณืที่ต้องการต่อสู้ด้วยแล้ว
เช่น ความรู้สึกโกรธ ความรู้สึกกลัว ความรู้สึกเคียดแค้น ความรู้สึกอาฆาต
เป็นต้น ในภาวะเช่นนี้ ความเปลี่ยนแปลงทางสรีระะ ย่อมส่งผลไปถึงรอยสักด้วย
เช่น ทาให้เนื้อบริเวณนั้นกระตุกหรือสั่น เพราะอาการเกร็งของกล้ามเนื้อ
รอยสักอาจมีสีเข้มขึ้น เพราะเลือดมาคั่งบริเวณนั้น เป็นต้น เมื่ออยู่ในภาวะเช่นนี้
ผู้สักที่มีความเชื่อมั่นในรอยสักของตน จะมีความคิดว่า รอยสักของตน "ขึ้น" แล้ว
(ขึ้นเป็นภาษาเครื่องรางของขลัง หมายความว่า ได้รับการปลุกให้อุญในสภาพที่
ขลัง) ดังนั้น ผู้สักจึงรู้สึกอีกเริมต้องการต่อสู้ หรือปฏิบัติกรณืในสถานการณืนั้น ๆ

อารมณ์เพศ

อารมณ์เพศมักเกิดขึ้นได้เสมอเมื่อได้รับการกระตุ้น ไม่ว่าจะเป็นการ
กระตุ้นโดยสิ่งแวดลอมในสังคม หรือรูปรอยที่สักไว้บนร่างกาย นักจิตวิทยา และ
นักอาชญาวิทยา เชื่อว่า ผู้ที่สักรูปเปลือยหรือรูปลามกต่าง ๆ บนร่างกาย เป็นผู้
ที่มีจิตผิดปกติ โดยเฉพาะในเรื่องเพศ เช่น เป็นพวก แซดิสต์ พวกแมโซคิสต์
เป็นต้น ผู้ที่มีรอยสักประเภท รูปเปลือย รูปการร่วมเพศ หรือรูปที่เป็นสัญลักษณ์
ในทางเพศต่าง ๆ เมื่อถูกกระตุ้นโดยรอยสักของตน พวกนี้จะมีความรู้สึกทางเพศ
และอาจกระทำกรณืที่ผิดกฎหมายได้ เช่น การฉุดคร่าอนาจาร การข่มขืนกระทำ
ชำเรา เป็นต้น

อีกนัยหนึ่ง รอยสักประเภทรูปเปลือย รูปลามกต่าง ๆ รูปที่เป็นสัญลักษณ์
ทางเพศจะช่วยกระตุ้นให้ผู้สักที่มีความผิดปกติทางเพศ เกิดความพอใจในขณะ
ประกอบกิจกรรมทางเพศ

การเตือนความจำ

รอยเหตุที่รอยสักปรากฏอยู่บนร่างกายอย่างถาวร ดังนั้น จึงเป็นเครื่อง
เตือนความทรงจำได้เป็นอย่างดี ทุกครั้งที่ผู้สักมองเห็นรอยสักของตนเองก็จะสามารถ

ระลึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับรอยสักนั้นได้ เช่น ถ้ารอยสักที่สักไว้เป็นที่ระลึก เมื่อคราวไปประเทศเนเธอร์แลนด์ เป็นรูปกังหันลม ก็จะทำให้ผู้สักระลึกถึง เหตุการณ์ครั้งนั้น หรือถ้าเป็นรูปดอกกุหลาบที่สักไว้เป็นที่ระลึกสำหรับผู้หญิง คนหนึ่งก็จะทำให้ผู้สักระลึกถึงผู้หญิงคนนั้นทุกครั้งที่ได้รับรอยสัก รูปรอยสักที่สักเป็นเครื่องเตือนความจำของผู้สักไว้ดังนี้

การแก้แค้น

ผู้สักที่มีรอยสัก ซึ่งสักไว้เพื่อเป็นเครื่องเตือนความจำ เนื่องจากถูกทำร้ายบ้าง ถูกกลั่นแกล้งบ้าง ถูกลบเหลี่ยมโดยผู้ต่อสู้บ้าง เหล่านี้ เมื่อเห็นรอยสัก คราวใด ผู้สักก็จะคิดถึงเรื่องราวนั้น ๆ ถ้าเป็นเรื่องที่เคยเจ็บช้ำน้ำใจเขาก็จะคิดแก้แค้น มีผู้กระทำผิดเป็นจำนวนมาก เมื่อกระทำผิดแล้วถูกจำคุก ไปได้เข้าบวช ข้อความหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ วนเวียน เพื่อเตือนความจำเพื่อที่จะได้ออกมาแก้แค้นล้างแค้น ผู้ที่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แก่ตน ตัวอย่างข้อความที่สัก เช่น แค้นนี้ ต้องชำระ หญิงร้ายชายชั่ว ชายอ่อเหมือนชาย วันหน้าอย่าให้เจอ คนใจดำ พรุ่งนี้ ยังมี วันหน้าอย่าปล่อย ที่เขาที่เรา เป็นต้น นอกจากข้อความดังกล่าวแล้ว ผู้สักที่มีความอาฆาตและต้องการแก้แค้น ยังสักสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อเตือนความจำ เช่น รูปกริชเสียบหัวใจ รูปคนตรึงกางเขน รูปหัวกระโหลกเสียบด้วยกริช รูปพรเสียบอก เป็นต้น ข้อความที่ดี หรือสัญลักษณ์ที่ดี จะช่วยกระตุ้นให้ผู้สักรำลึกถึงความแค้นเคืองในอดีต และมีความต้องการที่จะแก้แค้นให้ได้

ความันสัญญา

มีผู้สักเป็นจำนวนมากที่สักข้อความหรือสัญลักษณ์ที่เป็นความันสัญญาไว้บนผิวหนัง ทั้งนี้เพื่อเป็นเครื่องเตือนความจำ ำให้ปฏิบัติตามความันสัญญา โดยเหตุที่การสักเป็นการจารึกข้อความลงบนผิวหนัง และข้อความนั้น ๆ จะปรากฏให้เห็นได้ตลอดเวลา ไม่มีวันสูญหายไป ดังนั้น รอยสักจึงเป็นเครื่องเตือนใจผู้สัก ำมาให้สืมความันสัญญาได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างข้อความที่สักซึ่งเป็นความันสัญญา เช่น

ถ้าไม่เลิก...ตาย ไม่มีครั้งต่อไป เจ็บแล้วต้องจำ ยาผสมว่าน พຽงนี้ไม่มีอีกแล้ว วันหน้าไม่มีอีก เป็นต้น รอยสักประเภทน้ำมันสัณฐานหรือเตือนความจำให้ปฏิบัติ หรืองดเว้นพฤติกรรมบางอย่าง สามารถใช้เป็นเครื่องเตือนผู้สักรให้ยับยั้งหรือ กระทำกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดได้เป็นอย่างดี

ความอดกลั้น

มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่ไม่สามารถจับอารมณ์ของตนเองได้ ถ้าไม่มี สิ่งใดสิ่งหนึ่งคอยเตือนใจ เช่น พระเครื่อง เครื่องราง เป็นต้น รอยสักจัดว่า เป็นเครื่องเตือนใจได้อย่างหนึ่ง เพราะรอยสักปรากฏอยู่บนร่างกายที่เห็นได้ ตลอดเวลา ดังนั้น ผู้ที่รู้สึกตัวว่าเป็นผู้โรครงง่าย มุทะลุตุตัน เอาแต่ใจ ระวัง อารมณ์ไวอยู่ จึงต้องหาเครื่องเตือนใจ ซึ่งส่วนมากใช้การสักรอยประเภทที่ช่วย ยับยั้งใจไม่ให้โรครงง่าย ได้แก่ นะต่าง ๆ เช่น นะพระเตมีย์มัน นะหายโรครส นะอดใจ เป็นต้น นอกจากคาถาต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ยังมีข้อความที่สักเพื่อเตือน านอดกลั้น เช่น ขันติ อดใจหายโรครส ชนะใจชนะทุกข์ ช่มใจไว้ก่อน เป็นต้น รอยสักช่วยให้บุคคลมีความอดกลั้นได้เป็นอย่างดี

บทที่ 4

การสักของญี่ปุ่น

ประวัติการสักของญี่ปุ่น

ญี่ปุ่น เป็นประเทศหนึ่งที่มีวิทยาการเกี่ยวกับการสักที่เจริญก้าวหน้า เป็นต้นตำรับของการสักในประเทศต่าง ๆ มีการสักที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง จนได้ชื่อว่า การสักแบบญี่ปุ่น แต่การสักของญี่ปุ่นก็เหมือนกับการสักในประเทศอื่น ๆ งานแห่งที่ว่า มีประวัติความเป็นมาที่ยังไม่กระจ่างชัดนัก นักวิชาการของญี่ปุ่นได้ระบุเวลาที่เริ่มมีการสักในญี่ปุ่นว่า ได้เริ่มมีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสตศักราช หลักฐานที่ยืนยันเรื่องนี้ก็คือ ษะนิวะ ซึ่งเป็นรูปปั้นดินเหนียวที่มีรอยสักบนใบหน้า ที่ขุดพบในหลุมฝังศพโบราณ อย่างไรก็ตาม เมื่อปี 1977 ได้มีการขุดค้นหลุมฝังศพโบราณขนาดใหญ่ที่เมืองโรซากา ในหลุมศพได้พบรูปปั้นดินเหนียวที่แสดงรอยสักบนใบหน้า 2 รูป และได้มีการพิสูจน์ว่า รูปปั้นดังกล่าว ได้สร้างขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตศักราช จากหลักฐานดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่า การสักของญี่ปุ่นเริ่มมีมาตั้งแต่สมัย 500 ปี ก่อนคริสตกาลมาแล้ว (Richie. 1982)

ความมุ่งหมายของการสักในระยะเริ่มแรกนั้น คงยังไม่สามารถระบุได้ชัดเจนนัก อาจจะสันนิษฐานว่า การสักในระยะแรก ๆ เป็นการสักเพื่อการลงโทษ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าการสักเพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น ปรากฏอยู่ในหลายวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม การสักนั้นยังกระทำเพื่อความมุ่งหมายในด้านความสวยงามอันเนื่องจากการประดับตกแต่งร่างกายเพื่อพิธีกรรมทางศาสนา เพื่อความมุ่งหมายในด้านเวทย์มนต์คาถา ำใช้เป็นเครื่องรางของขลัง การปักใจเชื่อว่า รูปษะนิวะ ที่มีรอยสักบนใบหน้า แสดงว่าการสักสมัยนั้นกระทำเพื่อการลงโทษ คงจะมิใช่ความเชื่อที่ถูกต้องนัก ทั้งนี้เพราะษะนิวะสร้างขึ้นแทนคนและ

สัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ นำไปบรรจุในหลุมศพเพื่อให้เป็นเพื่อนของผู้ที่จากไป ดังนั้น ถ้าหากผู้ถูกสักเป็นผู้กระทำผิดอย่างหนักจนถูกสักบนขาหน้า คงจะไม่มีการติดที่จะร่วมเป็นเพื่อนกับผู้จากไปเป็นแน่ เพราะพิธีกรรมที่กระทำทำให้กับผู้ตาย คงไม่กระทำเพื่อสาบแช่งผู้ตาย

จากบันทึก รคจิกิ ซึ่งได้บันทึกเรื่องราวของญี่ปุ่นในระยะแรก ๆ ประมาณ 710 ปี ก่อนคริสตกาล ได้ระบุว่า การสักเป็นทั้งการประดับตกแต่งร่างกายและเป็นพิธีกรรมทางศาสนาด้วย จะเห็นได้ว่าการสักของญี่ปุ่นได้เริ่มต้นมาเป็นเวลาช้านาน และได้มีการพัฒนามาเป็นระยะ ๆ จากหลักฐานของจีนชื่อ San-Kuo Chih (เรื่องราวของสามอาณาจักร) ซึ่งรวบรวมไว้เมื่อคริสตศักราช 297 ได้ระบุว่า ผู้ที่อยู่ในอาณาจักรหวา (wa) ญี่ปุ่นมีการสักเพื่อระบุตำแหน่งทางสังคมของผู้สัก

จากหลักฐานในระยะแรก ๆ ของญี่ปุ่น เอกสารชื่อ Nihon Shoki ซึ่งได้รับการรวบรวมขึ้นเมื่อปี คริสตศักราช 720 ได้ระบุว่า ชายชื่อ Azumi no Muraji ถูกลงโทษด้วยการสักที่หน้า เนื่องจากกระทำผิดอย่างร้ายแรง ประเพณีการสักหน้าเนื่องจากการกระทำผิดนี้เช่นเดียวกับประเพณีการสักหน้าของจีน ในคริสต์ศตวรรษที่ 6 ประวัติศาสตร์ ได้ระบุว่าชัดเจนว่า การสักนั้นกระทำเพื่อความมุ่งหมาย 2 ประการ ได้แก่ การสักเพื่อการลงโทษและการสักเพื่อเป็นเครื่องหมายสำหรับการแยกคนในสังคม การสักเพื่อการลงโทษนั้น มักสักที่หน้าผากหรือแขน การสักของญี่ปุ่น กระทำเพื่อจำแนกคนปกติกับคน 2 จำพวก ซึ่งได้แก่ อาชญากร กับผู้ที่ไม่มีครอยากคบหาด้วยออกจากกัน ในญี่ปุ่นนั้นแม้ในประวัติศาสตร์จะระบุว่าไม่มีทาส แต่ก็มีชนชั้นที่ไม่มีครอยากคบหาสมาคมด้วย ชนชั้นที่กล่าวนี้มีชื่อเรียกเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า ฮินิน (hinin แปลว่า คนที่ไม่ได้เป็นพลเมือง) ชนกลุ่มนี้ได้แก่ ผู้ให้ความบันเทิงหรือผู้ที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับอาชญากร เช่น เพชฌฆาต สับเขร้อ เป็นต้น หลังจากที่พุทธศาสนาได้เผยแพร่เข้ามาในประเทศญี่ปุ่น ได้มีชนชั้นเกิดขึ้นอีกกลุ่มหนึ่งชื่อว่า เอะตะ (eta แปลว่า คนบ้านนอก) คนกลุ่มนี้เป็นพวกที่มีอาชีพฆ่าสัตว์ ทำผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ หรือเป็นพวกที่ทำงานที่ไม่มีผู้ใดต้องการทำ คนกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในชุมชนที่แยกออกไปต่างหาก และคนกลุ่มอื่นปฏิเสธที่จะเข้าไปร่วมสังคมด้วย

การสักของพวกเขา ฮีนิิน และเอะตะ มิ่าช้เพราะถูกลงโทษเนื่องจากกระทำความคิด อันทำให้จำเป็นต้องแยกตัวออกจากสังคม แต่เพราะสถานภาพทางสังคมของคนพวกนี้จึงทำให้ถูกกีดกันออกจากสังคม พวกฮีนิินและเอะตะมีการสักรูปกากบาทที่ท้องแขนด้านล่าง หรือสักเป็นรูปเส้นตรงที่แขนด้านหน้าส่วนบน และแขนส่วนบน วกส์กับรักแร้ ด้วยการสักดังกล่าวทำให้เขาถูกกีดกันออกจากสังคมเหมือนหนึ่งถูกเนรเทศ

คนอีกพวกหนึ่งที่มีการสัก ได้แก่ อาชญากร ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 ได้มีการสักเครื่องหมาย หรือถ้อยคำแก่อาชญากรที่กระทำผิด การสักดังกล่าวได้รับการพัฒนาขึ้นเป็นอันมาก จนสามารถแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับตัวอาชญากรได้ ในเขตทามา อาชญากรจะถูกสักเครื่องหมายแทนคำว่า สุนัข ไว้ที่หน้าผาก ในเกียรติอาชญากรจะถูกสัก ซิต 2 ซิต ไว้ที่ต้นแขน ในเมืองนารา อาชญากรจะถูกสัก ซิต 2 ซิต รอบต้นแขนขวา ในซัทsuma อาชญากรจะถูกสักเป็นวงกลมที่อกส์ ๆ ใหญ่ซ้าย ด้วยรอยสักดังกล่าวทำให้ผู้ที่พบเห็นสามารถจำแนกได้ว่า ผู้สักเป็นอาชญากรอยู่ในถิ่นใด ทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นทราบว่ ผู้สักเป็นอาชญากรที่มีความคิดร้ายแรง และไม่ต้องการคบหาสมาคมด้วย การลงโทษในลักษณะดังกล่าวแม้จะไม่เป็นการเหมาะสมแต่ก็กระทำเพราะยังไม่มีวิธีการลงโทษลักษณะอื่นที่เหมาะสมกว่า

การสักของญี่ปุ่นในระยะแรก ๆ ไม่เป็นที่นิยมกันแพร่หลาย ทั้งนี้เพราะเหตุว่ การสักเป็นเครื่องกีดกันคนออกจากสังคม ชาวญี่ปุ่นซึ่งเหมือนกับชาวจีนที่ถือว่าความผูกพันกับครอบครัวและความผูกพันกับสังคมมีความสำคัญเป็นที่สุด การมีเครื่องหมายที่ระบุว่ เป็นอาชญากรก็ดี หรือการถูกเนรเทศก็ดี ทำให้เป็นเสมือนถูกกีดกันออกจากสังคม เป็นการถูกลงโทษที่เหมือนกับตายทั้งเป็น การลงโทษลักษณะนี้มีความรุนแรงยิ่งกว่าถูกจำคุกหรือถูกประหารชีวิตเสียอีก ได้มีผู้พยายามอธิบายถึงวิวัฒนาการของการสักว่ การสักเพื่อความสวยงามนั้น สืบเนื่องมาจากการสักเพราะถูกลงโทษ กล่าวคือ อาชญากรพยายามปกปิดรอยสักที่แสดงว่ เป็นอาชญากรของตนด้วยการสักลวดลายที่สวยงามทับลงไปบนรอยสักเดิม อย่างไร

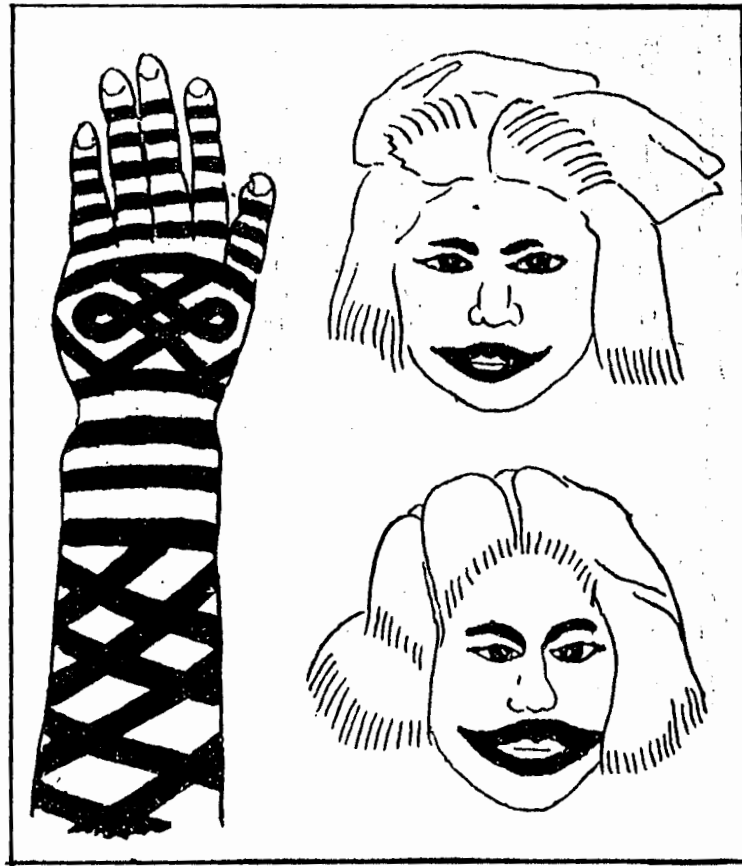
ก็ตามมีผู้แย้งว่า ผู้ที่มีได้เป็นอาชญากรและมีรอยสักเพื่อแสดงความผิด แต่ก็มี การสักเพื่อความสวยงามบนร่างกาย แสดงว่าการสักเพื่อความสวยงามมีมาแล้ว แต่ดั้งเดิม เมื่อมีการสักเพื่อความสวยงามอันเป็นการตกแต่งร่างกายได้แพร่หลาย ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 การสักพวกอาชญากรและพวกที่ไม่มีผู้ประสงค์จะ คบหาสมาคมด้วยก็แพร่หลายอีกต่อไป

ได้มีผู้สันนิษฐานว่า การสักของญี่ปุ่นได้มีวิวัฒนาการมาจากประเพณีการ สักของพวกเขา ไอนุ (Ainu) ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของญี่ปุ่น มีถิ่นฐานเดิมอยู่ทางเหนือ ของเกาะฮอนชู ระยะหลังชนกลุ่มนี้ถูกผลักดันให้ไปอยู่ที่เกาะฮอกไกโดในที่สุด ในกลุ่มพวกไอนุ ผู้หญิงเท่านั้นที่มีการสัก การสักจะกระทำที่นิ้วมือ แขน ริมฝีปาก ความหมายของการสักก็คือ ถ้าสักที่แขนและมือหมายความว่า จะทำงานหนักเพื่อ สามีของตน ถ้าสักที่ริมฝีปาก หมายความว่า จะพูดเพื่อสามี ความเชื่อถือเทพเจ้าก็ เป็นสิ่งสำคัญ หญิงชาวไอนุมีความเชื่อว่า ถ้าไม่มีไฟหรือรอยสักที่ริมฝีปาก เมื่อตาย ไปได้แล้วจะไม่ได้รับความช่วยเหลือให้ไปสวรรค์ ในกลุ่มไอนุ ไม่มีการสักเนื่องจาก ถูกลงโทษ หรือการสักเพื่อความสวยงามเลย แต่การสักจะมุ่งไปที่ความเชื่อถือ เกี่ยวกับโรคกลางเป็นสำคัญ

การสักของชาวไอนุ

การสักของชาวไอนุ ซึ่งมีอาศัยอยู่บนเกาะฮอกไกโดเหนือสุดของ ประเทศญี่ปุ่น มีประเพณีคล้ายคลึงกับเกาะโอกินาวา ซึ่งอยู่ใต้สุดของญี่ปุ่น กล่าวคือ ผู้หญิงเท่านั้นที่มีรอยสัก ไม่ปรากฏว่ามีรอยสักใด ๆ ตามร่างกายของผู้ชายเลย

หญิงชาวไอนุ จะสักบริเวณรอยรอบของปากซึ่งจะกินเนื้อที่ไปถึงแก้ม ที่บริเวณหลังมือจะสักไปถึงโคนนิ้ว ส่วนที่แขนจะสักตั้งแต่ข้อมือไปจนถึงข้อศอก ลวดลายของการสักเหมือนกับลวดลายของเครื่องนุ่งห่ม ดังตัวอย่าง

ลายสักของหญิงชาวโอบู

หญิงสาวชาวโอบู เริ่มสักเมื่อมีอายุ 12-13 ปี เครื่องมือสักไม่ซับซ้อนสัก เหมือนของชาวญี่ปุ่น หรือชาวโรกินาวา แต่ใช้มีดเล็ก ๆ ทาการสัก ทาให้ผู้ถูกสัก ได้รับความเจ็บปวดมาก ในระยะแรกที่เริ่มสักจะสักบริเวณแคบ ๆ บริเวณตอนล่าง ของข้อมือ และตอนล่างของริมฝีปากล่างก่อน จากนั้นจึงใช้บริเวณเหล่านั้นเป็น ศูนย์กลางแล้วค่อย ๆ ขยายวงกว้างออกไปเรื่อย ๆ และเมื่อแต่งงานแล้ว จึงสัก บริเวณหลังมือ แขน และหน้าผากต่อไป การสักของหญิงชาวโอบูเป็นไปตามความ เชื่อเรื่องการฝีมือและการประดับตกแต่งร่างกาย รวมทั้งความเชื่อทางไสยศาสตร์

มีตำนานของชาวโอบู กล่าวถึงต้นกำเนิดของการสักว่า มีเทพสององค์ พี่น้องลงมาจากสวรรค์ องค์พี่เป็นชาย องค์พี่เป็นน้องสาวมีรอยสัก เมื่อมาถึง ดินแดนที่ชาวโอบูอาศัย เทพองค์นั้นได้สอนวิธีการสักให้แก่หญิงชาวโอบู ภายหลัง เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อเทพองค์นี้ หญิงชาวโอบูจึงยึดถือประเพณีการสัก อย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ การสักยังถือเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์อีกด้วย ชาว

ไอหนูเชื่อว่า เมื่อวิญญาณร้ายเห็นรอยสักของหญิงชาวไอหนูจะเกิดความเกรงกลัว เนื่องจากเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเทพองค์ที่มีรอยสัก รอยสักจึงเป็นเสมือนเครื่องป้องกันอันตรายจากภูตผีปิศาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสักงานที่มองเห็นได้ง่าย เช่น ายหน้า มือ เป็นต้น สามารถทำเป็นเครื่องป้องกันได้ดี

ชาวไอหนู ยังมีความเชื่ออีกว่า ในตัวของผู้หญิงมีเลือดที่ร้อนอยู่มาก จึงควรเอาเลือดประเภทนั้นออกจากร่างกายด้วยการสัก หากหญิงสาวคนใด แต่งงานโดยไม่เคยสักมาก่อนถือว่ามิบายหนัก ผู้แต่ผู้แก่ชาวไอหนูจะสอนลูกหลาน ที่เป็นหญิงไว้เสมอว่า ถ้าไม่สักเมื่อเสียชีวิตแล้วจะต้องตกนรก มีปิศาจคอยเอาผิด เสมือนหญิงที่มแท่งผิวน้ำ ทว่าทำให้ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส ในส่วนของผู้ชาย หากชายคนใดแต่งงานกับหญิงที่ไม่มีรอยสัก จะทำให้เทพเจ้าโรครและจะนำมาซึ่งภัยพิบัติ ชายผู้นั้นจะต้องถูกโรคติดต่อจากสังคม เมื่อมีความเชื่อเช่นนี้แล้ว หญิงสาวชาวไอหนูที่ไม่มีรอยสักจึงไม่มีโอกาสเป็นเจ้าสาว และจะต้องอยู่คนเดียวตลอดไป

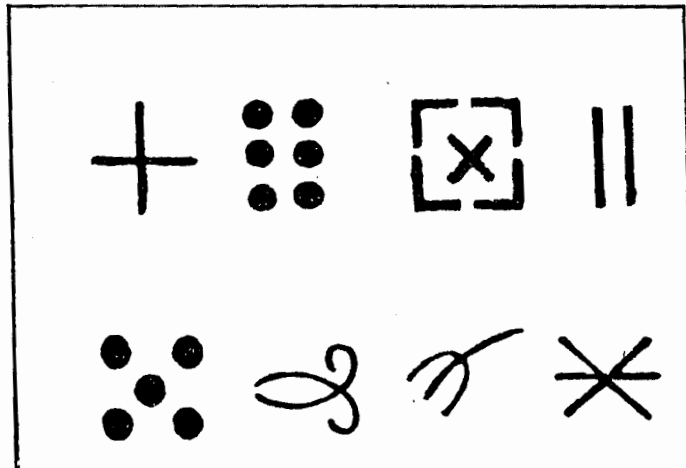
ในช่วงที่หญิงสาวชาวไอหนูยังไม่แต่งงาน การสักรอบปากจะยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ต่อเมื่อมีการเจรจาเรื่องการแต่งงานเกิดขึ้นแล้ว จึงสักรอบปากให้เสร็จ ดังนั้น เมื่อดูรอยสักที่ปากของหญิงชาวไอหนูจะสามารถคาดคะเนได้ว่า หญิงคนใด แต่งงานแล้วหรือยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อแต่งงานแล้วการสักก็ยังคงดำเนินต่อไป จนถึงวัยชรา เนื่องจากชาวไอหนูมีความเชื่อที่ว่า รอยสักเป็นเครื่องป้องกันอันตรายจากภูตผีปิศาจ ดังกล่าวมาแล้ว

การสักของชาวเกาะโรกินาวา

โรกินาวา เป็นเกาะที่อยู่ใต้สุดของประเทศญี่ปุ่น มีเมืองหลวงคือ ริวกิว เมื่อเปรียบเทียบกับเกาะฮอกไกโด ที่อยู่เหนือสุดของญี่ปุ่น โรกินาวามีขนาดเล็กกว่ามาก แต่มีวัฒนธรรมที่เป็นของตนเองอย่างเด่นชัด ในสมัยก่อนโรกินาวาปกครองตนเองและมีกษัตริย์ มีภาษาเป็นของตนเอง แต่ไม่ใกล้ชิดกับญี่ปุ่นดังในปัจจุบัน แม้ว่าเกาะโรกินาวา จะเป็นส่วนหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น แต่ก็มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

ในด้านารสัก การสักของชาวเกาะรีวกิวแห่งหมู่เกาะโรกินาวา ย่อมมีความแตกต่างกับการสักของชาวไออนุแห่งเกาะฮอกไกโด การสักของชาวเกาะรีวกิวได้รับอิทธิพลมาจากไต้หวันและทางใต้ ตำแหน่งของร่างกายที่นิยมสักคือ บนหลังมือ ทั้งสองข้าง ซ้อมือและข้อเท้า สิ่ง que เหมือนกันระหว่างชาวเกาะรีวกิวกับไออนุก็คือ แม่พรอยสักในผู้ชายเลย ผู้หญิงเท่านั้นที่มีรอยสัก

รูปรอยที่สักกันแพร่หลายในหมู่หญิง เกาะรีวกิวหรือโรกินาวาปัจจุบัน เป็นรูปเรขาคณิตต่าง ๆ แต่เป็นการสักอย่างมีจุดประสงค์ดังนี้

ลายสักของหญิงชาวเกาะรีวกิว

รูปที่ 1 เครื่องหมายเส้นตัดกันเหมือนเครื่องหมายบวกหรือกากบาท เป็นเครื่องหมายของการทอผ้า ผู้หญิงจะสักเครื่องหมายนี้ไว้ที่มือ เพื่อความมุ่งหมายให้มีความชำนาญในการทอผ้า

รูปที่ 2 เครื่องหมายจุด 6 จุด เรียงกันเป็น 2 แถว ๆ ละ 3 จุด เป็นสัญลักษณ์แทนเครื่องมือสำหรับพันเส้นด้าย ในการทอผ้าของชาวเกาะรีวกิว เรียกว่า คะซึชิ จุดประสงค์ของการสักรูปนี้ก็เช่นเดียวกับรูปที่ 1

รูปที่ 3 เป็นรูปเครื่องหมายเส้นตรงสองเส้นตัดกันแนวเฉียงเป็นเครื่องหมายคูณ บรรจุอยู่ในมุม 4 มุม เป็นสัญลักษณ์แทนตั้ง สำหรับรับประทานอาหาร ใช้สำหรับผู้ที่มิฐานะดี จุดประสงค์ของการสักรูปรอยนี้ก็คือ ความหวังที่จะได้มิฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น คือ มีความอยู่ดีกินดี

รูปที่ 4 เป็นรูปเส้นตรงสองเส้นเรียงขนานกัน หมายถึง ตะเกียบ

รูปที่ 5 เป็นรูปจุดห้าจุด โดยมีจุดหนึ่งอยู่กึ่งกลาง เป็นสัญลักษณ์แทนข้าว จุดประสงค์ของการสักรูปที่ 3, 4 และ 5 มีความหมายถึงความหวังที่จะมิฐานะดียิ่งขึ้น

รูปที่ 6 เป็นรูปคล้ายเครื่องหมายไม้หันอากาศวางกลับกัน เป็นสัญลักษณ์แทนกรรมกร ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการสักเช่นเดียวกับการสักรูปที่ 1 และ 2 คือ ต้องการให้มีฝีมือในการเก็บผักถักร้อย

รูปที่ 7 เป็นรูปคล้ายเครื่องหมายสามง่ามรังผึ้ง เป็นสัญลักษณ์แทนตุ๊กแก จุดมุ่งหมายของการสักก็คือ เพื่อป้องกันการเป็นหวัด

รูปที่ 8 เป็นรูปเส้นตรงสามเส้นตัดกัน คล้ายเครื่องหมาย ดอกจัน เป็นสัญลักษณ์ของรอยตีนนก รูปรอยนี้ไม่มีจุดประสงค์ของการสัก

นอกจากนี้ ผู้หญิงชาวเกาะริวกิวบางคน ยังสักเป็นรูปรอยที่เหมือนกับ ลวดลายในผ้าที่ตนทอ ชาวเกาะมีความเชื่อว่า หญิงคนใดมีรอยสักมาก หญิงคนนั้นเป็นผู้ที่มีฝีมือในการทอผ้า

วานสมัยโบราณ ผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน จะไม่มีรอยสัก เมื่อใดที่มีการให้สัญญาว่าจะแต่งงานจึงจะเริ่มสัก การสักจึงเป็นเครื่องจำแนกผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานกับที่แต่งงานแล้ว แต่ในระยะหลัง ๆ ถือว่าการสักเป็นการประดับตกแต่งร่างกาย จึงสามารถพบรอยสักในผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานด้วย ต่อมาเมื่อเกาะโรกินาวาถูกรวมเข้ากับเกาะญี่ปุ่น ถือเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของญี่ปุ่น และใช้กฎหมายของญี่ปุ่น การสักจึงถือว่าเป็นการละเมิดกฎหมายด้วย ด้วยเหตุนี้ ทำให้การสักในเกาะโรกินาวาลดลงเป็นลำดับ

ปัจจุบัน การสักไม่ถือว่าเป็นการผิดกฎหมาย หญิงชาวโศกินาวาที่แต่งงานแล้วจะสักบนหลังมือซ้าย และเมื่ออายุมากขึ้น ก็จะมีรอยสักมากขึ้นด้วย หญิงคนใดที่ไม่มีรอยสัก จะถูกมองว่าไม่มีความเป็นลูกผู้หญิงเต็มตัว ความเชื่อดังกล่าวนี้ เช่นเดียวกับความเชื่อของชาวโอนุ

การสักเพื่อการประดับตกแต่งร่างกาย เพิ่งจะเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย เมื่อคริสตศตวรรษที่ 17 นี้เอง เรื่องราวดังกล่าว ปรากฏในวรรณกรรมร่วมสมัย ซึ่งเขียนโดยนักเขียนที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น เรื่อง Koshoku Ichidei Otoko (ปี 1682 แปลว่า Life of Amorous Man) เขียนโดย Ihara Saikaku ซึ่งระบุว่า การสักเป็นที่แพร่หลายในหมู่โสเภณีทั้งชั้นสูงและชั้นต่ำ นักเที่ยว แมงดา แม่เฒ่า นอกจากนี้ก็มีพวกพระ พนักงานพิชานโบสถ์ การสักในระยะนี้ไม่ได้สักเป็นรูป แต่สักเป็นคาบฉินญา หรือคำมั่นสัญญา ซึ่งใช้ภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาจีน ที่นิยมสักกันทั่วไปได้แก่ ชื่อคนรัก และสัญลักษณ์ของชีวิตที่เรียกว่า Inochi ซึ่งหมายความว่ารักผู้หนึ่งผู้ใดยิ่งกว่าชีวิตของตนเอง หรือจะรักจนกว่าชีวิตจะหาไม่ บางครั้งทางของตัวอักษร Inochi จะตัวเดียวไปถึงแขนส่วนล่างด้วย เพื่อแสดงถึงความยืนยาว ความมั่นคง ความมีพลังของคาบฉินญา นั้น จากเรื่อง Shikido Okagami (ปี 1678) แปลว่า The Great Mirror of the Art of Love ซึ่งเขียนโดย Fujimoto Kizan ซึ่งได้กล่าวถึงชาวฮอนชูที่มีรอยสักของตัวละคร นอกจากนี้ยังมีหนังสือชื่อ Yorozu no Fumi Hogu (ปี 1969) แปลว่า Myriad Letter Scraps) ได้กล่าวถึงผู้หญิงที่มีรอยสักที่ข้อศอกด้านซ้ายเป็นจุด ๆ เท่ากับอายุของชายคนรักของตน ในระยะเดียวกันนี้ การสักเพื่อการบพิชานที่เกี่ยวข้องกับศาสนาก็เป็นที่แพร่หลายเช่นกัน คาบฉินญาทางศาสนาที่นิยมสักไว้ที่ด้านหลังเป็นคาถาข้อความว่า Namu Amida Butsu (นะโม อมิตตะพุทธ) **南無阿彌陀佛**

ในระยะแรก ๆ ของการสักมีคำศัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับการสักคล้ายคลึงกับในปัจจุบัน ได้แก่ คำว่า Irezumi คาบฉินญาที่สักเรียกว่า irebokura คำว่า ire มีความหมายว่า insert (สอด) หรือ inject (ฉีด) Zumi เป็นคำเดิมของ Sumi หมายถึง ถ่านหรือหมึก bokuru หรือ hokuru หรือ mole (โผล่)

มีความหมายว่า จุดสวยหรือจุดเสน่ห์ จุดดังกล่าวในการสักอาจมีขนาดเล็กเกินใบที่จะทำให้อูเป็นจุดที่สวยงาม จุดดังกล่าวนี้เป็นจุดเริ่มต้นสำหรับนำไปสู่การสักเพื่อความสวยงามต่อไป irebokuru หรือการสักคาบิญาเนนี้ ถูกกวตขัณจากรัฐบาลญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกในสมัย ะโตกุกาวา (1603-1868) ในสมัยนั้นการสักเป็นที่รังเกียจของทางราชการ

ในประเทศญี่ปุ่น รัฐบาลญี่ปุ่นสมัย ะโตกุกาวา ซึ่งเป็นรัฐบาลที่มีการปกครองโดยพรรคการเมืองเดียว มีลักษณะคล้ายรัฐตำรวจ การสักกลวตลายบนร่างกายถือว่าต้องห้ามอย่างเข้มงวด ไม่เพียงแต่การสักเท่านั้น แม้การสวมเสื้อผ้าที่มีลวดลายสวยงาม ก็จะถูกห้ามอย่างเด็ดขาด สำหรับชนชั้นกลางกับชนชั้นต่ำ แต่จะอนุญาตเฉพาะชนชั้นสูงเท่านั้น การรื่นเรึง เช่น การจุดดอกไม้ไฟ การแสดงละครคาบูกิ เป็นต้น จะถูกกฎหมายควบคุมอย่างเข้มงวด ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกลงโทษสถานหนัก หลังจากที่ถูกควบคุมมาเป็นเวลาช้านาน ในปีคริสต์ศักราช 1750 การสักได้รับความนิยมนแพร่หลายขึ้นอีกระยะหนึ่ง พร้อมกันนี้ การสักของญี่ปุ่นได้รับการพัฒนาอย่างกว้างขวาง ได้มีการสร้างเอกลักษณ์ของการสักของญี่ปุ่นขึ้นโดยเฉพาะ ซึ่งปรากฏอยู่จนทุกวันนี้

การสักในแต่ละประเทศมีวิวัฒนาการที่ต่างกััน ในหลายประเทศนิยมสักเพื่อการลงโทษแต่เพียงอย่างเดียว แต่ของญี่ปุ่นนั้นการสักกระทำเพื่อแสดงฝีมืออันวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม เช่น ะโหลณีเซียน เมารี่ เป็นต้น ถือว่าการสักเป็นการกระทำเพื่อพิธีกรรม ซึ่งมีมาเป็นเวลาช้านาน เท่า ๆ กับพิธีกรรมนั้น ๆ ในประเทศจีนการสักกระทำเพื่อการประดับตกแต่งร่างกาย ซึ่งมีมาแต่วัฒนธรรมของราชวงศ์ Shang และสมัยมารี่โคริปอล ซึ่งเดินทางไปถึงเมืองจีน เมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 13 มารี่โคริปอล ได้พรรณาถึงการเดินทางไปพบปะผู้สักและเป็น การสร้างความคุ้นเคยกับคนในท้องถิ่น หลังจากนั้นการสักของจีนก็เจียบหายไ้

ความนิยมชมชอบในการสัก เริ่มขึ้นหลังปีคริสต์ศักราช 1750 อีกวาระหนึ่ง ทั้งนี้ เนื่องจากการที่รัฐบาลได้คอยจับตาดูพวกพ่อค้าหน้าใหม่ที่ร่ำรวย และห้ามมิให้แต่งกายอย่างหรูหรา พุ่มเฟิอย ด้วยเครื่องประดับที่มีค่า และผ้าไหม

ซึ่งอนุญาตให้เฉพาะชนชั้นสูงเท่านั้น พวกพ่อค้าจึงตอบโต้ด้วยการสวมกิโอมริน
เรียบ ๆ ที่ไม่มีลวดลายไว้ด้านนอก แต่ด้านในใช้ผ้าที่มีราคาแพงและประดับด้วย
ลวดลายต่าง ๆ หึงดงาม พร้อมกันนี้ ได้มีการตกแต่งร่างกายด้วยรอยสักที่สวยงาม
แต่เดิมนั้นการสักมีแต่เฉพาะในกลุ่มศิลปิน นักเลงการพนัน และกรรมกรเท่านั้น

ในญี่ปุ่น ได้มีผู้พยายามศึกษาคำศัพท์ 2 คำ คือ Ukiyo-e การพิมพ์
ด้วยไม้แกะ และคำว่า Kabuki การแสดงละครอย่างหนึ่ง จากวรรณกรรมหลัง
ยุคคลาสสิกของญี่ปุ่น พบว่า มีความเกี่ยวข้องกับคำว่า โสเกอิ นักเลงการพนัน
นักเลงหัวไม้ กรรมกรก่อสร้าง คนหามเกี่ยว และกรรมกรทั่ว ๆ ไป จากการ
แพร่หลายของศิลปะการแกะ ไม้และการแสดงละครคาบูกิต่อสาธารณชน ทาง
การญี่ปุ่นจึงถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งไม่ดี มอมเมาประชาชน และต้องการทำลายอันเป็น
สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักเขียนชื่อ Utamaro ต้องถูกจำคุก นักเขียนที่มีชื่อเสียง
หลายคน ไม่ได้รับอนุญาตให้พิมพ์ผลงานเผยแพร่ โรงละครคาบูกิถูกปิดครั้งแล้ว
ครั้งเล่า รวมทั้งการสักด้วย ที่รัฐบาลไม่อนุญาตให้ดำเนินการ ในศตวรรษที่ 18
ญี่ปุ่นถือว่า งานศิลปะเป็นงานสำหรับชนชั้นสูงเท่านั้น เช่น งานระบายสีด้วยสกรีน
งานสถาปัตยกรรม เป็นต้น ส่วนงานศิลปะทั่ว ๆ ไปที่ประชาชนทั่วไปทำได้นั้น
รัฐบาลถือว่าเป็นงานต่ำที่ห้ามกระทำ ทั้งนี้เพราะถือว่า "เป็นงานที่ทำลาย
จริยธรรมของสังคม" งานศิลปะดังกล่าวนี้รวมไปถึงการสักด้วย

ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ รัฐบาลเข้มงวดกวดขันกับการแสดงต่อที่สาธารณะ
เป็นอันมาก รวมทั้งการชุมนุมกันชมงานดังกล่าวด้วย จะเห็นได้ว่าประชาชนที่เข้า
ไปมุงดูการจุดดอกไม้ไฟอาจถูกหมายหัวว่าเป็นพวกหัวรุนแรงต่อต้านรัฐบาลและอาจ
ถูกจับในที่สุด นอกจากนั้นการจุดดอกไม้ไฟยังถือว่าเป็นการฟุ่มเฟือย ไม่ประหยัด
ด้วย นักเขียนที่มีชื่อทั้งหมดได้แสดงออกถึงความเหลวแหลกของสังคม จนรัฐบาล
ถือว่าพวกนี้เป็นพวกที่ทำลายจริยธรรมของสังคม เช่น Utamaro ได้บรรยายถึง
ชีวิตโสเกอิในงานของเขา Kyoden ได้เขียนเกี่ยวกับการถูกขูดรีดของนักแสดง
การกระทำผิดของกรรมกร เป็นต้น รัฐบาลในยุคนี้ จึงเข้มงวดกวดขันกับงานเขียน
รวมทั้งการสักซึ่งถือเป็นศิลปะที่แสดงต่อสาธารณชนด้วย การสักเป็นงานฝีมือ

ซึ่งเป็นการแสดงความเป็นอาชญากร เป็นศิลปะของคนชั้นต่ำ เป็นการทำลาย จริยธรรมของสังคม จึงถูกห้ามอย่างจริงจัง ผู้ที่ฝ่าฝืนจะถูกอ้างว่าเป็นผู้ที่แสดงความกระด้างกระเดื่องต่อรัฐบาลอย่างเปิดเผย และจะมีโทษในฐานะกบฏต่อแผ่นดิน การสักจึงชบเซาตั้งแต่นั้นมา

แม้ว่าแต่เดิม การสักจะเป็นที่นิยมของคนชั้นต่ำโดยเฉพาะก็ตาม แต่ก็มี เหตุผลในการสักหลายอย่าง ทั้งเป็นการประดับตกแต่งร่างกาย เป็นการแสดงเอกลักษณ์ของกลุ่ม เป็นเครื่องรางของขลังที่ใช้คุ้มครองป้องกันตัว ที่สำคัญก็คือ การสักเป็นการเบียดเบียนอำนาจของรัฐบาล ความนิยมชมชอบการสักของญี่ปุ่นเริ่มแพร่หลาย ภายใต้อิทธิพลของนักเขียนญี่ปุ่น เช่น เรื่องของ Kuniyoshi ได้กล่าวถึง รูปรอยของการสักแบบญี่ปุ่นโดยละเอียด นอกจากนั้นก็ยังมีนักเขียนอื่น ๆ ได้แก่ Hokusai และ Yoshitoshi เป็นต้น ในสมัยนั้นศิลปิน คนงานตลอดจนนักเลงหัวไม้สมัยใหม่ในโตเกียวมีรอยสักกันแทบทุกคน

ถ้าจะกล่าวถึงความคลั่งไคล้หลงใหลการสักของชาวญี่ปุ่นสมัยใหม่ ได้รับ อิทธิพลมาจากนักเขียนก็คงไม่ถูกต้องนัก ทั้งนี้เพราะแต่เดิมก็มีผู้นิยมมาก่อนแล้ว อย่างไรก็ตาม หลังจากที่รัฐบาลโตเกียวของญี่ปุ่นหมดอำนาจลง อิทธิพลของ นิยายต่อต้านอำนาจใต้แพร่หลายขึ้น มีการรื้อฟื้นภาพประกอบที่เขียนด้วยลายเส้น การพิมพ์ภาพด้วยไม้แกะ ซึ่งทั้งสองอย่างนี้ทำให้เกิดการสักแบบใหม่ ที่เรียกว่า การสักรูปภาพ ความนิยมชมชอบเรื่องการสักของคนญี่ปุ่นเป็นผลมาจากหนังสือ ทั้งนี้เนื่องจากตัวเอกในนิยายของจีน มีรอยสักกันทุกคน เช่น Shishin สักเป็น รูปมังกร 9 ตัว Rochishin สักรูปดอกไม้ Busho ผู้ต่อสู้กับเสือโคร่ง สักเป็น รูปเสือโคร่งไว้ที่หลัง เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ผู้ที่คลั่งไคล้ นิยายจีน จึงนิยมสักเป็น จำนวนมาก

แม้ว่าจีนจะไม่มีการสักกลดลายที่วิจิตรพิสดารเช่นเดียวกับญี่ปุ่น แต่จาก ทฤษฎีว่าด้วยการสักได้ระบุไว้ว่า การสักมีต้นกำเนิดมาจากจีนและเกาหลีแพร่หลาย เข้ามานานญี่ปุ่นโดยผ่านท่าเรือ เมืองนางาซากิ ซึ่งในสมัยโตเกียว มีชาวต่างประเทศ เข้ามานานเมืองนี้เป็นจำนวนมากรวมทั้งชาวจีนด้วย ดังนั้น เทคนิคการสัก

เบื้องต้น จึงได้รับการเผยแพร่มาจากพวกจีนและเกาหลี ที่พำนักอยู่ในเมือง นางาซากิ ภาพสักดังกล่าวนี้เป็นภาพสักประเภทสวยงาม ซึ่งอาศัยพื้นฐานมาจาก ลวดลายการแกะไม้เป็นแนวทาง การสักและการแกะไม้จึงเป็นศิลปะที่ต้องอาศัย ซึ่กันและกันเพราะมีเทคนิคที่คล้ายคลึงกัน

มีหลักฐานปรากฏว่า การสักยุคใหม่ของญี่ปุ่น เริ่มจากนักดับเพลิงแห่ง เอโดะ พวกนี้แต่เดิมเป็นคนเกเร เป็นนักเลง เป็นผู้ไม่มีอาชีพเป็นหลักฐาน คุ่มกัน เป็นแก๊งค์ ในระยะต้นรัฐบาลได้จ้างคนพวกนี้ไว้เป็นพนักงานดับเพลิงเป็นครั้งคราว เท่านั้น แต่โดยเหตุที่พวกนี้ เป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ ไม้เกรงกลัวอันตราย จึงกระทำ การได้เป็นผลสำเร็จอยู่เสมอ ในระยะหลังรัฐบาลจึงจ้างพวกนี้ไว้เป็นพนักงาน ดับเพลิงเป็นการถาวร ซึ่งได้ชื่อว่า Kumi และได้กลายเป็นหน่วยดับเพลิงหน่วย แรกของเอโดะไป พวกกุมิเป็นพวกที่มีชื่อเสียงในเรื่องความกล้าหาญ ความโหดร้าย เคยมีรายงานว่า พวกนี้ได้ทำความเสียหายให้แก่สังคมมากกว่าเสียอีก จนได้รับ ฉายาว่า มนุษย์ไฟ

ความดุสัน ความไม่เกรงกลัวอันตราย ความเป็นชายชาติตรีของ นักดับเพลิงแห่งเอโดะนี้ เทียบได้กับอุดมคติของพวกอัศวิน ซึ่งเป็นพวกที่มีความ สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ตัวเอกานเรื่องของ Suikoden ก็มีคุณสมบัติดังกล่าว พวกนักดับเพลิงแห่งเอโดะ มีรอยสักด้วยกันทุกคน และจะสักลวดลายตามตัวเอกที่ตน นิยม เช่น ถ้าตัวเอกที่ตนนิยมสักเป็นรูปมังกร เขาก็จะสักรูปมังกรตาม ถ้าพระเอก สักรูปปลาการ์ป เขาก็จะสักรูปปลาการ์ปตาม ดังนี้ เป็นต้น

นักดับเพลิงแห่งเอโดะ เป็นพวกที่นิยมการสักทั้งตัว นับเป็นพวกแรกที่มีการ สักทั้งร่างกาย (ยกเว้นมือ เท้า และศีรษะ) อดยสักเป็นรูปภาพ เหตุผลสำคัญที่ นักดับเพลิงต้องต่อสู้ไฟด้วยการสวมชุดนุ่งน้อยห่มน้อย คือใช้ผ้าเตี่ยวเพียงผืนเดียว การใส่รอยสักพรากส่วนของร่างกายจะทำให้ดูเปลือยน้อยลง ในขณะที่เตี่ยวกันก็ เป็นการอวดรอยสักให้ปรากฏแก่สายตาของคนทั่วไปด้วย เหตุผลที่สำคัญอีกประการ หนึ่งสำหรับการสักทั้งตัวของพวกนักดับเพลิงก็คือ ความต้องการที่จะสร้างเอกลักษณ์

ขึ้นในกลุ่มของตนอันเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นขึ้นในกลุ่มนักดับเพลิง
อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มนักดับเพลิงของแต่ละแห่ง ก็มีลวดลายที่สักแตกต่างกันออกไป
เช่น มังกร ปลาการ์พ เป็นต้น ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ที่สามารถดับไฟได้

นอกจากในหมู่นักดับเพลิงแล้ว การสักสมัยใหม่เป็นที่แพร่หลายในหมู่ผู้ให้บริการ
ช่างฝีมือ เช่น ช่างไม้ เป็นต้น กรรมกรผู้ใช้แรงงาน เช่น คนหามเกี่ยว
คนงานก่อสร้าง เป็นต้น คนพวกนี้นิยมสักลวดลายกันเพื่อความสวยงามเป็นสำคัญ
ในช่วงหลังของสมัยเอ็ด ซึ่งเป็นช่วงแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 19 การสักเป็นที่
นิยมอย่างแพร่หลายในหมู่คนงาน จนมีคำกล่าวไว้ว่า ถ้าที่ใดไม่มีการสักที่นั่นไม่มี
คนงาน ในรายการของ "7 สิ่งมหัศจรรย์ในเมืองหลวง" การสักของคนงานก็
เป็นความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งด้วย โดยเหตุที่การสักได้แพร่หลายอย่างกว้างขวาง
ในหมู่คนงาน ทำให้การสักในยุคนั้นได้รับการกล่าวขวัญว่า เป็นการรับทัสถาน
ของสังคม

โดยเหตุที่การสักเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ
เช่น นักดับเพลิง อาชญากร นักเลง เป็นต้น คนพวกนี้ได้รับฉายาว่าพวกไม่มี
กฎหมาย ดังนั้น การสักจึงถือว่าเป็นของต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่มีความ
จำกัด ดังสมัยรัตนโกสินทร์ โดยที่ชนชั้นต่ำถูกตราหน้าว่าเป็นอาชญากร ผู้ที่มีรอยสัก
จึงถูกมองไปว่าเป็นชนชั้นต่ำ และเป็นอาชญากรไปด้วย ความเชื่อดังกล่าวถูก
ถ่ายทอดมาจนทุกวันนี้ ชาวญี่ปุ่นปัจจุบันยังเชื่อว่า การสักเป็นวัฒนธรรมของกลุ่ม
นักเลง แก๊งค์อันธพาล และกรรมกร ผู้ที่ตั้งตัวเป็นช่างสักส่วนใหญ่เป็นพวก
กรรมกรทั้งสิ้น

ในขณะที่ความนิยมเกี่ยวกับการสักได้แพร่หลายเข้าไปในหมู่ผู้ให้บริการ
เช่น นักแสดง ศิลปิน เป็นต้น เทคนิคใหม่ ๆ การประดับตกแต่งแบบใหม่ ๆ วิธี
การสักแบบใหม่ ๆ แบบของลวดลายใหม่ ๆ ได้รับการพัฒนาขึ้นเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในระยะนี้สัญลักษณ์ของรูปรอย
ที่สัก มีความสมบูรณ์ขึ้น และตำแหน่งที่สักบนร่างกายก็มีการกำหนดเป็นแบบแผน
และมีการยอมรับโดยทั่วไป

การสักเต็มตัวของนักดับเพลิงแห่งเอโดะ เป็นต้นกำเนิดของการสักเต็มตัวในยุคปัจจุบันตำแหน่งที่สักได้แก่ส่วนกลั่มอก หัวไหล่ ต้นแขน ตลอดไปถึง สะโพกและขาอ่อน ส่วนที่ไม่มีการสักได้แก่ส่วนกลางของอก ตลอดไปจนถึงท้อง ตำแหน่งที่สักนี้คล้ายกับชุด happi ลวดลายของการสักได้รับการพัฒนามาโดยตลอด มีการเพิ่มลวดลาย สีเส้น ำให้ดูคล้ายลวดลายกิโอมง หรือภาพลายแกะไม้ ซึ่งเป็นลวดลายที่มีความสลับซับซ้อนสวยงาม

ยิ่งศิลปะแห่งการสักมีความก้าวหน้ามากขึ้นเพียงใด ความซาบซึ้งอันจะเกิดแก่ผู้พบเห็นหรือผู้ที่เป็นเจ้าของลายสักก็ยิ่งมีมากขึ้นเพียงนั้น ตัวผู้สักเปรียบเสมือนกับผลงานทางศิลปะที่มีผู้ต้องการชม ในช่วง 10 ปีแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 19 คนชั้นกลางเริ่มมีความนิยมชมชอบการสักมากกว่าชนชั้นต่ำ ซึ่งเคยนิยมการสักมาแต่เดิม นอกจากนั้นยังนิยมละครคาบูกิ ซึ่งอาชีพนักแสดงชายแสดงเป็นหญิงอีกด้วย โดยเหตุที่ชนชั้นกลางมีความร่ำรวยศิลปะการสักจึงได้รับการสนับสนุนให้มีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นกว่าเดิม

สภาพของสังคมในสมัยนั้น ได้มีส่วนส่งเสริมศิลปะแห่งการสักที่ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ในสมัยนั้นสุภาพสตรีที่ร่ำรวยกับคนรักที่มีรอยสัก กำลังเป็นที่นิยม ดังนั้นผู้ชายส่วนมากจึงนิยมการสักมากขึ้น ประกอบกับการแสดงละครคาบูกิ สมัยนั้นเน้นที่ตัวละครมีรอยสัก เช่นนี้จึงเป็นการกระตุ้นให้คนนิยมการสักมากขึ้น

ในยุคเทมโป (Tempo era. 1830-1844) ญี่ปุ่นเริ่มการปรับปรุงประเทศใหม่อีกวาระหนึ่ง ยุคแห่งการห้าม "สิ่งทำลายจริยธรรมของสังคม" หมดไป ยุคนี้ศิลปะแห่งการสักได้รับการฟื้นฟูให้เจริญก้าวหน้าขึ้น มีการประกวดรอยสัก เช่นเดียวกับการประกวดความงาม มีการตัดสินและำหิรางวัล มีการแสดงรอยสักต่อที่ชุมชนกล่าวกันว่าทั้งเด็กและผู้หญิงก็มีการสักด้วย การกระทำเช่นนี้เป็นการเปิดศักราชใหม่แห่งการสักของญี่ปุ่น ภายหลังจากสิ้นสุดของสมัยโรดุกาวา ยุคเทมโปเป็นยุคที่ญี่ปุ่นเปิดประเทศไปมีความสัมพันธ์กับตะวันตก มีชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาในประเทศญี่ปุ่นมากขึ้น ดังนั้น จึงมีการปรับปรุงการแต่งกายของญี่ปุ่นเพื่อเป็นการต้อนรับ วัฒนธรรมดั้งเดิมที่แข็งแกร่งของญี่ปุ่นก็ได้รับ

การปรับปรุงโฉมหน้าให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมตะวันตก เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องการรักษาจริยธรรมของสังคมหมดไป แต่เดิมการแต่งกายด้วยกิโมโนเป็นเรื่องของคนชั้นสูงและคนชั้นกลาง แต่ในสมัยนี้คนชั้นต่ำก็แต่งได้ ในโอกาสที่มีการต้อนรับอดีตประธานาธิบดี ยูลิซิส เอส แกรนต์ แห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งเดินทางมาเยือนประเทศญี่ปุ่น ละครนะได้รับการปรับปรุงครั้งใหญ่ให้ทันสมัยขึ้น สิ่งที่ได้รับความสนใจอย่างมากในโอกาสนี้ ได้แก่ การสัก

ในยุคแห่งการปรับปรุงประเทศครั้งใหม่นี้ การสักได้รับการฟื้นฟูขึ้นอีกครั้งหนึ่งช่างสักซึ่งแต่เดิมหมดอาชีพไปแล้ว ก็กลับรุ่งเรืองขึ้นอีก มีการจัดตั้งร้านสักขึ้นเพื่อให้บริการแก่ชาวต่างประเทศโดยเฉพาะ พวกที่นิยมสักกันมาก ได้แก่ พวกกลาสี คนชั้นสูงชาวต่างประเทศก็นิยมมาสักกันมาก เช่น Duke of York ต่อมาขึ้นครองราชย์เป็นพระเจ้ายอร์จที่ 5 แห่งอังกฤษและพี่ชายที่มีนามว่า Duke of Clarence สำหรับ Duke of York นั้น ได้รับการสักโดยช่างสักฝีมือเอกแห่งโรเบ นามว่า Horicho สักเป็นรูปมังกรพันแขน นอกจากนั้น Horicho ยังมีโอกาสได้สักให้แก่มกุฎราชกุมารแห่งรัสเซีย ซึ่งต่อมาได้ขึ้นครองราชย์สมบัติเป็นพระเจ้าซาร์นิโคลัสที่ 2 แห่งรัสเซีย ในยุคนั้นการสักได้รับความนิยมแพร่หลายเข้าไปในหมู่ชนชั้นสูงของประเทศต่างๆ เช่น Duke Alfred of Edinburgh และ Coburg Queen Olga แห่งกรีซ และ Princess de Lion และ Princess de Sagan เป็นต้น (Richie. 1982)

การสักในประเทศญี่ปุ่นได้รับการพัฒนาต่อมาเป็นลำดับ ช่างสักที่มีฝีมือได้ถ่ายทอดความรู้และเทคนิคใหม่ ๆ ให้แก่ศิษย์ทั้งยังทำการสักให้แก่บุคคลทั่วไป ทำให้ลายสักได้รับการเผยแพร่กว้างขวางยิ่งขึ้น ในสมัยนี้การสักได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้ามากขึ้น เรื่อง Haruo Tamabayashi ซึ่งเขียนว่าในหนังสือ เรื่อง Bunshin Hyakushi (One Hundred Forms of Tattooing) ได้กล่าวไว้ว่า ได้เห็นลายสักเกี่ยวกับคาบถิฎานรัก มาจนถึง ค.ศ. 1930 และนอกจากนั้นยังได้เห็นลายสักเกี่ยวกับคาบถิฎานทางศาสนาอีกด้วย

แม้ว่าการสักจะได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้ามากขึ้นก็ตาม แต่การสักแบบดั้งเดิมได้สูญหายไปหมดแล้ว ทั้งนี้เนื่องจากถูกกีดกันมาเป็นเวลาช้านาน ช่างสักที่มีความรู้ความชำนาญไม่ได้มีโอกาสเผยแพร่ผลงานของตนและงานที่สุดก็สิ้นชีวิตไปโดยไม่ได้ถ่ายทอดวิชาการไว้ แม้จะมีช่างสักรุ่นใหม่เกิดขึ้นเป็นอันมากก็ตาม แต่พวกนี้ส่วนมากทำงานเพื่อเงิน งานจึงขาดความประณีต ขาดความเป็นศิลปะ ช่างสักรุ่นใหม่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะที่โรซากา พวกนี้ใช้เทคนิคสมัยใหม่ ใช้เข็มสักไฟฟ้า หมึกเคมี เส้นสาย ลวดลาย และแสงเงา ใช้แบบอย่างของตะวันตกซึ่งแตกต่างไปจากการสักแบบดั้งเดิม ช่างพวกนี้ทำงานด้วยความรวดเร็ว ทำงานแข่งกับเวลา และทำตามความต้องการของผู้ว่าจ้าง งานจึงไม่ประณีตเท่าที่ควร เมื่อช่างสักใหม่ ๆ เกิดขึ้น และเมื่อช่างสักเก่า ๆ ที่มีฝีมือแห่งใดเกี่ยวถึงแก่กรรมลง ทำให้ศิลปะการสักแบบ irezumi ก็พลอยสูญไปด้วย

การสักของญี่ปุ่นได้มีการเริ่มต้นมาเป็นเวลาช้านาน ก่อนคริสตกาลหลายศตวรรษ ในระยะแรก ๆ การสักอาจเป็นการกระทำเพื่อการลงโทษ ต่อมาจึงเป็นการสักเพื่ออำมหันสัญญาและงานที่สุดเป็นการสักเพื่อความสวยงาม ในการตกแต่งร่างกาย ปัจจุบันการสักของญี่ปุ่นจัดว่ามีความเจริญจนถึงขีดสุด ทั้งในด้านเทคนิควิธีและการออกแบบลวดลายเป็นศิลปะแห่งการจารึกลวดลาย สีเส้น ลงบนผิวหนังของมนุษย์ด้วยความวิจิตรพิสดาร และความชำนาญ นับได้ว่าเป็นงานศิลปะอีกแขนงหนึ่ง

รูปรอยานการสักของญี่ปุ่น

การสักรูปดอกไม้

การสักของญี่ปุ่น รูปดอกไม้ที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสักมีอยู่เพียง 2-3 ชนิด ได้แก่ ดอกโบตั๋น ดอกเบญจมาศ ดอกซากุระ และใบเมเปิล ดอกไม้แต่ละชนิดเป็นสัญลักษณ์ของความหมายดังต่อไปนี้

ดอกโรบัติน

ดอกโรบัตินและดอกเบญจมาศ มีต้นกำเนิดมาจากจีน กล่าวคือ ดอกโรบัติน เป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคง ร่ำรวย มีทรัพย์สมบัติมาก และมีโชคดี งานญี่ปุ่นอาจมีรายละเอียดเพิ่มเติมเข้าไปในความหมายของสัญลักษณ์ของดอกโรบัติน คือ เป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญในการพ่นรวมทั้งความสามะเลเทศเมฆของเพศชายด้วย

ดอกเบญจมาศ

ดอกเบญจมาศ เป็นสัญลักษณ์แทนราชวงศ์สมเด็จพระจักรพรรดิมาเป็นเวลาช้านาน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีอิทธิพลต่อวงการสัก และเป็นที่ยึดมั่นกันอย่างแพร่หลาย ดอกเบญจมาศเป็นดอกไม้ที่อยู่ทน ไรยชา มีสรรพคุณในทางยา เป็นสมุนไพร สามารถบำบัดรักษาโรคได้ ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความมั่นคงและความตั้งใจแน่วแน่อีกด้วย

การตีความหมายของสัญลักษณ์รูปดอกไม้ในการสักนี้ ปัจจุบันยังมีความสับสนอยู่เป็นอันมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความมุ่งหมายในการนำสัญลักษณ์ดอกไม้มาใช้ในการสักได้เปลี่ยนแปลงไปจากการเน้นในเรื่องความหมาย มาเน้นในเรื่องของความงามเป็นสำคัญ การนำสัญลักษณ์รูปดอกไม้มาใช้ในการสักในปัจจุบัน ส่วนใหญ่จึงเป็นไปเพื่อการตกแต่ง การประดับประดาให้ภาพที่สักมีความสวยงามเท่านั้น มิได้มีความมุ่งหมายในการแปลความหมายของสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับสัญลักษณ์รูปพวงมาลัยของทางตะวันตก สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการสัก แต่เดิมอาจมีความหมายที่แน่นอน แต่ในปัจจุบันการสักเน้นในแง่ของความสวยงามเป็นสำคัญ และโดยเหตุที่การสักแบบญี่ปุ่นเป็นการสักเต็มพื้นที่ ดังนั้นการตกแต่งจึงมีความจำเป็นการนำสัญลักษณ์รูปดอกเบญจมาศมาใช้เพื่อการตกแต่งในการสักจึงเป็นไปอย่างแพร่หลาย (Richie. 1982 : 39)

ดอกซากุระ

ดอกซากุระหรือดอกเชอร์รี่ เป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายแน่นอน ดอกซากุระมีชื่อเสียงในฐานะที่ถูกนำมาใช้ในทางศิลปะ เช่น การวาดภาพ การกล่าวถึงใน

คาโรลิ่ง คากลอน เป็นต้น โดยเหตุที่ดอกซากุระบานอยู่ได้ไม่นาน ร่วงโรยเร็ว ดังนั้น ดอกซากุระจึงเป็นสัญลักษณ์ของความไม่ยั่งยืน ความเป็นอนิจจังของชีวิต ความเสียหาย โดยธรรมชาติดอกซากุระจะบานเพื่ออวดความงามมาให้ปรากฏอยู่เพียง 2-3 วันเท่านั้น หลังจากนั้นก็จะร่วงโรย และกระจัดกระจายไปตามแรงลมและฝน ความงามของดอกซากุระจะปรากฏอยู่ในระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น ชีวิตของดอกซากุระ นอกจากจะเหมือนกับชีวิตมนุษย์แล้ว ยังเหมือนกับสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้อีกด้วยที่ไม่มีใครมีความจีรังยั่งยืน พวกเขามูโรวานญี่ปุ่นถือว่าดอกซากุระเป็นเสมือนเครื่องหมายประจำตัวของทุกคนที่คอยเตือนใจว่า วันนี้เขายังมีชีวิตอยู่ แต่ในวันรุ่งขึ้นเขาอาจต้องตายในการต่อสู้ได้

ดอกซากุระ เป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายแพร่หลายเช่นเดียวกับาบเมเปิล ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับสัญลักษณ์ดอกกุหลาบแดงของตะวันตก หมายถึง ความรักที่ไม่วันจิตรใจ เป็นรักอมตะ ความจงรักภักดีที่ไม่วันเสื่อมคลาย สัญลักษณ์ดอกซากุระของญี่ปุ่นยังหมายถึง ธรรมชาติของทุกสิ่งที่ไม่มีความจีรังยั่งยืน เปรียบได้เสมือนกับเนื้อหนัง และชีวิตมนุษย์ ที่มีแต่ความอ่อนแออบอบบาง (Richie. 1983 : 40-41)

การสักรูปสัตว์

ในตะวันตก การสักรูปสัตว์เป็นการแสดงสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่ง ความกล้าหาญ แต่ในญี่ปุ่นการสักรูปสัตว์ มิใช่ต้องการแสดงคุณลักษณะของความแข็งแกร่ง ความกล้าหาญ เช่นเดียวกับทางตะวันตก แต่การสักรูปสัตว์ของญี่ปุ่น เช่น เสือ สิงโต เป็นต้น ของญี่ปุ่นเช่นเดียวกับการสักดอกโรบิ้นและ เบญจมาศ ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากจีน ปัจจุบันนิยมใช้สัญลักษณ์ เสือ และสิงโต ในการตกแต่งภาพเพื่อให้เกิดความสวยงามเท่านั้น

ในการสักของญี่ปุ่น สิงโต ซึ่งมีรูปร่างคล้ายสุนัขพันธุ์บักกิ้ง และสิงโต ได้รับฉายาว่าเป็นหมาวัดของจีน ปัจจุบันคุณค่าอันแรงของการเป็นสัญลักษณ์ที่มี

ความหมายได้หมดสิ้นไปแล้ว บัดนี้นำมาใช้เพื่อการตกแต่งเท่านั้น ทำทางของ
สิ่งของที่ปรากฏในรอยสักจึงขาดความสง่าผ่าเผย เป็นที่น่าเกรงขาม แต่จะแสดง
ลักษณะที่น่ารัก รื่นเริง มีลีลาที่สวยงาม เช่น กำลังเล่น กำลังกระโดด กำลัง
ตะบับแมลง เป็นต้น สำหรับเสื้อก็เช่นกัน ปัจจุบันไม่มีความสำคัญแง่สัญลักษณ์
แต่จะใช้สำหรับการตกแต่งเพื่อความสวยงามเป็นหลัก

ปลาการ์ป

ลายสักรูปสัตว์ที่น่าสนใจของญี่ปุ่นได้แก่ ปลาการ์ปและมังกร แม้จะมี
ต้นกำเนิดมาจากจีนก็ตาม แต่ในปัจจุบัน ปลาการ์ปและมังกร กลายเป็นสัญลักษณ์
ของญี่ปุ่นไปแล้ว ทั้งมีความหมายที่มีความชัดเจน ตามความเข้าใจของญี่ปุ่นด้วย
ปลาการ์ปเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงคุณลักษณะของความเป็นชายโดยธรรมชาติปลาการ์ป
สามารถว่ายน้ำทวนกระแสน้ำตกได้อย่างรวดเร็ว และมีความกล้าหาญ เมื่อถูกจับ
ปลาการ์ปจะนอนรอคอยคมมีดอย่างไม่สะทกสะท้านบนเขียง ปลาชนิดนี้มีชีวิตอยู่
อย่างกล้าหาญ อย่างลูกผู้ชาย ชาวญี่ปุ่นใช้ธงรูปปลาการ์ปประดับอาคารในวันเด็ก
ประจำปี เมื่อทรงรับลมจะดูเหมือนปลาที่ว่ายน้ำทวนกระแสน้ำตกอย่างกล้าหาญ
ปลาการ์ปได้รับการยกย่องว่ามีความกล้าหาญ อดทน เป็นเลิศ ในการออกแบบ
ลายสักรูปที่เป็นที่นิยมมากที่สุดได้แก่รูปปลาการ์ปกำลังว่ายน้ำทวนกระแสน้ำตกที่กำลัง
ไหลแรง โดยเหตุที่เป็นภาพอันแนวตั้ง ส่วนใหญ่จะสักที่บริเวณหลังมีเป็นส่วนน้อย
ที่สักบริเวณแขนและขาอ่อน รูปปลาการ์ปลายสักมีความหมายว่าผู้สักเป็นผู้ที่มี
ความกล้าหาญ มั่นคง และยึดมั่นในธรรมะของศาสนา

มังกร

มังกรเป็นสัญลักษณ์ที่ใกล้ชิดกันอย่างแพร่หลาย สัญลักษณ์มังกรมีความหมาย
ที่ซับซ้อนและลึกซึ้ง แต่เดิมมังกรเป็นการประสมประสานระหว่างไฟกับน้ำ ที่เป็น
เช่นนี้เพราะเหตุว่า มังกรอาศัยอยู่บนน้ำ ในทะเลสาบ มหาสมุทร และบนแม่น้ำ

ในขณะที่เดียวกัน มังกรก็หายใจและพุ่งไฟออกมา ดังนั้นมังกรจึงเป็นผู้ประนีประนอมระหว่างสิ่งที่อยู่ตรงกันข้าม มีลักษณะเช่นเดียวกับหยินกับหยาง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่หมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

มังกรเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงความหมายกว้างขวาง ทั้งความหมายธรรมดาและความหมายที่ลึกซึ้ง โดยปกติมังกรจะมีของบางอย่างอยู่บนงูเล็บ เช่น ไข่มุกข์ ลูกบอล เพชรพลอย เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นต้นกำเนิดของเครื่องประดับบนหลังคาโบสถ์ หินสลักบนหลุมศพ หรือตะเกียงหิน ตลอดจนศาสนาวิศดูนทางพระพุทธศาสนาลัทธิมหายาน แต่เดิมสิ่งเหล่านี้เป็นที่บรรจุวิญญาณที่มีอยู่ในจักรวาล การที่มังกรมีไข่มุกข์ หรือเพชรพลอย อยู่บนงูเล็บมีความหมายว่า มังกรเป็นผู้ควบคุมสิ่งที่บรรจุวิญญาณ นอกจากนั้นมังกรยังควบคุม ลม ฝน และการโคจรของดาวพระเคราะห์ทุกดวง

มังกร เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความมีอำนาจ ความเป็นเอกภาพ นอกจากนี้สัญลักษณ์มังกรยังมีความหมายแตกต่างกันไปในรายละเอียดถ้าเป็นมังกร 4 เล็บ แสดงว่าเป็นมังกรธรรมดา แต่ถ้าเป็นมังกร 5 เล็บ แสดงว่าเป็นมังกรจักรพรรดิ มังกรเป็นสัญลักษณ์ของพลังที่มีอำนาจในการควบคุมการสร้างและการทำลาย สัญลักษณ์มังกรมีความหมายทั้งในด้านกำลังและความเฉลียวฉลาดทั้งสองอย่างควบคู่กันไป มีชื่ออย่างหนึ่งอย่างใด สัญลักษณ์มังกรมีความหมายแสดงถึงภูมิปัญญา ความดีงาม แต่มีชื่อความมีเสน่ห์หล้ายม คดโกงตามคติของทางตะวันตก การสักมังกรจึงเป็นการแสดงถึง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความกล้าหาญและความเที่ยงตรง โดยลักษณะของการประยุกต์ทางปรัชญา มังกรมีส่วนเกี่ยวข้องกับศาสนาเป็นอันมาก ในการสักที่มีความหมายเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ย่อมต้องสักเป็นสัญลักษณ์มังกร เช่น การสักตัวอักษรภาษาสันสกฤต อักษรภาษาจีน รวมทั้งอักษรภาษาญี่ปุ่นด้วย เป็นต้น ส่วนของร่างกายที่นิยมสักรูปมังกร ได้แก่ แขน ขา (ในบางโอกาส) และส่วนหลัง

เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่ว ๆ ไปว่า มังกรเป็นสัตว์ที่เป็นตัวแทนของเทพเจ้าบนสวรรค์ แต่ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ มังกรเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่มีความหมาย

ว่าเป็นผู้ปกป้องรักษามิพลังและมีอำนาจในการคุ้มครองป้องกัน ดังนั้น ผู้ที่มีรอยสัก เป็นรูปมังกร จึงเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะของผู้มีอำนาจ มีการเสียดสีอย่างใหญ่หลวง เพื่อการคุ้มครองป้องกันพระพุทธศาสนา

สัญลักษณ์ทางศาสนาอีกอย่างหนึ่งที่รู้จักกันแพร่หลาย ได้แก่ รูปเจ้าแม่กวนอิม ซึ่งเป็นเทพธิดาแห่งความเมตตากรุณา เป็นเทพเจ้าผู้ให้กำเนิดชีวิต เป็นเทพธิดาแห่งสวรรค์ เป็นผู้บริสุทธิ์เช่นเดียวกับพระแม่มาลี เจ้าแม่กวนอิม เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในฐานะของผู้ที่ช่วยเหลือ เป็นผู้ที่มีความเห็นอกเห็นใจผู้ทุกข์ระทม (Richie. 1982 : 52)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการสักอีกอย่างหนึ่งที่มีความหมายซับซ้อน ก็คือ รูปบุตรเทพเจ้าผู้มีเขี้ยว บางรูปมีเปลวไฟลุกอู่อรอบ ๆ ตัว เป็นที่รู้จักกันดีในนามของเทพเจ้าผู้เผ่าขุมนรก ในขณะที่เดียวกันก็ได้ชื่อว่า เป็นเทพเจ้าแห่งความแค้นเคืองมือขวาถือดาบที่มีเปลวไฟ ซึ่งมีไว้สำหรับปราบอธรรม มือซ้ายถือเชือกซึ่งมีไว้สำหรับมัดผู้ที่ประกอบกรรมชั่ว แม้ว่าจะจะเป็นเทพเจ้าแห่งนรก แต่บุตรแตกต่างจากรอยสักปิศาจของทางตะวันตกมาก เพราะบุตรมิใช่เทพเจ้าแห่งความชั่ว ความเลวทราม แต่เป็นเทพเจ้าแห่งความดี เป็นผู้พิทักษ์ความดี ความเชื่อถือ และความมั่นคงงาน การงาน ทั้งนี้เพื่อธำรงไว้ซึ่งคุณธรรมทั้งปวง

ผู้ที่มีรอยสัก บุตรแสดงว่าเป็นผู้ที่นิยมความถูกต้อง ความชอบธรรม เป็นผู้ที่ปกป้องรักษาความถูกต้องและปราบปรามผู้กระทำความผิด บุตร เป็นเทพเจ้าที่ดูร้าย แต่กระทำเพื่อความดี ความถูกต้อง แม้ว่าเทพเจ้าบุตร จะอยู่ ณ สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี (นรก) แต่ก็ต้องทำงานหนักเพื่อความดี เป็นเทพเจ้าที่มีคุณค่าต่อสังคม เป็นเทพเจ้าที่ให้ความช่วยเหลือแก่สังคม แม้ว่าบุตรจะเป็นเทพเจ้าที่มีหน้าตาดูร้าย แต่ก็เป็นผู้ที่มีใจดี

นอกจากเทพเจ้าแล้ว ญินยังมีวีรชนที่เป็นสัญลักษณ์ในการสักอีกเป็นจำนวนมาก วีรชนเหล่านี้เป็นผู้ที่ต่อสู้เพื่อความถูกต้อง เป็นสำคัญ วีรชนเหล่านี้มีเป็นจำนวนมาก ได้แก่ คินทาร์ร เป็นสัญลักษณ์แทนเด็กตัวเล็ก ๆ ซึ่งแต่เดิมมีหนีเป็นพาหนะ ปัจจุบันนิยมสักร่วมกับปลาการ์พ ในลักษณะที่ขี่หรือว่ายไปด้วยกัน

สัญลักษณ์เด็กกับปลาเพิ่งจะมานิยมในการสักเมื่อไม่นานมานี้เอง (แต่เดิมาซึ่งรูปเด็กกับหมี่) ทั้งปลาและเด็กแสดงถึงพลังอันมหาศาล แม้ตัวจะเล็กแต่ก็มีพลังที่แข็งแกร่ง ความรู้สึกดังกล่าวนี้ มีอยู่ในชาวญี่ปุ่นทุกคน ซึ่งจะตระหนักอยู่เสมอว่าตนเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งแม้จะมีตัวเล็กก็ตาม

รูปรอยสักที่เป็นที่นิยมของญี่ปุ่นอีกรูปหนึ่ง ก็คือ เทพธิดา ฮาโรโงโรม ซึ่งมีเสื้อคลุมทาด้วยขนนก เทพธิดาอีกองค์หนึ่งที่นิยมสักกันมาก ได้แก่ ทามาโรตรีฮิเม เป็นรูปเด็กหญิงเล่นกับมังกร

นอกจากรูปเทพธิดาต่าง ๆ แล้ว ญี่ปุ่นยังมีรูปตัวเอกจากตำนานของญี่ปุ่น เช่น นามิกิริโงจุน กับดาบของเขา เบนเทน โครโซ ยอดหัวขโมย เบนเคอิ ชายผู้แข็งแกร่งของญี่ปุ่น คอนจิน โชโงโร ผู้เอาชนะปีศาจได้ อินาบะ ทารุ ผู้ยิงธนูมหัศจรรย์ โครโยชิ ผู้ทำลายหีบออกมาได้ เป็นต้น

การสักแบบตะวันตก กับการสักแบบญี่ปุ่น มีความแตกต่างกันเป็นอันมาก ทั้งในด้านสัญลักษณ์และความหมาย การสักที่มีมากในยุโรปและสหรัฐอเมริกา แต่คนญี่ปุ่นไม่มี ได้แก่ การสักที่แสดงอาการประชดประชันตนเองของผู้สัก เช่น สักข้อความว่า ชั่วเจ็ดทีดีเจ็ดหน ไม่รวยก็แล้วไป ช่วยตลอดชาติ เสือกเกิดมาจนแล้วต้องเจียม เป็นต้น หรือสักเป็นข้อความในภาษาอังกฤษว่า "Born to Lose" "Danger a mort" "Lousy Luck" ชื่อแตกต่างอย่างอื่น ระหว่างการสักแบบตะวันตกและการสักแบบญี่ปุ่น ได้แก่ ความหมายของสัญลักษณ์การสักแบบตะวันตก ส่วนใหญ่จะเน้นเรื่อง กำลัง ความกล้าหาญ แต่ญี่ปุ่นเน้นที่ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ ความหวังดี การบริการ รวมทั้งคุณธรรม (Richie. 1982 : 53)

ความแตกต่างที่สำคัญที่สุดด้านแง่ของรูปแบบของการสัก ระหว่างการสักแบบตะวันตกกับการสักแบบญี่ปุ่น ได้แก่ การสักแบบญี่ปุ่นเป็นการสักบนผิวหนังทั่วร่างกาย สักทุกส่วนของร่างกาย ถือว่า ร่างกายเป็นเสมือนผืนผ้าใบหรือผาผนังที่วาดรูปลงไปบนนั้น การสักแบบญี่ปุ่นเน้นที่ความสวยงามสุนทรียภาพ ต้องการ

าให้ผู้มองมองเห็นว่าเป็นงานศิลปะ มิใช่สักเพื่อความมุ่งหมายด้านอื่น แต่การสักแบบยุโรปนั้น เป็นการสักที่มีความสมบูรณ์เป็นตำแหน่ง ๆ หรือเป็นส่วน ๆ ของร่างกาย เช่นเดียวกับสมุดเก็บภาพ หรือสมุดเก็บแสตมป์

จุดประสงค์ของการสัก

การสักเพื่อการลงโทษ

การสักเพื่อการลงโทษเกิดขึ้นก่อนการสักคำมั่นสัญญาหรือคำปฏิญาณมาก ในประเทศญี่ปุ่นจากบันทึกทางประวัติศาสตร์ "นิฮนโชะจิ" กล่าวถึงโทษตายของชายชื่อ อะซิมิ ะนะบุระจิ ะนะบะระคะ ว่าได้รับการลดหย่อนจากจักรพรรดิให้เหลือเพียงโทษลงหมึก ในสมัยนั้นเรียกโทษการลงหมึกว่า "กรีดที่หน้าผาก" และเรียกการแทงหมึกลงว่า "กรีดที่หัวตา" ในหนังสือนิฮนโชะจิเล่มนี้ยังบันทึกไว้ด้วยว่า มีกรณีที่คนเลี้ยงในวังถูกสุนัขกัดตาย เจ้าหน้าที่ยุติโทษโดยการลงหมึกสรุปว่า ไม่ว่าจะเรียกว่า สักหน้าหรือหน้าผากก็ตาม เป็นการสักบริเวณใกล้ตาทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม การสักบริเวณตาก็มิได้เป็นการสักเพื่อการลงโทษเสมอไป แต่เป็นการสักที่ได้รับความนิยมในหมู่คนชั้นต่ำ เช่น คนลากรถ เป็นต้น

ต่อมาได้มีการปรับปรุงบทลงโทษขึ้นในญี่ปุ่น โดยยึดเอาแบบอย่างจากจีน แต่ในสมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-1279) ำให้มีการยกเลิกการลงโทษแบบลงหมึก ในประเทศจีน การลงโทษแบบลงหมึกมีมาตั้งแต่สมัยโจว (ก่อน ค.ศ. 772-ค.ศ. 221) ต่อมาในสมัยฮั่น (ก่อน ค.ศ. 206-ค.ศ. 200) มีบทลงโทษทางร่างกายหลัก ๆ 5 อย่าง ได้แก่ หมึก (สักที่หน้าผาก) จมูก (ตัดจมูก) ขา (ตัดขาทั้งสองข้าง ตั้งแต่เข่าลงมา) ขัง และโทษประหาร ในญี่ปุ่นโทษสักถูกยกเลิกไปจนถึงสมัยเรตทูกาวา อย่างไรก็ตามเป็นที่สังเกตว่า ตั้งแต่สมัยคามะมาทุระ (ค.ศ. 1192-1336) เป็นต้นมา โทษการตีตราด้วยไฟแทนโทษสัก การตีตราด้วยไฟกระทำโดยนำแผ่นทองซึ่งเผาไฟจนร้อน นำลงบนหน้าผากนับเป็นโทษซึ่งติดตัวไปตลอดชีวิต เช่นเดียวกับโทษสักในสมัยนั้น นอกจากโทษประหารแล้ว

ยังมีโทษที่หนักอีก 3 แบบ ได้แก่ การตีตราด้วยโลหะเผาไฟ การตัดนิ้ว และการถอนผมครึ่งศีรษะ ในสมัยมุรมะจิ (ค.ศ. 1336-1467) มีการลงโทษด้วยการตัดหูและตัดจมูกรวมอยู่ด้วย และได้บัญญัติสืบต่อมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ เรื่องราวเกี่ยวกับการลงโทษแบบต่าง ๆ มักมีปรากฏในวรรณคดีโดยทั่วไป เช่น ตัวละครที่เป็นคนร้าย มักมีรอยสักที่เป็นรูปรอยต่าง ๆ หรือรอยสักตัวอักษรเป็นข้อความว่า ชั่ว เลว ปรากฏอยู่บนหน้าผาก เป็นต้น

จากหลักฐานในเอกสารโบราณ ที่บันทึกเกี่ยวกับโทษตัดหู ตัดจมูก แม้จะมีไม่มากนัก แต่ก็พอจะจริงเป็นที่ยืนยันได้ชัดเจนว่า พบในปีเถาะวศที่ 3 (ค.ศ. 1718) หลังจากนั้นเป็นเวลาอีกไม่กีปีต่อมาก็มีโทษการลงหมึกเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการยกเลิกการลงโทษด้วยการตัดหู ตัดจมูก

สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับการลงโทษด้วยวิธีต่าง ๆ มีปรากฏอยู่ในบันทึกการลงโทษแบบต่าง ๆ ที่แจกแจงรายละเอียดของการลงโทษแต่ละชนิดไว้ด้วย ในบันทึกได้กล่าวถึงการลงโทษด้วยการลงหมึกว่า ผู้ที่ต้องโทษลงหมึกคือผู้ทำความผิดนานาประการ เช่น ขโมยของ ประพฤติผิด รวมถึงฆ่าคน เป็นต้น แต่ต่อมาในสมัยเอโดะ โทษปล้นถือว่าเป็นโทษหนัก มีโทษประหารชีวิตเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการขโมยทรัพย์สิน สิ่งของ หรือเงินทอง จะทำร้ายเจ้าทรัพย์หรือไม่ก็ตาม ส่วนถูกลงโทษด้วยการสักทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ผู้ที่มีรอยสัก เมื่อเข้าสู่สมัยเอโดะแม้ว่าจะเป็นที่รังเกียจของสังคม แต่ก็ทำให้เขาจะได้ว่าผู้ที่มีรอยสักอาจมีอาชีพที่ต้องโทษ เพราะปล้น ฆ่า จึงทรัพย์ จึงไม่อาจทราบได้ว่า ผู้ที่มีรอยสักเคยกระทำความผิดสถานใดจาก บันทึกดังกล่าวพบว่าโทษสักเล็กน้อย ก็ถูกสักรวมทั้งช่างฝีมือที่รับงานมาทำ รับค่าจ้างมาแล้ว ไม่ทำงานให้เสร็จก็ถือเป็นความผิดที่ต้องโทษสักด้วย อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่า หากสิ่งของมีราคาสูงก็จะมีโทษถึงประหารด้วย โทษดังกล่าวนี้รวมถึงคนรับใช้ที่ขโมยเงินหรือสิ่งของจากเจ้านายแล้วหลบหนีไป หากมีจำนวนเงินสูงกว่า 10 เรียว (หน่วยเงินโบราณ) ก็จะมีโทษประหารด้วย แต่ถ้าเป็นมูลค่าที่ต่ำกว่า ก็จะมีเพียงโทษสัก ผู้ที่ขายของปลอมให้แก่ผู้อื่นก็มีโทษสักและที่น่าสังเกตก็คือ ผู้ที่ทำร้ายภรรยาที่แยกกันอยู่ ก็จะถูกลงโทษโดยการสักด้วย

งานสมัยเอโรคะ แบ่งการลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นสองสถานคือ โทษสถานหนักกับโทษสถานเบา โทษสถานหนักมี 2 ชนิด คือ ประหารชีวิตและปล่อยเกาะ การประหารชีวิตมีหลายวิธี เช่น เสี่ยง นีกร่าง เผาไฟ เป็นต้น สำหรับโทษปล่อยเกาะ ได้กำหนดเกาะสำหรับปล่อยผู้กระทำความผิดไว้ 7 เกาะ ซึ่งล้วนเป็นเกาะที่อยู่ห่างไกลความเจริญ เช่น โจชิมะ มิชะเคะชิมะ นิอิจะมะ โครทสึชิมะ ฮะจิโจชิมะ เป็นต้น โทษสถานเบามีการลงโทษ 4 ชนิด คือ จับใส่ เชี่ยน สัก และเนรเทศ โทษจับใส่ หมายถึง ให้ออกไปจากเมืองเอโรคะ (โตเกียว) งานสี่ทิศทางในระยะทาง 5 ลี้ โทษเชี่ยนชนิดเบา ได้แก่ เชี่ยน 50 ที่ ชนิดหนัก ได้แก่ เชี่ยน 100 ที่ ส่วนโทษเนรเทศแบ่งเป็น 3 ชนิด คือ เบา กลาง และหนัก โทษชนิดเบา ได้แก่ การเนรเทศไปในระยะทาง 10 ลี้ (1 ลี้ = .5 กม.) รอบทิศจากเมืองหลวงเอโรคะ และห้ามเข้าเมืองใหญ่ แถบภาคตะวันตก เช่น เกียวโต โอซากา และรอบ ๆ เส้นทางรถไฟ เป็นต้น สำหรับโทษเบา แต่ถ้าหากเป็นโทษหนักก็ให้เพิ่มระยะทางให้ห่างไกลออกไปและกักขังขึ้นอีก

การสักเป็นการลงโทษชนิดหนึ่ง ส่วนใหญ่จะทำการร่วมกับ การเชี่ยนและการเนรเทศ เมื่อมีการพิพากษาให้นักโทษคนใดต้องโทษสัก เจ้าพนักงานจะนำตัวนักโทษไปยังโรงสัก สถานที่นี้จัดไว้โดยเฉพาะ มีการกำหนดตัวเจ้าพนักงานไว้หลายตำแหน่ง เช่น ยาม คนอ่านคำสั่ง และคนสัก เป็นต้น รูปรอยของการสักเพื่อลงโทษนี้ จะสักเป็นวงแหวนรอบแขนบริเวณใต้ข้อศอก 2 วง แต่ละวงมีความกว้างประมาณ 1 เซนติเมตร ช่องว่างระหว่างแถบทั้งสองนี้ห่างกันพอประมาณ เมื่อนักโทษถูกสักแล้วต้องอยู่ในโรงสัก 3 วัน หลังจากแผลแห้งดีแล้วจึงให้เจ้าพนักงานตรวจรอยสัก ก่อนที่จะถูกปล่อยออกไปสู่สังคม การสักเพื่อเป็นการลงโทษนี้กระทำอย่างไม่ประณีต และกระทำอย่างรุนแรง นักโทษได้รับความเจ็บปวด ทรมาน ส่วนรอยแผลที่ถูกสักก็ยังคงน่าเกลียดอีกด้วย กล่าวโดยสรุป ผู้ที่ต่อโทษสัก คือผู้ที่กระทำความผิดทั้งสถานหนักและสถานเบา เช่น ขโมยทรัพย์สิน ซื่อขายของโจร พักโดยไม่จ่ายค่าที่พักและอาหาร ปล้นโดยทารุณเข้าทรัพย์ เป็นต้น โทษสักมักกระทำควบคู่ไปกับโทษอื่น ๆ ด้วย ที่กล่าวมานั้นเป็นโทษสำหรับผู้ใหญ่หากเป็นเด็ก

อายุต่ำกว่า 15 ปี เมื่อมีการกระทำความคิด เช่น ขมยของงานร้านของนายจ้าง
 ไปขายต่อ เป็นต้น จะได้รับลดหย่อนโทษให้เบาว่าผู้ใหญ่ซึ่งจะถูกลงโทษด้วยการ
 ถูกสักและเข็มน เป็นโทษสักหรือเข็มนอย่างใดอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ นอกจากจะ
 เห็นรอยสักที่แขนพับของผู้ใหญ่แล้ว ยังเห็นรอยสักเพื่อการลงโทษในเด็กด้วย

จากหลักฐานที่บันทึกไว้เมื่อปี ค.ศ. 1789 พบว่ามีการลงโทษโดยให้สัก
 ที่แขนของหญิงผู้หนึ่งซึ่งขมยเสื้อผ้าของผู้ที่มาใช้บริการห้องอาบน้ำสาธารณะ กว่าจะ
 จะมีการตัดสินลงโทษด้วยการสัก ได้มีการพิจารณากันอย่างถี่ถ้วน เนื่องจากก่อน
 หน้านี้ ไม่เคยมีการลงโทษสักแก่ผู้หญิงเลย ในสมัยก่อนโทษของผู้หญิงเป็นโทษ
 สถานเบา ผู้หญิงที่กระทำความคิดจึงสามารถหลุดพ้นได้ด้วยการจ่ายค่าปรับ อย่างไรก็ตาม
 ก็ตาม โทษอันเกิดจากการลักขมยถือว่าเป็นโทษสถานหนัก จึงได้รับการพิจารณาว่า
 ผู้กระทำผิดต้องได้รับโทษเหมือนกันทั้งชายและหญิง การลงโทษสำหรับหญิงผู้กระทำ
 ความผิดรายนี้ก็คือ ให้นำตัวมาประจานหน้าคอกสัตว์บริเวณที่ติดถนน จับเบเสื้อผ้า
 แล้วสักที่แขนทั้งสองข้าง ใช้เข็มประมาณ 50-100 ครั้ง ต่อหน้าสาธารณชน
 อย่างไรก็ตาม ในระยะหลังสำหรับผู้หญิงที่มีอายุน้อย ก็จะลงโทษด้วยการจองจำ
 ในคอกสัตว์แทนการสัก หากต้องโทษโดยใช้เข็ม 50 ครั้ง ก็ให้จองจำ 50 วัน
 ถ้าใช้เข็ม 100 ครั้ง ก็ให้จองจำ 100 วัน

การสักข้อความ

อิระบะคุระระ เป็นคำเรียกการสักของคนญี่ปุ่นในแถบตะวันตกของญี่ปุ่น
 คือบริเวณแก้มจรด รอยคาง แปลตามอักษรว่า การราสีไฟ การลงไฟ มีการค้นพบ
 วรรณกรรมซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นผลงานของ อิฮารา ซากาซุ (ค.ศ. 1642-1963)
 กวีสมัยก่อนสมัยใหม่ของญี่ปุ่นเรื่อง ระยะเวลาที่สีระฟูมิโอง วรรณกรรมเล่มนี้ได้
 กล่าวถึงหญิงคนหนึ่งซึ่งเขียนจดหมายรำพึงรำพันว่าตนได้รับความทุกข์ทรมานจากการ
 ลงโทษด้วยการสัก วรรณกรรมเล่มนี้กล่าวถึงการสักโดยใช้คำว่า อิระบะคุระระ

ได้มีการบันทึกไว้ในเอกสารเกี่ยวกับการสงครามระหว่างฝ่ายชิมะชิ
 (Shimasu) กับฝ่ายซะทสึมะ (Satsuma) ระบุว่า พลทหารกว่า 500 นาย

ของฝ่ายชิมะชิ ได้รับการสักไว้ที่แขน แสดงชื่อ สกุล อายุ และวันที่จะตายใน สงคราม ผู้ที่ได้พบเห็นคงต้องประหลาดใจในความกล้าหาญของฝ่ายชิมะชิที่จะต้อง เผชิญกับความตายอย่างองอาจ จากเอกสารดังกล่าวนี้ทำให้ทราบว่า การสักตัว อักษรที่แขนของนักรบเหล่านี้ เป็นการสักที่เป็นตัวอักษรที่เก่าแก่ที่สุด

การสักงานญี่ปุ่นนอกจากจะเป็นที่นิยมของหญิงที่หาความบันเทิงและขาย นักเที่ยวแล้ว ยังเป็นที่นิยมของสามัญชน คนทั่วไปอีกด้วย ในวรรณกรรมโบราณ ระบุว่าตัวละครชายที่เป็นสามัญชนก็มีรอยสักเป็นการสักชื่อและคำคมไว้ที่แขน

ในสมัยเรวกุกว่าตอนต้น ชาวญี่ปุ่นทั้งหญิงและชายมีการสัก การสักที่ได้ชื่อ ว่าแปลกและใหม่ในสมัยนั้น ได้แก่ การสักของคิริงะเนะ บนชะเอะบน ผู้เลื่อมใส ในพระพุทธศาสนา รอยสักอักษรหกตัว ได้แก่ นะมูอะมิตะพุทสี หรือ นะมอ มิตตะ พุทธ **南無阿彌陀佛**

หญิงที่ให้บริการตามสถานบันเทิงเรียงรมย์ต่าง ๆ นิยมสักชื่อผู้ชายที่ตนรัก การสักเป็นตัวอักษรงานญี่ปุ่น นิยมสักเป็นข้อความที่แสดงถึงความตั้งใจที่แน่วแน่หรือ สุขภาพใจ ความมั่นใจที่ทำให้ไว้กับสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ตั้งใจว่าจะไม่ละเมิด เพราะ รอยสักจะติดตัวไปตลอดชีวิต เช่น ความศรัทธาที่มีต่อศาสนา เป็นต้น หากเป็น ชายกับหญิงก็จะสักไว้เพื่อเป็นสัญญาหรือเครื่องเตือนใจเกี่ยวกับความรักที่มีต่อกัน

ในการสักตัวอักษร จะมีคำที่ลงท้ายด้วยคำว่าชีวิต **命** ที่มาข้างหน้าคือชื่อ ของบุคคลที่ผู้ปรอัยสักเคารพนับถือ เทิดทูน บูชา การสักที่มีคำว่า ชีวิต อยู่ด้วย หมายถึง มีความจงรักภักดีผู้นั้นเท่าชีวิต ชั่วชีวิต ในการสักคำว่าชีวิต มักจะสัก ุโดยลากเส้นตรงกลางให้ยาวลงไป **命** ซึ่งหมายถึงการตั้งสัตย์ที่จะจงรักภักดีนั้น จะคงอยู่ชั่วกาลนาน ในระยะเวลาหนึ่ง การสักโดยปล่อยให้ตัวอักษรมีความโปร่ง ดังตัวอย่าง **命** เป็นที่นิยมมาก

ข้อความอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นที่นิยมกันแพร่หลาย ได้แก่ การลงท้ายด้วย คำที่แสดงว่า เป็นผู้หญิงของใคร ผู้สักที่เป็นหญิงจะสักชื่อของผู้ชายที่ตนรักก่อน แล้วจึงลงท้ายด้วยอักษร **妻** บางคนก็สักคำว่า สองชาติ สามชาติ ลงไปด้วย เป็นการตั้งสัตย์สาบานว่า แม้ตนจะเป็นผู้หญิงของชายคนนั้นถึงสองชาติ สามชาติ ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไปรักชายอื่น

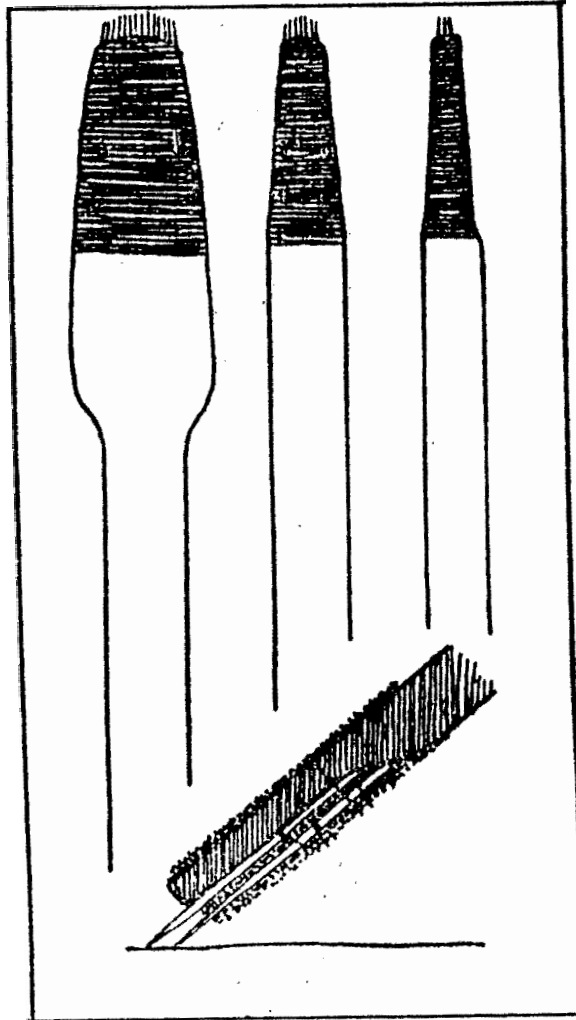
การสักในสมัยรัตนโกสินทร์ ความหมายในเชิงอริยฐานภาวณาได้ลดน้อยลง ทำให้ความสนใจในการสักของคนลดลง ต่อมาจนถึงสมัยเมจิตอนต้นและตอนปลาย การสักเชิงอริยฐานได้แพร่หลายมากในหมู่หญิงบริการ ทั้งนี้ทราบได้จากการสอบถามผู้ที่นิยมเที่ยววานสำนักต่าง ๆ แม้ในสมัยโทรโขภชะ จนถึงปัจจุบัน ก็ยังมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ยังนิยมสักกันอยู่ ดังจะเห็นรอยสักตามหลัง ไหล่ ออก และท้องของผู้ที่เข้าไปอาบน้ำวนที่อาบน้ำสาธารณะ ปัจจุบันได้มีประกาศห้ามผู้มีรอยสัก เข้าอาบน้ำวนที่อาบน้ำสาธารณะแล้ว จึงยากที่จะได้เห็นรอยสักของคนทั่วไปได้ อย่างไรก็ตาม การสักที่เป็นคาอริยฐาน เป็นคำมั่นสัญญา เป็นเรื่องลับเฉพาะ สำหรับคนสองคน จึงยากที่จะพบเห็นได้ทั่วไป

เครื่องมือสัก

เครื่องมือสักของญี่ปุ่น ได้แก่ เข็มสักขนาดต่าง ๆ ที่มีด้ามทำด้วยไม้ไผ่ งา หรือ กระดูก เข็มที่ผูกติดกับด้ามเหล่านี้มีจำนวนมากน้อยตามประเภทของการใช้งาน ด้ามเข็มสักก็มีขนาดเล็กลงตามความนิยมและตามความถนัดของผู้ใช้ที่นิยมกันโดยทั่วไป ได้แก่ ด้ามเข็มสักที่ทำด้วยไม้ไผ่ มีความยาวประมาณ 5 ซิน (ซิน เป็นหน่วยวัดความยาวโบราณ 1 ซิน เท่ากับประมาณ 3.03 ซม.) และ มีความกว้างประมาณ 2-5 ฟุน (1 ฟุน = 0.3 ซม.)

ในสมัยโบราณ ส่วนหัวของเข็มทำด้วยเข็มสำหรับสักโดยเฉพาะ นับแต่สมัยเมจิเป็นต้นมา นิยมใช้เข็มเย็บผ้าธรรมดาในการสัก สำหรับช่างสักที่มีชื่อเสียงมักใช้เข็มสักที่เรียวเล็ก มีความยาวประมาณ 8 ฟุน วิธีทำเข็มสักคือมัดเข็มเล่มเล็ก ๆ เข้ากับด้ามโดยใช้ด้ายมัด หากต้องการสักเป็นลายเส้นจะใช้เข็มจำนวน 3 เล่ม แต่ถ้าเป็นเส้นขนาดกลางใช้เข็ม 5-11 เล่ม ถ้าเป็นเข็มสำหรับสักพื้นจะใช้หัวเข็ม 21-31 เล่ม และถ้าต้องการสักให้มีพื้นที่กว้างขึ้นไปอีก ก็จะใช้เข็มที่เพิ่มจำนวนขึ้นไปอีก เป็น 45 หัวเข็ม อย่างไรก็ตาม การออกแบบเข็มให้ความแตกต่างออกไป ยังขึ้นอยู่กับช่างสักแต่ละบุคคล ซึ่งไม่เป็นไปตามแบบของ

เข็มสักที่ชำกันอยู่ทั่วใบ เข็มสักเหล่านี้เมื่อใช้งานแล้ววันแต่ละครั้งจะต้องนำใบ
ลับกับหินลับเข็ม เพื่อให้เกิดความแหลมและคม เมื่อลับแล้วก็ต้องเปลี่ยนด้าย
ที่พันเข็มมาหมัดด้วย

เครื่องมือสักของญี่ปุ่น

งานการสักให้ลูกค้าคนหนึ่ง ช่างสักต้องใช้เข็มสักทั้งสิ้น 30-50 ด้าม
โดยวันแต่ละวันจะใช้เพียง 5-6 ด้ามเท่านั้น ช่างสักจะไม่นำเข็มสักเก่าไปสักให้
กับลูกค้าคนใหม่ด้วย

กรรมวิธีการสัก ช่างสักจะวางมือซ้ายที่ถือผู้กันซึ่งจุ่มหมึกแล้วลงบน
บริเวณตามหาที่ต้องการสัก โดยผู้กันจะสอดอยู่ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วก้อยซึ่งอยู่

ด้านข้างและนิ้วกลางกับนิ้วนางซึ่งอยู่ด้านบน หรืออาจสอดซัดคานิ้วกลางหรือนิ้วนางอยู่บนพู่กันเพียงนิ้วเดียวก็ได้ ส่วนมือขวาจับเข็มสักแทงลงใบบนตำแหน่งที่จะสักระหว่างนิ้วหัวแม่มือของมือซ้ายที่ถือพู่กัน การแทงเข็มแต่ละครั้ง ต้องเส็งงาให้เข็มสักผ่านพู่กันที่จุ่มหมึกลงสู่ผิวหนัง เป็นที่น่าสังเกตรว่าช่างสักญี่ปุ่นส่วนมาก มีปุ่มเนื้อแข็งเป็นไตที่หัวแม่มือซ้าย เนื่องจากต้องสัมผัสกับเข็มสักตลอดระยะเวลาในการสัก

ช่างสักมักจะประดิษฐ์เครื่องมือสักขึ้นตามความต้องการของตน แล้วเก็บเป็นความลับ ผู้ที่จะฝึกเป็นช่างสัก ต้องใช้ความพยายามในการลักลอบดูเครื่องมือสักของครูสัก ซึ่งมักจะซ่อนไว้อย่างมิดชิด วิธีที่ดีที่สุดที่จะล่วงเอาความลับก็คือ การมาเป็นลูกค้าให้สักก่อน อย่างไรก็ตาม ครูสักที่มีความเชี่ยวชาญในการสักมักจะปกปิดเครื่องมืออย่างมิดชิดแม้ในขณะสัก จนลูกค้าไม่สามารถเห็นได้ การสักลวดลายให้มีความสวยงามประณีต วิจิตรพิสดารนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับฝีมือของช่างสักแล้ว เครื่องมือสักก็มีความสำคัญเป็นอันมาก เครื่องมือที่ประดิษฐ์ขึ้นเป็นการเฉพาะ จะทำให้ลายสักมีความวิจิตรพิสดารแตกต่างไปจากช่างสักโดยทั่วไป

หมึกสักสมัยเอโดะ เป็นหมึกคะระตะ ต่อมาในสมัยเมจิ ช่างสักชั้นเยี่ยม ๆ นิยมใช้หมึกของนารา อย่างไรก็ตาม ช่างสักบางคนก็ใช้หมึกที่แตกต่างไปจากคนอื่น ดังนั้น ถ้าหากมีการสักในหลาย ๆ ตำแหน่งบนร่างกาย โดยช่างสักต่างคนกัน มักจะเห็นสีของหมึกที่แตกต่างกัน ขาดความกลมกลืนกัน เช่น ผู้สักคนหนึ่งต้องการสักทั่วร่างกาย แต่การสักทั้งตัวต้องใช้เวลามาก จนช่างสักเสียชีวิตไปก่อนทั้ง ๆ ที่งานยังไม่เสร็จ ต้องให้ช่างอื่นสักต่อ เป็นต้น ในกรณีเช่นนี้ สีของรอยสักจะขาดความกลมกลืนกัน หรือแม้ช่างสักคนเดิม แต่ใช้เวลาสักนานเกินไปสีที่ผสมหม้ออาจไม่กลมกลืนกับสีเก่าที่สักไว้เดิม ซึ่งก็เป็นปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ได้ลวดลายที่ไม่สมบูรณ์

ในสมัยเอโดะ หมึกที่ใช้สักเป็นหมึกที่นำเข้ามาจากประเทศจีน นับแต่สมัยเมจิเป็นต้นมา การสักใช้หมึกผงที่ใช้ในการวาดภาพแบบญี่ปุ่น (นิฮงงะ) ช่างสักบางคนละลายผงหมึกด้วยน้ำ บางคนละลายด้วยแอลกอฮอล์ สีที่นิยมใช้

งานการสักมีสีแดง ม่วง น้ำเงิน เหลือง ทั้งนี้ตามลักษณะภาพวาดแบบญี่ปุ่น นอกจากนี้ ยังมีการสักรอยขาของบริสุทธิ์และสักรอยขาหงส์ขาว เพื่อให้รอยสักดูแปลกตาอีกด้วย

วิธีการสัก

การสักลายเส้นและสักพื้น

ลำดับขั้นของการสัก เริ่มด้วยการร่างด้วยหมึกลงบนผิวหนังเป็นภาพร่าง แล้วสักลายเส้นตามภาพร่างนั้น การสักแบบนี้เรียกว่า **ซิจิโบริ** (Sujibori) เมื่อสักลายเส้นนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงสักงานพื้นที่วางระหว่างลายเส้นทั้งหลายจนเต็มพื้นที่ ซึ่งเรียกการสักแบบนี้ว่า **โบริกะชิ** (bokashi) เมื่อสักพื้นที่แล้ว จึงสักลงสีตามที่ต้องการ านที่มีสีต่าง ๆ

วิธีการแทงเข็มลงบนผิวหนังมี 2 วิธี วิธีแรกคือแทงเข็มลงไปตรง ๆ เรียกว่า **ทสึคิบะริ** (tasukibari) วิธีการแทงเข็มแบบนี้ จะมีปัญหาตรงที่มันสามารถรักษาระดับความสม่ำเสมอของฝีเข็มได้ อีกวิธีหนึ่งคือแทงเฉียง ๆ และขยับเข็มออกจากผิวหนัง อดจะแทงคืบหน้าไปเรื่อย ๆ เรียกว่า **ฮะเนะบะริ** (hanebari) การสักแบบนี้ ฝีเข็มจะสม่ำเสมอ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีแรก วิธีนี้มีการแทงเข็มลงบนผิวหนังที่ตื้นกว่าจึงมีความเจ็บปวดน้อยกว่าวิธีแรก

ช่างสักของญี่ปุ่นจะใช้การสักทั้งสองวิธีนี้ แต่ช่างสักที่ชำนาญจะนิยมใช้การสักแบบฮะเนะบะริมากกว่าการสักแบบทสึคิบะริ ไม่มีเสียงขณะสักมากนักแต่การสักแบบทสึคิบะริมีเสียง "ฉะฉิ ฉะฉิ" เป็นจังหวะ ตลอดระยะเวลาการสักผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการสักมาแล้ว จะสามารถรับรู้ได้ว่าตนกำลังสักด้วยวิธีการใด แม้ไม่ได้มองก็ตาม ช่างสักที่มีฝีมือไม่ว่าจะสักหมึกดำหรือสักลงสี สามารถสักด้วยฝีเข็มตื้น ๆ ได้ ปลายเข็มไม่แทงลึกลงไปบนผิวหนังมากนัก ทั้งนี้โดยมีมาตรฐานดังนี้ ถ้าหากสักลายเส้นแบบซิจิโบริ ปลายเข็มจะแทงลงบนผิวหนัง มีความลึกเท่ากับกระดาษแบบญี่ปุ่นซ้อนกัน 3 แผ่น ถ้าเป็นการสักพื้นที่เรียกว่า โบริกะชิ

ก็จะสีกลงไปในผิวหนึ่ง เท่ากับความหนาของกระดาษญี่ปุ่น 2 แผ่น ช่างสักที่ไม่ชำนาญจะแทงเข็มไม่สม่ำเสมอ สีขีงข้างขึ้นข้าง ล้วนมากมักจะแทงเข็มสีททำให้ เกิดความเจ็บปวด หลังจากสักไปแล้วระยะหนึ่ง ผิวหนึ่งจะแตกและลอกเป็นแผ่น หนา ๆ ซึ่งในวงการสักเปรียบเทียบกับเปลือกต้นสน แต่ถ้าสักโดยช่างสักฝีมือดี ผิวหนึ่งจะลอกเป็นแผ่นบาง ๆ และหลุดออกมาอย่างง่ายดาย

การสักลายประเภทอื่น

นอกจากการสักลายเส้นและการสักพื้นแล้ว ยังมีการสักลวดลายอื่น ๆ ที่ น่าสนใจอีกหลายอย่าง เช่น การสักเป็นเส้นบาง ๆ คล้ายเส้นผมหรือเส้นขน เป็นต้น เรียกว่า เคะโบริ (kebori) เคะ หมายถึง ผม หรือ ขน โบริ หมายถึง แผลงมาจากคำว่า โรชิ หมายถึง การสัก ยังมีการสักตัวอักษรไว้บนที่ลับตาคน อีกด้วย เช่น บริเวณใต้รักแร้ หรือขาหนีบ เรียกว่า คะคูชิโบริ คะคูชิ หมายถึง ซ่อน หลบ ดังนั้น คะคูชิโบริ จึงหมายถึงการสักซ่อน นอกจากนี้ยังมีการสักรูป วัตถุ ๆ เช่น รูปงู รูปมังกร เป็นต้น วัตถุไม่ลงพื้นรอบ ๆ ไม่ประดับตกแต่งลวด ลายใด ๆ วัตถุรอบ การสักแบบนี้เรียกว่า นุชิโบริ ซึ่งหมายถึงการสักรูปรอยที่ วัตถุเด่นขึ้นมา การสักประเภทนี้เป็นการสักแบบปกติ อันเป็นที่นิยมแพร่หลายกันาน ประเทศอื่น แต่สำหรับงานญี่ปุ่นแล้ว จัดว่าเป็นการสักอีกประเภทหนึ่ง

ลวดลายต้นไม้อบบทาก็มักจะนำไปสักประดับรูปรอยสักหลัก ซึ่งมักเป็น รูปคน ลวดลายต้นไม้นิยมกันทั่วไป ได้แก่ ใบไม้สีแดง หรือใบเมเปิลญี่ปุ่น ดอก ซากุระ ดอกเบญจมาศ ดอกโบตั๋น มีเทคนิคการสักรูปคนาที่ดูน่าสนใจยิ่งขึ้น ได้แก่ การสักกาให้คนในภาพมีรอยสักบริเวณแผ่นหลังหรือบริเวณอื่น ๆ ด้วย แต่ส่วนใหญ่มัก เป็นบริเวณแผ่นหลัง เพราะเป็นพื้นที่กว้าง เห็นลวดลายได้ชัดเจน การสักแบบนี้ เรียกว่า นิจูโบริ นิจู หมายถึง ซ้อนสองชั้น การสักแบบนี้จึงหมายถึงการสักซ้อน สักนั่นเอง ยิ่งถ้าลายสักทั้งสองส่วนคือ ลายสักของผู้สัก กับลายสักคนในภาพ เป็น ลายเดียวกันด้วยแล้ว แสดงว่าเป็นการสักที่ใช้เทคนิคระดับสูง

การตัดขอบ

มิกิริ (mikiri) หมายถึง การตัดขอบลวดลายต่าง ๆ ที่สักลงบนผิวหนัง ต้องมีที่สิ้นสุดประเพณีการสักของญี่ปุ่น นิยมสักรูปรอยหลักแล้วมีลวดลายอื่นประกอบ เป็นการสักในพื้นที่กว้าง ๆ ใช้นิยมสักลายโรค ๆ โรคไข่มงพื้น เช่นเดียวกับการสักของชนชาติอื่น การกำหนดขอบเขตจึงจัดว่าเป็นศิลปะด้วย เส้นขอบของการสัก เรียกว่า กะกุ (gaku) นิยมสักเป็นแบบ ซิมิกิริ (sumikiri) ได้แก่ การตัดมุม หารั้งมน และเรียกการตัดขอบกำหนดที่สิ้นสุดของลวดลายว่า มิกิริ (mikiri) ระเบิดัมมิกิริ (botammikiri) มะทสึบะมิกิริ (matsubamikiri) และ อะเคะโอะนะมิกิริ (akebonomikiri)

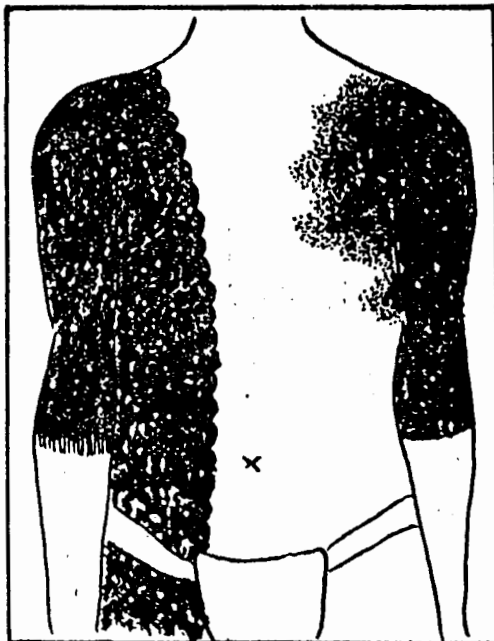
บุคคิริ คือ การตัดเส้นตรง

ระเบิดัมมิกิริ คือ การตัดเส้นเป็นครึ่งวงกลมเล็ก ๆ เรียงต่อ ๆ กัน เป็นหยักเหมือนกลีบดอกโรบตัน

มะทสึบะมิกิริ คือ ขอบที่ปิดเป็นเส้น ๆ เหมือนนํ้าบสนมาเรียงกัน

อะเคะโอะนะมิกิริ คือ การทำพื้นให้เลือนลางไปเรื่อย ๆ เหมือนภาพ ค่อยจางหายไป

อะเคะโอะนะ โรคศัพท์ แปลว่า รุ่งสว่าง

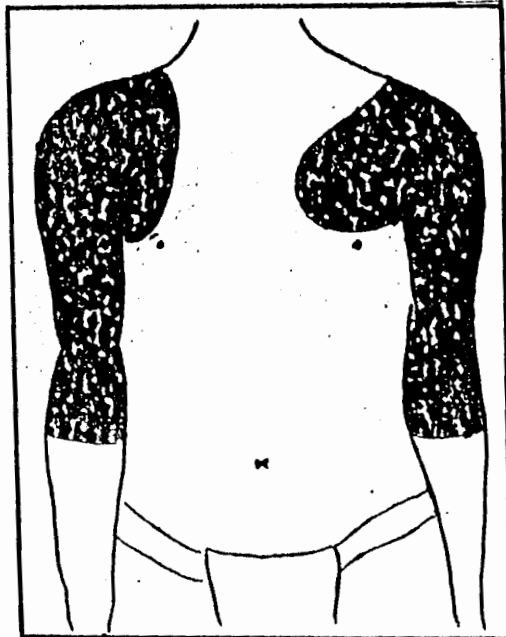

การตัดขอบ

ในสมัยเอโดะ การสักตัดริมขอบแบบที่เป็นที่นิยมมากที่สุดได้แก่ แบบ อะเคะโอะโอะโอะมิทริ แต่ต่อมาดูเหมือนว่าจะนิยมความคมชัดของขอบเขตมากขึ้น และนิยมความอ่อนช้อย ไร้กังมน ตามลักษณะของเครื่องนุ่งห่มสตรี การตัดขอบแบบ โอะตะมิตริ จึงได้รับความนิยมตลอดมา

การกำหนดลายสักลงบนตำแหน่งของร่างกาย

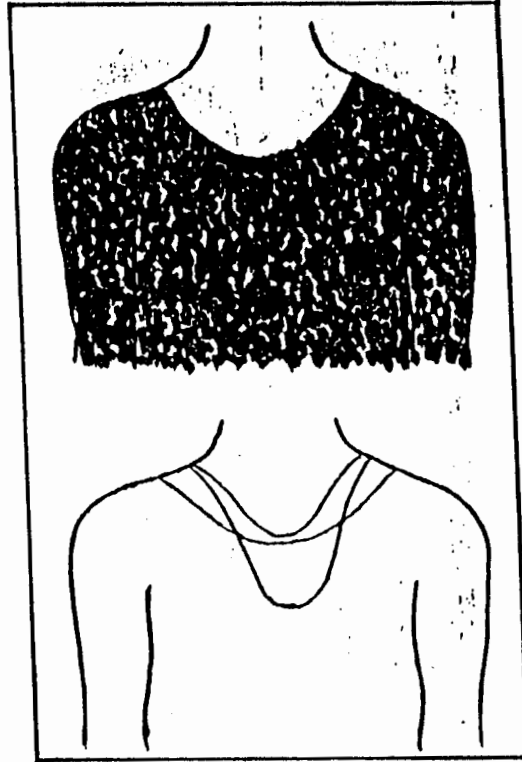
การจัดวางลายสักของญี่ปุ่นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ไม่เหมือนกับการจัดวางลายสักของประเทศอื่น ลักษณะการจัดวางลายสักแบบญี่ปุ่นที่ชาวต่างประเทศคุ้นเคยได้แก่ การวางลายสักให้คล้ายกับการสวมเสื้อ ลักษณะดังกล่าวนี้ ญี่ปุ่นเรียกว่า อิกะเอะ (hikae) ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แบบตันและแบบลึก

การวางลายสักแบบตันและแบบลึก

รูปแบบของอิกะเอะนี้ ต่อมาเรียกว่า มุนะวะริ (munawari) หมายถึง การแบ่งส่วนที่หน้าอก ถ้าจะให้รูปรอยที่สักมีความสวยงามยิ่งขึ้นก็ต้องตัดขอบแบบ โอะตะมิตริ ผู้ที่มีความนิยมการสักมักชอบการสัก อิกะเอะแบบลึก เพราะเมื่อสักเข้ามาทั้งสองข้างของไหล่แล้ว จะเหลือที่ว่างที่อยู่ตรงกลาง ระหว่างขอบซ้ายกับขอบขวาน้อย

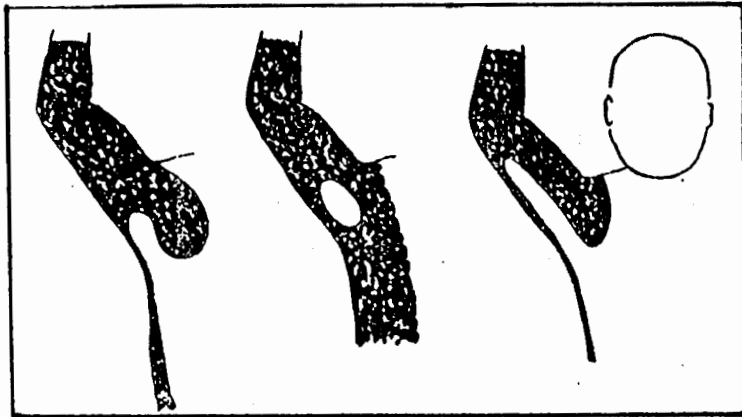
งานสมัยเมจิ (ค.ศ. 1868-1912) นิยมการสักทึบทั้งตัว คล้ายเสื้อที่สวมทางศีรษะ การสักแบบนี้เรียกว่า เอะงุริ (eguri) ดังตัวอย่างในรูป

การสักทึบทั้งตัว

การสักบริเวณใต้รักแร้ ก็มีรูปแบบเฉพาะตัว งานสมัยเอโดะ (ค.ศ. 1603-1867) การสักจะเปิดท้องแขนตลอดไม่มีการสักบริเวณนั้น ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายสมัยนั้นกำหนดว่า ห้ามมีการสักเพื่อการลงโทษบริเวณรอบแขน เป็นเส้นสองเส้น และเหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ การสักบริเวณรักแร้ ทำให้เกิดความเจ็บปวด ทรมานมาก จึงเป็นไปตามธรรมชาติและค่านิยมของคนที่จะไม่สักในบริเวณดังกล่าว

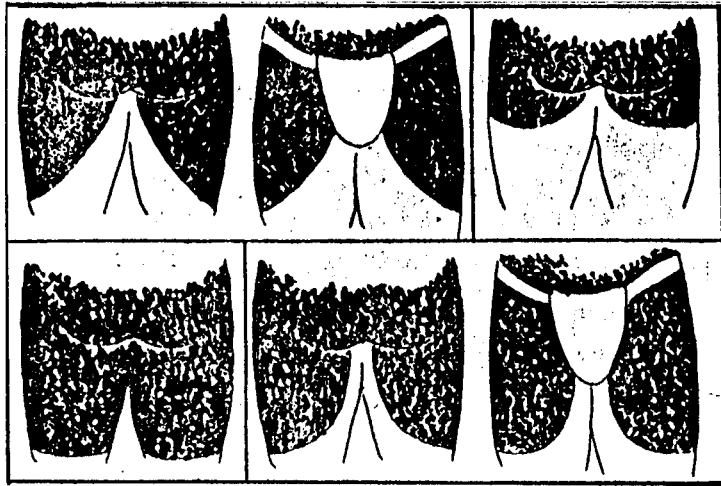
แต่เดิม มีการเว้นที่ว่างบริเวณรักแร้ไว้มาก ต่อมามีการเพิ่มพื้นที่การสักให้มากขึ้น ทำให้ที่ว่างใต้รักแร้แคบลง บริเวณที่เว้นไว้ แคบๆ ส่วนที่มีขนรักแร้อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้สักบางคน มักจะสักเต็มพื้นที่ เนื่องจากรังเกียจที่จะถูกเข้าใจว่า ทนความเจ็บปวดไม่ได้

การสักท้วงแขน

นางสมัยโบราณ คนญี่ปุ่นนิยมสักบริเวณแขนยาวลงไปถึงข้อมือ ต่อมาความยาวค่อย ๆ ลดลงเป็นลำดับ ถึงกึ่งกลางระหว่างศอกกับข้อมือ บางคนสักเพียงข้อศอก แต่บางคนที่สักสั้นในระดับเสื้อแขนสั้นก็มี ในฤดูร้อนแม้ผู้สักจะสวมเสื้อแขนสั้นก็ยังไม่เห็นรอยสัก

การสักบริเวณขาของญี่ปุ่นมีเอกลักษณ์และมีรูปแบบที่น่าสนใจ แบ่งเป็น 4 แบบ คือ แบบที่ 1 และแบบที่ 2 เป็นการสักแบบโบราณ และแบบที่ 3 เป็นแบบที่มีความวิจิตรมน เหมือนตัดมุมเป็นแบบที่เกิดใหม่และเป็นที่ยอมรับมาก การสักทั้ง 3 แบบนี้ กระทบร่วมกับการสักหลังและลำตัว แบบมุนะวะริ คือ แบบแบ่งที่หน้าอก แต่ถ้าสักทึบเหมือนสวมเสื้อคอกลม สวมทางศีรษะ และสักที่บริเวณท้อง เต็มก็จะใช้การสักขาแบบที่ 4

การสีกขา

เมื่อผู้สีกมีความนิยมชมชอบการสีกมากขึ้น ความต้องการที่จะสีกทั้งตัวก็มีมากขึ้น จึงมีผู้สีกบางคนสีกบริเวณขาให้ทิบยาวลงไปถึงข้อเท้า คล้ายสวมกางเกงขายาว อย่างไรก็ตาม การสีกทั้งตัวไซ้ว่าจะดูสวยงามเสมอไป กล่าวกันว่า พื้นที่การสีกที่เหมาะสมก็คือ บริเวณแขนไม่ยาวมาก เสื้อแขนสั้นสามารถปกปิดได้ คอสีกไม่โผล่พ้นบริเวณปกเสื้อ ส่วนบริเวณขาก็ไม่ยาวเกินกว่ากางเกงขาสั้น ลักษณะดังกล่าวนี้คือความพอดีและสวยงามที่สุด สำหรับร่างกายมนุษย์

บทที่ 5

การเปรียบเทียบการสักของไทย กับ ญี่ปุ่น

จากการศึกษาการสักของไทย กับ การสักของญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้พบว่า การสักของทั้งสองประเทศ มีส่วนที่เหมือนกัน และแตกต่างกัน เพื่อให้ให้เห็น ความเหมือน และความแตกต่างที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ การสักของทั้งสองประเทศ ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการสัก
2. ลักษณะของการสัก
3. รูปรอยในการสัก
4. การใช้สัญลักษณ์
5. ความเชื่อ
6. เครื่องมือที่ใช้ในการสัก
7. กรรมวิธีในการสัก
8. ตำแหน่งที่สัก
9. ผู้ทำการสัก
10. การปฏิบัติหลังการสัก

ผู้วิจัย ได้ทำการเปรียบเทียบในแต่ละด้าน ทั้งงานส่วนที่เหมือนกัน และ แตกต่างกัน เป็นลำดับไป

ความมุ่งหมายของการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การสักเพื่อจำแนกบุคคล

ไทย การสักเพื่อจำแนกบุคคลของไทย ได้แก่ การสักข้อมือ เพื่อบอกหมูกองที่ไพร่สังกัด ชายไทยทุกคนที่เป็นไพร่ จะต้องมียรอยสักที่ท้องแขน เพื่อให้รู้ว่า สังกัดอยู่กับมูลนายใด การสักข้อมือหรือสักท้องแขน กระทำเพื่อให้รู้ว่า ผู้ที่ถูกสักเป็นไพร่ ในสังกัดกรมกองใด อันเป็นการป้องกันมิให้ไพร่หนีไปอยู่สังกัดอื่น หรือหลอกลวงผู้อื่นมาเป็นไพร่ทำงานแทน

นอกจากนั้น ในประเทศไทยยังมีการสักผู้ที่จะเข้ารับราชการทหารใน กองประจำการ กล่าวคือ จะต้องสักขึ้นทะเบียนที่ขาหลวงกลางหมประจำเมือง หรือที่ฝ่ายเทศาภิบาล ผู้ที่สักแปลง หรือสักทับ รอยสักที่เข้าหน้าที่ได้สักไว้หรือสักปลอม จะต้องมีความผิด ต้องระวางโทษฐานหลีกเลี่ยงไม่เข้ารับราชการทหาร

ญี่ปุ่น การสักอันเป็นการจำแนกบุคคลนั้น ในประเทศญี่ปุ่น การสักกระทำเพื่อจำแนกคนปกติออกจากคนสองจำพวก อันได้แก่ อาชญากร กับ ผู้ที่ไม่มีภาระต้องการคบหาสมาคมด้วย ในญี่ปุ่นชนชั้นที่ไม่มีครอยากคบหาสมาคม ด้วย เรียกว่า ฮีนิิน แปลว่า คนที่ทำได้เป็นพลเมือง ชนกลุ่มนี้ได้แก่ ผู้ที่ให้ความ บันเทิง หรือผู้ที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับความตาย เช่น เพชฌฆาต สับเขร้อ เป็นต้น ต่อมาภายหลัง เมื่อพระพุทธศาสนาได้เผยแผ่เข้ามาในประเทศญี่ปุ่น ได้มีชนชั้น เกิดขึ้นอีกกลุ่มหนึ่ง เรียกว่า เอะตะ แปลว่า คนบ้านนอก คนกลุ่มนี้มีอาชีพ ฆ่าสัตว์ ทาผลิตภัณ์จากหนังสัตว์ หรือเป็นพวกที่ทำงานซึ่งไม่มีผู้ใดต้องการทำ คนกลุ่มนี้อยู่นอกชุมชน และไม่มีผู้ใดต้องการคบค้าสมาคมด้วย พวกฮีนิิน และ เอะตะ มีการสักรูปกากบาท ที่ท้องแขนด้านล่าง หรือสักเป็นรูปเส้นตรง ที่แขน ด้านหน้าส่วนบน และแขนส่วนบนนากักรักแล้ว

คนอีกพวกหนึ่งที่มีการสัก ๖ ตั้งแต่ อาชญากร วันญี่ปุ่นมีการสักเครื่องหมาย หรือชื่อคน วันแก่อาชญากรที่กระทำกรรมผิด วันบางเขต อาชญากรจะถูกสัก เครื่องหมายแทนคำว่า สุนัข ๖ ไว้ที่ข้อมือตาม วันกบฏวัด อาชญากรจะถูกสักขีตสองขีดไว้ที่ต้นแขน วันเมืองนารา อาชญากรจะถูกสักขีตสองขีดไว้ที่รอบต้นแขน-ขวา วันซัทสุมา อาชญากรจะถูกสักเป็นวงกลมมากใส่ไหล่ซ้าย

การสักยุคใหม่ของผู้ญี่ปุ่น เริ่มจากนักด้นเพลงแห่งเอโดะ ซึ่งเป็นคนเกเร เป็นนักเลงหัวไม้ เป็นผู้ที่ไม่มียาชีพเป็นหลักแหล่ง คนกลุ่มนี้นิยมการสักเต็มตัว จึงกลายเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่ม ต่อมา การสักได้แพร่หลายเข้าไปในกลุ่มผู้ให้บริการ ช่างฝีมือ เช่น ช่างไม้ เป็นต้น กรรมกรผู้ใช้แรงงาน เช่น คนหา-เกลือ คนงานก่อสร้าง เป็นต้น ต่อมา การสักได้รับความนิยมแพร่หลายกันในหมู่ผู้ให้บริการ เช่น นักแสดง ศิลปิน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้การสักจึงเป็นเอกลักษณ์ของคนกลุ่มนี้ อันเป็นการจำแนกผู้ที่มีรอยสักออกจากคนทั่วไป

วันสมัยโบราณ ผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานจะไม่มีรอยสัก ต่อเมื่อแต่งงานแล้วจึงมีการสัก การสักจึงเป็นเครื่องจำแนกผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน กับแต่งงานแล้ว

2. การสักเพื่อการลงโทษ

โทษ การสักเพื่อการลงโทษ เป็นการสักเพื่อประจาน ความผิด แก่ผู้ที่กระทำกรรมผิด เป็นการประกาศให้ผู้พบเห็นได้ทราบ เพื่อจะได้ ระวังให้การสนับสนุน ระวังให้ความช่วยเหลือ และไม่คบค้าสมาคมด้วย การสักเป็น การทำเครื่องหมายที่ถาวรลงบนผิวหนัง การลบรอยสักเพื่อทำลายหลักฐาน กระทำได้ยาก ดังนั้น เมื่อต้องการประจานความผิดของผู้ที่ได้กระทำกรรมผิด หรือประกาศความผิดไปปรากฏแก่บุคคลทั่วไป จึงมีการสักที่หน้าผากของผู้ กระทำกรรมผิด

การลักแก่งผู้ที่กระทำความคิดในประเทศไทย มีมาเป็นเวลาช้านานมาแล้ว โดยผู้กระทำความคิดจะถูกลักข้อความต่าง ๆ ตามที่ผู้กระทำความคิดลงบนหน้าผากแล้วให้ขับไล่ออกไปจากเขตตำบลที่กระทำความคิด ห้ามมิให้ผู้คนคบหาสมาคมด้วย หากผู้กระทำความคิดกลับเข้ามาในเขตที่ห้าม จะต้องถูกลงโทษ เสียค่าปรับโทษ หรือถูกลักเป็นไพร่หลวง หรือถูกจำคุก ทั้งนี้แล้วแต่กรณี

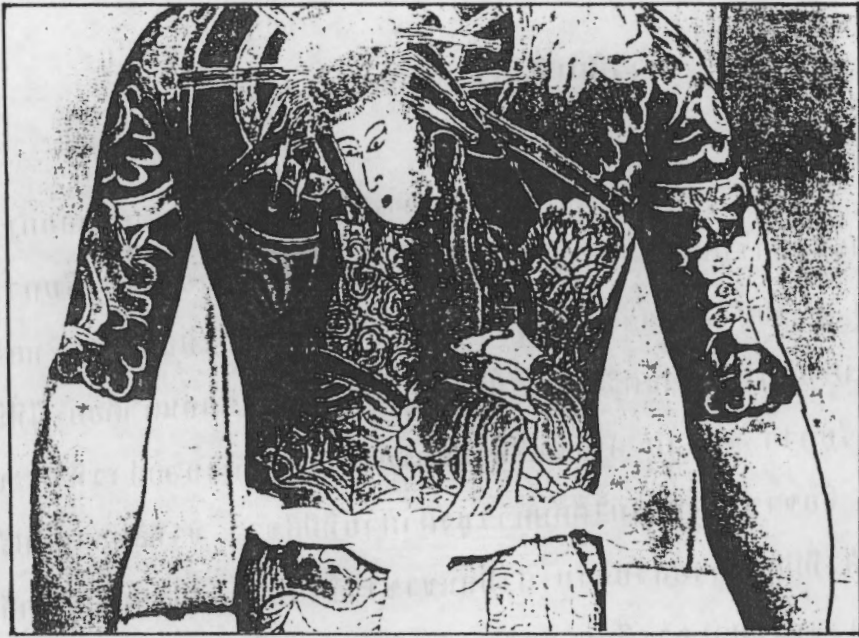
ญี่ปุ่น ได้มีการลักเพื่อการลงโทษมาแต่สมัยโบราณบันทึกประวัติศาสตร์ ระบุว่า ได้มีการลงโทษโดยการลงหมึกว่า การกรีดที่หน้าผากจากบันทึกเกี่ยวกับการลงโทษของญี่ปุ่น ระบุถึงการลงโทษด้วยการลงหมึกว่า ผู้ที่ต้องโทษลงหมึก คือผู้ที่ได้กระทำความคิดต่าง ๆ เช่น ขมยของ ประพฤติผิด รวมถึงฆ่าคน เป็นต้น การขมยทรัพย์สิน สิ่งของ หรือเงินทอง จะทำร้ายเข้าทรัพย์สินหรือไม่ก็ตาม ต้องถูกลงโทษด้วยการสักทั้งสิ้น ช่างฝีมือ ที่รับงานมาทำและได้รับค่าจ้างแล้ว ไม่ทำงานให้เสร็จ ถือเป็นความคิดที่ต้องโทษสักด้วย คนรับใช้ที่ขมยเงิน หรือสิ่งของจากนายจ้างแล้วหลบหนี หากคิดเป็นเงินเกินกว่า 10 เรียว จะมีโทษถึงประหาร แต่ถ้ามีมูลค่าต่ำกว่าจะได้รับโทษสัก ผู้ที่ขายของปลอมให้แก่ผู้อื่นก็จะได้รับโทษสักด้วย นอกจากนี้ ผู้ที่ทำร้ายภรรยาซึ่งแยกกันอยู่ จะมีความผิด และถูกลงโทษด้วยการสักเช่นกัน

การสักเป็นการลงโทษ ที่กระทำรวมกับการเขียน และการเนรเทศ ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เมื่อมีการกระทำความคิดจะได้รับการลดหย่อนโทษให้เบากว่าผู้ใหญ่ อาจเป็นการสัก หรือเขียน อย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนการลงโทษผู้หญิงที่กระทำความคิด ก็มีการลงโทษด้วยการสักเช่นกัน ผู้หญิงที่กระทำความคิดโดยการขมย ถือว่าเป็นความคิดที่ร้ายแรง จะถูกลงโทษด้วยการนำมาประจานที่คอกสัตว์บริเวณที่ติดถนน จับเปลื้องผ้า และสักที่แขนทั้งสองข้าง โดยใช้มีดเข็มประมาณ 50-100 ครั้ง ในระยะหลัง สำหรับผู้หญิงที่มีอายุน้อย ให้มีการลงโทษด้วยการจองจำในคอกสัตว์แทนการสัก

3. การสักเพื่อความสวยงาม

ไทย คนไทยทางภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นิยมการสักมาเป็นเวลาช้านานเป็นการสักเพื่อความสวยงาม เรียกว่า การสัก-ขาลาย ความมุ่งหมายของการสักก็เพื่อความมีเสน่ห์ เป็นที่สนใจ หลงใหล ของ คนทั่วไป อดีตนางเสตรีเพศ ผู้ที่ใหม่มีลายสักถือว่าเป็นคนต่ำต้อย ผู้ที่มีลายสัก ที่ขา เรียกว่า ขาลาย อันเป็นที่นิยมชมชอบกันมาก ดังคำกล่าวที่ว่า ขาที่ใหม่ได้ สักลาย คือขาขาวเปรียบได้กับการนุ่งผ้าฝ้ายที่มีสีขาว ขาที่สักลายเปรียบเสมือน การนุ่งผ้าที่มีลวดลายสวยงาม ถ้ามีคนขาขาวซึ่งใหม่ได้สักลายมานั่งใกล้ ๆ ทำให้ เหมือนดาวจนแทบจะอาเจียน แต่ถ้าคนขาสักลายมานั่งใกล้ หอมจนแม้ใหม่หอมก็ไม่ หอมเท่า ถึงจะมีผ้าสักสิบผืนยี่สิบผืน ก็ใหม่เท่าขาที่สักลายขึ้นถ่าย คำกล่าวเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่าการสักลายเป็นที่นิยมกันเป็นอันมาก เนื่องจากทำให้เกิดความ สวยงาม สร้างความมีเสน่ห์ให้แก่ผู้สัก

ญี่ปุ่น การสักของญี่ปุ่น ที่กระทำเพื่อความสวยงามนั้น ได้มีการ พัฒนามาเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงสมัยการสักเต็มตัวของนักดับเพลิงแห่งเอโดะ เป็นการสักที่กล้ำกลืน หัวไหล่ ต้นแขน ตลอดไปถึงสะโพก และขาอ่อน ส่วนที่ ใหม่มีการสัก ได้แก่ ส่วนกลางของอก ตลอดไปจนถึงท้อง การสักแบบนี้มีลักษณะ คล้ายกับชุดเครื่องแต่งกายของชาวญี่ปุ่น ลวดลายของการสัก ได้รับการพัฒนา มาโดยตลอด มีการเพิ่มลวดลายสีสัน ให้ดูคล้ายลวดลายกิโระจิน หรือภาพลาย แกะไม้ ซึ่งเป็นลวดลายที่มีความสลับซับซ้อน สวยงาม การสักแบบญี่ปุ่น จึงมุ่ง เพื่อความสวยงามเป็นสำคัญ

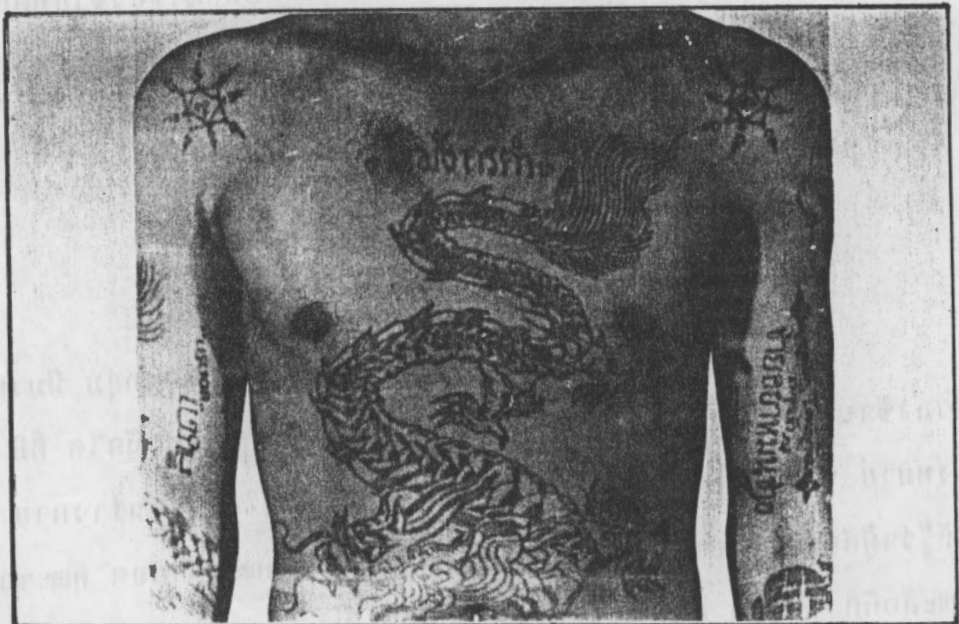
ลายสักนางละครคาบูกิ ผูกโอบิไว้ข้างหน้า

ในช่วงแรกของศตวรรษที่ 19 ชั้นกลางของญี่ปุ่นเริ่มมีความนิยมชมชอบการสักมากกว่าชนชั้นต่ำ ประกอบกับในระยะนั้น ละครคาบูกิกำลังเป็นที่นิยมแพร่หลาย ตัวละครคาบูกิเป็นผู้ที่มีรอยสักซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่สวยงาม คนทั่วไปซึ่งนิยมละครคาบูกิ จึงนิยมชมชอบการสักกันโดยทั่วไป ทั้งนี้ไม่เฉพาะแต่ผู้ชายเท่านั้น แต่ผู้หญิงก็นิยมการสักมากขึ้นด้วย

ต่อมาในยุคเมจิ ศิลปะการสักได้รับการฟื้นฟูให้ก้าวหน้าขึ้น มีการประกวดรอยสักเช่นเดียวกับการประกวดความงาม มีการแสดงรอยสักต่อที่ชุมนุม ทั้งผู้หญิง และเด็กก็มีการสักด้วย ต่อมาเมื่อญี่ปุ่นเปิดประเทศ ได้มีการฟื้นฟูการสักขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ได้มีการเปิดร้านสักเพื่อต้อนรับชาวต่างประเทศ การสักได้รับการพัฒนาขึ้นเป็นอันมาก ทำให้การสักของญี่ปุ่นได้รับการยกย่องว่ามีความสวยงาม มีความซับซ้อน มีเสน่ห์ เป็นที่สนใจของผู้ที่ได้พบเห็นทั่วไป

4. การสักเพื่อความทรงจำ และคำมั่นสัญญา

ทนาย การสักเพื่อเป็นเครื่องเตือนความจำ ได้แก่ การสัก เครื่องหมาย หรือสถานที่ หรือข้อความอย่างใดอย่างหนึ่งบนร่างกาย เพื่อเตือนความจำให้รำลึกถึงสิ่งที่ต้องการจดจำ เช่น สักคำว่า พ่อไว้ที่ไหล่ขวา สักคำว่า แม่ ไว้ที่ไหล่ซ้าย หรือสักคำว่า ลินดา (ชื่อคนรัก) ไว้ที่แขน หรือสักคำว่า เจ็บแล้วต้องจำ ถ้าไม่เลิก ตาย ยาผสมวาน เหล่านี้เป็นต้น นอกจากข้อความ เช่นที่กล่าวแล้ว ยังมีการสักเป็นรูปสถานที่ต่าง ๆ ที่ผู้สักได้เดินทางผ่านไป หรือสักเป็นรูปกริชเสียบหัวใจ หรือสักเป็นรูปหัวกะโหลก เพื่อแสดงถึงความโกรธแค้นที่มีต่อผู้ใดผู้หนึ่ง รูปรอยเหล่านี้ผู้สักต้องการสักเพื่อเตือนความจำ เพราะรูปรอยที่สัก เป็นสิ่งที่จะติดอยู่บนผิวหนังตลอดเวลา และตัวผู้สักสามารถมองเห็นได้ตลอดเวลา อันเป็นการเตือนให้ผู้สักรำลึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ หรือสิ่งที่ต้องการจดจำได้ดีกว่าการใช้สิ่งอื่นที่อยู่ภายนอกร่างกาย เป็นเครื่องหมายให้รำลึกถึงสิ่งนั้น ๆ

ลายสักโยม้งกรดำ ชายอย่าหมิ่นชาย

ญี่ปุ่น ในประเทศญี่ปุ่น นอกจากจะมีการสักเพื่อการประดับตกแต่งร่างกายให้สวยงามแล้ว ยังมีการสักเพื่อเตือนความทรงจำ และการสักความมั่นสัญญา หรือคำปฏิญาณด้วย ข้อความที่สักกันโดยทั่วไป ได้แก่ ชื่อคนรัก หรือสักเป็นสัญลักษณ์ของชีวิต ที่เรียกว่า อิโรอิ ซึ่งหมายความว่า รักผู้หนึ่งผู้ใดยิ่งกว่าชีวิตของตนเอง หรือจะรักจนกว่าชีวิตจะหาไม่ สัญลักษณ์ดังกล่าวนี้แสดงถึงความยืนยาว ความมั่นคง และความมีพลังของคำปฏิญาณนั้น นอกจากการสักสัญลักษณ์ของชีวิตแล้ว ญี่ปุ่นยังมีการสักเพื่อการบิณฑุภาพที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอีกด้วย คำปฏิญาณทางศาสนาที่นิยมสักไว้ที่ด้านหลังเป็นคาถา มีความว่า นะมู อะมิตะบุทสี หรือ นะโอม อะมิตะพุทธ

หญิงที่ให้บริการตามสถานบันเทิง เรียงรมย์ต่าง ๆ นิยมสักชื่อชายที่ตนรัก หรือข้อความที่แสดงความมุ่งมั่น ความตั้งใจแน่วแน่ หรือสุภาพิตประจำใจ หรือความมั่นสัญญาที่ไว้ไว้ และตั้งใจจะไม่ละเมิดตลอดชีวิต ทั้งนี้เพราะรอยสักจะติดตัวไปตลอดชีวิต ข้อความที่นิยมสักกันแพร่หลาย ได้แก่ การลงท้ายด้วยคำที่แสดงว่าเป็นผู้หญิงของใคร ผู้สักจะสักชื่อผู้ชายที่ตนรักก่อน แล้วลงท้ายด้วย คำว่า สองชาติ สามชาติ เป็นการตั้งสัตย์สาบานว่าแม้ตนจะเป็นหญิงของชายที่ตนรักถึงสองชาติ สามชาติ ก็จะไม่เปลี่ยนไปรักชายอื่น การสักที่เป็นคาอริชฐาน เป็นความมั่นสัญญา เป็นเรื่องลับเฉพาะสำหรับคนสองคน จึงยากที่จะพบเห็นทั่วไป

5. การสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่ม

ไทย การสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่ม มีมาแล้วเป็นเวลายาวนาน ดังเช่น ผู้สักที่เป็นศิษย์ของอาจารย์ใด หรือสำนักใด ก็มีเครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของอาจารย์ หรือสำนักนั้น ๆ สักไว้บนร่างกาย เพื่อให้รู้ว่าผู้สักเป็นศิษย์ของสำนักใด เช่น การสักของคณะก้าวหน้า คณะชาเต็ยม และคณะลักกั เป็นต้น สำหรับการสักสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายของการเป็นศิษย์ในสำนักต่าง ๆ เช่น สำนักอาจารย์สุข สักเป็นรูปเสือเผ่น หรือ

เลื้อยคน สำนักอาจารย์รอด สักเป็นรูปจิ้งจก สำนักอาจารย์เชื้อ สักเป็นรูปอักษร ข ในวงกลม มีอุณาโลม สำนักอาจารย์คุณ สักเป็นรูปยันต์แปดทิศ สำนักอาจารย์เหมือน สักตัว นะ ที่ถูกกระเด็น เป็นต้น การสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่ม ในปัจจุบันก็ยังมีปรากฏอยู่ เช่น แกงก์อินทรีย์ขาว แกงก์โพดำ แกงก์กลามขาว เป็นต้น แกงก์ หรือกลุ่มเหล่านี้จะมีการสักสัญลักษณ์เฉพาะของกลุ่มของตน

สมาชิกของกลุ่ม หรือสำนักใดที่มีรอยสักเป็นเครื่องหมาย ย่อมแสดงว่าเป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ และผ่านการทำพิธีให้สัตย์สาบานว่าจะรักดีต่อกลุ่ม ไม่ทรยศต่อกลุ่ม จะยึดมั่นในกฎเกณฑ์ของกลุ่ม ตลอดจนจะให้ความช่วยเหลือต่อสมาชิกของกลุ่ม ไม่ว่าสมาชิกจะแยกย้ายไปอยู่ที่ใด หากเห็นเครื่องหมายที่เป็นรอยสักก็จะรู้ทันทีว่าเป็นสมาชิกของกลุ่ม และจะให้ความช่วยเหลือทันที โดยไม่ทำร้ายกันเอง

ญี่ปุ่น ในประเทศญี่ปุ่น การสักแบบญี่ปุ่นสมัยใหม่เริ่มสักกัน ในหมู่นักดับเพลิงแห่งเอโดะ ซึ่งได้ชื่อว่า พวกกুমิ เป็นการสักทั้งตัวเพื่อปกปิดร่างกาย พวกกুমิเป็นพวกที่มีชื่อในเรื่องความกักขฬะ รุหรัย ดุดัน ไม่เกรงกลัวอันตราย พวกนี้ได้ชื่อว่าเป็นความเสียหายให้แก่สังคมมากกว่าไป จนได้รับฉายาว่า มนุษย์ไฟ เอกลักษณ์ของพวกกুমิ หรือมนุษย์ไฟ ได้แก่ การสักทั้งตัว และพวกกুমิจะต้องมีรอยสักด้วยกันทุกคน รอยสักจึงเป็นเครื่องหมายของมนุษย์ไฟ หรือนักดับเพลิงแห่งเอโดะ

มนุษย์ไฟ หรือนักดับเพลิงเอโดะ เป็นพวกแรกที่มีการสักทั่วร่างกาย รอยสักเป็นรูปภาพ ตามตัวเอกลาในนิยายที่ตนนิยม ถ้าตัวเอกลักเป็นรูปมังกร เขาก็จะสักรูปมังกรตาม ถ้าตัวเอกลักรูปปลาการ์ป เขาก็จะสักรูปปลาการ์ป ด้วย เหตุผลสำคัญของการสักนอกจากเพื่อปกปิดส่วนของร่างกายแล้ว ยังต้องการสักเพื่อสร้างเอกลักษณ์ขึ้นในกลุ่มให้แตกต่างไปจากกลุ่มอื่น ๆ และสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นภายในกลุ่มด้วย อย่างไรก็ตาม นักดับเพลิงแต่ละกลุ่มก็ใช้สัญลักษณ์แตกต่างกันไปตามความนิยม

นอกจากการสักที่แสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่มนักร้องแล้ว ยังมี การสักที่แสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ อีกด้วย แต่ที่รู้จักกันดี ได้แก่ การสักของสมาชิกแก๊งยาคูซา ที่มีอิทธิพลานประเทศญี่ปุ่น และเป็นที่รู้จักกันไป ทั่วโลก

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การสักเพื่อความขลัง

ไทย ความมุ่งหมายสำคัญของการสักของไทย ได้แก่ การสัก เพื่อเป็นเครื่องรางของขลัง ซึ่งส่วนใหญจะสักเป็นอักขระ คาถา พระ เทพเจ้า หรือสัญลักษณ์ทางศาสนา นอกจากนี้ในกรรมวิธีการสักยังมีความสลับซับซ้อน ทั้งนี้ เพื่อให้อรอยสักมีความขลัง ความเชื่อในเรื่องความขลังของการสักมีมาเป็นเวลา ช้านานมาแล้ว เช่น เชื่อว่าการสักท้าวหนั่งเหโยว สามารถทนทานต่อศาสตรา- อาวุธได้ เชื่อว่าการสักสาถิกาลิ้นทอง หรือนะหน้าทองท้าวให้เกิดเมตตามหา นิยม เป็นที่รักใคร่เชื่องชังของผู้อื่น เชื่อว่าการสักธนูมือไว้ที่มีมือสามารถหาอันตรายต่อ ผู้อื่นได้ เชื่อว่าการสักสักแก้วไว้ที่เท้า ท้าวให้สุนัขไม่กัดเหล่านี้ เป็นต้น

การสักเพื่อความขลัง และสักกรุปรอยที่เป็นของศักดิ์สิทธิ์ นิยมสักตั้งแต่ เหวขึ้นไปจนถึงศีรษะ รูปรอยที่นิยมสักที่หน้าผาก ได้แก่ นะหน้าทอง ซึ่งสักด้วย น้ำมัน ส่วนตรงกลางกระหม่อมนิยมสักหัวใจ อริยสัจ ได้แก่ พุ สะ นิ มะ ที่ ท้ายทอยนิยมสักหัวใจ อติปิโรส ส่วนอกและหลัง นิยมสักรูปขนาดาใหญ่ เช่น นารายณ์แปลงรูป หนุมาน เป็นต้น การสักตั้งแต่เอวลงมา นิยมสักกรุปรอยที่ เกี่ยวกับไสยศาสตร์ที่เป็นของขลัง รูปที่สักตั้งแต่บริเวณขาอ่อนจนถึงข้อเท้า ได้แก่ รูปงู (เคาะงอ) รัตนสักไว้ที่ห้องน้องและตามตุ่ม เชื่อว่าสามารถป้องกัน เชี่ยววางของสัตว์ร้ายต่าง ๆ เช่น งู ตะขาบ สุนัข แมงป่อง เป็นต้น การสัก เพื่อความขลังเป็นที่นิยมของคนไทยเป็นอันมาก และมีความนิยมกันเป็นเวลา ช้านานตราบนับปัจจุบัน

ญี่ปุ่น ไม่มีการสักเพื่อความขลัง

2. การสักเพื่อปกปิดร่างกาย

ททย ไม่มีการสักเพื่อปกปิดร่างกาย

ญี่ปุ่น นักดับเพลิงแห่งเอโดะ เป็นพวกแรกที่มีการสักทั้งตัว ทั่วร่างกาย ยกเว้น มือ เท้า และศีรษะ เหตุผลสำคัญที่นักดับเพลิงแห่งเอโดะ นิยมการสักทั้งตัวก็เพราะว่า นักดับเพลิงต้องต่อสู้ไฟ ด้วยการสวมชุดนุ่งน้อยห่ม น้อย คือใช้ผ้าเตี่ยวเพียงผืนเดียวในการปกปิดร่างกาย การสักเป็นการพราง ส่วนของร่างกาย เพื่อทำให้ดูเบลอเล็กน้อยลง ทำให้ดูไม่เป็นการดูจาดสายตา ของคนทั่วไป การสักทั้งร่างกายทำให้มองดูเหิน ๆ คล้ายกับสวมเครื่องแต่งกาย สำหรับลวดลายที่นักดับเพลิงสัก มีทั้งรูปมังกร ปลาการ์ฟ ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ ที่สามารถดับไฟได้ รวมทั้งลายสักที่ตัวเอโกะในนิยายนิมสั๊ก นอกจากนี้ลายสัก ของนักดับเพลิงมีลักษณะคล้ายลวดลายของเครื่องแต่งกายญี่ปุ่น ต่อมาลวดลาย ดังกล่าวได้รับการพัฒนาขึ้นจนดูคล้ายลวดลายของกิโอมะริ หรือภาพลายแกะไม้ ซึ่งมีความสวยงาม เมื่อสักแล้วทำให้ดูคล้ายกับการสวมเสื้อผ้าแบบญี่ปุ่น

ลายสักวีรชนกับปลาการ์ฟ

ลักษณะของการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

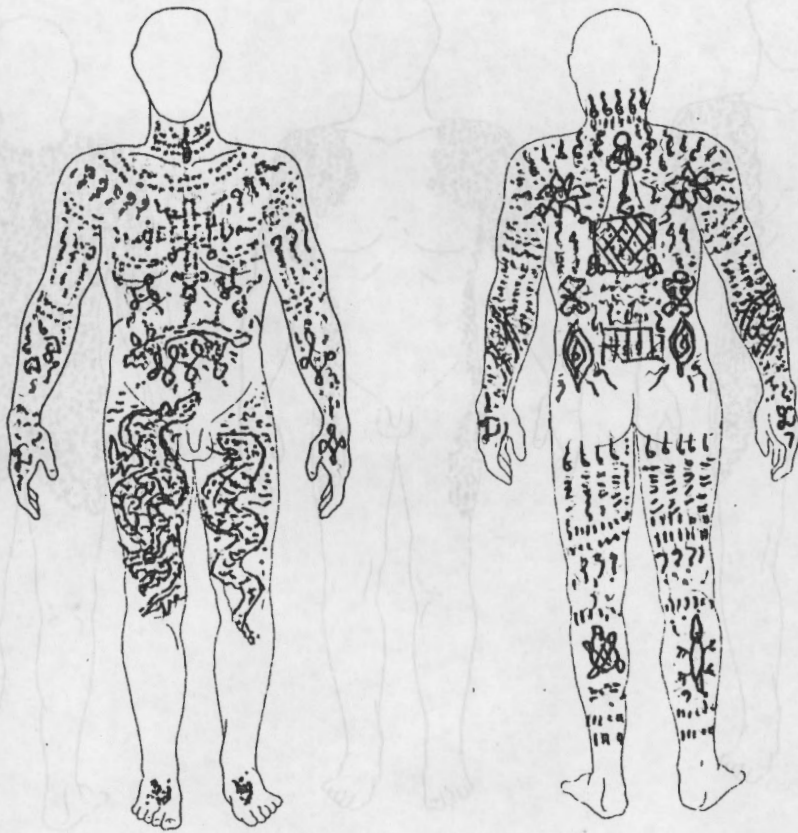
การสร้างรูปรอยบนผิวหนัง

ทั้งชาวไทยและญี่ปุ่นมีการสร้างรูปรอยบนผิวหนังที่เหมือนกัน กล่าวคือ มีการาสหมีกสีต่าง ๆ เข้าไปในผิวหนังด้วยการทำให้ผิวหนังเป็นรอย ริดยาซีเซ็ม ทั้งนี้เพื่อให้รูปรอยดังกล่าวนั้น มีความคงทนติดอยู่บนผิวหนังตลอดไป

สิ่งที่แตกต่างกัน

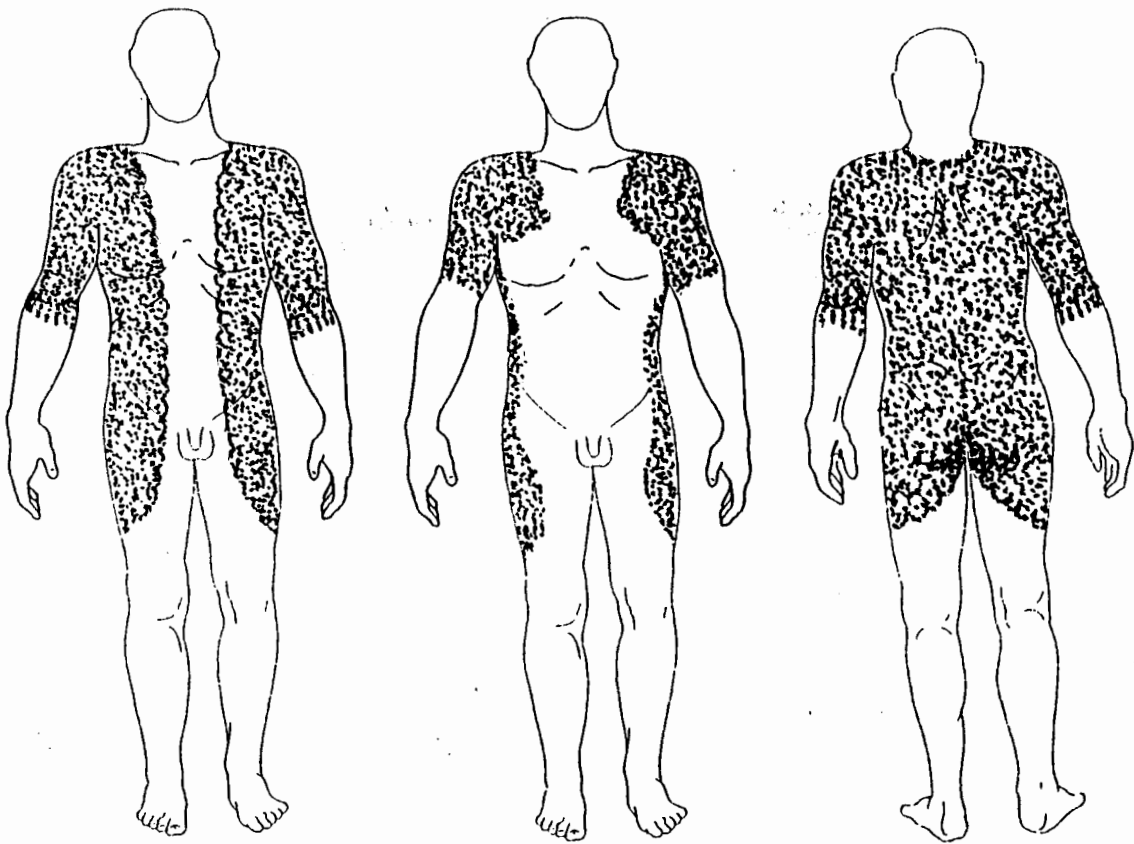
1. รูปแบบของการสัก

ไทย รูปแบบการสักของไทย ได้แก่ การสักเป็นแห่ง ๆ บนร่างกาย ซึ่งรูปรอยของการสักในแต่ละแห่งไม่จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กัน รูปแบบของการสักดังกล่าว มีลักษณะคล้ายกับการปิดแสดมภ์ลงบนของจดหมาย หรือคล้ายกับการติตรูปภาพลงบนสมุดเก็บภาพ ซึ่งภาพแต่ละภาพไม่จำเป็นต้องมีความต่อเนื่อง หรือมีความสัมพันธ์กัน รูปแบบการสักดังกล่าวนี้ถือว่า ผิวหนังของมนุษย์ มีลักษณะคล้ายสมุดเก็บภาพ หรือของจดหมาย การสักรูปรอยต่าง ๆ ลงบนผิวหนัง จึงมีลักษณะคล้ายกับการปิดแสดมภ์ลงบนของจดหมาย หรือการติตรูปภาพลงบนสมุดเก็บภาพนั่นเอง รูปรอยที่สักอาจเป็นอักขระ รูปเทวดา รูปสัตว์ รูปสิ่งของ ซึ่งแต่ละรูปไม่มีความต่อเนื่อง หรือสัมพันธ์กัน

รูปแบบการสักของไทย

ญี่ปุ่น รูปแบบการสักของญี่ปุ่น เป็นการสร้างรูปรอยต่าง ๆ ลงบนผิวหนังมนุษย์ ซึ่งถือว่า ผิวหนังมนุษย์เป็นคล้ายแผ่นกระดาษ หรือผืนผ้าใบ ที่จิตรกรจะต้องวาดลวดลาย หรือสร้างรูปรอยลงบนแผ่นกระดาษ หรือผืนผ้าใบ นั้น ๆ ให้ความสวยงาม มีความกลมกลืน มีความเป็นเอกภาพ การสักของญี่ปุ่น จึงเป็นการสร้างจิตรกรรมลงบนผิวหนัง ซึ่งถือว่า เป็นเสมือนผืนผ้าใบ รูปรอยที่สักมีทั้ง รูปสัตว์ เช่น มังกร ปลาการ์ตูน เสือ เป็นต้น หรือรูปเทพเจ้าต่าง ๆ รวมทั้งรูปพืช เช่น ดอกริบตัน ดอกซากุระ ดอกเบญจมาศ เป็นต้น

รูปแบบการสักของญี่ปุ่น

2. แบบแผนของการสัก

ไทย ไม่มีแบบแผนการสักที่ตายตัว

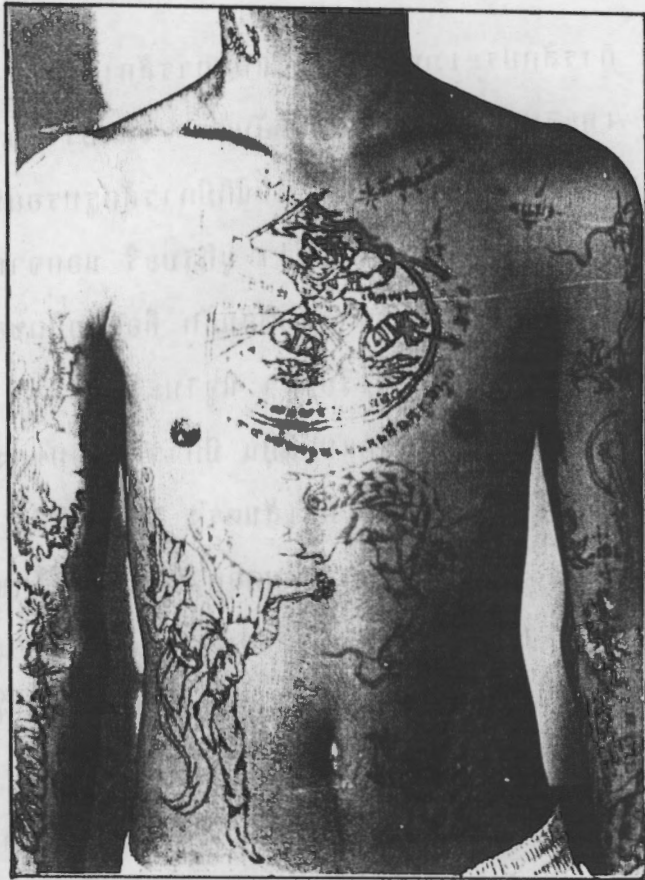
ญี่ปุ่น การสักแบบญี่ปุ่น มีแบบแผนการสักที่แน่นอน ซึ่งแบ่งออกเป็นเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) การสักลายเส้น และสักพื้น ที่เรียกว่า ชิจิโระริ จากนั้นจึงเป็นการสักพื้นภายในขอบนอกของรูปที่สักไว้แล้ว ที่เรียกว่า ระเบิดะชิ

2) การสักประเภทอื่น ๆ ได้แก่ การสักเป็นเส้นบาง ๆ คล้ายเส้นผม ที่เรียกว่า เคะโระะริ การสักไว้วนที่ข้อมือ เช่น บริเวณใต้รักแร้ หรือ ขาหนีบ ที่เรียกว่า คะคุชิโระะริ นอกจากนั้นก็มีการสักรูปรอยที่เด่นออกมา เช่น รูปมังกร รูปปลาการ์ป เป็นต้น ที่เรียกว่า นุคิโระะริ นอกจากนั้นยังมีการสัก ซ้อนสองชั้น อันเป็นการสักที่เรียกว่า สักซ้อนสัก คือลายสักของผู้สัก กับลายสักของคนานภาพเป็นลายเดียวกัน ที่เรียกว่า นิจูโระะริ

3) การตัดขอบ การสักแบบญี่ปุ่น มีการตัดขอบของลายสักแตกต่างกันไป อันได้แก่ นุคิอิริ การตัดขอบเป็นเส้นตรง โระะคัมมิอิริ การตัดขอบเป็นครึ่งวงกลมเล็ก ๆ เรียงต่อกันเหมือนกลีบดอกโบตั๋น การตัดขอบแบบ มะทสึโระะมิอิริ เป็นการตัดขอบเป็นเส้นเล็ก ๆ เหมือนน้ำใบสนมาเรียงกัน การตัดขอบแบบ อะเคะโระะโนะมิอิริ เป็นการตัดขอบด้วยการทำให้เส้นกลางใบ เรื่อย ๆ เหมือนภาพที่ค่อย ๆ จางหายไป

4) การกำหนดลายสักลงบนร่างกาย การจัดวางลายสักของญี่ปุ่นมีลักษณะเฉพาะตัว ไม่เหมือนลายสักของประเทศไทย หรือของประเทศอื่น ซึ่งแบ่งได้ดังนี้ การวางลายสักคล้ายกับการสวมเสื้อ เรียกว่า อิเคะเอะ ซึ่งมีทั้งแบบสีก และแบบตัน การวางลายสักแบบทึบทั้งตัว คล้ายเสื้อที่สวมทางศีรษะ เรียกว่า เอะงุริ การวางลายสักตัววงแขน มีทั้งสักยาวลงไปถึงข้อมือ และสักถึงกึ่งกลางระหว่างศอกกับข้อมือ บางคนนิยมสักเส้นในระดับเสื้อแขนสั้น การสักบริเวณขา มีทั้งการสักสีกและตัน ส่วนแบบที่นิยมกันมากได้แก่ การสักที่มีความร่าเริงเหมือนตัดมุม การสักที่ขานี้ มีความสัมพันธ์การสักที่หลัง และที่ลำตัว

ลายสักหนุมาน

รูปรอยที่เข้ารับการสัก

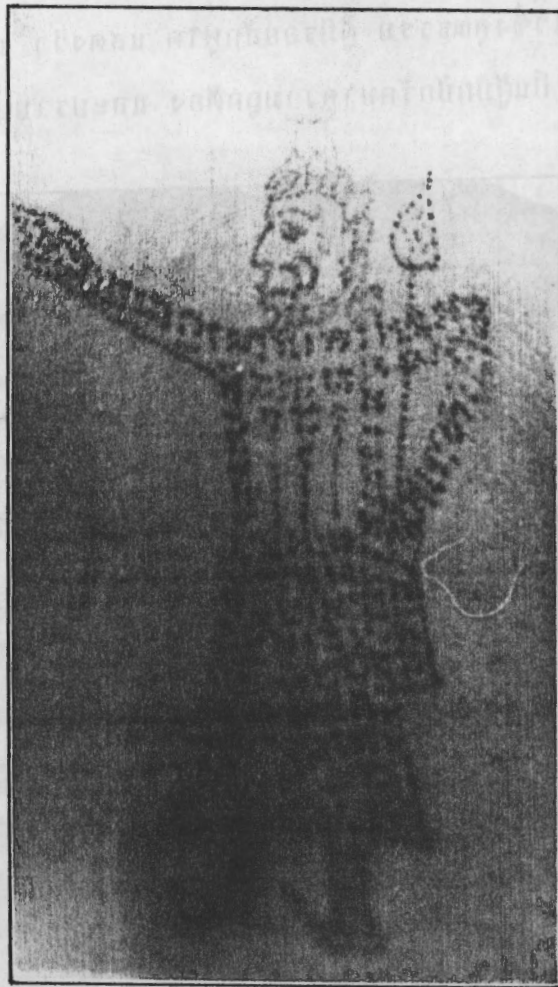
สิ่งที่เหมือนกัน

1. การสักรูปพระ เทพเจ้า

ไทย การสักของไทย กระทำเพื่อความขลัง เพื่อความศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น รูปรอยที่สักจึงเป็นรูปพระ รูปเทวดา รูปตัวเอกานวรรณคดี เช่น หนุมาน เป็นต้น รูปพระนารายณ์ พระราพอมจันทร์ พระฤาษี ก็เป็นที่นิยม

สักกัณฑ์ทั่วไป นอกจากนั้น เป็นรูปที่นำมาจากความเชื่อของชาติอื่น เช่น รูป
เจ้าแม่กวนอิม รูปเซียน รูปพระโพธิสัตว์ เป็นต้น การสักกรูปพระ และเทพเจ้า
เช่นที่กล่าวมาแล้ว นิยมสักกันที่สูง เช่น บริเวณอก และหลัง เป็นต้น ไม่นิยม
สักกันบริเวณที่อยู่ต่ำกว่าเอวลงไป

นอกจากนั้น ไทยยังนิยมสักกรูปพระฤๅษี เช่น พระฤๅษีตาวิ้ว พระฤๅษี
ตาไฟ พระฤๅษีอิศวร พระฤๅษีนารอด พระฤๅษีนาไลย หรือพระนารายณ์
พระฤๅษีปะไลโรกฏ พระฤๅษีพุทธมงคล พระฤๅษีสิงหดาบส พระฤๅษีสัจจพันธ์คีรี
 เป็นต้น

ลายสักพระฤๅษี

ญี่ปุ่น การสักของญี่ปุ่น ก็นิยมสักเป็นรูปเทพเจ้า เช่นเดียวกับ
ไทย มีการสักรูปที่เป็นสัญลักษณ์ทางศาสนา ๖ ได้แก่ รูปเจ้าแม่กวนอิม ซึ่งถือว่าเป็น
เทพธิดาแห่งความเมตตา กรุณา เป็นเทพผู้ให้กำเนิดชีวิต เป็นเทพธิดาแห่งสวรรค์
เป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นผู้ทำความช่วยเหลือ เป็นเทพผู้มีความเห็นอกเห็นใจผู้มีความ
ทุกข์

รูปรอยที่สักซึ่งเป็นที่ยอมรับของชาวญี่ปุ่นอีกอย่างหนึ่ง ๖ ได้แก่ รูปพุด
เทพเจ้าผู้มีใจเย็บ มีเปลวไฟรอบตัว เป็นเทพเจ้าผู้เฝ้าขุมนรก เป็นผู้ปราบอธรรม
มือขวาถือดาบที่มีเปลวไฟ มือซ้ายถือเชือก ซึ่งมีไว้สำหรับมัดผู้ที่ทำชั่ว พุดเป็น
เทพเจ้าแห่งความดี เป็นผู้พิทักษ์ความดี ความเชื่อถือ ความมั่นคงในการทำงาน
อันเป็นการธำรงไว้ซึ่งคุณธรรม ผู้มีรอยสักพุด แสดงว่า เป็นผู้นิยมความถูกต้อง
ความชอบธรรม เป็นผู้ปกป้องรักษาความถูกต้อง และปราบปรามผู้กระทำความผิด

ลายสักเทพฟุโด (อจลเทพ)

2. การสักรูปมนุษย์

การสักรูปมนุษย์ มีทั้งการสักของไทยและของญี่ปุ่น ส่วนใหญ่เป็นรูปผู้หญิง และรูปเด็ก รูปผู้หญิงที่นำมาสักมักเป็นรูปเปลือยหรือกึ่งเปลือยที่มีความสวยงาม ส่วนรูปเด็กมักเป็นเด็กที่มีความสมบูรณ์ น่ารัก

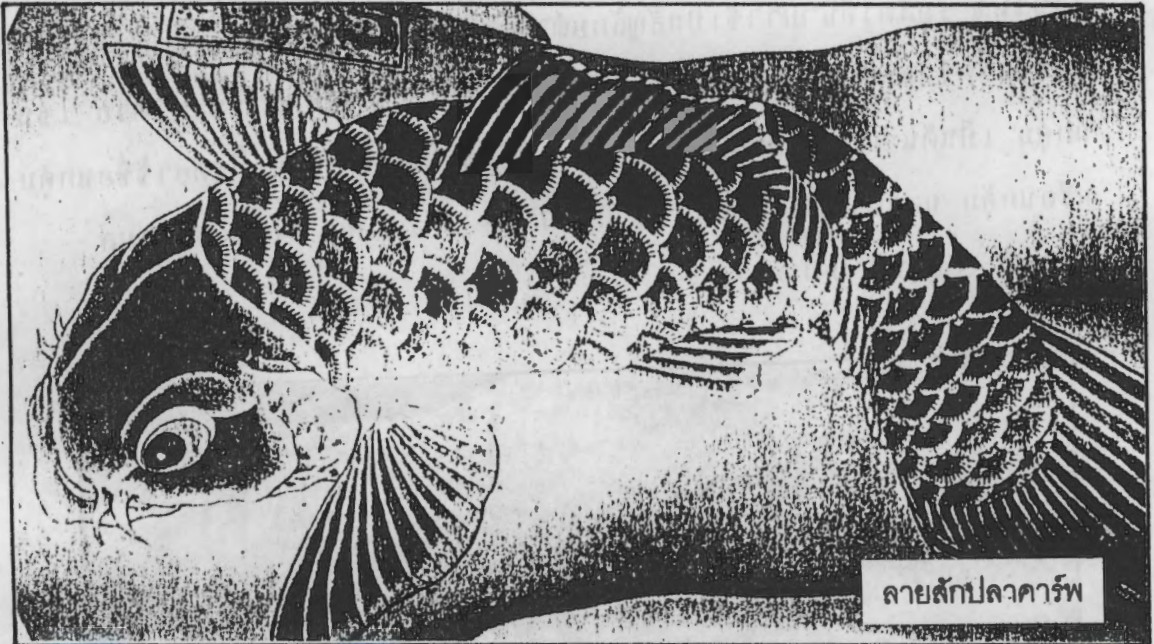
3. การสักรูปสัตว์

ไทย การสักรูปสัตว์ของไทย กระทำเพื่อความขลัง เป็นส่วนาหตุ รูปสัตว์ที่นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสัก นอกจากจะถือเอาเคล็ดจากชื่อของสัตว์นั้น ๆ แล้ว ยังถือเอานิสัย หรือคุณลักษณะของสัตว์นั้น ๆ ด้วย เช่น นกคุ้ม เป็นต้น นกคุ้มเป็นสัญลักษณ์ของการคุ้มครองป้องกัน ทั้งนี้รอยสักชื่อนกคุ้มหรือนกคุ้ม นอกจากนั้น สัตว์อื่น ๆ ที่นำมาสัก ได้แก่ หมู จิ้งจก ปลาไหล ราชสีห์ เสือ หมี มังกร

ลายสักเสือแผ่น

ญี่ปุ่น งานญี่ปุ่น การสักรูปสัตว์ มักต้องการแสดงความแข็งแกร่ง ความกล้าหาญ ดุดัน แต่กระทำเพื่อตกแต่งเพื่อความสวยงามเป็นส่วนใหญ่ การสักเป็นรูปปลาการ์พ และมังกร เป็นสัญลักษณ์ ปลาการ์พ แสดงถึงคุณลักษณะของความเป็นชาย ความกล้าหาญ ผู้สักรูปปลาการ์พ หมายความว่า ผู้สักเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ มั่นคง และยึดมั่นในคุณธรรมของศาสนา การสักรูปมังกร มีความหมายที่ซับซ้อน และลึกซึ้ง เป็นผู้ประนีประนอม ระหว่างสิ่งที่อยู่ตรงกันข้าม เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นอกจากนั้น มังกรยังเป็นสัญลักษณ์ของผู้ปกป้องรักษา และมีอำนาจในการคุ้มครองป้องกัน ผู้มีรอยสักรูปมังกรจึงเป็นผู้ที่มีลักษณะของผู้มีอำนาจ มีการเสียสละ

4. การสักรูปพิช

ไทย โดยเหตุที่คนไทยนิยมการสักเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ การสักเป็นรูปพิชจึงไม่แพ้หลาย เท่ากับรูปอื่น ๆ รูปพิชที่นำมาสักเป็นพิชที่เชื่อกันว่าสามารถป้องกันภัยอันตรายไว้ได้แก่ ผักแว่น ซึ่งเชื่อว่าป้องกันอันตรายจากเขี้ยวของสัตว์ร้าย เช่น สุนัข แมงป่อง ตะขาบ เป็นต้น

รูปพืชที่นำมาสักอีกชนิดหนึ่ง ๑ ได้แก่ รูปนิ้วเต่า เพราะถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของ
การอยู่ยงคงกระพัน รูปพืชอีกชนิดหนึ่ง ๑ ได้แก่ าบรพธิ์ เพราะถือว่า
เป็นไม้มงคลทางพุทธศาสนา สามารถให้ความคุ้มครองป้องกัน ช่วยให้เกิด
ความร่มเย็นเป็นสุข

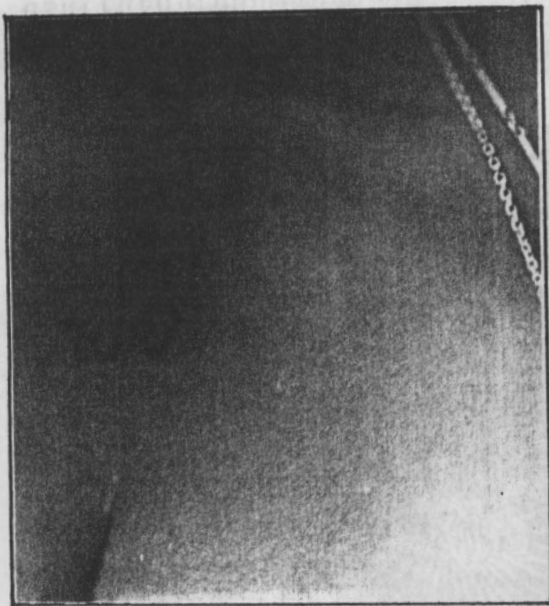
ญี่ปุ่น การสักของญี่ปุ่น นิยมใช้พืช เป็นสัญลักษณ์ซึ่ง ๑ ได้แก่
ดอกโบตั๋น ดอกเบญจมาศ ดอกซากุระ และใบเมเปิล ดอกโบตั๋น เป็นสัญลักษณ์
ของความมั่นคง ร่ำรวย มีทรัพย์สมบัติมาก และมีโชคดี รวมทั้งเป็นสัญลักษณ์ของ
ความกล้าหาญในการพนัน รวมทั้งความสามะเลเฒ่าของเพศชาย ดอกเบญจมาศ
เป็นที่นิยมในการสัก เพราะเป็นสัญลักษณ์แทนราชวงศ์สมเด็จพระจักรพรรดิ
ดอกเบญจมาศจึงเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงความมั่นคง ความตั้งใจที่แน่วแน่ นอกจาก
สักเป็นสัญลักษณ์แล้ว ดอกเบญจมาศยังนำมาสักเพื่อการตกแต่งให้ได้ภาพที่สวยงาม
อีกด้วย ดอกซากุระ หรือดอกเชอร์รี่ เป็นสัญลักษณ์ที่หมายถึงธรรมชาติของทุกสิ่ง
ที่ใหม่มีความจีรังยั่งยืน เปรียบได้กับเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีแต่ความอ่อนแอ ความ
เป็นอนิจจังของชีวิต นอกจากนั้น ดอกซากุระยังเป็นสัญลักษณ์ที่หมายถึงความรัก
ที่ใหม่มีวันจืดจาง รักที่เป็นอมตะ ความจงรักภักดีที่ใหม่มีวันเสื่อมคลาย

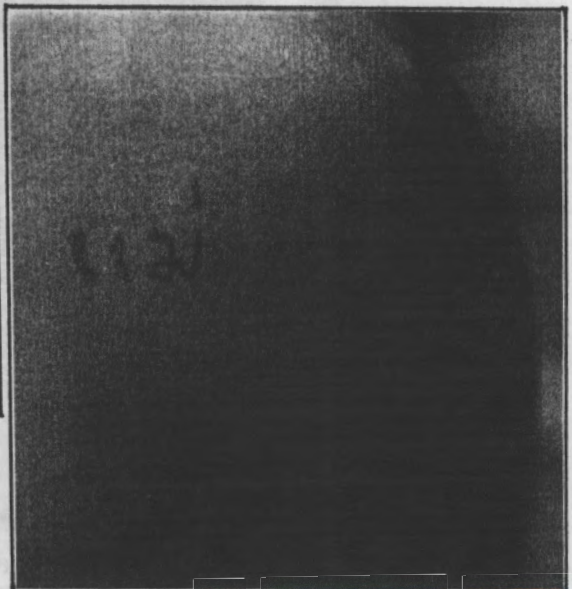
ลายสักดอกโบตั๋น

5. การสักข้อความ

ไทย คนไทยมีการสักข้อความหลายประเภททั้งเพื่อเตือนความทรงจำ เพื่อเป็นการข่มขวัญผู้อื่น รวมทั้งเพื่อเป็นการประชดประชันชีวิต การสักเพื่อเตือนความจำได้แก่ การสักชื่อผู้ที่เคารพนับถือ เช่น นามพระพุทธเจ้า ทั้งห้าพระองค์ สักคำว่า พ่อ แม่ เป็นต้น สักชื่อผู้เป็นที่รักอันได้แก่ ชื่อคนรัก ตัวอย่างข้อความที่สัก เช่น เจ็บแล้วต้องจำ ยาผสมวาน ถ้าไม่เลิก...ตาย ชั่วเจ็ดทีดีเจ็ดหน ภัย...มั่งกรดา ชายอย่างหมื่นชาย หญิงร้ายชายชั่ว วันหน้า-อย่าให้เจอ แค้นนี้ต้องชำระ ที่เขาที่เรา วันพระไม่มีหนเดียว คนใจดำ ชีวิตที่ไร้ค่า ทาดีไม่ไว้ดี เป็นต้น รอยเหตุที่รอยสักปรากฏอยู่บนร่างกายได้ เป็นการถาวร ดังนั้น จึงเป็นเครื่องเตือนความทรงจำได้เป็นอย่างดี คราวใดที่ผู้สักมองเห็นข้อความที่ตนสักไว้ ก็จะสามารถรำลึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

ลายสักพ่อ แม่

ญี่ปุ่น านญี่ปุ่น มีการสักข้อความไว้บนร่างกายมาเป็นเวลาช้านานแล้ว จุดประสงค์ของการสักก็เพื่อเป็นการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับทหารที่เข้าสู่สงครามโดยสักไว้ที่แขน ระบุชื่อ สกุล อายุ และวันที่จะตายในสงคราม การสักตัวอักษรดังกล่าวที่แขนของนักรบเหล่านี้ เป็นการสักตัวอักษรที่เก่าที่สุด

านญี่ปุ่น นอกจากหญิงที่ำห้ความบันเทิงแก่ชายนักเที่ยว ที่นิยมการสักชื่อคนรักของตน รวมทั้งคาบิญาตแล้ว นักแสดงละครชายที่เป็นสามัญชนก็มีการสักชื่อและคาคมไว้ที่แขนด้วย านสมัยรัตนโกสินทร์ ตอนต้น ชาวญี่ปุ่นทั้งชายและหญิงนิยมการสักข้อความกันอย่างกว้างขวาง การสักที่ได้ชื่อว่าแปลกและหาหม่นสมัยนั้น ได้แก่ รอยสักของคิริงะเนะ บนชะเอะบน ผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้สักอักษรหกตัว ได้แก่ นะมอะมิตะพุทธลี (นะโรม อมิตตะ พุทธ)

ผู้หญิงผู้ำห้ความบันเทิงในสถานเริงรมย์ต่าง ๆ นิยมสักชื่อผู้ชายที่ตนรัก และข้อความที่แสดงความตั้งใจแน่วแน่ที่จะรัก หรือข้อความที่เป็นสุภาษิตประจำใจ หรือคำมั่นสัญญาที่ำห้ไว้กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตั้งใจว่าจะไม่ละเมิด านการสักข้อความต่าง ๆ จะมีการลงท้ายที่มีความหมาย ชีวิต อยู่ด้วย จึงหมายถึง จะจงรักภักดีต่อผู้นั้น หรือสิ่งนั้นเท่าชีวิตชั่วชีวิต ข้อความที่สักอีกอย่างหนึ่ง ได้แก่ การลงท้ายคำที่แสดงว่าเป็นผู้หญิงของใคร ทั้งนี้โดยการสักชื่อชายที่ตนรัก แล้วลงท้ายด้วยข้อความที่ว่า สองชาติ สามชาติ อันเป็นการตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า แม้จะเป็นหญิง ของชายผู้นั้นถึงสองชาติ สามชาติ ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไปรักชายอื่น หรือเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น

ลายสักคำสอนในศาสนา

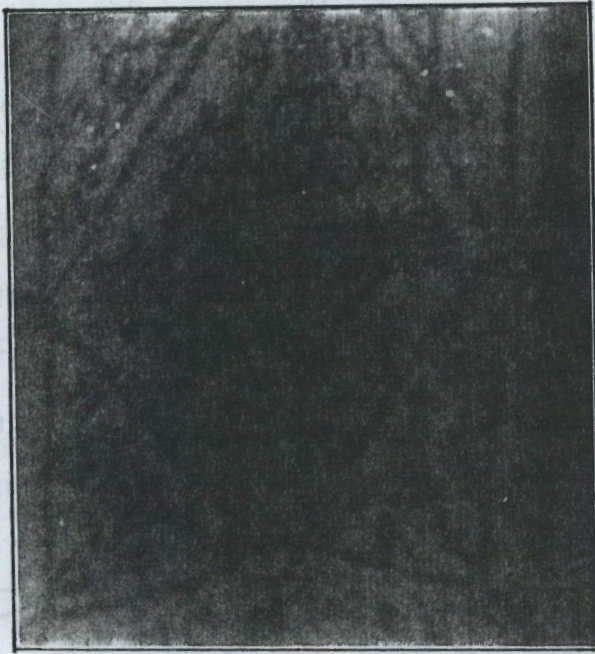

ลายสักยันต์

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การสักรูป นะ ยันต์

ไทย ด้วยความมุ่งหมายในการสักของไทยอย่างหนึ่ง คือ การสักเพื่อความคงกระพันชาตรี เมตตามหานิยม คนไทยจึงมีรอยสักที่เป็นรูปนะ รูปยันต์ และคาถาต่าง ๆ นะ เป็นสัญลักษณ์ของชาตุน้ำ จุดประสงค์ของการสักก็เพื่อความขลัง ลายสัก นะ มีทั้งสั้นร้อยแปด ที่นิยมสักกันมาก เช่น นะจิ้งจก สักที่บริเวณเส้นปี มีคุณค่าในด้านทำให้คู่ต่อสู้ตกตลึง งงงัน ไม่มีโอกาสต่อสู้ ป้องกันตัว นะขุนแผน นิยมสักตามลาตัวและแขน มีคุณค่าในด้านเมตตามหานิยม นะพระเตมีย์มัน สักที่บริเวณลาตัวและแขน มีคุณค่าในด้านก่อให้เกิดขันติ อดกลั้น ฆ่าให้เกิดโรหสะ นะนางรำรักษา สักที่บริเวณลาตัวและแขน มีคุณค่าในด้าน การคุ้มครองป้องกัน ฆ่าให้ศัตรูหรือฝ่ายตรงข้ามท้อร้าย ช่วยปกป้องฆ่าให้เกิดความวิบัติต่าง ๆ เป็นต้น

ลายสักนกคุ้ม

ไทยมีการสักยันต์ เพื่อให้เกิดความขลัง ตัวอย่างยันต์ที่นิยมสัก เช่น ยันต์ปลาไหลเผือก หรือยันต์เอิกฤทธิ์ สักที่บริเวณแขน มีคุณค่าในทางแคล้วคลาด จากอันตราย ยันต์นกคุ้ม สักที่แขน มีคุณค่าในการป้องกันภัยต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัศจรรย์ ยันต์มหาอุด (มหาอุตม์) สักบริเวณอก มีคุณค่าในทางคุ้มครอง ป้องกันอันตราย ช่วยให้เกิดสิริมงคล ยันต์หมูทองแดง สักที่บริเวณอก และหลัง บริเวณเหนือกระเบนเหน็บ มีคุณค่าในทางคงกระพันชาตรี ยันต์อุบากอง สักที่แขน มีคุณค่าในทางดูฤกษ์ยาม การหลบหนีจากที่คุมขัง กระทำได้อย่างปลอดภัย เป็นต้น

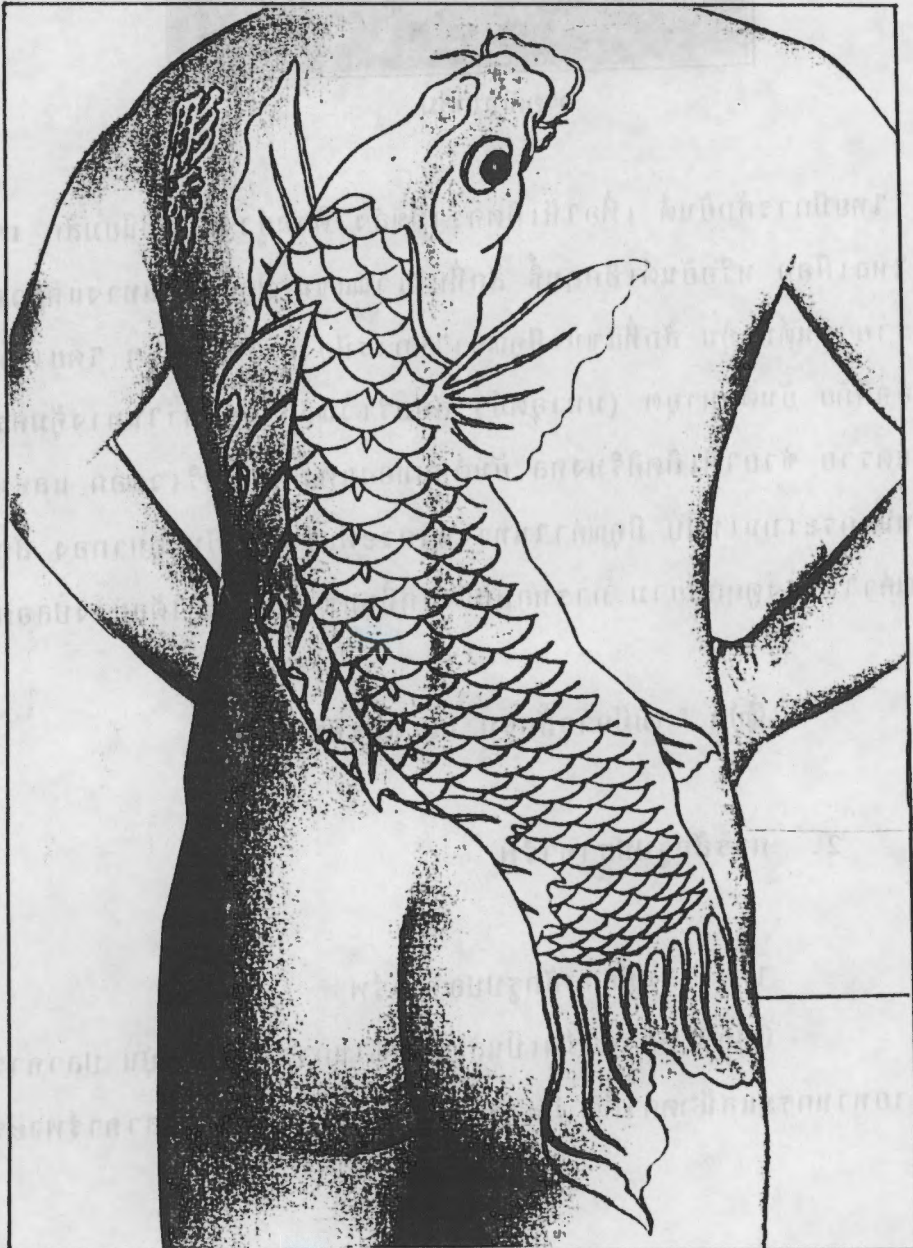
ญี่ปุ่น ไม่มีการสักรูป นะ และยันต์

2. การสักรูปปลาการ์พ

ไทย ไม่มีการสักรูปปลาการ์พ

ญี่ปุ่น ปลาการ์พเป็นสัญลักษณ์ในการสักของญี่ปุ่น ปลาการ์พสามารถว่ายน้ำทนกระแสน้ำตกได้ดี มีความกล้าหาญ เมื่อถูกจับ ปลาการ์พจะรอ

ความตายอย่างไม่สะทกสะท้าน ปลาชนิดนี้ มีชีวิตอยู่อย่างกล้าหาญ อยู่อย่าง
 ลูกผู้ชาย ชาวญี่ปุ่นนำซึ่งรูปปลาการ์ปประดับอาคารในวันเด็กประจำปี เมื่อธง
 รับลมจะดูเหมือนว่า ปลานี้ว่ายน้ำทวนกระแสอากาศอย่างกล้าหาญ ปลาการ์ปได้รับ
 การยกย่องว่ามีความกล้าหาญ อดทนเป็นเลิศ ในการออกแบบลายสัก รูปที่เป็น
 ที่นิยมมากที่สุด ได้แก่ รูปปลาการ์ปที่กำลังว่ายน้ำทวนกระแสน้ำตกที่ไหลแรง
 ส่วนใหญ่จะสักบนแนวตั้ง บริเวณหลัง มีเป็นส่วนน้อยที่สักบริเวณแขนและขาอ่อน
 รูปปลาการ์ปในลายสัก มีความหมายว่า ผู้สักเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ มั่นคง และ
 ยึดมั่นในคำสอนของศาสนา

ภาพร่างลายสักปลาการ์ป

3. การสักกรุปวีรชนานิยาย

ไทย ไม่มีการสักกรุปวีรชนานิยาย

ญี่ปุ่น คนญี่ปุ่นนิยมสักกรุปวีรชนานิยาย รูปวีรชนที่นำมาสักเหล่านี้เป็นผู้ที่ต่อสู้เพื่อความถูกต้องเป็นสำคัญ วีรชนที่นิยมสักกันมาก ได้แก่ กิโนทาโร เป็นสัญลักษณ์แทนเด็กตัวเล็ก ๆ ปัจจุบัน นิยมสักร่วมกับปลาการ์ตูน ลักษณะที่ทำให้เด็กขี้ หรือว่ายไปด้วยกัน นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังมีตัวเอกในตำนานที่นำมาสัก เช่น นามิกิริ โจรจูน กับดาบของเขา เบนเท็น โครโซะ ยอดหัวขโมย เบนเกอิ ชายผู้แข็งแกร่งของญี่ปุ่น คอนจิน โจรโครุ ผู้เอาชนะปีศาจได้ อินาบะ ทาโร ผู้ยิงธนูมหัศจรรย์ โครโยชิ ผู้ทำลายหีบออกมาได้ เป็นต้น

ลายสักเฮอิคุโระกับพญางู

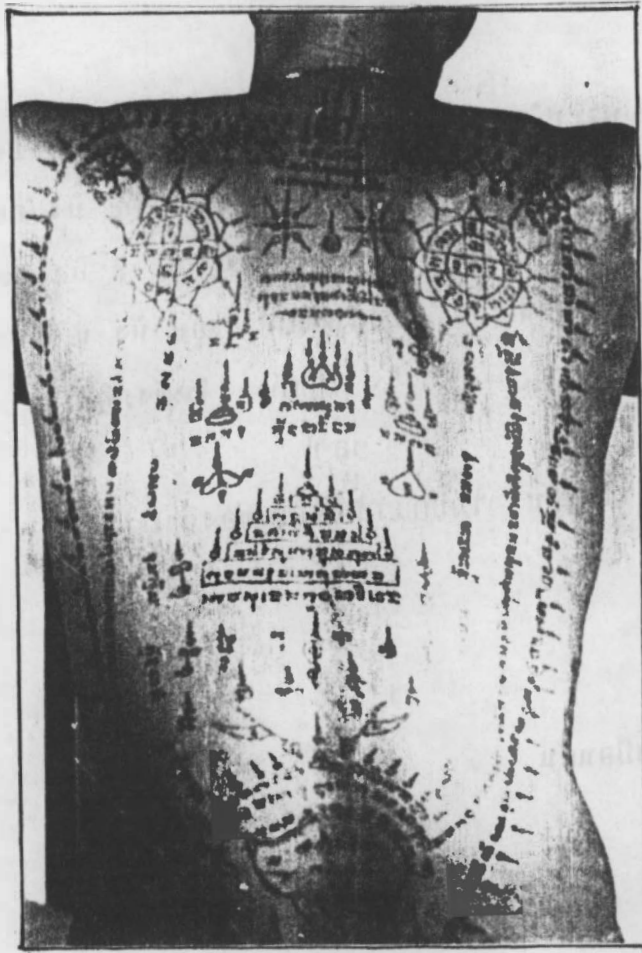
คนญี่ปุ่นสมัยใหม่ ยุคหลังรัฐบาลโตกูงาวา คนญี่ปุ่นหลงใหลนิยายต่อต้านรัฐบาล และได้รื้อฟื้นภาพพิมพ์ที่แกะไม้เป็นภาพประกอบหนังสือเหล่านี้ ในยุคนี้จึงเกิดการสักที่เรียกว่า การสักรูปภาพขึ้นโดยมีการสักรูปตัวเอกานินิยายต่าง ๆ อย่างแพร่หลายรวมทั้งเกิดเทคนิคใหม่ ที่เรียกว่า การสักซ่อนสักด้วยตัวเองที่นิยมสักกันมาก ได้แก่ ชิชิโน ผู้สักเป็นรูปมังกรเก้าตัว วจิชิโน ผู้สักรูปดอกไม้นุราช ผู้ต่อสู้กับเสือโคร่ง สักรูปเสือโคร่งไว้ที่หลัง คนญี่ปุ่นยุคนี้มีความคลั่งใคล้การสักประเภทนี้กันเป็นอันมาก จัดว่าเป็นเอกลักษณ์ของการสักแบบญี่ปุ่น

4. การสัก "หัวใจ" ของคาถา

ไทย คนไทยมีการสัก "หัวใจ" ของคาถามาเป็นเวลานาน ด้วยมีความเชื่อว่า การสัก "หัวใจ" ทำให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ในด้านต่าง ๆ ได้ ทั้งด้านคงกระพันชาตรี และเมตตามหานิยม

"หัวใจ" คือ อักษรย่อ หรือคำย่อ ของคาถาต่าง ๆ ที่มานิพนธ์พุทธศาสนา ที่เป็นพุทธภาษิต เป็นบทสวดของคาถาต่าง ๆ ที่มีความยาวมาก จึงเหมาะที่จะนำมาใช้ในการสักบนร่างกาย ด้วยสามารถจดจำได้ง่าย และไม่เปลืองพื้นที่ในการสักด้วย ดังตัวอย่าง หัวใจเศรษฐีที่ว่า อู อา กะ สะ อันเป็นอักษรย่อของ พิณฐิธัมมิกัตถะประโยชน์ ซึ่งเป็นสิ่งที่คนทั่วไปปรารถนา ได้แก่ ทรัพย์ ยศ เกียรติ ไม้ตรี สิ่งเหล่านี้จะสำเร็จได้ด้วยกรรม 4 ประการ ได้แก่ อุภูฐานสัมปทา ถึงพร้อมด้วยความขยัน อารักขสัมปทา ถึงพร้อมด้วยการรักษา กัลยาณมิตรตทา การมีเพื่อนเป็นคนดี และสมชีวิตา การเลี้ยงชีวิตตามควรแก่กำลัง ทรัพย์ที่หามาได้ ตัวย่อของคาถานี้ได้แก่ อูอากะสะ ส่วนหัวใจอริยสังคี อันได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็คือ หุสะนิมะ หัวใจของคาถาต่าง ๆ มีอยู่เป็นจำนวนมาก ที่เรียกกันว่า พระคาถาหัวใจ 108 ที่นิยมนำมาสักกันอยู่ทั่วไป

อนึ่ง การสัก "หัวใจ" ของคาถาต่าง ๆ นิยมสักกันด้วยตัวอักษรขอม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ และในขณะที่สัก อาจารย์สักจะต้องบริกรรมคาถาควบคู่กับลายสักหัวใจนั้น ๆ พร้อมกันไปด้วย

ลายสักหัวใจคาถา

"หัวใจ" ของคาถาต่าง ๆ ที่นิยมสักกันโดยทั่วไปที่เรียกว่า พระคาถา 108 หรือพระคาถาหัวใจ 108 ขอนามามาเป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้

หัวใจพระสูตร	๑๕	แก	ที่	มะ	สัง	อัง	บุ
หัวใจพระวินัย	๑๕	แก	อา	ปา	มะ	จุ	ปะ
หัวใจพระรัตนตรัย	๑๕	แก	อิ	สะ	วา	สุ	
หัวใจพระ๑๓รปิฎก	๑๕	แก	มะ	อะ	อุ		
หัวใจปถมัง	๑๕	แก	ทุ	สะ	มะ	นิ	
หัวใจตรีนิสิงเห	๑๕	แก	สะ	หะ	ชะ	ฉะ	ตรี
หัวใจพระแม่ธรณี	๑๕	แก	เม	กะ	มุ	อุ	
หัวใจ๑พ	๑๕	แก	เต	ชะ	สะ	ติ	
หัวใจนี้๑	๑๕	แก	อา	ปา	บุ	ติ	

หัวใจพระปริตร	๑ได้แก่	สะ ยะ สะ ปะ ยะ อะ จะ
หัวใจมงคลสูตร	๑ได้แก่	เอ ตะ มัง กะ ลัง
หัวใจนะโม	๑ได้แก่	นะ วะ ยัส สะ
หัวใจอิทธิฤทธิ์	๑ได้แก่	อะ หัง นุ กา
หัวใจหญิง	๑ได้แก่	จิตตังภคินีเม

ฯลฯ

ญี่ปุ่น มีการสักหัวใจของคาถา

การใช้สัญลักษณ์

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การใช้เครื่องหมายเป็นสัญลักษณ์

ไทย มีการสักเลขหมายหมู่ เป็นการขึ้นทะเบียนคนที่เข้ารับราชการกองประจำการ โดยการสักเลขหมายที่แขนข้างท้องมือในรัชกาลหนึ่ง และกลับไปสักที่แขนข้างหลังมือ อีกรัชกาลหนึ่ง บางคนมีการสักถึงสามแห่ง เพราะอยู่ถึงสามรัชกาล ระเบียบและวิธีการสัก มีระบุไว้ในโดยละเอียด ในพระราชบัญญัติลักษณะการเกณฑ์ทหาร ผู้ที่สักแปลง หรือสักทับ หรือสักปลอม ต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายระบุไว้

ญี่ปุ่น มีการใช้เครื่องหมายเป็นสัญลักษณ์ในการสักมาเป็นเวลาช้านานมาแล้ว ดังเช่นการสักของหญิงชาวเกาะริวกิว สักเป็นเครื่องหมายกากบาท ไว้ที่มือ เป็นสัญลักษณ์ของการทอผ้า สักเครื่องหมายจุดหกจุดเรียงกัน เป็นสองแถว เป็นสัญลักษณ์ของเครื่องมือสำหรับพันเส้นด้าย สักเป็นรูปเครื่องหมายอุณพระจอยอยู่ในมุมสี่มุม เป็นสัญลักษณ์แทนตั้งสำหรับนั่งรับประทานอาหาร สักเป็นรูปเส้นตรงสองเส้นขนานกัน เป็นสัญลักษณ์แทนตะเกียบ สักเป็น

รูปจุดห้าจุดมีจุดหนึ่งอยู่ตรงกลาง เป็นสัญลักษณ์แทนข้าว สักเป็นรูปไม้หันอากาศ
วางกลับกัน เป็นสัญลักษณ์แทนกรรไกร สักเป็นรูปสามง่ามรั้ง เป็นสัญลักษณ์
แทนตุ๊กแก สักเป็นรูปเส้นตรงสามเส้นตัดกัน เป็นรูปดอกจัน เป็นสัญลักษณ์ของ
รอยตีนนก

2. การรำเซ้เทพเจ้า หรือเทวดาเป็นสัญลักษณ์

ไทย ในการสักของไทย มีการรำเซ้เทพเจ้า หรือเทวดาเป็น
สัญลักษณ์มาเป็นเวลาช้านานมาแล้ว โดยที่การสักของไทยมีความมุ่งหมายเพื่อ
ความขลัง เพื่อความศักดิ์สิทธิ์ เป็นสำคัญ การนำรูปเทพเจ้า หรือเทวดามาใช้ในการ
การสัก จึงถือว่า มีความจำเป็นและเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป เช่น หากต้องการสักเพื่อ
ความมีฤทธิ มีอำนาจ นิยมสักเป็นรูปพระนารายณ์ ที่เรียกกันว่า นารายณ์แปลงรูป
เพราะถือว่า พระนารายณ์เป็นสัญลักษณ์ของความมีอิทธิฤทธิ์ มีอำนาจ สามารถ
ปราบอสูรได้ นอกจากนั้น มีการสักเป็นรูปพระพรหม เพื่อความมีเมตตาตามหา นิยม
ทั้งนี้เพราะถือว่า พระพรหม เป็นสัญลักษณ์ของความเมตตากรุณา สามารถบันดาล
ให้สิ่งต่าง ๆ เป็นไปได้อย่างประสพผล สักเป็นรูปพระอินทร์ทรงช้างเอราวัณ เพื่อ
ความมีพละทานุภาพ สามารถปราบสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ได้ พระอินทร์จึงเป็นสัญลักษณ์
ของความมีฤทธิอำนาจอันสูงส่ง สามารถคลบบันดาลให้ศัตรูหม่อมมิตรพ่ายแพ้ได้
นอกจากนิยมนำเทพเจ้าต่าง ๆ แล้ว ยังนิยมนำรูปเจ้าแม่กวนอิม ซึ่งถือว่า เป็น
สัญลักษณ์ของความเมตตากรุณา สักเป็นรูปหนุมาน ทหารเอกของพระราม ซึ่งเป็น
สัญลักษณ์ของความกล้าหาญ ความจงรักภักดี ความเก่งกาจ นอกจากนั้น ยังมี
การสักเป็นรูปราหูอมจันทร์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความมีอำนาจ ความสามารถ
ในการหลบภัยอันตรายด้วย

ลายสักพระศรีสวตี

ญี่ปุ่น ในญี่ปุ่นมีการสักรูปเทพเจ้า เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ เนื่องจากถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของผู้ปกป้องรักษาผู้มีอำนาจในการคุ้มครองป้องกัน และการเสียดสละ รูปที่นิยมสักกันแพร่หลาย ได้แก่ รูปเจ้าแม่กวนอิม ซึ่งถือว่าเป็นเทพธิดาแห่งความเมตตากรุณา เป็นเทพธิดาแห่งสวรรค์ เป็นเทพเจ้าผู้ให้กำเนิดชีวิต และเป็นผู้ที่ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในฐานะผู้ที่มีความเห็นใจผู้มีความทุกข์ระทม และผู้ให้ความช่วยเหลือ

นอกจากการสักรูปเจ้าแม่กวนอิมแล้ว ในญี่ปุ่นยังนิยมรูป พุทธ เทพเจ้าผู้มีเขี้ยว มีเปลวไฟลุกอู่อุรอบ ๆ ตัว เป็นเทพเจ้าแห่งขุมทรัพย์ พุทธเป็นเทพเจ้าแห่งความแค้นเคือง มีอชวาถือดาบไว้ปราบอธรรม มือซ้ายถือเชือกไว้สำหรับมัดผู้กระทำความชั่ว แม้จะเป็นเทพเจ้าแห่งนรก แต่พุทธก็มีอาชีพเทพเจ้าแห่งความ

ชั่วร้าย ความเลวทรามต่ำช้า หากเป็นเทพเจ้าแห่งความดี เป็นผู้พิทักษ์ความดี
 ความเชื่อถือ ความมั่นคงงานการงาน เป็นเทพเจ้าผู้ชำระไว้ซึ่งคุณธรรม นอกจาก
 เทพเจ้าพุดแล้ว งานญี่ปุ่นยังมีการสักเทพเจ้าองค์อื่น ๆ อีก เช่น เทพธิดา
 ฮาโรกรรม ซึ่งมีเสื้อคลุมขนนก เทพธิดา ทามาโรตรี ฮิเม เป็นรูปเด็กหญิงเล่นกับ
 มังกร เป็นต้น

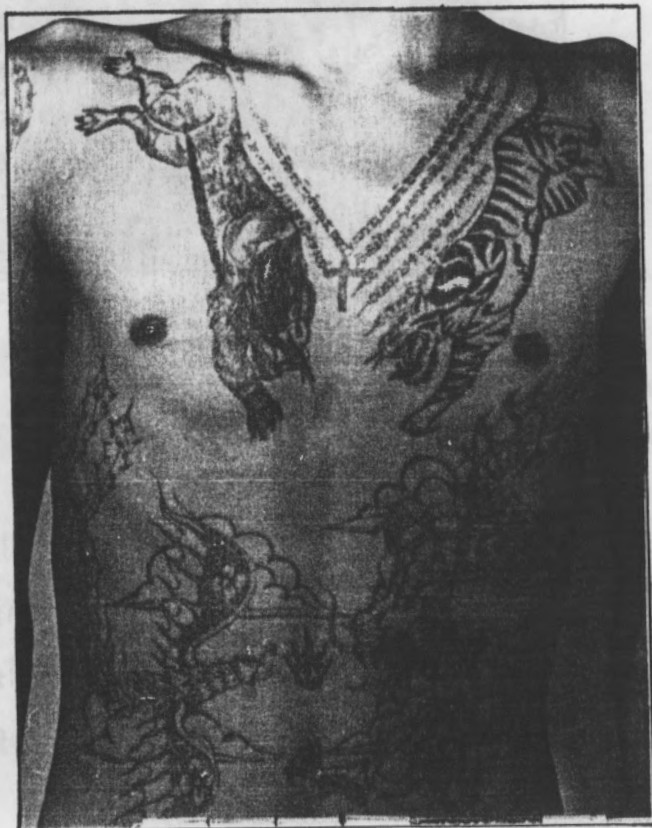
ลายสักมอม ม้าม

3. การราชสัตว์เป็นสัญลักษณ์

ไทย การราชสัตว์เป็นสัญลักษณ์งานการสัก มีอยู่อย่างแพร่หลาย
 งานการสักของไทย และมีมาเป็นเวลาช้านานมาแล้วสัตว์ที่นำมาสัก ได้แก่ รูปมอม
 ซึ่งได้แก่ กาฬราชสีห์ หรือราชสีห์ดำ เป็นสัตว์นิยาย มีอิทธิฤทธิ์มาก มีความ
 แข็งแรง สัตว์ชนิดนี้เป็นสัญลักษณ์ของความมีอิทธิฤทธิ์ มีอำนาจ มีกำลังมาก คนไทย

านสมัยโบราณ นิยมสักรูปมอมไว้ที่ขาทั้งสองข้าง นอกจากรูปมอมแล้ว ยังมีการสัก
ลายมี้ม และลายนก ประกอบกับลายมอม ดังกล่าวมาแล้ว ลายมอมเป็นสัตว์สี่เท้า
รูปร่างคล้ายสิงห์ เช่นเดียวกับลายมี้ม แต่ลายมี้มตัวใหญ่กว่า ในการสักลายมอม
ลายมี้ม และลายนก จะมีการสักลายมี้มไว้รอบขาตอนบนสุด ถัดลงมาสักเป็น
ลายนก ถัดจากนั้นรอบขาตอนล่าง แบ่งพื้นที่ออกเป็นหกแนว สักลายมอม ทั้งมอม
และมี้มจัดว่าเป็นสัตว์ที่มีความแข็งแรง มีฤทธิ์มีอำนาจ เป็นสัญลักษณ์ของความมี-
พลัง มีฤทธิ์เดช ส่วนนกนั้นไว้ประกอบในการสักเพื่อความสวยงาม การสัก
ของไทยในสมัยโบราณในลักษณะดังกล่าว เรียกว่า การสักขาลาย ซึ่งเป็นที่นิยม
กันว่ามีความสวยงาม

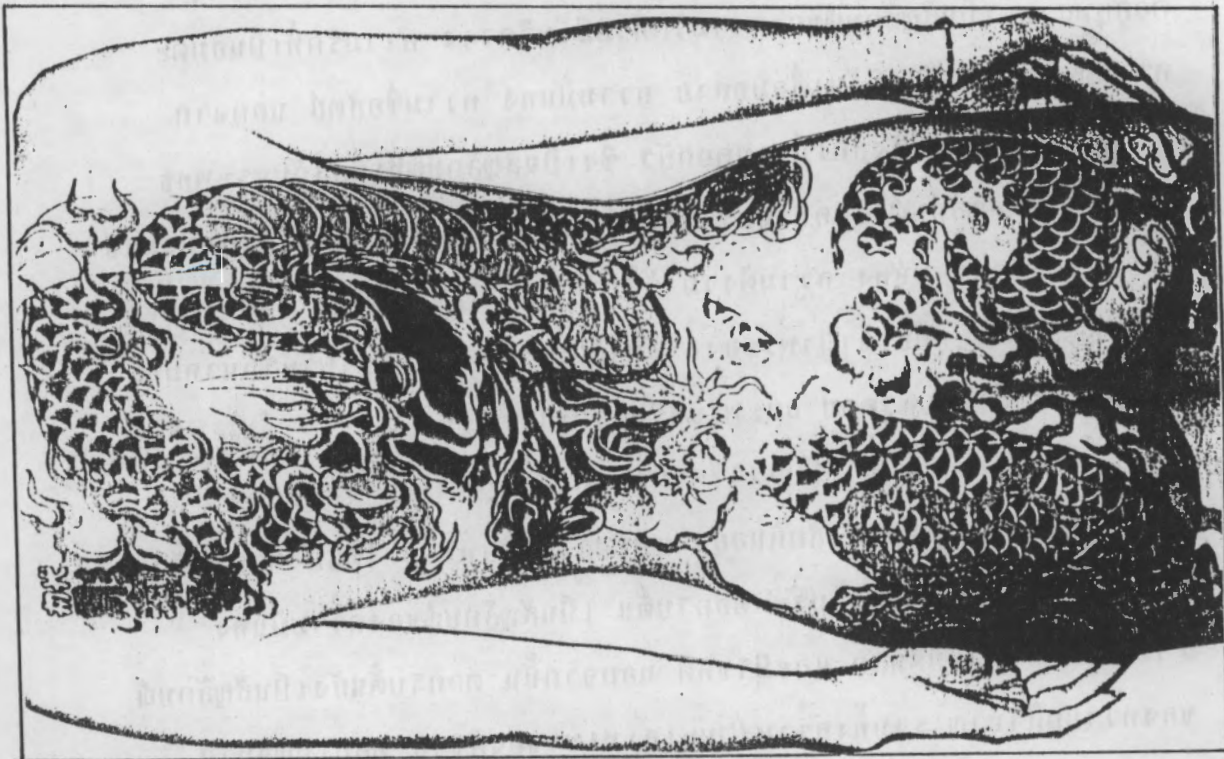
รูปสัตว์อื่น ๆ ที่คนไทยนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสัก ได้แก่ รูปนกคุ้ม
เป็นสัญลักษณ์ของการคุ้มครองป้องกัน รูปเสือโคร่ง สิงโต มังกร งูเห่า พญานาค
นกอินทรี เป็นสัญลักษณ์ของความมีพลัง มีอำนาจ จึงจกสองหาง เต่า นกสาลิกา
รัก-ยม เป็นสัญลักษณ์ของความมีเสน่ห์ เมตตามหานิยม นอกจากนั้น ยังมีการสัก
รูปสัตว์อื่น ๆ เช่น แมวดำ หมูเขี้ยวตัน และวัวกระทิง เป็นต้น

ลายสักเสือกับสิงห์

ญี่ปุ่น การราชสีห์เป็นสัญลักษณ์ในการสักของญี่ปุ่น มีมาเป็นเวลาช้านานแล้ว โดยนำมาจากจีน ญี่ปุ่นมีการนำปลาการ์พ และมังกรมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสัก ปลาการ์พ เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงคุณลักษณะของความเป็นชาย โดยธรรมชาติ ปลาการ์พสามารถว่ายน้ำทวนกระแสน้ำตกได้รวดเร็ว เมื่อถูกจับ ปลาการ์พจะนอนรอคมมีดอย่างไม่สะทกสะท้าน ปลาชนิดนี้ มีชีวิตอยู่อย่างกล้าหาญอย่างลูกผู้ชาย ชาวญี่ปุ่นนำใช้ปลาการ์พประดับอาคาร เมื่อธงรับลมตัวปลาจะว่ายน้ำทวนกระแสน้ำอย่างสง่าผ่าเผย ปลาการ์พได้รับการยกย่องว่ามีความกล้าหาญ อุตุน ดังนั้น ชาวญี่ปุ่นจึงใช้ปลาการ์พเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นลูกผู้ชาย ความอุตุน ความกล้าหาญ มั่นคง ความไม่สะทกสะท้านต่อภัยอันตรายทั่วปวง

ชาวญี่ปุ่นถือว่า มังกรเป็นสัญลักษณ์ของการประสมประสานกันระหว่างไฟกับน้ำ เป็นผู้ประนีประนอมระหว่างสิ่งที่อยู่ตรงข้าม เช่นเดียวกับหิน กับหยาง เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มังกรเป็นสัญลักษณ์ของพลังที่มีอำนาจในการควบคุมการสร้างและการทำลาย มังกรเป็นสัญลักษณ์ของความมีภูมิปัญญา ความดีงาม ความมีพลัง และความเฉลียวฉลาด

ลายสักมังกร

ส่วนการสักรูปเสือ และสิงโต วนญี่ปุ่นมิได้แสดงสัญลักษณ์ของความ
แข็งแรงแรง ความกล้าหาญ ตามแบบตะวันตก แต่ญี่ปุ่นนำมาใช้ในการสักเพื่อการ
ตกแต่งให้ได้ภาพที่สวยงามเท่านั้น มักจะเห็นในลักษณะที่ราเริง น่ารัก และมี
ลีลาที่สวยงาม

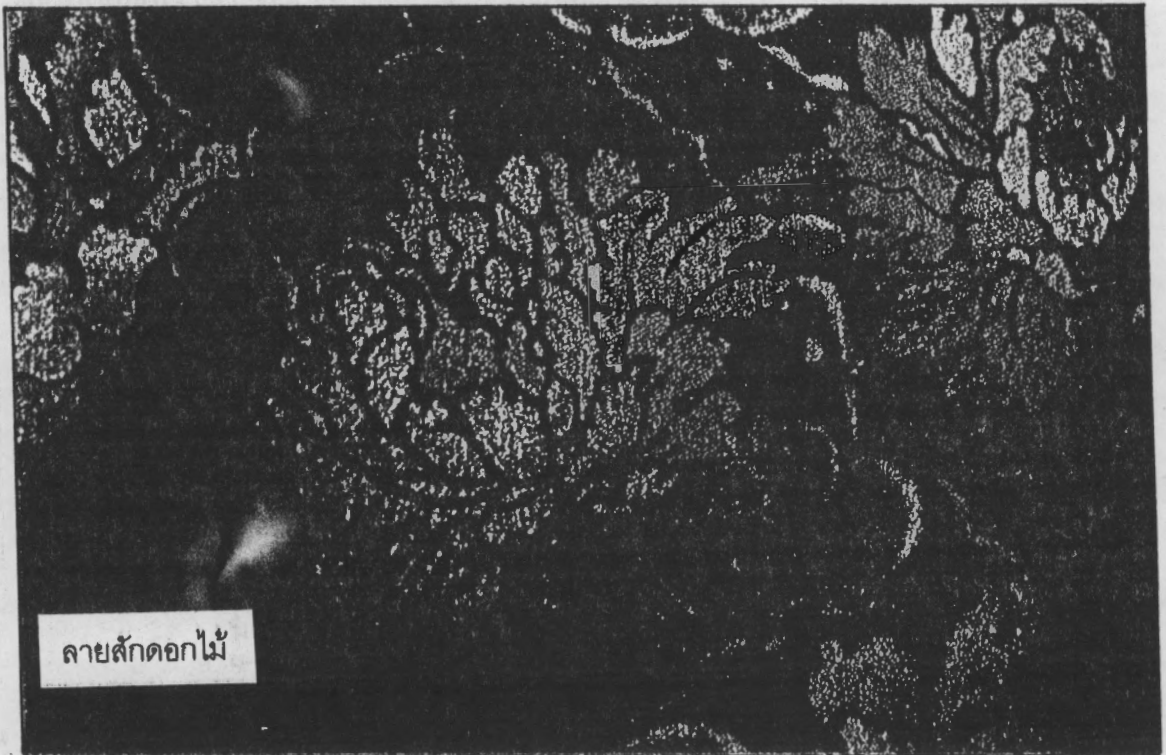
4. การสักดอกไม้เป็นสัญลักษณ์

ไทย คนไทยมีการสักดอกไม้ในการสักกันไม่แพ้หลาย
เหมือนกับการใช้รูปรอยอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นด้วยว่า การสักของไทยมีความ
มุ่งหมายเพื่อความขลัง เป็นสำคัญ แต่ดอกไม้ มีลักษณะที่สวยงาม อ่อนโยน
คนไทยจึงไม่นิยมการสักรูปดอกไม้ อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน เมื่อการสักแบบ
ตะวันตก ได้รับความนิยมนับประเศไทย ประกอบกับผู้หญิงนิยมสักกันมากขึ้น
จึงมีการสักรูปดอกไม้กันขึ้น ดอกไม้ที่สักได้แก่ ดอกกุหลาบ ดอกบัว ส่วนดอก
เบญจมาศ ดอกโบทัน ก็มีความนิยมกันบ้าง โดยนำมาจากการสักแบบญี่ปุ่น
ดอกกุหลาบ เป็นสัญลักษณ์ของความรักที่ไม่มีวันจืดจาง ความรักที่เป็นอมตะ
ความจงรักภักดี ที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย ความมั่นคง ความซื่อสัตย์ นอกจาก
ดอกกุหลาบ คนไทยยังสักเป็นรูปดอกบัว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่เกี่ยวกับพระพุทธ
ศาสนา เป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ ความศักดิ์สิทธิ์ ความขลัง ความมีสมาธิ
และความแน่วแน่ มั่นคง ความดีงาม ถ้าหากสักเป็นรูปดอกบัวห้าดอก เป็น
สัญลักษณ์ของพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ อันได้แก่ พระกกุสันธ พระโกนาคมะ
พระกัสสปะ พระสมณโคตม และพระศรีอารยเมตไตรย

ญี่ปุ่น มีการสักดอกไม้เป็นสัญลักษณ์ในการสักอย่าง
กว้างขวาง ดอกไม้ที่นำมาสักกันอย่างแพร่หลายโดยทั่วไป ได้แก่ ดอกโบทัน
ดอกเบญจมาศ และดอกซากุระ ดอกโบทัน เป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคง
ร่ารวย มีทรัพย์สมบัติมาก และมีโชคดี นอกจากนั้น ดอกโบทันยังเป็นสัญลักษณ์
ของความกล้าหาญ รวมทั้งความสามะเลเทเมาของผู้ชาย ดอกเบญจมาศ

ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนราชวงศ์สมเด็จพระจักรพรรดิญี่ปุ่นมาเป็นเวลาช้านาน เมื่อนำดอกเบญจมาศมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการศึก จึงเป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคง ความตั้งใจที่แน่วแน่ ทั้งนี้เนื่องจาก ดอกเบญจมาศ เป็นดอกไม้ที่อยู่ทน ไรยชา มีสรรพคุณทางยา เป็นสมุนไพร สามารถรักษาโรคได้

ส่วนดอกซากุระ หรือดอกเชอริ เป็นไม้ดอกที่บานอยู่ไม่ได้นาน ร่วงโรยเร็ว ดังนั้น ดอกซากุระจึงเป็นสัญลักษณ์ของความไม่ยั่งยืน ความเป็นอนิจจัง และความเสียหาย ดอกซากุระ นอกจากจะเหมือนกับชีวิตมนุษย์แล้ว ยังเหมือนกับสิ่งต่าง ๆ ในโลกที่ไม่มีความจริงยั่งยืนอีกด้วย สัญลักษณ์ดอกซากุระของญี่ปุ่น หมายถึง ธรรมชาติของทุกสิ่งที่ไม่มีความจริงยั่งยืน เปรียบได้กับเนื้อหนัง รวมทั้งชีวิตมนุษย์ ที่มีแต่ความอ่อนแอ บอบบาง คล้ายดอกซากุระที่เบ่งบานและร่วงโรยไปในเวลาอันรวดเร็ว

ลายสักดอกไม้

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การราชสิ่งของเป็นสัญลักษณ์

ไทย คนไทยมีการราชรูปสิ่งของเป็นสัญลักษณ์ในการสักข้าง แต่ไม่เป็นที่แพร่หลายเหมือนการราชรูปเทพเจ้า หรือรูปพืช และสัตว์ เนื่องจาก การสัก ต้องการทำให้ได้ภาพที่มีความสวยงามติดอยู่บนหนังด้วย แต่ก็มีการราชรูป สิ่งของเป็นสัญลักษณ์ในการสักข้าง เช่น พวกกลาสี มักจะสักเป็นรูปสมอเรือ หัวงูซีพ เรือสำเภา พวกนักขับรถ หรือโซเฟอร์ มักจะสักเป็นรูปพวงมาลัย พวกนักเลงอันธพาล หรือพวกที่ขับรถจักรยานยนต์ มักจะสักเป็นรูปหัวกะโหลก หรือกริชเสียบหัวจ เพื่อเป็นการข่มขวัญผู้ที่ได้พบเห็น เป็นต้น

การสักเพื่อความขลัง คนไทยมีการสักรูปสิ่งของ ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ ของสิ่งต่าง ๆ ตามความเชื่อของตนสิ่งที่นิยมสักกันมาก ได้แก่ รูปปลัดจิก (อวัยวะเพศชาย) อันเป็นสัญลักษณ์ของการทำให้กำเนิด ชาติชีวิต และเชื่อกันว่า มีความขลังทางด้านคงกระพันชาตรี เมตตามหานิยม ความมีเสน่ห์ ตลอดจน แคล้วคลาดปราศจากภัยอันตรายทั้งปวง นอกจากนั้น ยังมีการราชสิ่งของอื่น ๆ เป็นสัญลักษณ์ในการสักอีกหลายอย่าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อของแต่ละบุคคล และแต่ละท้องถิ่น ที่ปรากฏอยู่ทั่วไปเช่น ธรรมจักร พระขรรค์ รอยพระพุทธรบาท แส้ ตรี (สามง่าม) พานแว่นฟ้า เป็นต้น

ญี่ปุ่น ไม่มีการราชสิ่งของเป็นสัญลักษณ์ในการสักแบบญี่ปุ่น

2. การราชวีรชน หรือตัวเอกในนิยายเป็นสัญลักษณ์

ไทย ไม่มีการราชวีรชน หรือตัวเอกในนิยายเป็นสัญลักษณ์ ในการสัก

ญี่ปุ่น การราชวีรชนหรือตัวเอกในนิยายเป็นสัญลักษณ์ในการสัก เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในญี่ปุ่น วีรชนที่นำมาเป็นสัญลักษณ์ในการสัก ส่วนใหญ่

เป็นวีรชนที่เป็นผู้ต่อสู้เพื่อความถูกต้อง เป็นผู้พิทักษ์คุณธรรม วีรชนที่นิยมสักกันมาก ได้แก่ คินทาร์ เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพลัง และความกล้าหาญ ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่อ่อนแอ นอกจาก คินทาร์ ยังมี นามิกิริ ราชจน นักดาบผู้ปราบอธรรม เบนเทน โคโรช ยอดหัวขโมย ผู้ให้ความช่วยเหลือคนดี เบนเคอิ ชายผู้ทรงพลังของญี่ปุ่น คอนจิน ราชกรร ผู้เอาชนะปีศาจได้ อินาบะ ทาโร ผู้ยิงธนูมหัศจรรย์ และโคโรชิ ผู้ทำลายหินออกมาได้

การสักข้อนสัก

นอกจากวีรชนต่าง ๆ แล้ว ญี่ปุ่นยังนิยมนำเอาตัวเอกานนิยาย มาเป็นสัญลักษณ์ในการสักอีกด้วย ที่เรียกว่าการสักรูปภาพ ตัวเอกานนิยายเหล่านั้นล้วนมีรอยสักด้วยกันทุกคน เช่น ชิชิน สักเป็นมังกรเก้าตัว วจิชิน สักรูปดอกไม้ บูระ ผู้ต่อสู้กับเสือโคร่ง และสักรูปเสือโคร่งไว้ด้านหลัง เป็นต้น ตัวเอกานนิยาย และวีรชน เหล่านี้ล้วนเป็นสัญลักษณ์ของคุณธรรม ความดีงาม ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ และการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือด้อยโอกาส

3. การใช้ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์

คนไทยมีความเชื่อมาเป็นเวลาช้านานว่าตัวเลขมีพลังแตกต่างกัน หากนำมาประกอบกันจะมีพลังมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ คนไทยจึงใช้ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่เป็นมงคล ในการสัก และโดยเหตุที่ตัวเลขเพียงหนึ่ง หรือสองตัว สามารถใช้เป็นสัญลักษณ์แทนความหมายที่เป็นมงคลได้ คนไทยจึงนิยมสักเป็นตัวเลขกันมาก เนื่องจากการสักตัวเลข กระทบได้ง่าย ไม่เจ็บปวดมาก และสามารถสักในบริเวณที่จำกัดได้ ทั้งยังสามารถสักในที่ลับ ที่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นรอยสักได้อีกด้วย

อนึ่ง การสักตัวเลข จะต้องสักเป็นเลขไทย จึงทำให้เกิดความขลัง จะสักเป็นเลขอารบิก หรือเลขโรมันไม่ได้ เพราะจะไม่เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์

สัญลักษณ์ของตัวเลขต่าง ๆ ที่ใช้ในการสักมีดังต่อไปนี้

เลข 1	หมายถึง	พระคุณแห่งพระนิพพาน
เลข 3	หมายถึง	พระคุณแห่งพระรัตนตรัย หรือแก้วสามประการ
นอกจากนั้น ยังหมายถึง พระไตรปิฎกอีกด้วย
อันได้แก่ พระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก และ
พระอภิธรรมปิฎก
เลข 4	หมายถึง	คุณแห่งมรรคสี่ ผลสี่ และยังหมายถึง พรหม-
วิหารสี่ อีกด้วย ความหมายหนึ่งนอกจากนั้น
ยังหมายถึง พระฤทธิภัยฆต และพระคุณแห่งโลก
ทั้งสี่อีกด้วย
เลข 5	หมายถึง	คุณแห่งศีลห้า
เลข 6	หมายถึง	คุณแห่งพระเพลิง หรือคุณแห่งพระอาทิตย์
เลข 7	หมายถึง	คุณแห่งพระพาย หรือลม
เลข 8	หมายถึง	คุณแห่งศีลแปด และหมายถึงคุณแห่งพระอังคาร
และคุณแห่งพระกรรมฐาน

- เลข 9 หมายถึง คุณแห่งมรรคสี่ ผลสี่ นิพพานหนึ่ง และยังหมายถึง
คุณแห่งพระแกตุ อีกความหมายหนึ่ง
- เลข 10 หมายถึง คุณแห่งครู อาจารย์ และหมายถึงคุณแห่งอากาศ
และหมายถึงคุณแห่งศีลสิบ ทั้งยังหมายถึง คุณแห่ง
พระเสวรี 30 ทิศ
- เลข 12 หมายถึง พระคุณแห่งมารดา หรือหมายถึงพระคุณแห่ง
พระแม่คงคา หรือคุณแห่งพระราหู อีกความหมาย
หนึ่ง
- เลข 14 หมายถึง คุณแห่งพระสงฆ์
- เลข 15 หมายถึง คุณแห่งพระจันทร์
- เลข 17 หมายถึง คุณแห่งพระพุท
- เลข 19 หมายถึง คุณแห่งพระพญัสบดี
- เลข 21 หมายถึง พระคุณของบิดา หรือยังหมายถึงคุณของพระชราณี
หรือคุณของพระศุกร์ อีกความหมายหนึ่ง
- เลข 33 หมายถึง คุณแห่งอักขระ
- เลข 38 หมายถึง คุณแห่งพระธรรม
- เลข 39 หมายถึง คุณแห่งพระแม่โพสพ หรือข้าว
- เลข 41 หมายถึง คุณแห่งอักขระ หรืออักษร ๖๓ อีกความหมายหนึ่ง
- เลข 56 หมายถึง คุณแห่งพระพุทธรเจ้า
- เลข 227 หมายถึง คุณแห่งศีล 227 อันเป็นศีลของพระภิกษุ

ญี่ปุ่น ไม่มีการราชตัวเลข เป็นสัญลักษณ์ในการสัก

ความเชื่อ

สิ่งที่เหมือนกัน

1. ความเชื่อในเรื่องโรคกลาง

ไทย การสักของไทยเกี่ยวข้องกับความเชื่อในเรื่องโรคกลางมาเป็นเวลาช้านานมาแล้ว คนไทยมีความเชื่อว่าชีวิตมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีสีตฐาน ร่างกายมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่มีจริงยั่งยืน ไม่มีมั่นคง ไม่มีแน่นอน มีความเปลี่ยนแปลง ด้วยความเป็นอนิจจังของร่างกาย ทำให้คิดว่าต้องทำอะไรสิ่งใดสิ่งหนึ่งปรากฏอยู่อย่างถาวรบนร่างกายนี้ให้ได้ สิ่งนั้นก็คือ การสร้างรูปรอยให้ปรากฏบนผิวหนัง ซึ่งก็ได้แก่ การสักนั่นเอง รูปรอยต่าง ๆ เหล่านี้จะจารึกอยู่บนผิวหนังตลอดชีวิต ในขณะที่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป แต่รอยสักก็ยังคงอยู่

อนึ่ง เกี่ยวกับการสร้างเอกลักษณ์ให้แก่บุคคลโดยการสัก คนไทยมีความเชื่อในเรื่องชาตินี้ชาติหน้า เชื่อเรื่องตายแล้วเกิด หรือเชื่อเรื่องชีวิตหลังการตาย โดยเชื่อว่าเมื่อสิ้นชีวิตในชาตินี้แล้ว จะไปมีชีวิตในชาติหน้า เมื่อร่างกายสูญสลายไปแล้วในชาตินี้ ความเป็น "ตน" ก็จะถูกส่งไปด้วย การจารึกรอยสักลงบนผิวหนัง อันเป็นเอกลักษณ์ในการสร้าง "ตน" ว่าเป็นปรากฏานชาตินี้ก็จะปรากฏสืบไปถึงชาติหน้าด้วย ความเชื่อที่ว่ารอยสักจะติดตัวบุคคล ทั้งในชาตินี้ และชาติหน้า ทำให้เกิดมีการสักขึ้น นอกจากนั้น คนไทยส่วนใหญ่มองมีความเชื่อว่าการสักเป็นการทำลายผิวหนังให้มีรอยตำหนิ เป็นการป้องกันมิให้ยมบาลนำเอาหนังไปใช้ประโยชน์ด้วย

ญี่ปุ่น ในญี่ปุ่นสมัยโบราณ หญิงโอบุ ซึ่งมีความนิยมในเรื่องการสัก มีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องโรคกลางมาช้านาน ดังนั้น การสักของหญิงชาวโอบุ จึงมีความเกี่ยวพันกับการสักเป็นอันมาก ดังเช่นถ้าหากเป็นการสักที่นิ้วมือ และแขนเพราะเชื่อว่า จะได้ทำงานหนักเพื่อสามีของตน ถ้าสักที่

ริมฝีปาก ก็จะทำให้สามารถพูดเพื่อสามีของตนได้ นอกจากนั้น หญิงโอรุ ยังมี ความเชื่อว่า หากหญิงคนใดไม่มีรอยสักที่ริมฝีปาก เมื่อตายไปแล้วจะไม่ได้รับ ความช่วยเหลือให้ไปสวรรค์

เกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ หญิงโอรุมีความเชื่อว่า รอยสักเป็นเสมือนเครื่องป้องกันอันตรายจากภูติผีปีศาจได้ ทั้งนี้เพราะวิญญาณ ร้ายต่าง ๆ มีความเกรงกลัวรอยสักที่ได้สักไว้ ด้วยเหตุนี้หญิงโอรุจึงมักสักไว้ ณ ที่ที่สามารถมองเห็นได้ง่าย เช่น ที่ขาหนีบ มือ เป็นต้น

ชาวโอรุ มีความเชื่อว่า ร่างกายของผู้หญิงมีเลือดที่ใหม่ติดอยู่มาก การสักช่วยให้เอาเลือดที่ใหม่คืนนั้น ออกจากร่างกายเสียบ้าง หญิงสาวคนใดที่ แต่งงานโดยไม่มีมาสักมาก่อน ถือว่าเป็นบาปหนัก ถ้าหากไม่สักเมื่อสิ้นชีวิตไปแล้วจะต้องไปตกนรก มีปีศาจเอามาดมตีมาตีมาแทงผิวหนังให้ได้รับความทุกข์ทรมาน ฝ่ายชาย หากแต่งงานกับหญิงที่ไม่มีรอยสัก จะทำให้เทพเจ้าโรครธ และถูกลงโทษ ด้วยการถูกขับไล่ออกจากสังคม ส่วนหญิงสาวหากไม่สักก็จะมีโอกาสแต่งงาน แลย

เรื่องความเชื่อเกี่ยวกับการสักนี้ ชาวเกาะริวกิว ซึ่งเป็นเกาะหนึ่งใน หมู่เกาะโอรินาวา ของญี่ปุ่น หญิงชาวเกาะริวกิว ก็มีความนิยมในการสักเช่น เดียวกับพวกโอรุ ซึ่งอยู่ที่เกาะฮอกไกโด หญิงชาวเกาะริวกิว นิยมสักรูปรอยบน หลังมือทั้งสองข้าง ซ้อมือ และข้อเท้า พวกนี้มีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องการสักว่า หญิงใดที่มีการสักเครื่องหมายกากบาท หรือเครื่องหมายบวกไว้ที่มือ อันเป็น สัญลักษณ์ของการทอผ้า ผู้นั้นจะมีความชำนาญในการทอผ้า หญิงใดที่สัก เครื่องหมายจุดหกจุดเรียงกันเป็นสองแถวบนนิ้วตั้ง อันเป็นสัญลักษณ์ของ เครื่องมือสำหรับปั่นเส้นด้าย ชาวริวกิว เชื่อว่า จะทำให้มีความชำนาญในการ ทอผ้า หญิงคนใดที่สักเครื่องหมายไม้หันอากาศวางกลับกัน อันเป็นสัญลักษณ์แทน กรรไกร ชาวเกาะริวกิว เชื่อว่า จะทำให้ผู้สักมีความชำนาญในการเย็บปัก ถักร้อย

2. เรื่องโรคลลาภ

ไทย เกี่ยวกับการสักเพื่อให้เกิดโรคลลาภ คนไทยมีความเชื่อกันมาเป็นเวลาช้านานแล้วว่า หากสักเป็นรูปอักขระ คาถา นะ ยันต์ นกยูง กระต่าย จิ้งจกสองหาง จะทำให้เกิดความเป็นสิริมงคล ทามาค้าขายเจริญ ก้าวหน้า มีโรคลลาภ เป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป

ลายสัก นะ ที่คนไทยเชื่อว่า เมื่อสักแล้วจะทำให้เป็นสิริมงคล มีโรคลลาภ ทามาค้าขายก้าวหน้า มีทรัพย์สมบัติสิ้นเปลือ เช่น นะพระกัจจายนะ นะลักโฆค นะกินไม้ผู้สิ้น นะครอบจักรวาล นะเมตตามหานิยม นะมณีจินดา นะพระลักษมณ์หัตถ์ทอง นะปะณะมิ่งหน้าทอง เป็นต้น

ลายสักอักขระที่เป็นหัวใจของคาถา ซึ่งมีความขลัง มีความศักดิ์สิทธิ์ เกี่ยวกับทางด้านโรคลลาภ เช่น หัวใจพระแม่ธรณี หัวใจมงคลสูตร หัวใจพระเวสสันดร หัวใจทิพยมนต์ หัวใจปลวก หัวใจแก้วสามประการ เป็นต้น

ลายสักยันต์ที่มีความขลัง มีความศักดิ์สิทธิ์ และมีคุณวิเศษในทางโรคลาภ เช่น ยันต์สาธิตา ยันต์มหามงคล ยันต์มหานิยม ยันต์พุทธเมตตา ยันต์โรคทรัพย์ ยันต์มหาลาภ ยันต์ธงชัยนพคุณ ยันต์ธงมหาราช ยันต์มหาเสน่ห์ ยันต์ฉิมพลี เป็นต้น

ญี่ปุ่น ความเชื่อเกี่ยวกับการสักของญี่ปุ่นมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งวิวัฒนาการมาจากการสักของชาวเกาะริวกิว เกี่ยวกับเรื่องโรคลลาภ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการสัก หญิงชาวเกาะริวกิว ที่นิยมสักบนหลังมือทั้งสองข้าง ซ้อมือ และข้อเท้า มีความเชื่อว่าการสักเป็นรูปเส้นตรงสองเส้นตัดกันแนวนอนเฉียง (เป็นเครื่องหมายคูณ) บรรจู่อยู่ในมุมสี่มุม เป็นสัญลักษณ์แทนตั้ง ทำซ้ำสำหรับนั่งรับประทานอาหารของผู้ที่มีฐานะดี จะทำให้ผู้สักมีฐานะดี มีความเป็นอยู่ที่ดี มีความสุขสบาย มีความอุดมสมบูรณ์ การสักเป็นรูปเส้นตรงสองเส้นขนานกัน เป็นสัญลักษณ์แทนตะเกียบ ชาวเกาะริวกิว เชื่อว่าจะทำให้ผู้สักมีการกินดีอยู่ดี มีฐานะดี และมีความอุดมสมบูรณ์เช่นกัน นอกจากนั้น การสักเป็นรูปจุดห้าจุด

เรียงกัน โดยมีจุดสี่จุดประกอบกันเป็นสี่มุม และมีจุดหนึ่งอยู่ที่กึ่งกลาง เป็นสัญลักษณ์แทนข้าวเปลือก การสักรูปรอยดั่งกล่าวนี้ ชาวเกาะริวกิว มีความเชื่อว่า จะทำให้ผู้สักมีฐานะดี มีความสมบูรณ์พูนสุข

3. เรื่องความแคล้วคลาดจากอันตราย

ไทย คนไทยมีความเชื่อกันมาเป็นเวลาช้านานแล้วว่า การสักสามารถทำให้แคล้วคลาดจากอันตรายต่าง ๆ ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสักนาคาตา และยันต์ นอกจากนั้น ก็มีการสักเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ เช่น รูปแมว เป็นต้น สามารถป้องกันเขี้ยวงา และพิษของสัตว์ร้ายต่าง ๆ ได้ เช่น สุนัข งู แมลงมีพิษ เป็นต้น ถ้าหากสักเป็นรูปนกคุ้ม รูปนกยูง เชื่อกันว่า สามารถป้องกันอันตรายต่าง ๆ ได้ รวมทั้งป้องกันไฟไหม้ด้วย ถ้าหากสักเป็นรูปบาบริทธิ์ เชื่อกันว่า สามารถให้ความคุ้มครองป้องกัน ช่วยให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข ถ้าหากสักเป็นรูปผัดแวน เชื่อกันว่า สามารถป้องกันอันตรายจากเขี้ยวงาของสัตว์ร้ายได้ นอกจากนั้น คนไทยยังมีความเชื่อกันว่า ถ้าหากสักรูปหมู จิ้งจก และปลาไหล แล้วทำให้สามารถแคล้วคลาดจากอันตรายต่าง ๆ ได้

จุดประสงค์สำคัญในการสักของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนไทยในภาคกลาง ได้แก่ การสักเพื่อความขลัง อันได้แก่ ความอยู่ยงคงกระพันชาตรี ท้าให้นั่งเหนียว ศาสตร์อาวุธไม่สามารถทำอันตรายแก่ร่างกายได้ ความมีโชค ลาภ ความมีเมตตามหานิยม เป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไปและเทวดา ความแคล้วคลาดจากอันตรายทั้งปวง ในการสักเพื่อให้เกิดความแคล้วคลาดจากอันตรายตลอดจนภัยพิบัติต่าง ๆ นี้ คนไทยนิยมสัก นะ ยันต์ และคาถาต่าง ๆ ลายสัก นะ เพื่อให้เกิดความแคล้วคลาด เช่น นะแคล้วคลาด นะนางไว้รักษา นะโลกบาล นะหนีไฟ นะเบิก นะตลอดบาดาล นะแคล้ว นะเมฆ นะหนีภัย นะหนี นะบังไฟ นะแม่แปลกลูก นะลูกแปลกแม่ นะจับมิถุน และนะกำแพง เป็นต้น

ส่วนยันต์ต่าง ๆ ที่คนไทยนิยมสักกันเพื่อความแคล้วคลาด ปราศจาก
ภยันตรายต่าง ๆ เช่น ยันต์มหามงคล ยันต์เพชรเลือก ยันต์ปัญญา
ยันต์พระกรณีย์ ยันต์ธง ยันต์อิติปิโสแปดทิศ ยันต์พระเจ้า ๗ ราชันยาราช ยันต์กรงทอง
ยันต์จักรนารายณ์น้อย-ใหญ่ ยันต์นะโรมคาบอด เป็นต้น

อนึ่ง ในการสักยันต์เพื่อให้เกิดความขลัง อาจารย์สักจะต้องบริกรรม
คาถาขณะที่สัก เพื่อประจุอาคมลงในรอยสัก ทั้งตัวผู้ได้รับการสักก็จะต้อง
บริกรรมคาถาในขณะที่ต้องการจะใช้ประโยชน์จากรอยสักนั้นด้วย เป็นการปลุก
รอยสัก เช่นเดียวกับการปลุกพระหรือปลุกเครื่องรางของขลัง ทั้งนี้เพื่อให้
รอยสักนั้นมีความขลังตามต้องการ การสักเพื่อหวังผลในทางแคล้วคลาดก็เช่นกัน
จะต้องมีการบริกรรมคาถา และปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับยันต์นั้น ๆ ตามที่
อาจารย์สักของแต่ละสำนักกระทำไว้ ลายสักนั้นจึงจะเกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์
สามารถช่วยให้ผู้สักมีความแคล้วคลาดจากภยันตรายต่าง ๆ ได้

ญี่ปุ่น การสักเพื่อความแคล้วคลาดปราศจากอันตรายในญี่ปุ่น
ได้แก่ การสักของหญิงชาวเกาะริวกิว ที่สักเป็นเครื่องหมายสามง่ามรังค้าย
ตีนตุ๊กแก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของตุ๊กแก ชาวริวกิวมีความเชื่อว่า ถ้าหากสักรูปรอย
ดังกล่าวไว้ที่มือแล้ว สามารถป้องกันไม่ให้เป็นหวัดได้

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. เรื่องความอยู่ยงคงกระพันชาตรี

ไทย การสักรูปรอยลงบนร่างกาย เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้
มนุษย์รู้สึกมีความมั่นคงปลอดภัยจากสิ่งที่มีมนุษย์เกรงกลัว ซึ่งได้แก่ ความเจ็บปวด
ความทุกข์ทรมาน และความตาย เพื่อช่วยห้มนุษย์รอดพ้นจากสิ่งดังกล่าว จึงมี
การสักบนร่างกาย มนุษย์มีความเชื่อว่า การสักรอยสักลงบนร่างกายจะช่วยให้
ได้รับความปลอดภัย มีอำนาจในการคุ้มครองป้องกันอันตรายต่าง ๆ และยังช่วย
ให้ได้รับสิ่งที่พึงประสงค์ และเกิดความนิยมชมชอบด้วย

คนไทยมีความเชื่อมาเป็นเวลาช้านานแล้วว่า การสักรูปรอยบางอย่างลงบนผิวหนัง จะทำให้นั่งเหนียว มีความคงทนต่อศาสตราวุธ ไม่ทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายและชีวิตได้ รูปรอยที่สักนั้น ได้แก่ รูปเทพเจ้าต่าง ๆ รูปนะต่าง ๆ และรูปยันต์ต่าง ๆ รูปนะที่สักแล้วทำให้ร่างกายมีความอูยงคงกระพันชาตรี เช่น นะเสื่อ นะฟ้าพินัน นะอำนาจ นะกวาดทอง นะไม้เท้ามหาเอศ นะคงกระพัน นะทนทรหด นะพระยาเสื่อ นะพระเตมีย์มัน นะพระเจ้าร้อยเอ็ด นะพระเจ้า เป็นต้น

รูปยันต์ที่สักเพื่อความอูยงคงกระพันชาตรี เช่น ยันต์หัวใจพระอริยสัจ ยันต์ราชสีห์แผ่น ยันต์เสื่อแผ่น ยันต์นาคเกี้ยว ยันต์หัวใจพระอภิธรรม ยันต์มหามงกุฎพระเจ้า ยันต์ราชสีห์รเมน ยันต์อิติปิโสไตรจักร ยันต์ผนแสนห้า ยันต์สัมพุทธะ ยันต์แก้วจักรพรรดิ ยันต์มงคลจักรวาล ยันต์เพชรदान เป็นต้น

ญี่ปุ่น ไม่มีการสักเพื่อความอูยงคงกระพันชาตรี

2. เรื่องเมตตามหานิยม

ไทย คนไทยมีความเชื่อมาเป็นเวลาช้านานแล้วว่า การสักรูปรอยบางอย่างลงบนร่างกาย จะช่วยทำให้บังเกิดความสำเร็จ เกิดเมตตามหานิยมเป็นที่รักใคร่ชอบพอของผู้ที่ได้พบเห็น ไม่อยากทำอันตราย การสักในลักษณะนี้ ชาวไทยใหญ่ เรียกว่า การสักยามหานิยม (ตรงข้ามกับการสักยาขาม สักเพื่อความคงกระพัน) การสักยามหานิยม หรือการสักยาปิยะ เป็นการสักเพื่อความเป็นสิริมงคล ท้ามาค้าขายเจริญก้าวหน้า เป็นที่รักใคร่เมตตาของคนทั่วไป

คนไทยนิยมสักเพื่อให้เกิดเมตตามหานิยม มากกว่าการสักเพื่อความอูยงคงกระพันชาตรี ทั้งนี้เพราะ ไม่ต้องการให้ได้รับความเจ็บปวด หรือเกิดการต่อสู้ ความสำเร็จเมตตามหานิยมจึงเป็นคุณานทางสันติ เป็นการสร้างมิตรภาพ รอยสักที่ทำให้เกิดเมตตามหานิยม ได้แก่ การสักรูปพระพุทธรูปเจ้า เทพเจ้า เจ้าแม่กวนอิม พระโพธิสัตว์ ส่วนการสักรูปนะ เพื่อให้เกิดเมตตามหานิยม เช่น

นะขุนแผน นะกลอยใจ นะสุวรรณสาม นะพระกัจจายน์ นะนางไกรรักษา
 นะคะนิงหา นะคิดถึง นะเกี้ยวชู๋ นะช่อนชู๋ นะงามนิก นะพรหมวิหาร นะอุณาโลม
 นะพระจันทร์รูปงาม นะระจับสงสาร เป็นต้น

ส่วนรอยสักรูปยันต์ ที่สักเพื่อให้เกิดเมตตามหานิยม เป็นที่รักใคร่
 เมตตาของผู้ที่ได้พบเห็น เช่น ยันต์พุทธาธิคุณ ยันต์บารมีสิบทิศ ยันต์มหานิยม
 ยันต์มหามงคล ยันต์คง ยันต์คงมหาราช ยันต์ราชะช้าง ยันต์มหาละลวยใหญ่
 เป็นต้น

ญี่ปุ่น ไม่มีการสักเพื่อความมีเมตตามหานิยม

3. เรื่องอำนาจ อิทธิฤทธิ์

ไทย คนไทยมีความเชื่อว่า การสักรูปรอยบางอย่างลงบน
 ร่างกาย สามารถทำให้ผู้ที่มีรอยสัก มีอำนาจ มีอิทธิฤทธิ์ มีกำลัง สามารถกระทำ
 งานสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ในเวลาปกติ ผู้ที่มีรอยสักดังกล่าว จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจ
 มีความเชื่อมั่นในความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ของรอยสักของตน นอกจากนั้น รอยสัก
 ยังใช้เป็นเครื่องข่มขวัญผู้อื่น ข่มขวัญคู่ต่อสู้ หรือผู้ที่ได้พบเห็น ดังนั้น จึงทำให้
 ผู้ที่มีรอยสักเป็นผู้ที่มีอำนาจ มีอิทธิฤทธิ์ หากเกิดการต่อสู้กันขึ้นก็สามารถเอาชนะ
 คู่ต่อสู้ได้

รอยสักที่ผู้สักเชื่อว่าจะทำให้เกิดอำนาจ อิทธิฤทธิ์ เช่น มังกร ราชสีห์
 หมี เสือเผ่น อักขระ ยันต์ต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนั้น ยังมีการสักรูปนะต่าง ๆ
 เพื่อความมีอำนาจ อิทธิฤทธิ์ เช่น นะไม้เท้ามหาเอร นะราชสีห์ นะพระยาเสือ
 นะไตรภพโลกา นะพระอาทิตย์ นะอำนาจ นะอุบาทว์ เป็นต้น

ส่วนรอยสักยันต์ ที่สักเพื่อให้เกิดอำนาจ อิทธิฤทธิ์ เช่น ยันต์ราชสีห์เผ่น
 ยันต์เสือเผ่น ยันต์ราชสีห์โผน ยันต์มหาอุด ยันต์ตรีนิสิงเห ยันต์มงกุฎพระเจ้า
 หรือยันต์แปดทิศ ยันต์หัวจอบดมึง ยันต์เอิกฤทธิ์ หรือยันต์ปลาไหล ยันต์ธนูมือ
 ยันต์พระจันทร์ครึ่งซีก เป็นต้น

ญี่ปุ่น ไม่มีการสักเพื่ออำนาจ อิทธิฤทธิ์

เครื่องมือทำช่างการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. เข็มสัก

ไทย การสัก ได้แก่ การสร้างรูปรอยลงบนผิวหนัง โดยการใช้ของแหลมขุดให้ผิวหนังเป็นรอย แล้วใส่สีน้ำหมักลงไป เมื่อแผลหายก็จะเกิดรูปรอยบนผิวหนัง ตามต้องการ ไทยเรามีการใช้ของแหลมขุดให้ผิวหนังเป็นรอยด้วยวิธีต่าง ๆ ในสมัยโบราณ ใช้หนามหวายที่ปลายแหลม และแข็ง ใช้เข็มหมุด หรือ เข็มเย็บผ้า ใช้ก้านร่ม ผนปลายให้แหลม และเพื่อให้เกิดความขลัง ใช้เข็มที่ทำจากตะปูตอกโรงศพ ปัจจุบัน เข็มสักที่นิยมใช้กันอยู่ทั่วไป ได้แก่ เข็มที่ทำด้วยเหล็กสแตนเลส หรือทองเหลือง ซึ่งมีขนาดตั้งแต่ 3-8 หุน เข็มสักขนาด 3 หุน มีความยาวประมาณ 85 เซนติเมตร ขนาด 4 หุน มีความยาวประมาณ 75 เซนติเมตร ที่ปลายเข็มมีรอยฝักกลาง ยาวประมาณ 3-4 เซนติเมตร ลักษณะคล้ายปลายปากกา สำหรับใช้บรรจุหมึก เข็มสักดังกล่าวนี้ยังเป็นที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบันโดยเฉพาะในชนบท

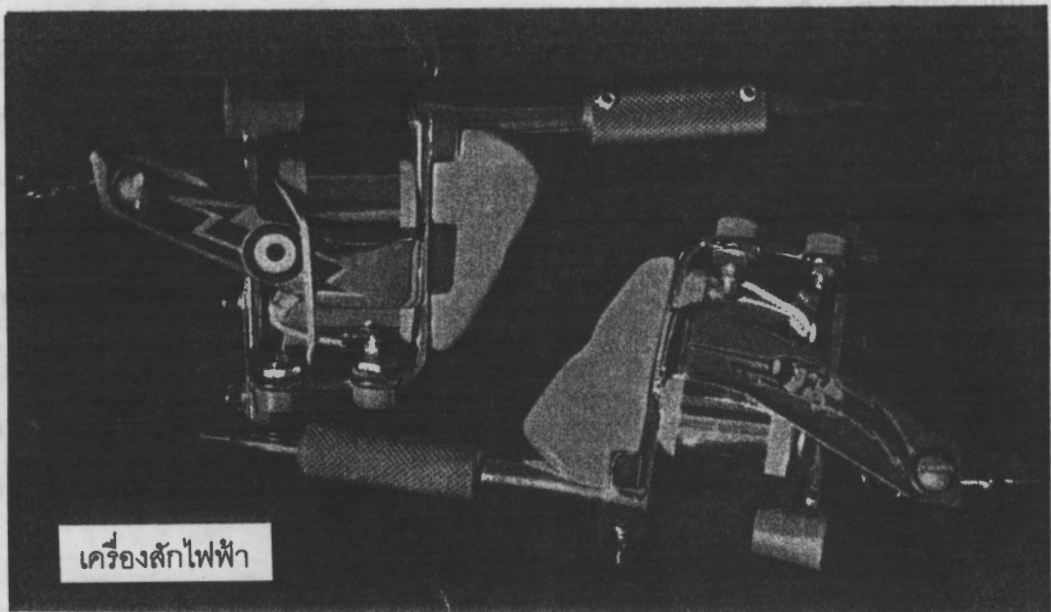
ยังมีเข็มสักอีกชนิดหนึ่ง เรียกว่า เข็มสักไฟฟ้า หรือเครื่องสักไฟฟ้า เป็นเข็มสักที่นำมาจากต่างประเทศ ปัจจุบันกำลังเป็นที่นิยมใช้กันอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะการสักในเมือง ทั้งนี้เนื่องจากเข็มสักไฟฟ้า ใช้การอัดสะดวก ไม่เจ็บ และยังได้รอยสักที่สม่ำเสมอ สวยงาม อีกด้วย

อนึ่ง การสักเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ ไม่นิยมสักด้วยเครื่องสักไฟฟ้า นิยมสักด้วยเข็มแบบเดิม

ญี่ปุ่น เข็มสักของญี่ปุ่น เป็นเข็มที่มีขนาดต่าง ๆ ที่มีด้ามทำด้วยไม้ไผ่ งาม้าง หรือกระดูก เข็มสักนี้จะผูกติดกับด้ามที่มีขนาดเล็ก ใหญ่ ตามความถนัดของผู้สัก และจำนวนเข็มที่ผูกติดกับด้าม ก็มีจำนวนมากน้อย

ตามลักษณะงานที่เข้า ขนาดของด้ามไม้ฝ ซึ่งเป็นที่นิยมกันโดยทั่วไป มีความยาว ประมาณ 5 ซิม (ประมาณ 16 เซนติเมตร) และมีความกว้างประมาณ 2-5 ฟุน (ประมาณ 0.6-1.5 เซนติเมตร) งานสมัยโบราณทำหัวเข็ม ทำด้วยเข็มที่เข้าสำหรับ สักโดยเฉพาะ นับแต่สมัยเมจิเป็นต้นมา นิยมใช้เข็มเย็บผ้าธรรมดา เป็นหัวเข็ม งานการสัก

ปัจจุบัน การสักงานญี่ปุ่นส่วนใหญ่อีกใช้เข็มสักแบบเดิมกันแล้ว และหันมา นิยมใช้เข็มสักไฟฟ้า หรือเครื่องสักไฟฟ้า เนื่องจากเครื่องสักชนิดนี้ ได้รับความ สะดวกงานการช่างงาน ไม้ทำให้เจ็บปวด ทั้งยังทำให้รอยสักที่ประณีต สวยงามอีกด้วย

2. หมึกสัก

ไทย หมึกที่เข้าสักกรูปรอบบนผิวหนังนั้นในสมัยโบราณใช้ขี้เถ้า หรือเขม่าไฟ ที่ได้จากกระดูกสัตว์เผาไฟ ผ่านกะลามะพร้าวที่เผาจนไหม้ แล้วมา ผสมกับน้ำเพื่อใช้ทาหมึกสัก แต่เนื่องจากหมึกที่เข้าสักต้องการความคงทน และมี สีเข้ม จึงต้องมีกระบวนการทำที่ซับซ้อน ซึ่งแต่ละสำนักต่างก็ปกปิดเป็นความลับ ดังนั้น ในปัจจุบันจึงนิยมใช้หมึกจีน หรือหมึกดำ งานการสักแทนหมึกที่ต้องทำด้วย ตนเอง

หมึกที่ใช้น้ำสีจากสัณเฑาะว์โบราณ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ ยางจากต้นหมึก ดินหม้อ หรือเขม่าไฟผสมดีควาย ดึงเห่า ผงถ่านจาก ถ่านไฟฉาย ผสมยางต้นมูกเห็บ และหมึกจีนผสมน้ำมันเสือ หรือน้ำมันงาดำ ปัจจุบัน หมึกที่ใช้น้ำสีจากสัณเฑาะว์ที่นิยมกันโดยทั่วไป ได้แก่ หมึกจีน หรือหมึกดำ หากต้องการน้ำสีที่ร่ายสักที่เป็นสีฟ้าหรือสีต่าง ๆ ที่ต้องการ ช่างสักบางคน ใช้น้ำสีจริง หรือชาตนาการสักเพื่อให้เป็นสี

อนึ่ง ในการสักเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ อาจารย์สักจะต้องบรรจุ "ความขลัง" ลงไปในหมึกสักด้วย ที่นิยมกันว่ามีคุณวิเศษในเรื่องความอยู่ยง-คงกระพันชาตรี ได้แก่ น้ำมันพราย ซึ่งได้มาจากศพสัตวประหลาด ทั้งนี้โดยผ่านกรรมวิธีทางไสยศาสตร์มาแล้ว การใช้น้ำมันพรายผสมลงในหมึกสัก จะช่วยให้ รอยสักมีความขลัง มีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น

ญี่ปุ่น หมึกที่ใช้น้ำสีจากสัณเฑาะว์โบราณ เป็นหมึกที่นำมาจาก ประเทศจีน นับแต่สมัยเมจิ เป็นต้นมา หมึกที่ใช้น้ำสีจากสัณเฑาะว์ เป็นหมึกที่ทำจากสีผง ที่ใช้น้ำสีจากสัณเฑาะว์แบบญี่ปุ่น (นิฮงงะ) ช่างสักบางคนทำหมึกสักด้วยการละลาย สีผงในน้ำธรรมดา บางคนละลายสีผงด้วยแอลกอฮอล์ สีที่นิยมใช้น้ำสีจากสัณเฑาะว์ ได้แก่ สีแดง ม่วง น้ำเงิน เหลือง ทั้งนี้ตามลักษณะภาพวาดแบบญี่ปุ่น นอกจากนี้ ช่างสัก บางคนอาจใช้ทองคำบริสุทธิ์ หรือใช้สีขาวเป็นหมึกสัก เพื่อให้ได้รอยสักที่ดู แปลกตาอีกด้วย

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. เข็มสัก

ไทย ไม่มีเข็มสักชนิดที่สักได้พื้นที่กว้าง ๆ

ญี่ปุ่น ช่างสักญี่ปุ่นได้มีการพัฒนา เข็มสักตามวิธีการของแต่ละคน ทั้งนี้ เพื่อให้ได้รอยสักที่สวยงาม เนื่องจากการสักแบบญี่ปุ่นเป็นการสักชนิดเติมพื้นที่

หรือมีการสักพื้นมาก ดังนั้น จึงได้พัฒนาเข็มสักที่สามารถแทงลงไปครึ่งเดียว
 ๑ นิ้วได้พื้นที่มาก ๆ หรือครูดลงไปครึ่งเดียวให้ได้เส้นที่มีความกว้างมาก ๆ ทั้งนี้
 ด้วยการมีดเข็มเล่มเล็ก ๆ เข้ากับด้าม ที่ทำด้วยงาช้าง กระดุกสัตว์ หรือไม้ไผ่
 ริดยาช้ด้ายพัน หากต้องการเข็มสักที่เป็นลายเส้นขนาดเล็ก ก็จะใช้เข็มจำนวน
 3 เล่ม หากต้องการทำให้ได้ลายเส้นขนาดกลาง ใช้เข็มจำนวน 5-11 เล่ม แต่
 ถ้าต้องการสักครึ่งเดียวให้ได้พื้นที่กว้าง ๆ ก็จะใช้เข็มจำนวน 21-31 เล่ม
 แต่ถ้าต้องการทำให้ได้พื้นที่กว้างขึ้นไปอีก ก็จะใช้เข็มเพิ่มขึ้นอีก เป็น 45 เล่ม
 อย่างไรก็ตามก็ตามการออกแบบเข็มสัก ขึ้นอยู่กับช่างแต่ละบุคคล ซึ่งไม่เหมือนกัน

2. หมึกสัก

ไทย นอกจากหมึกธรรมชาติที่ใช้ในการสักโดยทั่วไปแล้ว

ไทยเรายังมีกรรมวิธีที่สร้างความขลังให้กับรอยสักโดยผสมของบางอย่างลงไป
 ในหมึก เพื่อให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ ความอู่ยงคงกระพันชาตรี ความมี
 เมตตามหานิยม ความมีโชคลาภ ความแคล้วคลาดปราศจากภยันตรายต่าง ๆ

สิ่งที่ใส่ลงไปบนหมึกสักเพื่อความขลังดังกล่าวนี้ มีความแตกต่างกันไป
 ตามความเชื่อของบุคคล และท้องถิ่น เช่น ดินหม้อ ติงูเห่ล้อม ติ้ว ติควาย
 ว่างต่าง ๆ เป็นต้น และถ้าเป็นการสักที่เจ้าของรอยสักไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็น
 รอยสักของตน ก็จะใช้น้ำมันในการสักแทนหมึก เรียกการสักประเภทนี้ว่า การสัก
 น้ำมัน

ญี่ปุ่น ไม่มีการสักประเภทนี้

กรรมวิธีการการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การลงหมึก

ไทย กระบวนการในการลงหมึกของไทย กระทำโดย
ขั้นแรก ทำความสะอาดผิวหนังที่ต้องการสัก ด้วยน้ำหรือแอลกอฮอล์ หลังจากนั้น
จึงนำเข็มสักไปชุบหมึกสัก แล้วนำมาแทงลงบนผิวหนังบริเวณที่ต้องการสักให้เป็น
รูปรอยต่าง ๆ ตามต้องการ หากเป็นรูปรอยที่มีความสลับซับซ้อน จำเป็นต้องมี
การร่างรูปรอยไว้ก่อน ด้วยหมึกแล้วจึงสักตามรูปรอยนั้น การสักชาวิธีปส่อย
เข็มสักลงไปที่ผิวหนัง ด้วยวิธีปส่อยทำให้เข็มสักตกลงไปที่บริเวณผิวหนัง ตาม
น้ำหนักของเข็มสัก มีน้ำหนักตามแรงของมือที่แทงลงไปที่บริเวณนี้ เข็มจะนำ
แทงลึกลงไปในผิวหนังมากน้อย และจะทำให้ได้สีเข็มที่ลึกลงไปในผิวหนังไม่มากนัก
และจะทำให้ได้สีเข็มที่ลึกเท่ากันตลอด ตั้งแต่เริ่มสักจนเสร็จสิ้นการสัก

กระบวนการสักของไทย นอกจากการลงหมึกโดยตรงแล้ว ในขณะที่
สักยังต้องบรรเทาความเจ็บปวดระคายผิววิธีอมฝิ่นไว้ปาก หรือใช้เชือก หรือ
ผ้าขาวมัดผู้ถูกสักไว้กับเสาเรือน หรือต้นไม้ นอกจากนั้นยังต้องอาศัยยาแก้
อักเสบบรรเทาอาการอักเสบหลังการสัก และใช้แอลกอฮอล์ในการทำความสะอาด
ผิวหนัง และเข็มสักอีกด้วย

ปัจจุบัน เพื่อความสะดวกในการสัก คนไทยนิยมใช้เข็มสักไฟฟ้ากัน
อย่างแพร่หลาย

ญี่ปุ่น วิธีสักของญี่ปุ่นในปัจจุบันที่เหมือนกับวิธีสักของไทย
ได้แก่การสักด้วยเข็มสักไฟฟ้า หรือเครื่องสักไฟฟ้า ซึ่งไทยเราก็รับมาจาก
ประเทศตะวันตก หรือประเทศญี่ปุ่นนั่นเอง เข็มสักไฟฟ้าได้รับการพัฒนามาจาก
เข็มสักธรรมดา มีเครื่องกลที่ควบคุมการทำงานของเข็มให้ฝังเข้าไปบนผิวหนัง

ได้อย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผู้ถูกสักไม่ได้รับความเจ็บปวดตั้งแต่ก่อน ทั้งการปล่อยหมึก ก็กระทำได้อย่างสม่ำเสมอ ทำให้ได้รอยสักที่สวยงาม ผู้ป้อนได้พัฒนาเข็มสักให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ด้วยการเพิ่มจำนวนเข็มเข้าไปในหัวสักร้ามากขึ้น เพื่อให้การสักแต่ละครั้ง ครอบคลุมพื้นที่ได้มากขึ้น ทำให้การสักเป็นพื้นที่กว้าง ๆ เช่น การสักเงา พื้นดิน พื้นน้ำ เป็นต้น กระทำได้ง่าย รวดเร็ว และได้ภาพที่สวยงาม

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การลงหมึก

ไทย ไม่มีการลงหมึกแบบญี่ปุ่น

ญี่ปุ่น การลงหมึกแบบญี่ปุ่น แตกต่างไปจากการลงหมึกของไทย โดยญี่ปุ่นจะลงมือสักไปตามลำดับขั้น เริ่มด้วยการร่างภาพด้วยหมึกลงบนผิวหนัง จากนั้น จึงสักลายตามภาพร่างนั้น เมื่อสักลายเส้นเรียบร้อยแล้ว จึงสักในพื้นที่ระหว่างลายเส้นนั้น ๆ ให้มีสีตามต้องการ

การแทงเข็มลงบนผิวหนังในการสักของญี่ปุ่น มีสองวิธีคือ การแทงเข็มแบบตรง กับการแทงเข็มแบบเฉียง การแทงเข็มแบบตรง จะทำให้เกิดความเจ็บปวด และไม่สามารถรักษาความสม่ำเสมอของสีเข็มได้ ส่วนวิธีการแทงเข็มแบบเฉียงนั้นจะไม่มีกรดยกเข็มออกจากผิวหนัง และแทงคืบหน้าไปเรื่อย ๆ ซึ่งทำให้ได้สีเข็มที่สม่ำเสมอ และผู้ถูกสักไม่ได้รับความเจ็บปวดมากนัก เนื่องจากเข็มแทงลงไปในผิวหนังที่ตื้นกว่า ช่างสักที่ชำนาญนิยมใช้การสักแบบเฉียงมากกว่า ในการสักลายเส้น มีมาตรฐานกำหนดไว้ว่า เข็มสักจะต้องแทงลึกลงไปในผิวหนัง เท่ากับกระดาษญี่ปุ่นซ้อนกันสามแผ่น แต่ถ้าหากเป็นการสักพื้น เข็มสักจะต้องลึกลงไปในผิวหนังได้ เท่ากับความหนาของกระดาษญี่ปุ่นซ้อนกันสองแผ่น ช่างสักที่ขาดความชำนาญจะแทงเข็มสักลงไปในผิวหนังตื้นบ้าง ลึกบ้างไม่สม่ำเสมอ ส่วนใหญ่จะแทงลึกเกินไป ทำให้ผู้ถูกสักเกิดความเจ็บปวด

และหลังจากสักไปแล้วระยะหนึ่ง ผิวหนังจะแตกและลอกเป็นแผ่นหนา คล้ายเปลือกต้นสน ถ้าสักโดยช่างที่มีความชำนาญ หลังการสักผิวหนังจะลอกออกเป็นแผ่นบาง ๆ และหลุดได้ง่าย

พระทำพิธีในการสัก

2. พิธีกรรม

ไทย โดยเหตุที่การสักของไทยกระทำเพื่อความขลัง ซึ่งมีผลในทางคงกระพันชาตรี เมตตามหานิยม แคล้วคลาดปราศจากภยันตราย และเพื่อความมีโชคลาภ ดังนั้น ในการสักจึงต้องมีพิธีกรรมที่แตกต่างกันไปในแต่ละสำนัก เช่น พิธียกครู การลงลายสัก การปลุกเสก และพิธีไหว้ครู เป็นต้น

พิธียกครู มีการนำดอกไม้ รูป เทียน เงินค่ายกครูไปถวายอาจารย์สัก เป็นการฝากตัวเป็นศิษย์และเพื่อบูชาครู เงินค่ายกครูมีความแตกต่างกันไปในแต่ละสำนัก ปัจจุบัน ค่ายกครูมีค่าน้อย ตามความยากง่ายของลายสัก

การลงลายสัก อาจารย์สักจะเสกเข็มสักและน้ำมันผสมหมึกสัก ส่วนผู้
รับการสักต้องทำจิตาจาให้เป็นสมาธิ และบริกรรมคาถาในใจ คาถาที่บริกรรมนั้น
จะต้องสอดคล้องกับรูปรอยที่สักด้วย จากนั้น อาจารย์สักจึงเริ่มลงมือสัก
พร้อมทั้งบริกรรมคาถาลงอักขระ เดินสูตรยันต์ ไปจนเสร็จสิ้นการสัก บางสำนัก
อาจารย์สักจะเริ่มสักในตำแหน่งที่สำคัญ เป็นประเดิม พอเป็นพิธี หลังจากนั้น
จึงให้ผู้ช่วยสักต่อจนเสร็จ ถ้าหากเป็นการสักเพื่อความสวยงาม การสักจะดำเนิน
ไปตามปกติ ไร้ยไม่ต้องมีพิธีการตั้งกล่าว

พระบริกรรมคาถาขณะสัก

การปลุกเสก เมื่อสักเสร็จแล้ว อาจารย์สักจะทำพิธีปลุกเสกโดยการ
แทงเข็มลงใบ (หรือเอามือวางลงใบ) บนหัวใจของรูปรอยที่สัก แล้วเพ่ง
พิจารณาเรียกสูตร เรียกนาม หมดทุกตัวอักขระ แล้วบริกรรมคาถาเป่าลงใบที่
ลายสัก จากนั้นจึงรดน้ำมันต์

พิธีไหว้ครู เป็นพิธีบูชาคุณครู อาจารย์ที่ทำการสักให้แก่ศิษย์ เป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ กระทำกันปีละครั้ง บรรดาศิษย์ จะมาประชุมกันที่สำนักเพื่อรับการปลุกเสกคาถาอาคมให้แก่รอยสักเพื่อให้งดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ เครื่องถวายงานพิธีไหว้ครู ได้แก่ ดอกไม้ รูป เทียน หัวหมู ไข่ต้ม และเนื้อสัตว์ อาจารย์ผู้ทำพิธีจุดธูป เทียน บริกรรมคาถา แล้ววาซีเข็มสักแทงลงไปบนกระหม่อมของศิษย์ หรือบนรูปรอยที่สัก ให้ศิษย์กล่าววาจาจารย์สัจจะ เพื่อปฏิบัติตนตามข้อกำหนดของสำนักอย่างเคร่งครัด จากนั้น อาจารย์จึงรดน้ำมนต์แก่ศิษย์ บริกรรมคาถากล่าวคำอวยพรให้แก่ศิษย์ เพื่อความเป็นสิริมงคล

งานการสักเพื่อความอยู่ยงคงกระพันชาตรี บางสำนัก หลังการสักต้องมีพิธีลองของ หรือลองลายสัก ซึ่งมีการปฏิบัติแตกต่างกันไปในแต่ละสำนัก บางสำนักให้ผู้สักหมอบลง ผู้ทดลองวาซีมีดหรือของมีคมฟันลงไปบนกลางหลัง บางสำนักผู้ทดลองวาซีมีดหรือของมีคมกรีดลงไปบนผิวหนังที่หน้าแขน บางสำนักวาซีของแหลมปักลงไปบนผิวหนังที่หน้าแขน รดยวางผิวหนังให้แนบไปกับพื้น ให้ของแหลมปักไปบนพื้น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจในรอยสักให้แก่ผู้สัก

ญี่ปุ่น ไม่มีพิธีกรรมในการสักเหมือนไทย

ตำแหน่งที่สัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การสักที่ใบหน้าและศีรษะ

ไทย ในประเทศไทย ไม่นิยมการสักบริเวณใบหน้า เนื่องจากเห็นว่าไม่สวยงาม การสักบนใบหน้าเป็นการสักเพื่อประจานความผิดสำหรับผู้ที่ได้กระทำความผิด เป็นการประกาศให้ผู้ที่ได้พบเห็นทราบ เพื่อจะได้ไม่ทำการสนับสนุน ไม่ให้ความช่วยเหลือ และไม่ให้คบหาสมาคมด้วย เนื่องจากการสัก

เป็นการทำเครื่องหมายถาวรลงบนผิวหนัง การทำลายหลักฐานด้วยการลบรอยสัก จึงกระทำได้ยาก การสักบนใบหน้าของผู้ที่กระทำผิด จึงเกิดขึ้น ขอแสดงตัวอย่าง การสักเพื่อประจานความผิด เกิดขึ้นในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า-เจ้าอยู่หัว ที่มีการสักหน้าผากจีนเสียงเป็นการลงโทษ โดยสักข้อความว่า "มักทำ วิชาการเขียนชื่อคนลอยน้ำให้คนตกใจ" การสักบนใบหน้า ไม่มีการสักเพื่อความ ประสงค์อย่างอื่น อย่างไรก็ตาม งานการสักเพื่อความเป็นสิริมงคล อาจมีการสัก บนใบหน้า ที่บริเวณหน้าผาก หรือริมฝีปาก แต่เป็นการสักด้วยน้ำมัน เป็นการ หลีกเสี่ยงรูปรอยที่น้ำเกลียดที่จะปรากฏบนใบหน้า

สำหรับการสักบนศีรษะนั้น ไทยเรามีการสักเพื่อความเป็นสิริมงคล รูปรอยที่สักได้แก่ อักษรระ นะ และยันต์ ส่วนใหญ่เป็นการสักด้วยน้ำมัน

ญี่ปุ่น การสักบนใบหน้าของชาวญี่ปุ่น จัดว่าเป็นการสักปกติ วนสมัยโบราณ หญิงโอบุ มีการสักที่ริมฝีปาก เพื่อแสดงว่าจะพูดเพื่อสามีของตน ชาวโอบุมีความเชื่อว่าหากไม่มีรอยสัก หรือไฟที่ริมฝีปาก เมื่อตายไปจะไม่ได้ ได้รับความช่วยเหลือจากเทพเจ้าให้ไปสวรรค์ การสักที่ริมฝีปากของหญิงชาวโอบุ แสดงถึงสภาพการแต่งงานของตน หญิงใดที่ยังสักรอบปากไม่สำเร็จ แสดงว่า ยังไม่ได้แต่งงาน ต่อมาเมื่อมีการเจรจาเรื่องการแต่งงานเรียบร้อยแล้ว การสักรอบปากจึงสำเร็จเรียบร้อย หญิงคนใดที่ไม่ได้แต่งงาน จะไม่มีรอยสัก ที่ริมฝีปาก

ชาวญี่ปุ่น มีการสักเพื่อการลงโทษเช่นเดียวกับไทย เป็นการสักที่ ายหน้า เนื่องจากกระทำผิดร้ายแรง การสักเพื่อการลงโทษ เป็นการสักที่ หน้าผาก ผู้ที่เป็นอาชญากรจะถูกสักเครื่องหมายแทนคำว่า สุนัข ไว้ที่หน้าผาก การสักเพื่อการลงโทษของชาวญี่ปุ่น นอกจากจะสักที่บริเวณใบหน้าแล้ว ยังมี การสักที่บริเวณแขนอีกด้วย

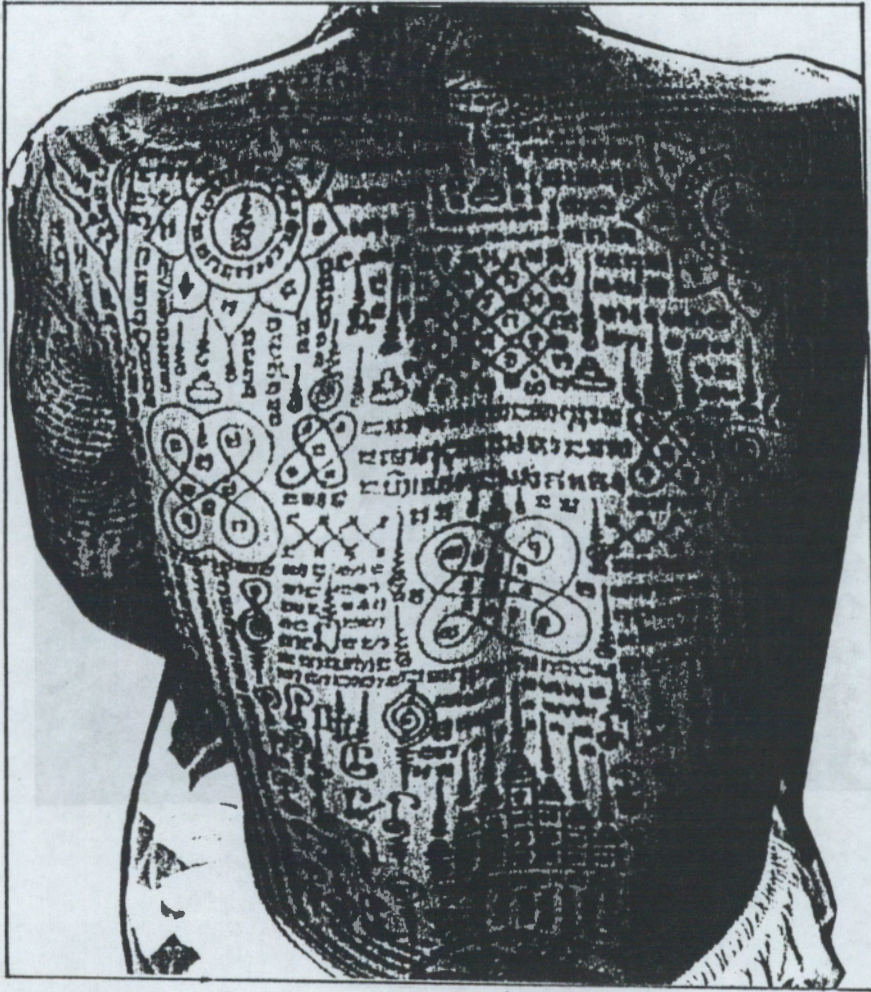
ชาวญี่ปุ่นมีการสักรูปรอยบนศีรษะ เช่น ตัวอักษร ปลาการ์พ มังกร และดอกไม้ เป็นต้น อดยจะโกนผมบนศีรษะออกหมด แล้วสักรูปรอยด้วยหมึก สีต่าง ๆ ผิดกับการสักของไทย ซึ่งถ้าหากสักบนศีรษะ จะไม่ต้องการให้ผู้อื่น เห็นรอยสัก จึงมักสักด้วยน้ำมันแทนหมึก ที่เรียกว่า การสักน้ำมัน

การสักที่ศีรษะ

2. การสักที่ลำตัว (อก และหลัง)

ทนาย การสักเพื่อความขลัง หากรูปรอยที่สักเป็นของสูง เช่น รูปพระ เทวดา นะ และยันต์ต่าง ๆ เป็นต้น คนไทยนิยมสักบริเวณลำตัว ทั้งที่อก และหลัง ซึ่งสูงจากเอวขึ้นไป หากสักต่ำกว่าเอวลงมา มักสักรูปรอยที่เป็นของต่ำ เช่น รูปสัตว์ พืช ปลัดจิก เป็นต้น คนไทยยุคที่วางใจมีความเชื่อของสูง ควรจะอยู่ในที่สูงหากนำมาสักไว้บนที่ต่ำ ๆ ซึ่งอยู่ต่ำกว่าเอวลงมา เช่น ที่ขา และที่เท้า เป็นต้น จะทำให้รูปรอยที่สักไม่ขลัง ทำให้เกิดความเสื่อมขาดความศักดิ์สิทธิ์ ทำให้รูปรอยที่สักนั้นไม่สามารถดลบันดาลให้สัมฤทธิ์ผลในสิ่งที่ต้องการได้ รูปที่เป็นของสูง เช่น พระ เทวดา กาถาอาคม และยันต์ต่าง ๆ เป็นต้น จึงต้องสักไว้บนที่สูง คือบริเวณลำตัว อันได้แก่ บริเวณอก และหลัง รวมทั้งไหล่ทั้งสองข้าง

การสักยันต์ที่หลัง

การสักที่ลำตัว บริเวณอกนั้น นอกจากจะสักรูปรอยที่เป็นของสูง เป็น
 สิ่งมงคลแล้ว ผู้สักยังต้องการอวดรอยสักเพื่อความสง่าผ่าเผย ตลอดจนเพื่อ
 ชมขวัญคู่ต่อสู้ด้วย ดังนั้น รูปรอยที่สักบริเวณอก จึงต้องเลือกสรรเอาแต่รูปที่เด่น
 ที่สุด งามที่สุด และคิดว่ามีคุณค่าที่สุดเท่าที่จะสักได้ ส่วนการสักที่ลำตัวด้านหลังนั้น
 ผู้สักจะเลือกเอารูปที่มีความขลัง มีความศักดิ์สิทธิ์ มีอำนาจ ที่สามารถคุ้มครอง
 ป้องกันเจ้าของลายสักได้ ที่เป็นเช่นนี้ เพราะเหตุว่า ภัยปกติ มนุษย์ไม่มีตา
 ข้างหลัง ศัตรูผู้คิดร้าย มักจะมาทำร้ายด้านหลัง ส่วนทางด้านหน้านั้น นอกจาก
 ฝีดาของตนเองแล้ว ยังมีรอยสักที่มีความขลังอยู่ด้วย จึงไม่ต้องกังวลมากนัก
 ส่วนทางด้านหลังซึ่งเป็นจุดอ่อนของมนุษย์นั้น จึงนิยมสักรูปรอยที่สามารถให้
 ความคุ้มครองป้องกันอันตรายให้แก่เจ้าของรอยสักได้เป็นอย่างดี ประกอบกับ
 การสักทางด้านหลังนั้น เจ้าของรอยสักไม่สามารถมองเห็นรอยสักของตนเอง

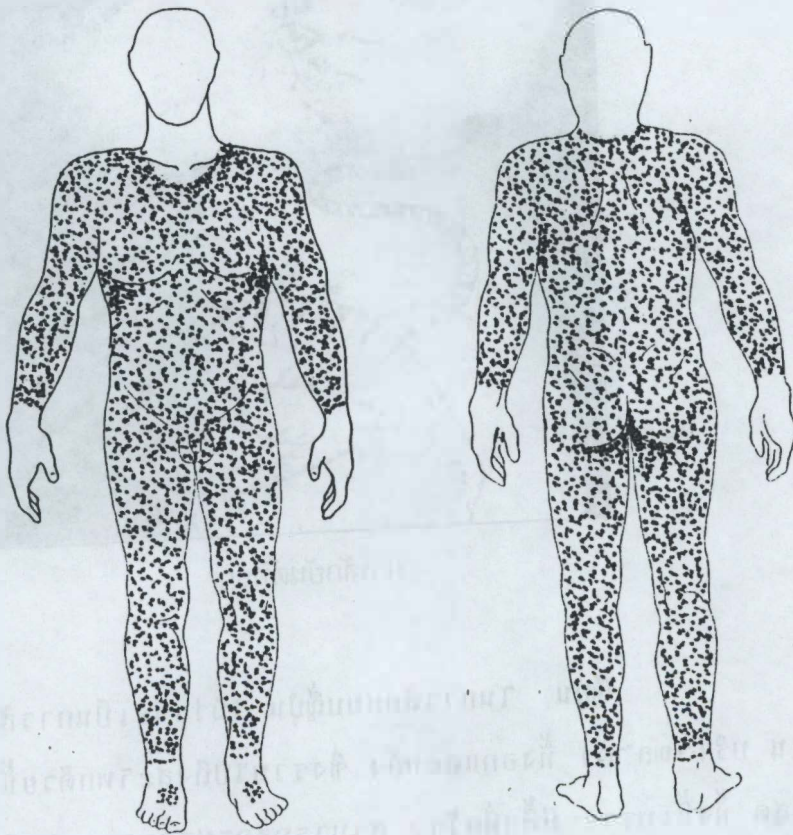
ว่ามีความงามหรือไม่เพียงใด ดังนั้น จึงไม่ผิดที่ถิ่นร่อยที่สักทางด้านหลังมากนัก
ขอเพียงแต่ให้สามารถให้ความคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ได้ก็นับว่าเป็น
การเพียงพอแล้ว

การสักยันต์ที่อก

ญี่ปุ่น ในการสักแบบญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นการสักทั้งตัวหรือ
บางส่วน บริเวณหน้าตัว ทั้งอกและหลัง ซึ่งรวมไปถึงสะโพกด้วยนั้น จัดว่ามีความ
สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะ มีพื้นที่กว้าง สามารถสักรูปรอยขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อน
เช่น รูปเทวดา มนุษย์ เสือโคร่ง มังกร ปลาการ์พ เป็นต้น ได้เป็นอย่างดี
พร้อมทั้งสามารถใช้ลวดลายอื่น ประกอบได้อย่างสวยงามอีกด้วย เช่น
เกลียวคลื่น ก้อนเมฆ ดอกไม้ เป็นต้น หากเป็นบริเวณที่มีพื้นที่แคบ ๆ เช่น
แขน ขา เป็นต้น จะทำให้ไม่สามารถสร้างรอยสักที่มีความซับซ้อน สวยงามได้

งานการสักแบบญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการวางลายสักทั่วร่างกายกับการสวมเสื้อ
ซึ่งมีทั้งแบบสั้น และแบบสีก บริเวณอกจะมีพื้นที่ว่างไม่มีการสัก งานสมัยหลังเมื่อมี
ความนิยมการสักที่บ่งตัว ซึ่งมีลักษณะคล้ายเสื้อที่สวมทางศีรษะ การสักแบบนี้
จึงมีการสักที่ลาตัว บริเวณอก และหลังรวมทั้ง แขนด้วย ส่วนที่คอนั้นจะสั้นหรือสีก
ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้สักเป็นสำคัญ

รูปแบบการสักที่บ่งตัว

3. การสักที่มือ แขน ขา และเท้า

ไทย อดยเหตุที่ไทยนิยมการสักเพื่อความขลัง ดังนั้น การสักที่มือ แขน ขา และเท้า จึงกระทำเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรก็ตาม แม้การสักที่มือ แขน ขา และเท้า กระทำเพื่อความขลัง หากแต่อวัยวะดังกล่าวนี้ อยู่ในที่ต่ำ แม้ว่ามือจะอยู่ในที่ค่อนข้างสูง แต่บางโอกาสก็จำเป็นต้องหยิบ ต้องจับ ของสกปรก ของต่ำ ดังนั้น ผู้สักจึงไม่นิยมสักในบริเวณดังกล่าว ด้วยรูปรอยที่เป็น ของสูง เช่น รูปพระ เทวดา ยันต์ เป็นต้น แต่จะสักรูปรอยที่เป็นสัญลักษณ์เพื่อความขลัง ที่บริเวณมือ แขน ขา และเท้า เช่น ฌมูมิ (สักว่าที่มือ เพราะเชื่อว่า สามารถทำอันตรายศัตรูได้) จึงจกสองหาง นกคุ้ม ๖๖๖ พัดแฉก ปลัดจิก เป็นต้น

การสักที่มือ

การสักของไทยในสมัยโบราณที่เรียกว่า การสักขาลาย และการสักข้อมือ เป็นสักส่วนล่างของร่างกาย ตั้งแต่เอวลงไปจนถึงเท้า การสักขาลายเป็นการสักตั้งแต่ส่วนเอวลงไปถึงเท้า รูปรอยที่สักเป็นรูปเกล็ด ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนเกล็ดพญานาค ส่วนการสักข้อมือหรือข้อมือ เป็นการสักบริเวณเอวจนถึงข้อเท้า เพื่อเป็นการป้องกันพิษจากสัตว์ เช่น สุนัข งู แมลงมีพิษต่าง ๆ เป็นต้น

ส่วนการสักของไทยพวน เป็นการสักลายมีาม ลายมอม และลายนก ซึ่งเป็นสัตว์ประเภทหนึ่ง บริเวณต้นขาบนสุดสักลายมีามโดยรอบ ถัดลงมาสักลายนก และถัดลงมาอีกสักลายมอม ซึ่งเป็นสัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่ง คนไทยทางภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นิยมสักบริเวณขา เพื่อความสวยงาม เรียกว่า การสักขาลาย

ญี่ปุ่น การสักบริเวณ มือ แขน ขา และเท้า ของญี่ปุ่น ถ้าเป็นการสักแบบญี่ปุ่น การสักที่บึงทั้งตัวในสมัยโบราณ คนญี่ปุ่นนิยมสักบริเวณ แขนยาวลงไปถึงข้อมือ ต่อมาความยาวของการสักค่อย ๆ ลดลงเป็นลำดับถึงกึ่งกลางระหว่างสอกกับข้อมือ บางคนสักเพียงข้อสอก แต่บางคนสักสั้นในระดับ เลือ่แขนสั้นก็มี ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่า ผู้สักต้องการปิดรอยสักเมื่อสวมเสื้อแขนสั้น

ส่วนการสักบริเวณขา และเท้า นั้น ในการสักที่บึงทั้งตัว มีผู้สักบางคนสักบริเวณขาให้ยาวลงไปถึงข้อเท้า คล้ายสวมกางเกงขายาว ต่อมา นิยมสักสั้นสูงขึ้นมาเป็นลำดับ จนถึงระดับกางเกงขาสั้น เพื่อให้กางเกงขาสั้นสามารถปกปิดรอยสักได้ และถือกันว่า การสักบริเวณขาที่ไม่ยาวเกินกว่ากางเกงขาสั้นนี้ จัดว่ามีความพอดี และงามที่สุด

การสักของหญิงชาวเกาะริวกิว ของญี่ปุ่น นิยมสักบนหลังมือทั้งสองข้าง ข้อมือ และข้อเท้า รูปรอยที่นิยมสักที่มือ ได้แก่ รูปกากบาท รูปจุดหกจุดเรียงกันสองแถว รูปเครื่องหมายอุณฉานมูมสีมูม รูปขีดสองขีดขนานกัน รูปสามง่ามครึ่ง

และรูปเส้นตรงสามเส้นวางเคียงกันเป็นรูปดอกจัน รอยสักเหล่านี้มีแต่ในผู้หญิงเท่านั้น ผู้ชายไม่มีการสัก

4. การสักงานที่อื่น ๆ

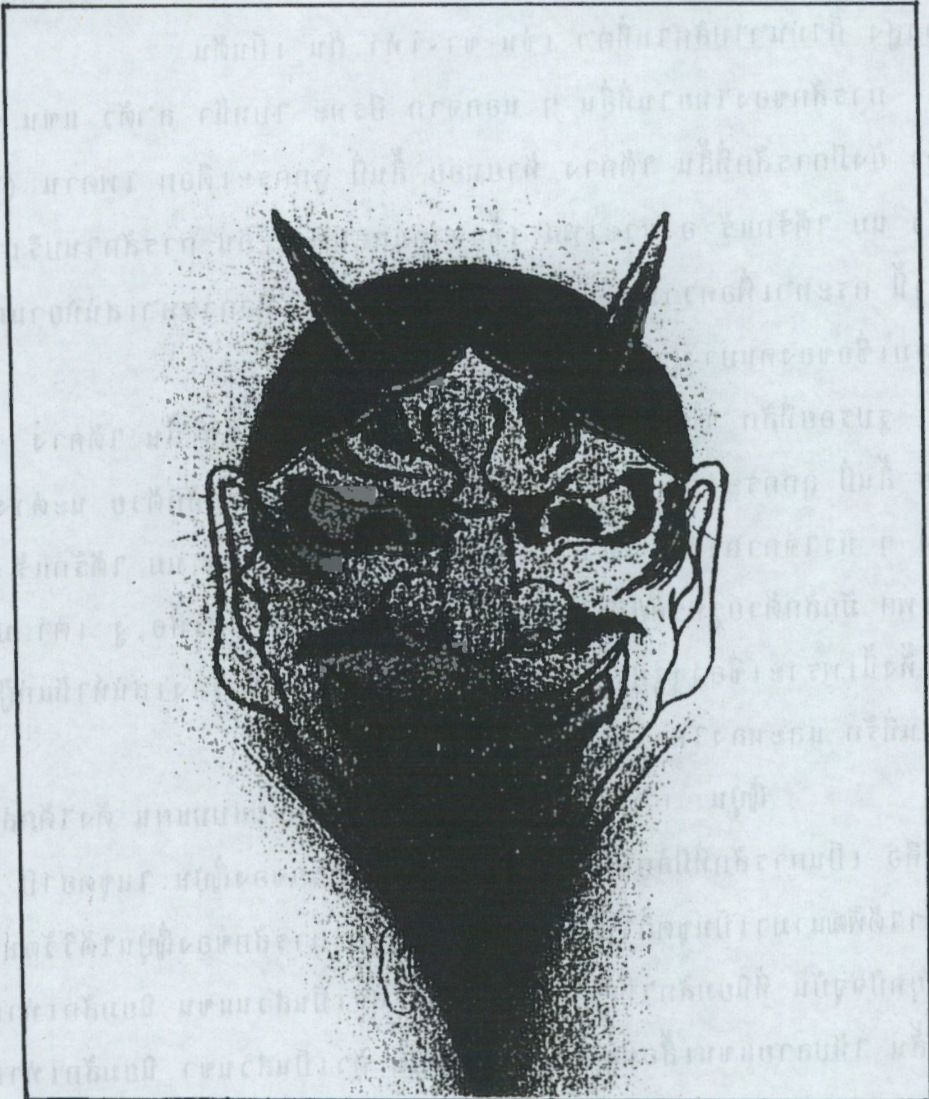
ไทย ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้นแล้วว่า การสักของไทยมีการสักได้ทั่วทั้งร่างกาย โดยสมมติว่าร่างกายเหมือนกับสมุดเก็บแสตมป์ ดังนั้น งานการสักรูปรอยต่าง ๆ ลงบนร่างกายจะสัก ณ ที่ใดก็ได้ตามประสงค์ของผู้สัก แต่จะต้องเลือกสักรูปรอยที่เหมาะสมลงในบริเวณต่าง ๆ ที่เหมาะสมเท่านั้น รูปรอยที่ถือว่าเป็นของสูง ก็ไม่นำไปสักในที่ต่ำ เช่น ขา เท้า ก้น เป็นต้น

การสักของไทยในที่อื่น ๆ นอกจาก ศีรษะ ใบหน้า ลำตัว แขน ขา และเท้า ยังมีการสักที่ลิ้น ใต้คาง ท้ายทอย ลิ้นปี่ ลูกกระเดือก เพดาน (ในปากส่วนบน) นม ใต้รักแร้ อวัยวะเพศ (ทั้งชายและหญิง) ก้น การสักในบริเวณดังกล่าวนี้ กระทำเพื่อความขลัง เพื่อสร้างอาถรรพ์ เพื่อการทำเสน่ห์ยาแฝด ตามความเชื่อของคนบางกลุ่ม

รูปรอยที่สัก ในตำแหน่งต่าง ๆ หากเป็นที่สูง เช่น ลิ้น ใต้คาง ท้ายทอย ลิ้นปี่ ลูกกระเดือก เพดาน กระหม่อม เป็นต้น มักสักด้วย นะต่าง ๆ ยันต์ต่าง ๆ หัวใจคาถาต่าง ๆ ส่วนรูปรอยที่สักในที่ต่ำ เช่น นม ใต้รักแร้ ก้น อวัยวะเพศ มักสักด้วยรูปรอยที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศ เช่น ผีเสื้อ งู เต่า ปลัดจิก เป็นต้น ทั้งนี้เพราะเชื่อว่ารูปรอยเหล่านี้มีอาถรรพ์ในการสร้างเสน่ห์ให้แก่ผู้สัก ทำให้เป็นที่รัก และหลงใหล ของเพศตรงข้าม

ญี่ปุ่น การสักแบบญี่ปุ่น เป็นการสักที่มีแบบแผน ดังได้กล่าวมาแล้ว คือ เป็นการสักที่มีลักษณะคล้ายเครื่องแต่งกายของญี่ปุ่น ในชุดฮามิ และต่อมาได้พัฒนามาเป็นชุดกิโมโน อย่างไรก็ตาม การสักของญี่ปุ่นได้วิวัฒนาการมาจนถึงยุคปัจจุบัน ที่นิยมสักให้สั้นขึ้น กล่าวคือ ถ้าเป็นส่วนแขน นิยมสักเท่ากับเสื้อแขนสั้น ให้ปลายแขนเสื้อคลุมรอยสักได้พอดี ถ้าเป็นส่วนขา นิยมสักเท่ากับ

กางเกงขาสั้น ให้นักกางเกงคลุมรอยสักได้พอดี นอกจากการสักในบริเวณที่มี
 เลื้อยผ้าคลุมแล้ว ยังมีการสักในบริเวณอื่น ๆ อีกเช่น บนศีรษะที่โกนแล้ว โดยสัก
 เป็นรูปตัวอักษรญี่ปุ่น สักบริเวณลาคอดด้านหลัง เป็นต้น ในบริเวณอื่น ๆ เช่น
 รักแร้ เป็นต้น ไม่มีการสัก สำหรับการสักที่อวัยวะเพศ ในการสักแบบตะวันตก
 หรือการสักแบบพหุนิยมสักกันทั้งเพศชายและเพศหญิง โดยสักเป็นรูปเต่าข้าง
 ขว้าง ฝี่เลื้อยข้าง ดอกไม้ข้าง ส่วนการสักที่กินันั้น นิยมสักกันโดยทั่วไป
 เนื่องจาก เป็นรูปรอยที่สักต่อเนื่องกันมาตั้งแต่บริเวณอก และหลัง เรื่อยมา
 จนถึงกิน และขาส่วนบน

ลายสักซาตาน เครายาว

ญี่ปุ่น มีการสักทาบอนุญาตให้ไว้ต่อกันระหว่างหญิงกับชาย จึงนิยมสักด้วยคำต่าง ๆ ไว้วนที่ลับ คือบริเวณที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ง่าย ๆ ทั้งนี้โดยสักไว้ที่ผู้ชายแห่งหนึ่ง กับผู้หญิงอีกแห่งหนึ่ง เช่น สักไว้ที่ฝ่ามือข้างขวา เป็นต้น เมื่อทั้งสองฝ่ายเอามือมาเทียบกันก็สามารถอ่านข้อความที่สักนั้นได้ความตามที่ทั้งสองได้ปฎิญาต่อกันไว้ นอกจากนั้น ยังมีการสักวนที่ลับอื่น ๆ สำหรับฝ่ายหญิง ที่สักชื่อชายที่ตนรักเพื่อจารึกไว้เตือนความทรงจำ และจะรักชายคนนี้ตลอดไป

ผู้ทาบการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

ไทย

1. ช่างสัก โดยเหตุที่การสักของไทยมีทั้งการสักเพื่อความสวยงาม และเพื่อความขลัง ดังนั้น ในการสักของไทยผู้ทาบการสัก จึงมีทั้งช่างสักซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา ที่มีความรู้เกี่ยวกับกรรมวิธีในการสักหรือการสร้างรูปรอยลงบนผิวหนังเท่านั้น กับอาจารย์สักที่มีความรู้ ความชำนาญทั้งในด้านการสักรูปรอยบนผิวหนัง และการสร้างความขลังให้แก่รอยสัก ด้วยการภาวนาเวทมนต์คาถาอาคมต่าง ๆ

ช่างสักทั่วไป ได้แก่ ช่างสักที่มีความรู้ ความชำนาญในการสร้างรูปรอยบนผิวหนัง อาจมีความรู้ในด้านการวาดภาพได้บ้างแต่ก็ไม่จำเป็นเสมอไป เนื่องจาก ปัจจุบันมีแบบนูน ซึ่งสามารถจำลองลายลงบนผิวหนังได้ แล้วจึงสักไปตามลายนั้น ๆ นอกจากนั้น ยังมีเข็มสักไฟฟ้า ซึ่งทำให้ความสะดวกแก่ช่างสักได้เป็นอันมาก บรรดาช่างสักเหล่านี้ล้วนเป็นฆราวาส ซึ่งให้บริการนการสักแก่คนทั่วไป ส่วนใหญ่เป็นการสักเพื่อความสวยงาม

2. อาจารย์สัก ได้แก่ ช่างสักที่มีความรู้ ความชำนาญ ทั้งกรรมวิธีการ การสัก และการสร้างความหลังให้แก่รอยสักด้วยการกระทำพิธีการต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการสัก อาจารย์สักเหล่านี้ มีเป็นจำนวนมากที่เคยบวชเรียนเป็นพระภิกษุมาก่อน จึงมีความรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเวทมนต์ คาถายันต์ต่าง ๆ ตลอดจนพิธีกรรมต่าง ๆ หลังจากสึกออกมาเป็นฆราวาสแล้วจึงตั้งตัวเป็นอาจารย์สัก ให้บริการการสักแก่คนทั่วไป รวมทั้งตั้งตัวเป็นเจ้าของสำนักทำการสักให้แก่ผู้ที่มอบตัวเป็นศิษย์ของสำนัก อาจารย์สักเหล่านี้จะมีผู้ช่วยสัก เนื่องจากต้องกระทำพิธีต่าง ๆ และสักให้แก่บุคคลเป็นจำนวนมาก วันแต่ละปี เจ้าสำนักจะหาพิธีไหว้ครู ซึ่งศิษย์ทุกคนที่รับการสักจะต้องมาเข้าร่วมพิธีด้วย

อนึ่ง วันแต่ละสำนักจะมีรอยสักที่เป็นเครื่องหมายเฉพาะ อันเป็นสัญลักษณ์ของสำนักนั้น ๆ ด้วย ผู้ที่พบเห็นรอยสักจะทราบได้ทันทีว่า ผู้สักเป็นศิษย์ของสำนักใด รวมทั้งเจ้าของรอยสักก็จะมีคามภูมิใจในรอยสักของตน และทราบว่าเจ้าของรอยสักคนอื่น ๆ เป็นศิษย์สำนักเดียวกันหรือไม่ ปัจจุบันมีอาจารย์สักจำนวนไม่น้อยที่พ้นโทษออกมาจากทัณฑสถาน แล้วตั้งตัวเป็นอาจารย์สัก เนื่องจากไปได้เรียนรู้และได้ประสบการณ์ในการสักมาจากทัณฑสถาน และได้ศิษย์ติดตามมาด้วย อันเป็นการสร้างความนิยมให้แก่ผู้รับบริการในการสักได้เป็นอันมาก

3. การสักให้แก่กัน หรือการผลัดกันสัก เนื่องจากการสักเป็นสิ่งที่กระทำได้ไม่ยาก ผู้ที่เคยได้รับการสัก หรือเห็นผู้อื่นสัก ก็สามารถทำการสักได้ แม้แต่การสักให้แก่ตนเอง ประกอบกับการสักในปัจจุบัน ใช้เข็มสักไฟฟ้า การสักจึงกระทำได้ง่าย เนื่องจากการสักในปัจจุบัน มีราคาค่าบริการค่อนข้างสูง ผู้นิยมการสักจึงใช้วิธีสักให้แก่กัน หรือผลัดกันสัก ก็สามารถทำให้ได้รอยสักที่ต้องการได้ อีกทั้งในปัจจุบันมีแบบรอยสักที่สามารถลอกลงบนผิวหนัง และสักตามรอยร่างนั้นได้ จึงทำให้การสักเป็นไปโดยสะดวก นอกจากผู้สักต้องการรอยสักที่มีความซับซ้อน และสักในตำแหน่งที่สักได้ยาก ผู้สักก็จะใช้บริการของช่างสักอาชีพ ซึ่งตั้งสำนักงานอยู่ทั่วไป อย่างไรก็ตาม ด้วยความสะดวกต่าง ๆ

ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ผู้นิยมการสักมักจะสักให้แก่กัน หรือผลัดกันสัก เช่น ในกลุ่มดารารายยนต์ กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มกรรมกร เป็นต้น

4. การสักให้แก่ตัวเอง เนื่องจากปัจจุบันอาจารย์สักค่อนข้างหายาก อีกทั้งค่าบริการในการสักค่อนข้างแพง ดังนั้น ผู้ที่นิยมการสักบางคน ซึ่งเคยมีประสบการณ์ในการสักมาแล้ว เช่น เคยได้รับการสักมาจากอาจารย์สัก หรือ เคยสักให้แก่อื่น เป็นต้น จึงสักให้แก่ตัวเอง ในตำแหน่งที่สามารถสักได้ เช่น ฝ่ามือ หลังมือ แขน ขาส่วนบน ขาส่วนล่าง เท้า เป็นต้น ส่วนรูปรอยในการสักมักเป็นรูปรอยที่สักง่าย ๆ ไม่มีความสลับซับซ้อน ประกอบกับในปัจจุบันมีตัวแบบที่นำมาทาบและร่างภาพไว้ก่อนได้ จึงทำให้การสักให้แก่ตัวเองกระทำได้ง่ายขึ้น

ญี่ปุ่น วัตถุประสงค์การสักแบบญี่ปุ่น เป็นการสักทั้งตัว หรือ ครึ่งตัว ที่มีความสลับซับซ้อน มีลวดลายตกแต่งที่มีความสวยงาม ดังนั้น ช่างสักจึงต้องเป็นผู้ที่มีความชำนาญ และมีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ในระยะที่ญี่ปุ่นเปิดประเทศ และยอมรับวัฒนธรรมตะวันตก การสักได้รับการฟื้นฟูขึ้นเพื่อให้บริการแก่ชาวต่างประเทศ ช่างสักจึงปรับปรุงตนเองให้มีความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ เพื่อให้บริการแก่ชาวต่างประเทศโดยเฉพาะ พวกที่นิยมการสักแบบญี่ปุ่น ได้แก่ กลาสี และชนชั้นสูงชาวต่างประเทศ ช่างสักฝีมือเอกแห่งโตเกียว มีชื่อว่า โยริโระ ได้รับการยอมรับสูงสุดในสมัยนั้น

การสักในประเทศญี่ปุ่น ได้รับการพัฒนาต่อมาเป็นลำดับ ช่างสักที่มีฝีมือได้ถ่ายทอดความรู้ และเทคนิคใหม่ ๆ ให้แก่ศิษย์ และได้ทำการสักให้แก่ชนชั้นสูง และบุคคลทั่วไป ทำให้ลายสักได้รับการเผยแพร่ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันการสักแบบญี่ปุ่นดั้งเดิมเกือบจะสูญไปแล้ว เนื่องจากช่างสักที่มีฝีมือได้เสียชีวิตไปเกือบหมด ช่างสักสมัยใหม่ทำงานเพื่อเงิน ทำงานด้วยความรวดเร็ว ทำให้ขาดความประณีต ขาดความเป็นศิลปะ ประกอบกับการใช้เข็มสักไฟฟ้า และใช้หมึกเคมี ทำให้การสักในปัจจุบันด้อยความมีคุณค่าลงไปเป็นอันมาก

เนื่องจากปัจจุบัน ค่าบริการงานการสักค่อนข้างสูง ในการสักโดย
 ทั่วไปที่ไม่มีรูปรอยที่มีความสลับซับซ้อน ผู้ต้องการสักจึงใช้ชีวิตมัดกันสัก
 คือสักให้แตกต่างกันและกัน ผู้ปุ่ำนานสมัยหนึ่ง การสักถูกกดขี่มาก และไม่อนุญาต
 ามีการสัก ดังนั้น จึงมีการลักลอบสักกันอยู่เสมอในกลุ่มของผู้หญิงให้บริการ
 และชายนักเที่ยว หญิงผู้ให้บริการซึ่งนิยมการสัก มักจะสักให้แตกต่างกันโดย
 ไม้ต้องฟังช่างสักอาชีพ นอกจากนั้น ยังสักให้แก่ชายนักเที่ยว หรือสักให้แก่คนรัก
 ของตนด้วย ด้วยเหตุนี้ผู้ทำการสักของผู้หญิงจึงมีช่างสักอาชีพ และผู้ที่ทำการสักให้
 แตกต่างกัน

สำหรับการสักให้แก่ตนเอง ในประเทศญี่ปุ่นกระทำกันอย่างแพร่หลาย
 โดยเฉพาะานหญิงผู้ให้บริการ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่า ไม้ต้องการให้ผู้หนึ่ง
 ผู้ใดรู้ความลับของตน แม้กระทั่งช่างสัก หรือเพื่อนหญิง ทั้งนี้เนื่องจาก ข้อความ
 ที่สักเป็นชื่อชายคนรักของตน จึงไม่ต้องการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ นอกจากคนรัก
 เท่านั้น ดังนั้น หญิงผู้ให้บริการในสถานเรีงรมย์ จึงนิยมสักให้แก่ตนเองกันโดย
 ทั่วไป สำหรับในอาชีพอื่น ๆ เช่น คนลากรถ กรรมกรผู้ใช้แรงงาน เป็นต้น
 าก็มีการสักให้แก่ตนเองที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก ไม้ต้องการใช้บริการของช่างสัก
 จึงต้องเสียค่าบริการค่อนข้างแพง และไม้ต้องการเสียเวลามาก

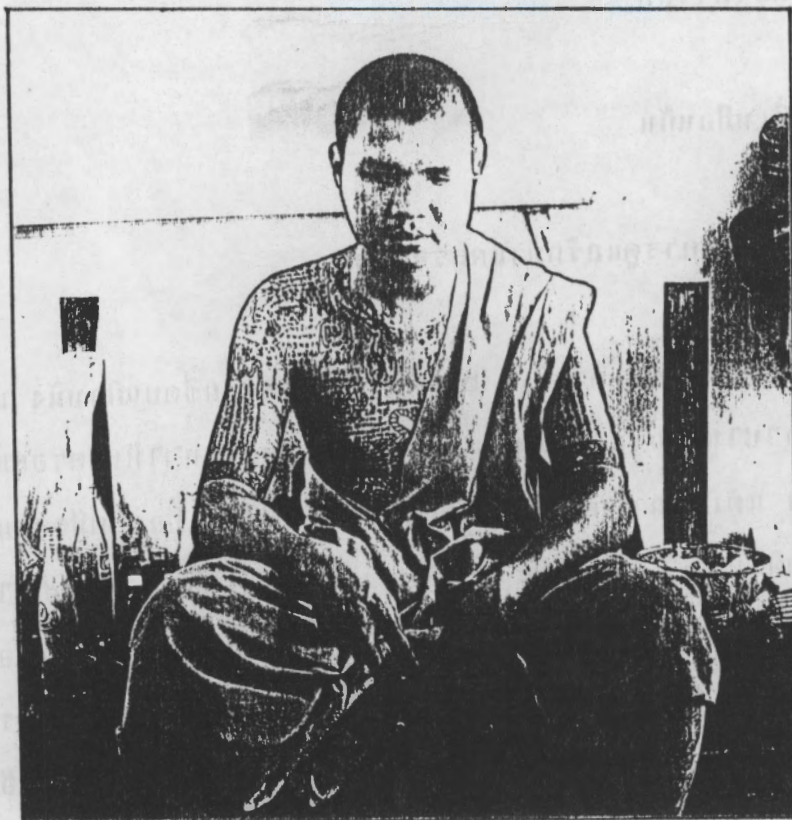
การสักให้แก่ตัวเอง

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. อาจารย์สักที่เป็นพระภิกษุ

ไทย ในประเทศไทย มีอาจารย์สักเป็นจำนวนมากที่เป็นพระภิกษุ ทั้งนี้เนื่องจากการสักของไทยส่วนใหญ่เป็นการสักเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ มีเป็นส่วนน้อยที่สักเพื่อความสวยงาม อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน มีผู้นิยมการสักเพื่อความสวยงามเพิ่มมากขึ้น ในการสักเพื่อความขลังนั้น

พระภิกษุเป็นผู้ที่มีความรู้ และมีประสบการณ์ทางด้านเวทมนต์ คาถา และยันต์ต่าง ๆ รวมทั้งพิธีกรรมเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ และความขลัง เช่น การทำน้ำมนต์ รดน้ำมนต์ สะเดาะเคราะห์ เป็นต้น ประกอบกับวัดเป็นสถานที่ซึ่งคนทั่วไปเห็นว่ามีเหมาะสมที่จะกระทำพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ได้ เพราะมีบรรยากาศของความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ มีพระอุโบสถ มีศาลาการเปรียญ แม้แต่านป่าช้าที่สามารถใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมานการสักได้เป็นอย่างดีด้วยเหตุนี้พระภิกษุเป็นจำนวนมาก จึงตั้งตัวเป็นอาจารย์สัก เนื่องจากมีความรู้ และมีประสบการณ์ในพิธีกรรมด้านอื่น ๆ มาแล้ว มีความสามารถในการจดจำเวทมนต์ คาถา ต่าง ๆ ได้ และสามารถเขียนยันต์ต่าง ๆ ได้ด้วย ปัจจัยเหล่านี้ทำให้พระภิกษุมีความพร้อมที่จะเป็นอาจารย์สักมากกว่าฆราวาส และทำการสักแก่คนทั่วไป แต่ส่วนใหญจะทำการสักให้แต่เฉพาะผู้ที่มอบตัวเป็นศิษย์เท่านั้น ซึ่งมีทั้งพระภิกษุ สามเณรในวัด และบุคคลทั่วไป พระภิกษุที่เป็นอาจารย์สัก จำเป็นต้องมีผู้ช่วยสัก ซึ่งอาจเป็นพระภิกษุด้วยกัน หรือเป็นเด็กวัด หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือในการสักด้วย ทั้งนี้เพราะเหตุว่า านการสักแต่ละครั้งต้องมีพิธีบูชาครู การลงสัก รวมทั้งการลงรอยสักด้วย หากเป็นรูปรอยที่ต้องมีการร่างก่อน หรือรูปรอยที่มีความซับซ้อน อาจารย์สักจะลงมือสักพอเป็นพิธี หลังจากนั้นจึงให้ผู้ช่วยดำเนินการต่อไปจนเสร็จ อาจารย์สักที่เป็นพระภิกษุ ไม่สามารถทำการสักให้แก่ผู้หญิงที่ต้องการสักได้ ดังนั้น จึงต้องลงเข็มให้ผู้พอเป็นพิธี แล้วให้ผู้ช่วยสักต่อ สำหรับอาจารย์สักที่เป็นพระภิกษุนี้ ส่วนใหญ่ตั้งตัวเป็นเจ้าของสำนัก มีลายสักที่เป็นเอกลักษณ์ของสำนัก และมีพิธีไหว้ครูเป็นประจำทุกปี ปีละครั้งด้วยเช่นเดียวกับสำนักสักของฆราวาส

อาจารย์สักที่เป็นพระ

แม้ว่าการสักจะไม่ใช่เป็นกิจกรรมของพระพุทธศาสนาก็ตาม แต่ทว่าคนไทยมีความเชื่อกันมาเป็นเวลาช้านานมาแล้วว่า กิจกรรมที่มีความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ ผู้ปฏิบัติจะต้องเป็นพระภิกษุสงฆ์ ดังนั้นในการสักเพื่อความศักดิ์สิทธิ์ หรือความขลัง จึงต้องมอบให้พระภิกษุเป็นผู้กระทำ ประกอบกับพระภิกษุเป็นผู้มีความรู้ และมีประสบการณ์ทางด้าน เวทมนต์ คาถา และพิธีการต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์คัมภีร์ในพระพุทธศาสนา จึงนำเข้ามาใช้ในการสักได้เป็นอย่างดี

ญี่ปุ่น ไม่มีอาจารย์สักที่เป็นพระ

ข้อปฏิบัติภายหลังการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การดูแลรักษาแผลรอยสัก

ทนาย การสักเป็นการทำให้เกิดรอยขีดบนผิวหนัง แล้วเอาใน้ำหมึกใส่เข้าไปในรอยขีดนั้น ดังนั้น การสักจึงเป็นการทำให้เกิดรอยแผลขึ้นบนผิวหนังนั่นเอง แต่เป็นการกระทำอย่างตั้งใจให้เกิดขึ้น เมื่อเกิดมีรอยแผลเป็นจำนวนมากบนผิวหนัง แม้เป็นเพียงแผลตื้น ๆ แต่รอยากที่จะติดเชื้อก็มีได้มาก ดังนั้น ภายหลังการสัก เจ้าของรอยสักจำเป็นต้องรักษาความสะอาดของรอยสักอย่างเคร่งครัด อย่าให้ติดเชื้อได้เป็นอันขาดหาไม่แล้ว เมื่อแผลรอยสักเกิดเป็นหนองขึ้น จะทำให้เกิดแผลเป็น ทำให้รอยสักไม่สวยงาม และถ้าหากแผลเกิดเน่า จะทำให้รอยสักไม่สวยงาม ทำให้ดูไม่เป็นที่ปรารถนาที่ต้องการ นอกจากการรักษาความสะอาดแล้ว ผู้สักจะต้องใช้ยาแก้อักเสบของแผลรอยสักอีกด้วย หลังจากสักใหม่ ๆ ห้ามมิให้แผลถูกสบู่ หรือถูกแดดเพราะจะทำให้เกิดการอักเสบ ควรอยู่ในที่ร่ม และปกปิดรอยสักไว้มิให้ถูกฝุ่นละออง เมื่อแผลรอยสักหายดีแล้ว จึงประกอบภารกิจประจำวันได้ตามปกติ

ญี่ปุ่น การดูแลรักษาแผลรอยสักของญี่ปุ่น มีความเข้มงวดเป็นพิเศษ เนื่องจากการสักแบบญี่ปุ่น เป็นการสักทั้งตัว และครึ่งตัว เป็นการสักที่ต้องใช้เวลามากกว่าจะสำเร็จ บางรายต้องใช้เวลาสักเป็นเดือน ๆ เมื่อสักไปได้ส่วนหนึ่งผู้สักก็กลับไปดูแลรักษาแผลรอยสักที่บ้าน ครั้นเมื่อแผลหายดีแล้ว จึงกลับมาสักเพิ่มเติมอีก ทำอย่างนี้จนสำเร็จ ได้รอยสักทั้งตัว หรือครึ่งตัวตามที่ต้องการ ในช่วงที่ผู้รับการสักกลับไปรักษาแผลรอยสักที่บ้านนั้น จำเป็นต้องรักษาความสะอาดของแผล ต้องระวังไม่ให้แผลติดเชื้อ และต้องระวังมิให้แผลถูกฝุ่นละออง และความสกปรกต่าง ๆ ในบางรายที่มีการสักในพื้นที่กว้าง ๆ

ผู้รับการสักจะต้องงาช้างแก้อักเสบด้วย ผู้รับการสักจะต้องดูแลรักษาแผลรอยสัก จนกว่าแผลจะตกสะเก็ด และหลุดออกมาเอง ห้ามมิให้แกะสะเก็ดจากแผล รอยสัก เพราะจะทำให้เกิดการอักเสบและติดเชื้อ

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การปฏิบัติตนของผู้มีรอยสัก

ไทย วัตถุเหตุที่การสักของไทยกระทำเพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ เป็นการลงคาถาอาคมลงบนผิวหนังเพื่อให้ผิวหนังมีความ คงกระพันชาตรี ศาสตร์อาถรรุ เขี้ยวงา ไม่สามารถทำอันตรายได้ และเพื่อให้ รอยสักมีความขลัง มีความศักดิ์สิทธิ์ ผู้มีรอยสักจะต้องปฏิบัติตามข้อห้ามต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด ที่เรียกว่า คะลา หรือ ชะลา หากผู้สักไม่ปฏิบัติตาม พลังอำนาจ ทางไสยศาสตร์ที่ประจวบอยู่ณรอยสัก หรือในตัวบุคคลก็จะเสื่อม ไม่มีความ อยู่ยงคงกระพันชาตรี หรือมีเมตตามหานิยม หรือมีโชคลาภ ตามที่ต้องการ

านการสักแบบไทยาหญ ที่เรียกว่า การสักยาขาม มีข้อห้ามดังต่อไปนี้
ทางด้านกรรับประทาน

1. ห้ามกินผลไม้ และผักต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ ผักเริน ผักบุ้ง ผักจ้วนหมู ผักเขียว ผักทอง บอน ไม้เต้า ผักหนอก (บัวบก) และมะขามป้อม
2. ห้ามกินเนื้อสุนัข และเนื้องู
3. ห้ามกินรกรัว รกควาย
4. ห้ามกินหอย

ทางด้านสถานที่

1. ห้ามกินอาหารในงานศพ
2. ห้ามเข้าบ้านที่มีหญิงคลอดลูกใหม่ ๆ และกำลังอยู่ไฟ
3. ห้ามลอดใต้ถุนบ้าน ใต้บันได ใต้สะพาน

4. ห้ามล่อครีว
5. ห้ามล่อคนเร็วไว้ว แร้วควาย
6. ห้ามล่อคาไต้ไม้ค้ำต้นกล้วย

ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีข้อห้ามสำหรับผู้มีรอยสัก ที่เรียกว่า
กะลา หรือ ขะลา ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. การละเว้นบริเวณเนื้อ 10 ชนิด ได้แก่ เสือโคร่ง เสือเหลือง
ช้าง ม้า สุนัข แมว งู ลิง หมี และมนุษย์
2. ห้ามกินกล้วยโดยวิธีกัด ำให้หักเป็นคำ ๆ
3. ห้ามข้ามสะพานที่ทอดข้ามคลองที่ไม่มีน้ำ
4. ห้ามมองลงไปนบ่อที่ไม่มีน้ำ
5. ห้ามแหงนมองดูท้องฟ้า
6. ห้ามล่อครีว
7. ห้ามล่อคาไต้ถุน
8. ห้ามล่อคาไต้บันได
9. ห้ามล่อคราวตากผ้า
10. ห้ามล่อผ้าถุงสตรี
11. ห้ามล่อคาไต้ต้นมะเฟือง
12. ห้ามกล่าวคำหยาบ
13. ห้ามทำวนน้ำลายลงในที่ดำ เช่น ส้วม เป็นต้น ถ้าสักที่ลิ้น

ฯลฯ

ทางภาคกลาง อาจารย์สักของแต่ละสำนักจะมีข้อห้าม และข้อปฏิบัติ
แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตาม มีข้อกำหนดที่เกือบปฏิบัติกันโดยทั่ว ๆ ไป ดังต่อไปนี้

ข้อพึงปฏิบัติ

1. ำให้ยึดมั่นในคำสัตย์
2. ำให้ยึดมั่นในศีลธรรม
3. หมั่นควบคุมสติของตนเอง

ข้อที่พึงละเว้น

1. ไม่ประพฤติผิดศีลธรรม เช่น การประพฤติผิดถูกคิดเมียมผู้อื่น หรือประพฤติตนเป็นมิฉนาศีพ ลักขมย เป็นต้น
2. ไม่ลูแก่โทษะ หรือกล่าวพรุสวาทต่อบิดา มารดา
3. ไม่รับประทานของเหลือ เช่น อาหารที่เหลือจากผู้อื่น จากพระ หรือจากงานศพ เป็นต้น
4. ไม่รับประทานมะเฟือง น้ำเต้า ฟัก และมะพร้าวฯพ
5. ไม่ลวดตาดีไม้ก้าตันกส่วย
6. ไม่ลวดสะพานหัวเดียว สะพานทำน้ำ
7. ไม่นั่งทับครกไม้ ที่ทำด้วยไม้กั่ง ไม้มะดุง และไม้มะค่า
8. ไม่ทำให้ผู้หญิงทับข้างบน

ฯลฯ

ฉุณ ไม่นมีข้อบัญญัติและข้อละเว้นของผู้มีรอยสัก

สรุป

การเปรียบเทียบการสักของไทยกับการสักของญี่ปุ่น

ชื่อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
ความมุ่งหมายของการสัก สิ่งที่เหมือนกัน		
1. การสักเพื่อจำแนกบุคคล	การสักเพื่อบอกสังกัดของไพร่	การสักเพื่อจำแนกอาชญากรจากคนปกติ และคนที่มีอาชีพบางประเภท จำแนกหญิงที่แต่งงานแล้ว และยังไม่ได้แต่งงาน
2. การสักเพื่อการลงโทษ	การสักเพื่อการประจานความผิด	การสักเพื่อการลงโทษผู้กระทำความผิด
3. การสักเพื่อความสวยงาม	การสักขาลายเพื่อความมีเสน่ห์	การสักลวดลายบนร่างกายคล้ายชุดเครื่องแต่งกาย
4. การสักเพื่อความทรงจำ และคำมั่นสัญญา	การสักข้อความหรือเครื่องหมายที่เตือนความจำ	การสักคำปณิธานหรือสักชื่อคนรัก หรือสักสุภายิตประจำใจ

ข้อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
5. การสักเพื่อแสดงความ ความเป็นสมาชิก ของกลุ่ม	การสักเครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของสำนัก หรือกลุ่ม	การสักของนักดับเพลิง การสักของกลุ่มอื่น ๆ และการสักของแก๊งค์ ยาภูเขา

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การสักเพื่อความขลัง	การสักอักขระ คาถา พระ เทพ เจ้า เพื่อความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์	ไม่มีการสักเพื่อความขลัง
2. การสักเพื่อปกปิด ร่างกาย	ไม่มีการสักเพื่อ ปกปิดอวัยวะของ ร่างกาย	การสักทั้งตัว หรือ ครึ่งตัว คล้ายเครื่อง แต่งกาย เป็นการปกปิด ส่วนของร่างกาย

ลักษณะของการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

การสร้างรูปรอย บนผิวหนัง	สร้างรูปรอยบน ผิวหนังโดยทาผิวหนัง ให้เป็นรอย แล้วใส่ หมึกลงไป	มีการทาผิวหนังให้ เป็นรอย แล้วใส่หมึก ลงไป
-----------------------------	--	--

ชื่อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
สิ่งที่แตกต่างกัน		
1. รูปแบบของการสัก	สักเป็นแห่ง ๆ บนร่างกาย อดยาศัย ผิวหนังเป็นเหมือนสมุดเก็บภาพ หรือสมุดเก็บแสตมป์	สร้างรูปรอยลงบนผิวหนัง อดยถือว่า ผิวหนังเป็นคล้ายแผ่นกระดาษหรือ ผืนผ้าใบ
2. แบบแผนของการสัก	ไม่มีแบบแผนของการสักที่ตายตัว	มีแบบแผนการสักที่แน่นอน ตายตัว

รูปรอยที่ซ้ำในการสัก สิ่งที่เหมือนกัน

1. การสักรูปพระเทพเจ้า	มีการสักรูปพระเทพเจ้า เทวดา	มีการสักรูปพระเทพเจ้า เทพธิดา
2. การสักรูปมนุษย์	มีการสักรูปมนุษย์ ทั้งผู้ใหญ่ และเด็ก ส่วนใหญ่เป็นรูปผู้หญิง	มีการสักรูปมนุษย์ ทั้งผู้ใหญ่ และเด็ก ผู้หญิงและผู้ชาย
3. การสักรูปสัตว์	สักรูปนกอินทรี นกคุ้ม หงู จิ้งจก ปลาไหล ราชสีห์ เสือ หมิ มังกร	สักรูปมังกร ปลาคาร์พ สิงโต

ชื่อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
4. การสักรูปพืช	มีการสักใบโพธิ์ ผักแว่น ฟ้าเต่า ดอกกุหลาบ ดอกบัว	มีการสักรูปดอกโรบิ้น ดอกเบญจมาศ ดอกซากุระ ใบเมเปิล
5. การสักข้อความ	มีการสักข้อความ เพื่อเตือนความจำ	มีการสักชื่อคนรัก หรือ สักข้อความที่เป็นคา บฏินยาม หรือสักข้อมูล ส่วนตัวของทหาร

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การสักรูป นะ ยันต์	มีการสักเครื่องหมาย นะ และ ยันต์ ต่าง ๆ	ไม่มีการสัก นะ หรือ ยันต์
2. การสักรูปปลาการ์พ	ไม่มีการสักรูป ปลาการ์พ	มีการสักรูปปลาการ์พ ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ ของความกล้าหาญ อดทน ความเป็นชาย ชาติตรี
3. การสักรูปวีรชนใน นิยาย	ไม่มีการสักรูปวีรชน ในนิยาย	มีการสักรูปวีรชนใน นิยาย เช่น คินทาร์ เบนเคอิ เป็นต้น

ชื่อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
4. การสัก "หัวใจ" ของคาถา	มีการสักหัวใจของคาถาต่าง ๆ เช่น หัวใจปดมั่ง หัวใจ-ทศชาติ เป็นต้น	ไม่มีการสักหัวใจของคาถา
การใช้สัญลักษณ์ สิ่งที่เหมือนกัน		
1. การใช้เครื่องหมาย เป็นสัญลักษณ์	มีการสักเครื่องหมาย เพื่อการเกณฑ์ทหาร	มีการสักเครื่องหมาย เป็นสัญลักษณ์ในหญิงชาวเกาะริวกิว
2. การใช้เทพเจ้า หรือเทวดาเป็นสัญลักษณ์	มีการสักรูปเทพเจ้า เป็นสัญลักษณ์ของความมีอิทธิฤทธิ์ ความเมตตา	มีการสักรูปเทพเจ้า เป็นสัญลักษณ์ของการปกป้องรักษา การคุ้มครองป้องกัน เช่น เทพเจ้าฟุรุเด เป็นต้น
3. การใช้สัตว์เป็นสัญลักษณ์	มีการสักรูปสัตว์เป็นสัญลักษณ์ของความมีอำนาจ มีพลัง มีการคุ้มครองป้องกัน เช่น เสือโคร่ง พญานาค จิ้งจกสองหาง นกคุ้ม เป็นต้น	มีการสักรูปปลาการ์พมังกกร เป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ข้อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
4. การราชดอกไม้เป็น สัญลักษณ์	มีการสักดอกบัว ดอกกุหลาบ เป็น สัญลักษณ์ทางพุทธศาสนา และความจงรักภักดี ความซื่อสัตย์	มีการสักดอกโบตั๋น ดอกเบญจมาศ ดอกซากุระ เป็น สัญลักษณ์ของความ กล้าหาญ ความมั่นคง ความตั้งใจแน่วแน่ และ ความเป็นอนิจจัง

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การราชสิ่งของเป็น สัญลักษณ์	มีการสักเป็นรูป สิ่งของเช่น หัวกะโหลก พระขรรค์ ปลัดจิก เป็นต้น เป็นสัญลักษณ์ ของความตาย ความมี อำนาจ และทางเพศ	ไม่มีการราชสิ่งของ เป็นสัญลักษณ์ในการสัก แบบญี่ปุ่น
2. การราชวีรชน หรือ ตัวเอกในนิยายเป็น สัญลักษณ์	ไม่มีการราชวีรชนหรือ ตัวเอกในนิยายเป็น สัญลักษณ์ในการสัก	มีการสักวีรชน และ ตัวเอกในนิยายเป็น สัญลักษณ์ในการสัก เช่น คินทาโร เบนเคอิ เป็นต้น เป็นสัญลักษณ์ของ ความมีพลัง อำนาจ ความกล้าหาญ

ข้อเปรียบเทียบ

ไทย

ญี่ปุ่น

3. การราชตัวเลขเป็น
สัญลักษณ์ | มีการสักตัวเลขเป็น
สัญลักษณ์ เช่น เลข 12
หมายถึง พระคุณบิดา
เลข 5 หมายถึง
พระคุณเศียรห้า เป็นต้น | ไม่มีการสักตัวเลข
เป็นสัญลักษณ์ |
|----------------------------------|--|------------------------------------|

ความเชื่อ

สิ่งที่เหมือนกัน

1. ความเชื่อในเรื่อง
โชคกลาง	การสักเป็นการสร้าง
เอกลักษณ์ให้แก่ตน เป็น
การสร้าง "ตน" ให้
ปรากฏทั้งในชาตินี้
และชาติหน้า	หญิงโอรุสึกเพราะ
เชื่อว่ารอยสักสามารถ
บันดาลให้ได้ในสิ่งที่
ต้องการ ช่วยคุ้มครอง
ป้องกันภูตผี ปีศาจ
ช่วยไม่ให้ตกนรก และ
ช่วยให้เลือดลมดี
2. เรื่องโชคกลาง	สักเป็นรูปอักษร
คาถา ยันต์ จิ้งจกสอง-
หาง เชื่อว่า จะทำให้
เกิดสิริมงคล มีโชค
กลาง เป็นที่รักใคร่
ของผู้อื่น	หญิงชาวเกาะริวกิว
มีการสักรูปรอยต่าง ๆ
เพราะเชื่อว่า จะทำให้
เกิดโชคกลาง มีการอยู่ดี
กินดี มีฐานะดี มีความ-
อุดมสมบูรณ์

ชื่อ เปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
3. เรื่องความแค้น- คลาดจากภยันตราย	มีการสักรูปนะ ยันต์ รูปสัตว์และพืช เพราะเชื่อว่าสามารถ ป้องกันอันตรายจาก ความวิบัติ ป้องกัน เจ็บงา ป้องกันไฟ- ไหม้ได้	หญิงชาวเกาะริวกิว มีการสักเป็นรูปตีนตุ๊กแก เพราะเชื่อว่าสามารถ ป้องกันงาให้เป็นหวัดได้

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. เรื่องความอยู่ยง- คงกระพันชาตรี	มีการสักรูปนะ คาถา ยันต์ รูปเทพเจ้าเพื่อ เพื่อความเหนียวของ ผิวหนัง เพื่อความอยู่- ยงคงกระพันชาตรี	ไม่มีการสักเพื่อความ อยู่ยงคงกระพันชาตรี
2. เรื่องเมตตา มหานิยม	มีการสักยามหานิยม สักนะ สักยันต์ ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดเมตตา มหานิยม เกิดมิตรภาพ	ไม่มีการสักเกี่ยวกับ เมตตาตามหานิยม

ชื่อเปรียบเทียบ

ไทย

ญี่ปุ่น

3. เรื่องอำนาจ
อิทธิฤทธิ์

มีการสักรูปรอยบน
ร่างกายเพื่อให้เกิด
อำนาจ อิทธิฤทธิ์ เช่น
สักรูปมังกร ราชสีห์
เสือ เพลน อักษร ยันต์
ต่าง ๆ เพื่อสร้างความ
เชื่อมั่น ความมีอำนาจ
ข่มขวัญผู้อื่น

ไม่มีการสักเพื่อให้เกิด
อำนาจ อิทธิฤทธิ์

เครื่องมือที่ใช้ในการสัก
สิ่งที่เหมือนกัน

1. เข็มสัก

ใช้เข็มสักที่เป็นของ
แหลม มีด้ามจับ และใช้
เครื่องมือสักที่เรียกว่า
เข็มสักไฟฟ้า

ใช้เข็มสักที่เป็นของ
แหลม มีด้ามจับที่เป็น
ไม้ ฝ่ กระดุก งาช้าง
และใช้เข็มสักไฟฟ้า

2. หมึกสัก

ใช้หมึกที่ทำจากขี้เถ้า
เขม่าไฟ กระดุกเผา-
ยางไม้ และใช้หมึกดำ
หรือ หมึกจีน

ใช้หมึกจากเมืองจีน
และหมึกที่ทำจากสีผง
ช่างบางคนใช้ทองคำ
บริสุทธิ์ และสีขาว
เป็นหมึกสัก

ชื่อ เปรียบเทียบ

ไทย

ญี่ปุ่น

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. เข็มสัก

ไม่มีเข็มสักที่มี
หลายหัว เข็ม ที่สัก-
ครั้งเดียวให้ได้พื้นที่
กว้าง ๆ

ใช้เข็มสักที่มีหลาย
หัว เข็ม ตั้งแต่ 5-45
หัว เข็ม เพื่อสักครั้งเดียว
ให้ได้พื้นที่กว้าง ๆ

2. หมึกสัก

ใช้หมึกสักที่ผสมว่าน
ยา เพื่อความอยู่ยง-
คง กระพันชาตรี และ
มีการสักด้วยน้ำมันเพื่อ
ให้เกิดเมตตามหานิยม

ไม่มีการผสมว่าน ยา
หรือน้ำมัน ในหมึกสัก
เพื่อความอยู่ยงคง-
กระพันชาตรี

กรรมวิธีการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การลงหมึก

มีการลงหมึกด้วยการ
ขูดขีดผิวหนังให้เป็นรอย
และใส่หมึกลงไปเป็นรอย
นั้น เมื่อแผลหายรูปรอย
จะปรากฏ

มีการลงหมึกด้วยการ
ทาผิวหนังให้เป็นรอย
รอยใช้เข็มสักแบบ
โบราณ และการใช้
เข็มสักไฟฟ้า

ข้อเปรียบเทียบ

ไทย

ญี่ปุ่น

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การลงมือ

ไม่มีวิธีการลงมือแบบ
ญี่ปุ่น

มีการร่างรูปรอยบน
ผิวหนึ่ง แล้วสักตาม
รูปรอยที่ร่างไว้ จากนั้น
จึงสักภายในพื้นที่ระหว่าง
รูปรอยขอบนอกของภาพ
การลงเข็ม มีการแทง
เข็มแบบตรง และแบบ
เฉียง

2. พิธีกรรม

การสักของไทย
ประกอบด้วย พิธียกครู
การลงลายสัก การ-
ปลุกเสก และพิธีไหว้ครู

ไม่มีพิธีกรรมในการสัก

ตำแหน่งที่สัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การสักที่ใบหน้า
และศีรษะ

มีการสักที่ใบหน้าเพื่อ
ประจานความผิด และ
การสักที่ศีรษะ เพื่อ
ความเป็นสิริมงคล

หญิงอนุ มีการสักที่
ริมฝีปาก แสดงถึงสภาพ
การแต่งงาน
ญี่ปุ่นมีการสักบนใบหน้า
เพื่อการลงโทษ และมี
การสักบนศีรษะด้วย

ชื่อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
2. การสักที่ลำตัว (อก และหลัง)	มีการสักเพื่อความ ขลังที่ลำตัว โดยสักรูป รอยที่เป็นของสูง เป็น มงคล เช่น พระ เทวดา ยันต์ เป็นต้น	มีการสักรูปรอยขนาด ใหญ่ไว้ที่ลำตัว เพราะมี เนื้อที่กว้าง สามารถสัก รูปที่มีความซับซ้อน สวยงาม ได้ชัดเจน
3. การสักที่มือ แขน ขา และเท้า	มีการสักรูปรอยที่ มีาซ์ของสูง เช่น รูปพิช สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น ที่บริเวณที่เป็นของต่ำ ในร่างกาย เช่น แขน ขา และเท้า เป็นต้น	มีการสักที่แขนเพียง ครึ่งแขน และมีการสัก เพียงขาส่วนบน เพื่อให้ เครื่องนุ่งห่มสามารถ ปกปิดรอยสักได้ หญิงสาวเกาะริวกิว มีการสักที่มือ เพื่อแสดง ความสามารถในการ ทำงาน
4. การสักงานที่ อื่น ๆ	งานการสักเพื่อ ความขลัง มีการสักที่ ถูกกระตือรือร้น ท้ายทอย ใต้คาง ก้น และอวัยวะเพศ	มีการสักคาบฉันท หรือชื่อคนรัก ไว้ในที่ลับ ต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น านอู่มือ งามนิ้ว เป็นต้น

ชื่อ เปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น	
ผู้ทำภารกิจ สิ่งที่เหมือนกัน	ช่างสักที่เป็นผู้ มีความชำนาญการสัก ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา ทั่วไป สามารถสักเป็น รูปรอยต่าง ๆ บน ร่างกาย เพื่อความ สวยงามได้	ช่างสักโดยทั่วไป ซึ่ง สามารถสักรูปรอยต่าง ๆ บนร่างกายมนุษย์ได้	
	2. อาจารย์สัก	ผู้ที่มีความรู้ ความ- ชำนาญการสักเพื่อ ความขลัง มีความรู้ ทางเวทมนต์ คาถา อาจเป็นผู้ที่เคยบวช พระมาก่อน สามารถ ทำพิธีต่าง ๆ ได้	ช่างสักที่มีความชำนาญ เป็นพิเศษ สามารถสัก รูปรอยที่มีความซับซ้อน เป็นช่างสักที่มีชื่อเสียง ไปทั่วโลก
	3. การสักให้แก่กัน	ผู้ที่นิยมการสัก สามารถสักให้แก่กัน และกันได้ เข็มสัก ไฟฟ้า ช่วยให้การสัก สะดวกขึ้น	ในญี่ปุ่นมีการสักให้ แก่กันระหว่างหญิง บริการ กรรมกร และ นักเที่ยว

ชื่อเปรียบเทียบ	ไทย	ญี่ปุ่น
4. การสัการให้แก่ตัวเอง	มีการสัการให้แก่ตัวเอง โดยทั่วไป	มีการสัการให้แก่ตัวเอง โดยเฉพาะในกลุ่มหญิง ผู้ให้บริการ และใน บุคคลทั่วไป

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. อาจารย์สัการที่เป็น พระภิกษุ	อาจารย์สัการของไทย ส่วนมากเป็นพระภิกษุ เนื่องจากมีความรู้ และ ประสบการณ์เรื่อง การทำพิธี เวทมนต์ คาถา และยันต์ ทั้งยัง เป็นที่เลื่อมใสของคน ทั่วไป โดยเหตุที่คนไทย นิยมสัการเพื่อความขลัง อาจารย์สัการส่วนใหญ่จึง ต้องเป็นพระภิกษุ	ไม่มีอาจารย์สัการที่เป็น พระ
------------------------------------	--	---------------------------------

ข้อเปรียบเทียบ

ไทย

ญี่ปุ่น

ข้อปฏิบัติภายหลังการสัก

สิ่งที่เหมือนกัน

1. การดูแลรักษาแผล
รอยสัก

มีการดูแลรักษาแผล
รอยสัก ด้วยการรักษา
ความสะอาด ใช้น้ำที่แผล
ติดเชื้อ หรืออักเสบ

มีการดูแลแผลรอยสัก
ด้วยการรักษาความ
สะอาด บ่อยๆ ให้แผล
ตกสะเก็ด และหลุดออก
มาเอง โดยไม่ให้ใช้
มือแกะ

สิ่งที่แตกต่างกัน

1. การปฏิบัติตนของผู้
มีรอยสัก

โดยเหตุที่การสักของ
ไทย เป็นไปเพื่อความ-
ขลัง ผู้มีรอยสัก จึงต้อง
ปฏิบัติตามข้อกำหนด
ต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก
ทั้งด้านการรับประทาน
และสถานที่

ไม่มีข้อปฏิบัติหลังการ
สักเหมือนของไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คเชนทร์ วมักดีเพชร. "ความเชื่อที่เหลือหลงถึงศตวรรษ" มูนมังอีสาน.
2520.
- ณัฐภัทร นาวิกชีวิน. "การสักขาที่บ้านเชียง" เมืองโบราณ. ปีที่ 4 ฉบับที่ 4.
2521.
- ไพโรจน์ สวมสร. "พ่อฤา จิตรกรลายสัก" ศิลปวัฒนธรรม. ปีที่ 1 ฉบับที่ 10.
2523.
- _____. "พระอริยานุวัตรกับการสักลาย" ศิลปวัฒนธรรม. ปีที่ 2
ฉบับที่ 15. 2524.
- ภราดร รัตนกุล. "รอยสักบนหลังคน" สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. 2525.
- ยุทธิยเสวีร (นามแฝง). "ประวัติศาสตร์ของการสัก" รู้ไว้ใช่ว่า. แพร่พิทยา.
2501. 428 หน้า.
- สมชาย นิลอาสี. "สายสัก จิตรกรรมบนความเจ็บปวด" ศิลปวัฒนธรรม. ปีที่ 6
ฉบับที่ 2. 2527.
- สายสม ธรรมธิ. ลายสักไทยใหญ่. สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
2538. 98 หน้า.
- สุลักษณ์ ศรีบุรี และทวีวงศ์ ศรีบุรี. ลายสักที่พบในภาคกลางของประเทศไทย.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ. 2530. 145 หน้า.
- Cohen, Tony. The Tattoo. Adrian Savvas Publishing, Sydney,
1994. 278 p.
- Delio, Michelle. Tattoo. Virgin Publishing, London, 1994.
80 p.
- Fellman, Sandi. The Japanese Tattoo. Abbeville Press
Publishers, New York, 1986.
- Lautman, Victoria. The New Tattoo. Abbeville Press
Publishers, London, 1994. 120 p.

- Levars C., Lenars J. **Ritual and Seduction : The Human Body as Art.** New English Library, London, 1980.
- Richie Donald. **The Japanese Art of Tattooing. Natural History.** December, 1973.
- _____. **Japanese Tattooing.** Zufushinsha, Takyo, 1966.
98 p.
- _____. **The Japanese Tattoo.** Weatherhill, Tokyo, 1982.
116 p.
- Rubin A. (Ed). **Marks of Civilisation Artistic Transformations of the Human Body.** University of California, Los Angeles, 1988. 130 p.
- Sinclair, A.T. **Tattooing-Oriental. American Anthropologist,** July-September, 1908.
- Tuttle J. (Ed). **Tattoo Historian.** Number 11, Spring-Summer, 1987.
- Umemoto, Diane L. **"Thai Charms, The Art of Tattooing" Sawaddi.** September-October 1980.
- Vale V., Juno A. (Eds). **Modern Primitives.** RE/Search Publications, San Francisco, 1990. 98 p.
- Webb S. **Heavily Tattooed Men and Women.** McGraw-Hill New York, 1976. 84 p.
- Wroblewski, Christopher. **The Art and Craft of Tattoo : Skin Show.** Dragon's Dream, Amsterdam, 1981. 69 p.
- _____. **The Art of Tattoo : Skin Show.** Virgin Book, London, 1989. 110 p.
- _____. **The Art of Tattoo : Skin Show II.** Virgin Publishing, London, 1991. 123 p.

- Wroblewski, Christopher. **The Art of Tattoo : Skin Shows**
III. Virgin Publishing, London, 1993. 132 p.
- _____. **The Art of Tattoo : Skin Shows IV.** Virgin
Publishing, London, 1995. 112 p.
- _____. **Tattooed Women.** Virgin Publishing, London,
1992. 109 p.
- _____. **Modern Primitives.** Verlag Christian Brandstatter,
Vienna, 1988. 89 p.
- _____. **Tattoo Pigments of Imagination.** Alfred Van der
Marck Editions, New York, 1987. 102 p.
- Wroblewski C., Cooper A. **Tattoo Art Skin Fantasies on**
Tattooed Women. Edition Christian Brandstatter,
Vienna, 1985. 118 p.

ก นามาริบาย

ภาคผนวก

นามาธิบาย

นิฮนโชะชิ (Nihon shoki)

นิฮนโชะชิ เป็นเอกสารที่จดบันทึกประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการ บรรยายเรื่องราวก่อนกำเนิดญี่ปุ่นและการสืบเชื้อสายจากพระเจ้าของจักรพรรดิจิโรด (686-697 ก่อนคริสตกาล) การบันทึกนิฮนโชะชิเสร็จสิ้นลงในวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 720 (ปีโรจูที่ 4 เดือน 5 วันที่ 21) มีการบรรยายไว้ในเอกสาร โชะชูนิฮงจิ (Shoku nihongi ค.ศ. 797) ว่าเจ้าชายโทะเนะริ (Toneri) บุตรชายของจักรพรรดิเทมมู (Temmu) เป็นผู้สั่งให้บันทึกนิฮนโชะชิขึ้นทั้งหมด 30 เล่ม และอีกหนึ่งเล่มเป็นแผนภูมิต่าง ๆ เล่มที่ 1 และ 2 อธิบายเกี่ยวกับยุคสมัยของเทพ เล่มที่ 3 ถึง 30 บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดรัชกาลของจักรพรรดิจิมมู (Jimmu) ถึงจักรพรรดิ จิโรด (Jito) นิฮนโชะชิเป็นเอกสารสำคัญที่ถูกรวบรวมอ้างอิงในเอกสารยุคต่อมาอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคนารา (Nara Period ค.ศ. 710-794) และยุคเฮอัน (Heian Period ค.ศ. 794-1185) ซึ่งมีการนำประวัติศาสตร์ของชาติมาศึกษาและบรรยายในวงวิชาการและมีการคัดลอกเก็บไว้อีกด้วย ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเอกสารโบราณเล่มนี้สืบเนื่องกันมากระทั่งปัจจุบัน

ชะเระบอน (Sharebon)

ชะเระบอน เป็นนวนิยายเร็นรมย์ที่ถือกำเนิดขึ้นในยุคเอโดะ (Edo Period ค.ศ. 1600-1868) และได้รับความนิยมมากในช่วงปี 1770-1780 เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ในสถานเร็นรมย์ในกรุงเอโดะ (โตเกียวปัจจุบัน) ชะเระบอนมีต้นกำเนิดมาจากหนังสือแนะนำสถานเร็นรมย์ในช่วงปี 1750 ที่เขียนขึ้นด้วยภาษาจีน แต่รูปแบบของการเขียนที่เป็น

ชนของนวนิยายแนวนี้เกิดขึ้นนานราวปี 1770 โดยนักเที่ยวผู้หนึ่งชื่อ ยูชิ โฮเก็น (Yushi hogen) มีการใช้สำนวนภาษาเฉพาะในวรรณกรรมประเภทนี้ เช่น มีการเกี่ยวพาราสิ ตัดข้อต่อว่า เป็นต้น ซึ่งต้องเขียนด้วยภาษาที่พิเศษ นอกจากนี้ เนื้อเรื่องยังเป็นการเสียดสีบรรดานักเที่ยว นางโรลม แม่เส้า ด้วยสำนวนที่ชวนขัน อีกด้วย นับว่าเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ช่วงหนึ่งได้รับความสนใจสูงสุด

ไอนุ (Ainu)

ปัจจุบันมีการจัดชาวไอนุให้อยู่ในประเภทชนพื้นเมืองของเกาะฮอกไกโด (เกาะเหนือสุดของประเทศญี่ปุ่น) คำว่า "ไอนุ" เป็นคำภาษาไอนุ แปลว่า คน หรือชาย ชาวไอนุอยู่ภายใต้กฎหมายของญี่ปุ่นผู้ทอดพหุชั้นเนื่องจากเกาะฮอกไกโด ไปยังตอนใต้ของรัสเซียก็มีเป็นจำนวนไม่น้อย

จำนวนประชากรของชาวไอนุลดลงเรื่อย ๆ ในปี ค.ศ. 1804 มีจำนวน 23,797 คน ในเกาะฮอกไกโด และลดลงเหลือ 17,374 ในปี ค.ศ. 1902 สาเหตุของการลดจำนวนลงเนื่องมาจากการแต่งงานกับคนญี่ปุ่น

พิจารณาจากรูปร่างของชาวไอนุแล้ว มีการสรุปว่าชาวไอนุมีเชื้อสายคอเคซอย (Caucasoid) หรือยุโรปอย (Europoid) แต่จากการศึกษาทางด้านพันธุกรรมแล้วพบว่าชาวไอนุมีเชื้อสายใกล้เคียงกับพวกอูราลิก (Uralic) ซึ่งอยู่ในเขตไซบีเรีย (Siberia) ชาวไอนุมีใบหน้าแบน มีคางเป็นเหลี่ยม เข้าตาลึก มีขนคอก ผิวหนังเป็นสีน้ำตาลอ่อน ตามีสีน้ำตาลแก่ บางคนมีตาเป็นสีเทา

ชาวไอนุยังชีพด้วยการล่าสัตว์ ตกปลา และหาของป่า มีเครื่องนุ่งห่ม ทำด้วยผ้าและสวมเสื้อขนกวางขนสัตว์ ผู้หญิงจะสวมกระโปรงยาวถึงตาตุ่ม สวมรองเท้าซึ่งทำจากหนัง และบุด้วยขนสัตว์เพื่อป้องกันความหนาวเย็น หญิงสาวชาวไอนุทุกคนจะมีรอยสักรอบปาก เพื่อแสดงให้เห็นการเตรียมตัวเป็นเจ้าสาวและเพื่อการยอมรับในกลุ่ม นอกจากนี้ยังสักที่บริเวณหลังมือด้วย

ที่อยู่อาศัยของชาวโอนู ก่อสร้างด้วยลาและใบไม้ มีหลังคาแหลมเป็นจั่ว มีหน้าต่างทางทิศตะวันออก ด้วยเหตุผลทางศาสนา และมีหน้าต่างอื่น ๆ อีก พื้นบ้านเป็นดินแข็ง บริเวณที่นั่งที่นอนปูเสื่อ มีเตาสำหรับหุงต้มอาหารและให้ความอบอุ่นอยู่กลางบ้าน มีรั้วบ้านเพื่อป้องกันสัตว์รบกวน เช่น หมู กวาง เป็นต้น ชาวโอนูไม่มีภาษาเขียน วรรณกรรมเป็นวรรณกรรมปากเปล่าที่เล่าสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน

ตุ๊กตาดินเหนียวชะนิวะ (Haniwa)

ชะนิวะ คือ ตุ๊กตาดินเหนียวที่พบบริเวณสุสานโบราณ (Kofun) ซึ่งถูกสร้างขึ้นระหว่างศตวรรษที่ 4 ถึง 7 ชะนิวะมีส่วนสูงราว 1.5 เมตร มีหลายรูปลักษณะ เช่น คน ม้า สัตว์ต่าง ๆ อาวุธ ที่อยู่อาศัย เป็นต้น ตามรูปศัพท์แล้ว ชะนิ (hani) หมายถึง ดินเหนียว วะ (wa) หมายถึง วงแหวน รูปทรงของตุ๊กตารูปคนเป็นทรงกระบอก มีการปั้นประดับจุก หู และเสื้อผ้า แต่ที่น่าสนใจก็คือ ตาและปากของรูปคนและสัตว์จะเจาะเป็นรูลึกเข้าไปในเนื้อดิน และบนใบหน้าคือการวาดรอยสักและการเขียนสีลงบนใบหน้าแสดงถึงการแต่งหน้าในพิธีกรรม ตามที่มีการบันทึกไว้ในเอกสารโบราณ นิฮันชะจิ (Nihonshoki) ตุ๊กตาชะนิวะ เป็นตัวแทนของเหล่าข้าทาสบริวาร และสัตว์ที่ถูกฝังเพื่อไปรับใช้เจ้านาย นักประวัติศาสตร์เชื่อกันว่าไม่มีประเพณีการฝังคน สัตว์ทั้งเป็นลงในสุสานในญี่ปุ่นเพราะไม่พบหลักฐาน หรือบันทึกใด ๆ ที่กล่าวอ้างถึงการฝังทั้งเป็น

ข ตัวอย่างลายสักของไทย

ตัวอย่างลายสัก นะ ต่าง ๆ

นะเสื่อ

นะตา

นะพระสังขณู

นะขุนแผน

นะนางไกรรักษา

นะจุมบาดาล

นะราหู

นะโลกบาล

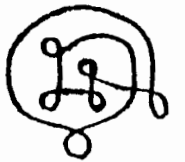
นะลักโขก

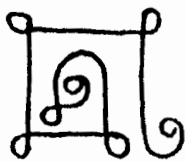
นะราชหงษ์

นะกลอยใจ

นะเดินมีหลง

นะฉิมพาลี

นะเบ็๊กทวาร

นะฟ้าพื้่น

นะสุวรรณสาม

นะกลบเกลื่อน

นะสารีบุตร

นะโมคคัลลานต์

นะพระกัจจายน์

นอดใต้

นบถมึน

นไหล

นระไร

นคำเงงหา

นกัดถึง

นตลอดบาดาล

นซ่อนชู

นเกี้ยวชู

นเข้าฉาณ

นหนีไป

นมีในทิศ

นน้อย

นกินไม่รู้ลัน

นศรีโอดมัส

นสมุทรรจ

นเลิศ

นเบิก

นอำนาจ

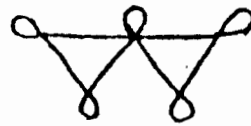
นกวาดกอง

นะแคล้วคลาด

นะไม้เท้ามหาเถร

นะมงกุฏ

นะแปลง

นะคกงะพัน

นะราชสีห์

นะทนต์รท

นะวงเวียน

นะงู

นะแคล้ว

นะไตรภพ

นะเมฆ

นะดำเนินนาฏ

นะเดินดง

นะคกงทน

นะหนังก้อย

นะกลั่นสะ

นะงามนั้ก

นะกลั่นไตรภพ

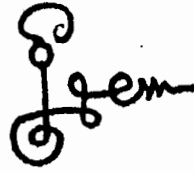
นะหนี

นะประแจจีน

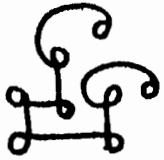
นะทายโตโส

นะนพสุญล่ำเลิศ

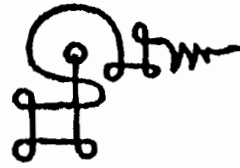
นะอุบาทว์

นะยอดพระไตรปิฎก

นะพระไตรลักษณ์

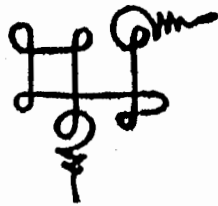
นะพรหมวิหาร

นะปราบสัตว์

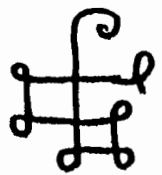
นะอดอาหารได้

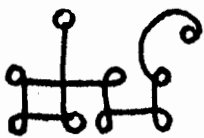
นะหนีสงสาร

นะหิมพานต์

นะแม่แปลกลูก

นะลูกแปลกแม่

นะแหวกแผ่นดิน

นะบังเกิด

นะพระยาเสือ

นะอดใจ

นะอากาศ

นะบังไฟ

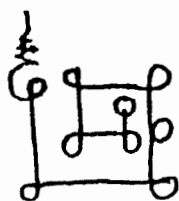
นะพระเมรุ

นะพระเดมิย์มัน

นะปิ่นนราอยู่

นะศรีวิลาศคง

นะพระอาทิตย์

นะอุมิได้

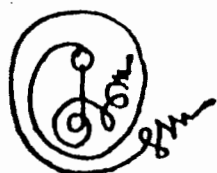
นะให้ไป

นะสวย

นะอนุาโลม

นะชมพู

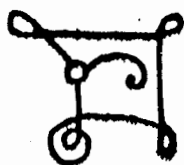
นะพระเจ้าร้อยเอ็ด

นะเดรัจฉา

นะบังไฟ

นะทรง

นะนาไฟ

นะปิด

นะจำมิกอยู่

พระจันทร์รูปงาม

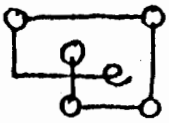
หนึ่งภัย

จับมิถุก

รับสงสาร

กำแพง

ไตรภพโลกา

ข้าง

พระเจ้า

หนึ่ง

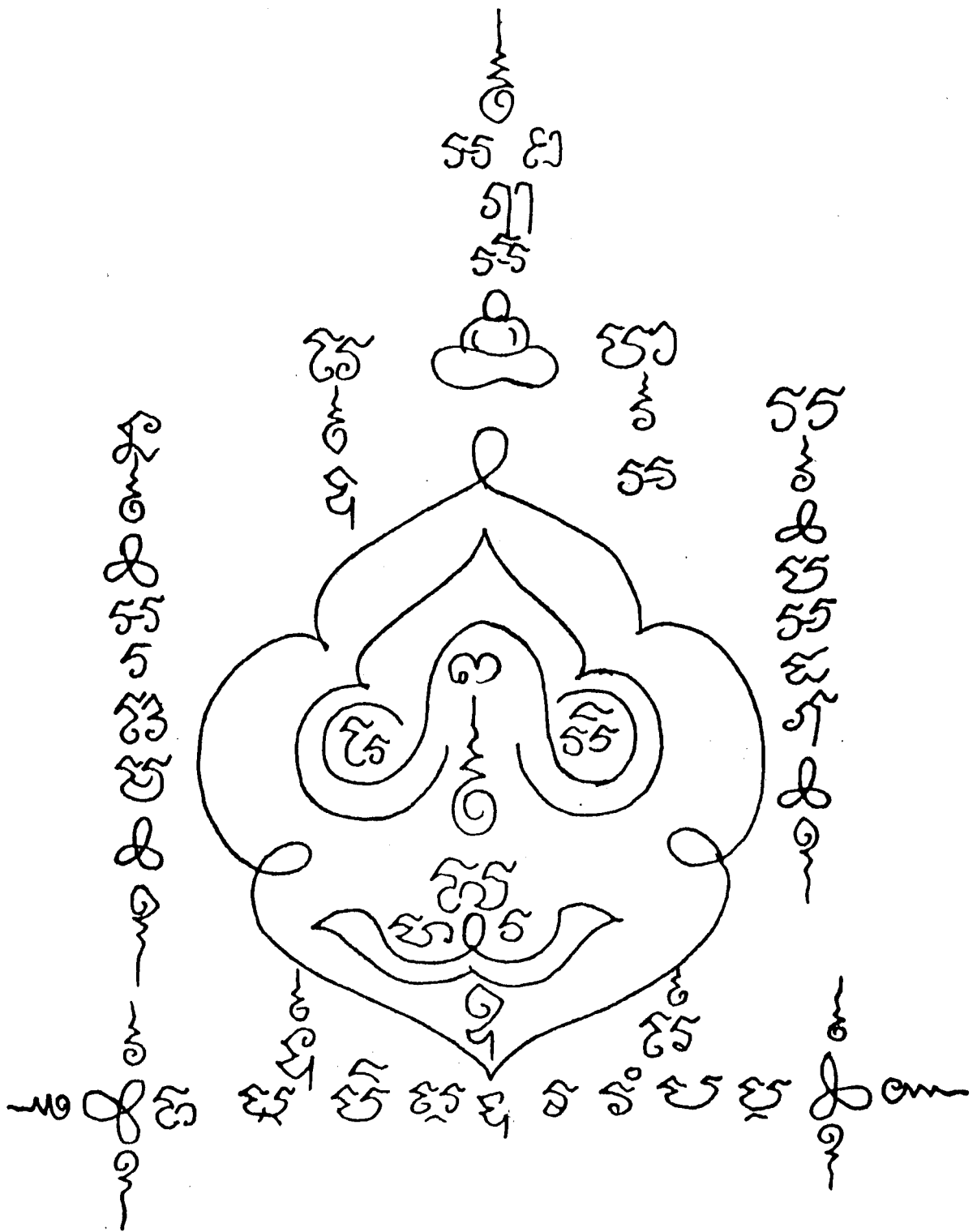
ตามมิพบ

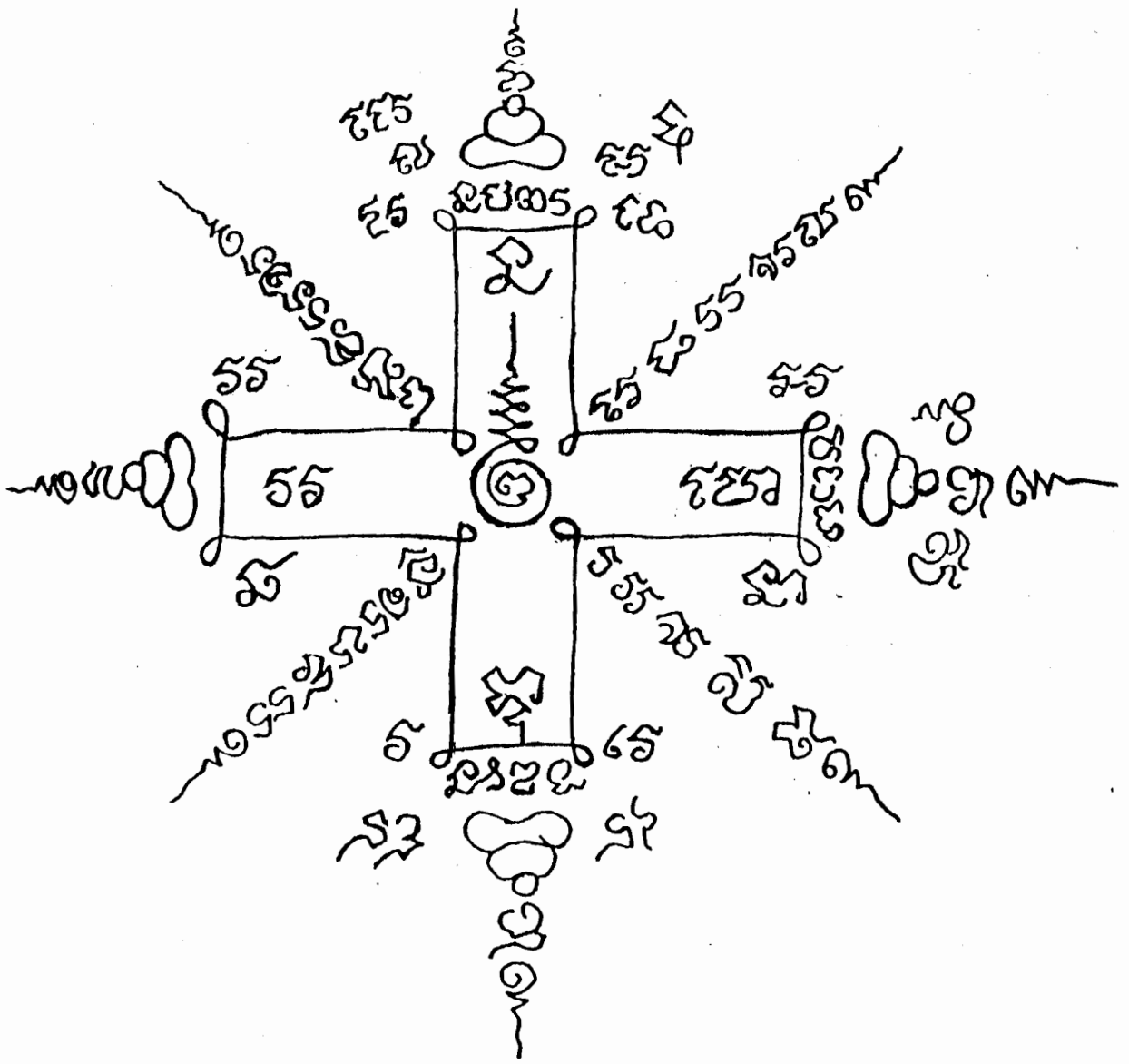
กุมเมือง

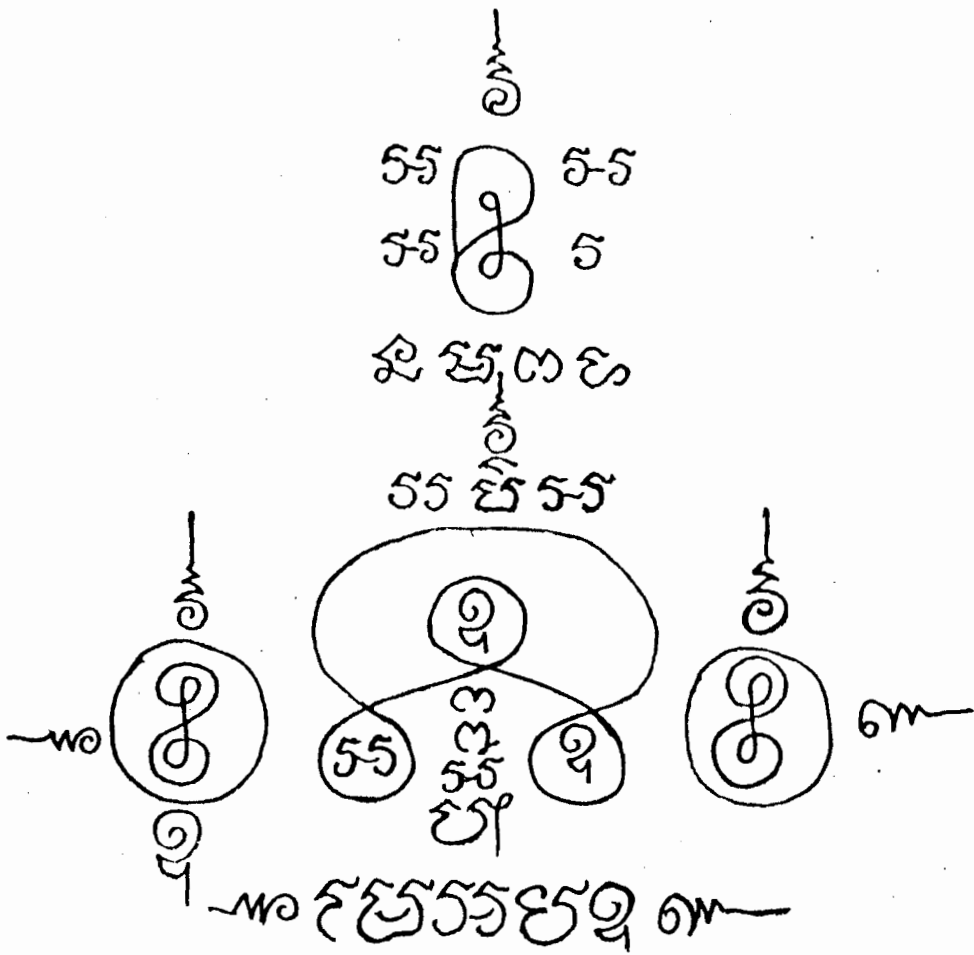
นก

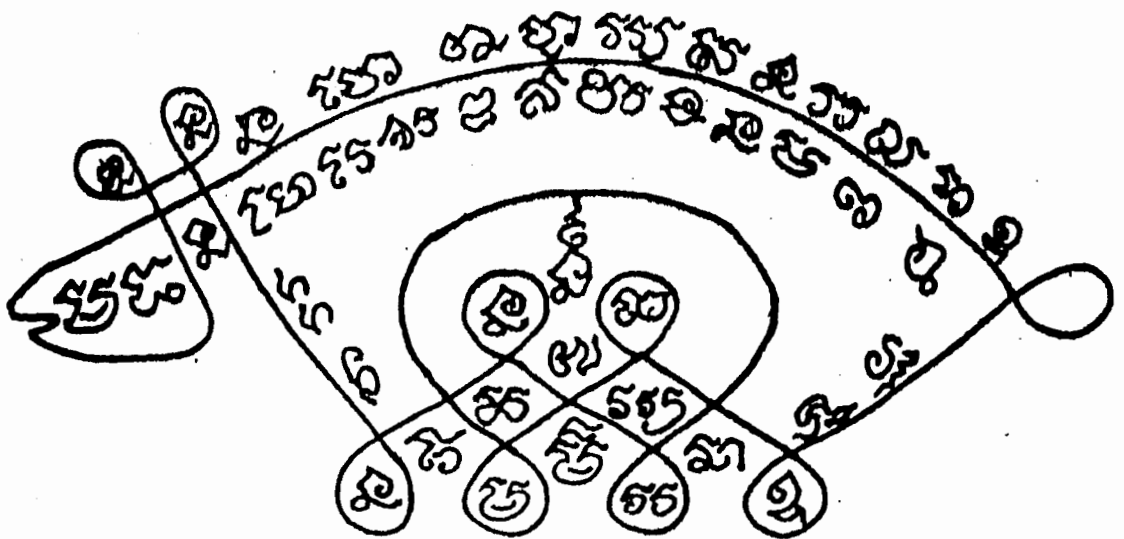
ยันต์เต่า สักตอนกลางหน้าอก

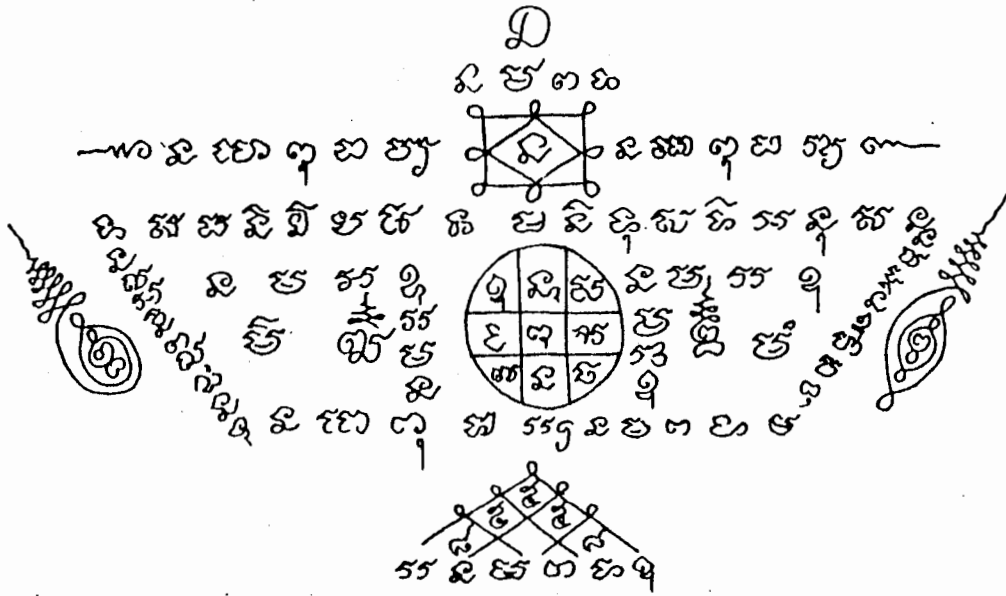
ยันต์ฝนแสนท่า

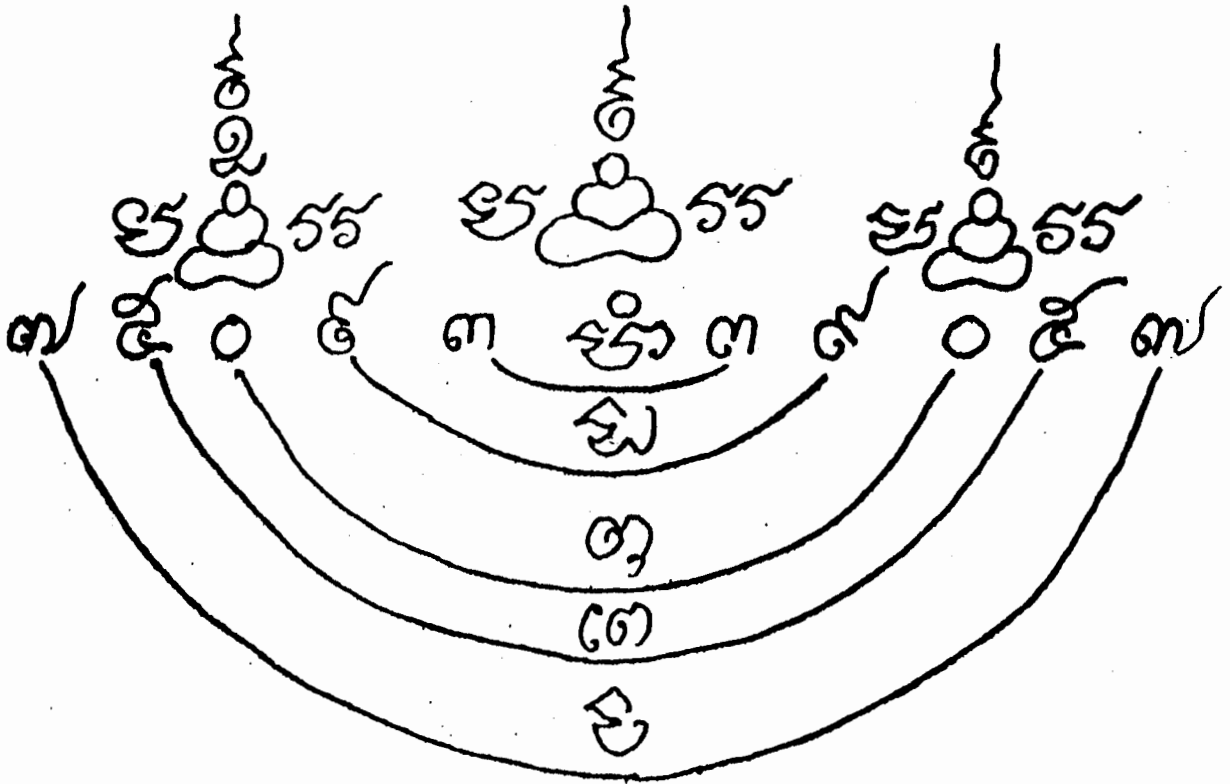
ยันต์อาจารย์ชวด วัดดาวคหนอง สักได้ต้นคองลงมาถึงชายสับก

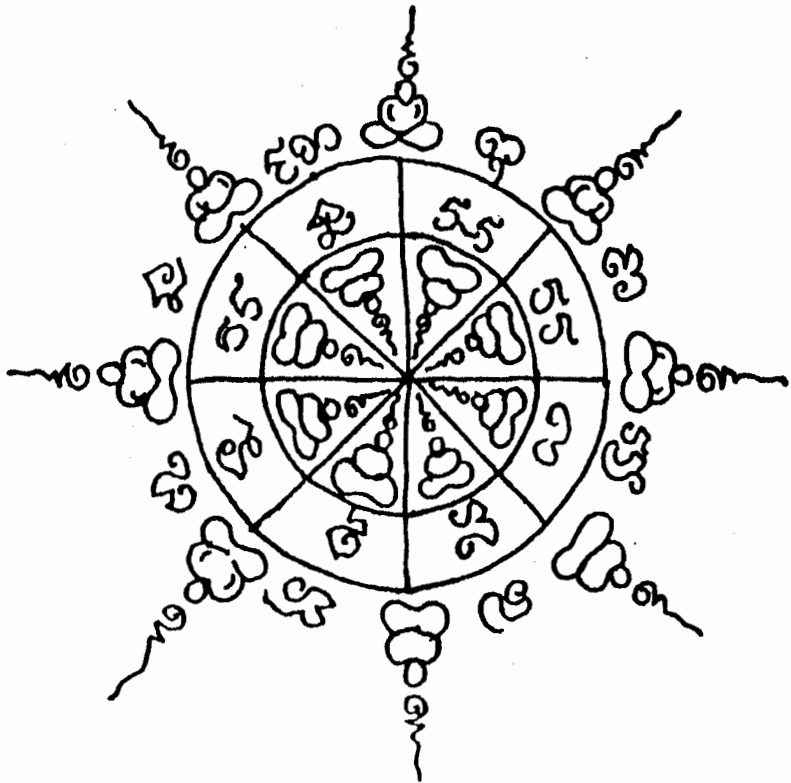
ยันต์หมุ สักที่เอวตลอดหลัง เหนือกระเบนเหน็บ

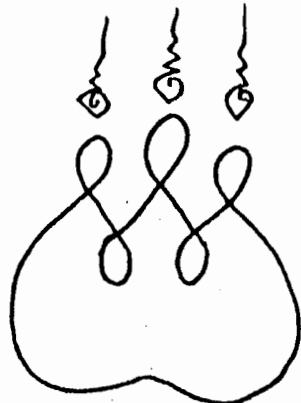
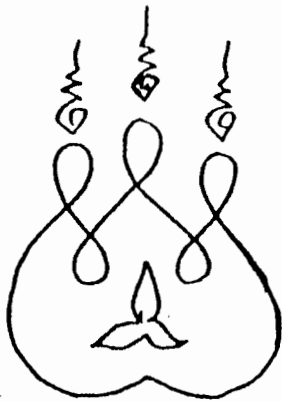
ยันต์อาจารย์ปลั่ง บางลำพู
 สักที่ลูกกระเดือก หน้าอก ไหล่ สบักและหลัง

ยันต์ตรีนิสิงเหทอด

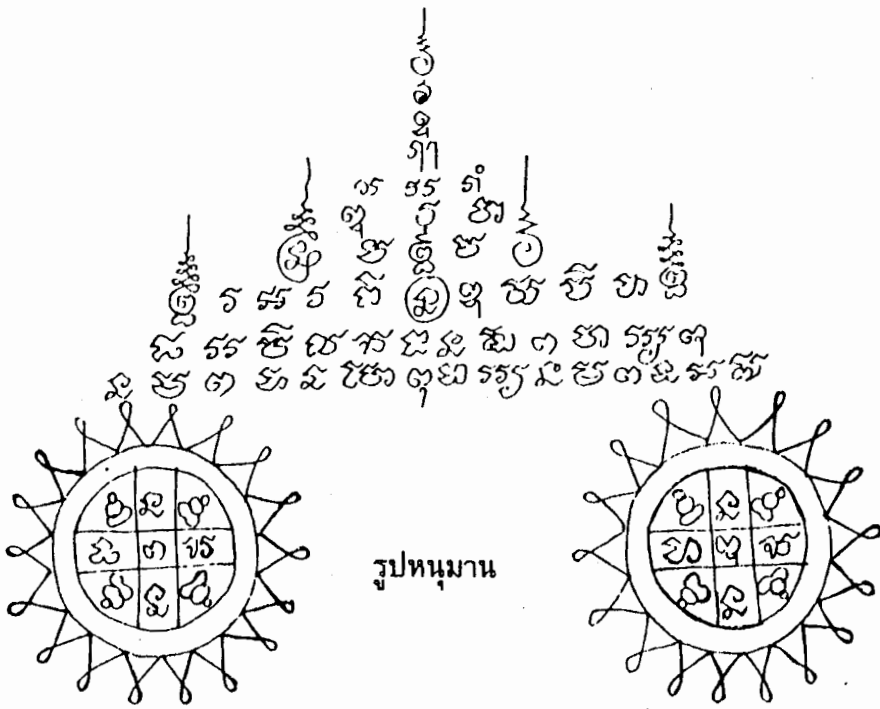
ยันต์มงกุฎพระเจ้า หรือ ยันต์แปดทิศของอาจารย์คุณ บ้านโดน

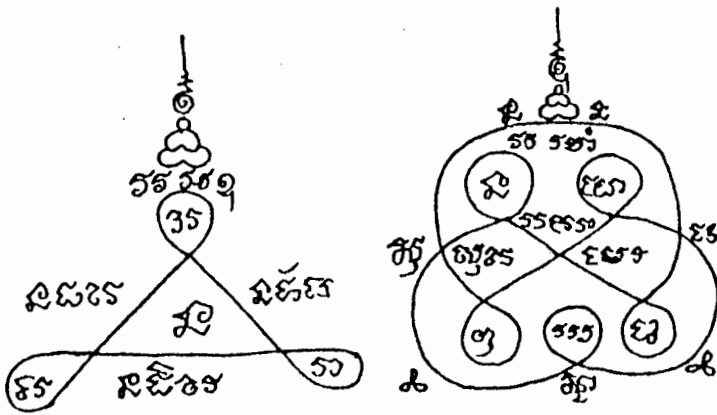
๕ ไฉนา ๖ ๗ ๘ ๙ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕

ยันต์น้ำเต้า นิยมสักที่หัวไหล่

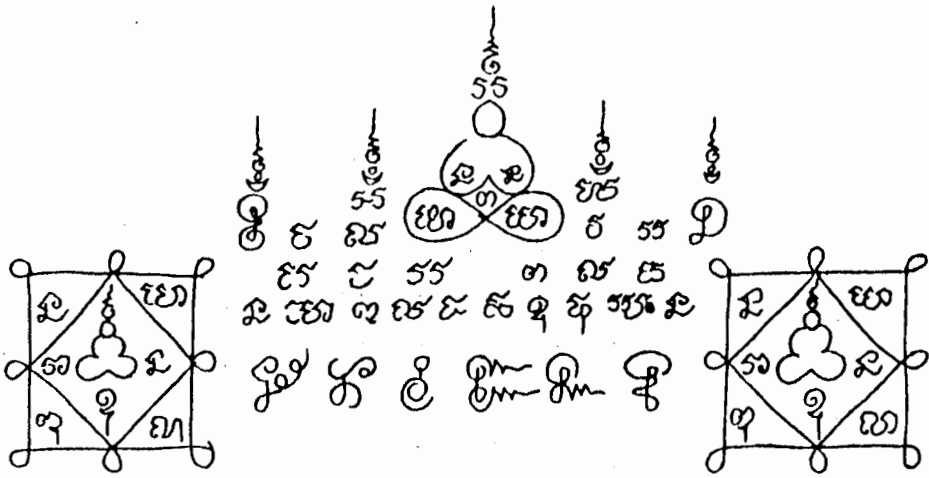
ยันต์อาจารย์ปลั่ง สักที่หลังเหนื่อสบก

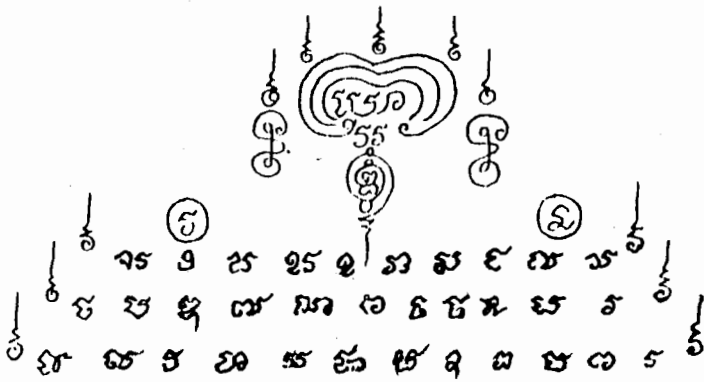
เครื่องหมายอาจารย์ชั้น สักที่ท้องแขนขวา ใต้ข้อพับ

ยันต์อาจารย์เหมือน วัดช่องครู สักที่ท้องแขนขวา ท่อนล่าง

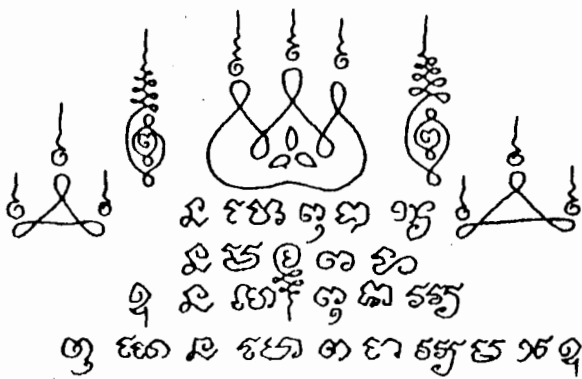

ยันต์หลวงพ่ोजง วัดหน้าต่ามนอก

ยันต์อาจารย์แก้ว คลองไผ่สิงโต

ยันต์อาจารย์ม้วน วัดท่าแพง

ยันต์อาจารย์ชาญชัย วัดไผ่โสมนรินทร์ สักที่กลางหลัง

รอยสักยันต์และนกอินทรี ด้านหน้า

รอยสักยันต์ ด้านหลัง

ภาพจาก วิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย

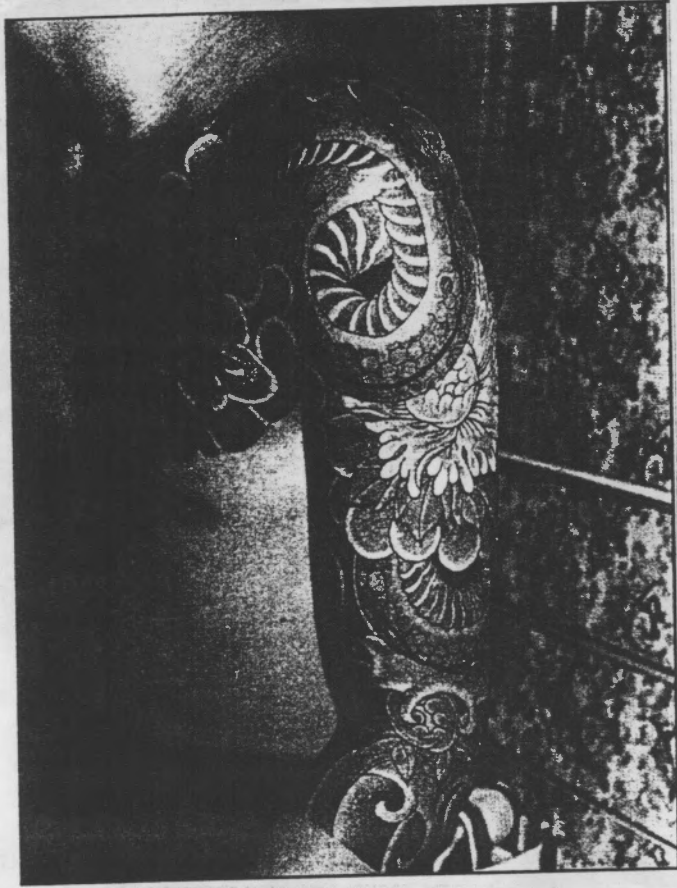
โอบล้อมทุกทิศ

รอยสักมังกรและข้อความ

ค. ตัวอย่างลายสักของญี่ปุ่น

รอยสักบนใบหน้าของหญิงชาวฮั่น

รอยสักครึ่งตัว

รอยสักเต็มตัว

รอยสักของหญิงสาวชาวญี่ปุ่น

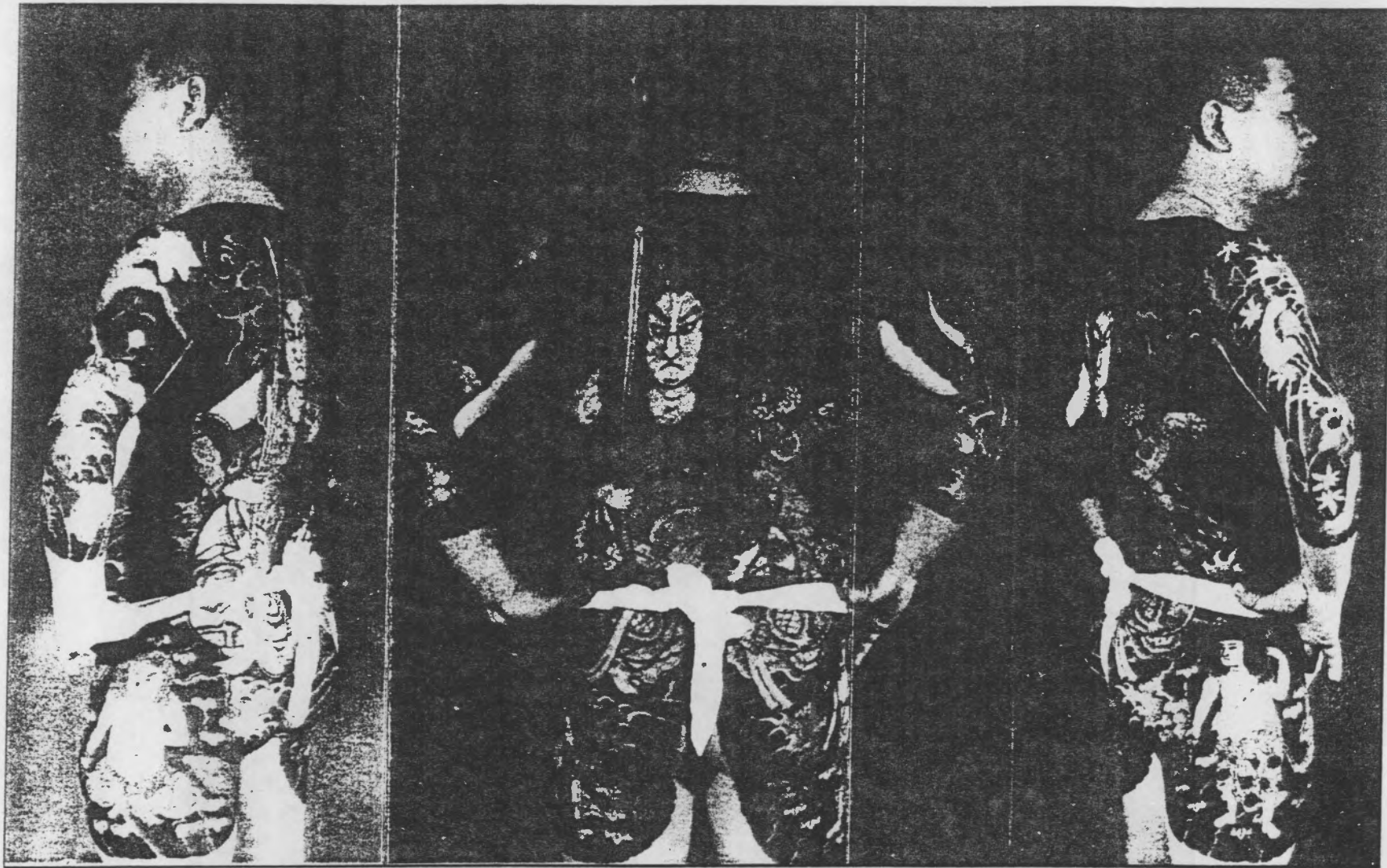
รอยสักของหญิงสาวชาวญี่ปุ่น

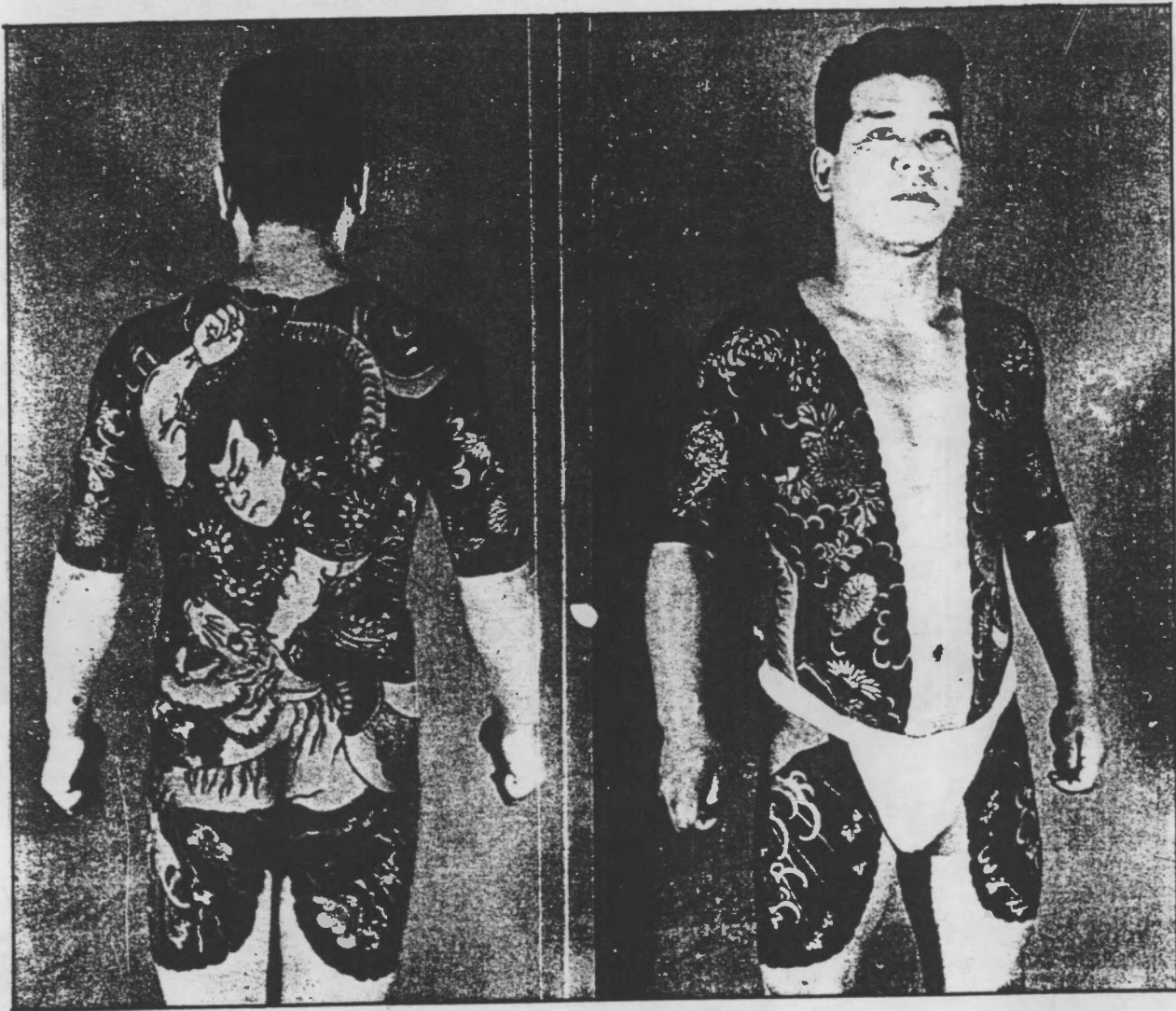
ภาพตัวละครในนิยายที่มีรอยสักบนร่างกาย

การสักที่หน้าอกและแผ่นหลัง

ลายสักเทพทูโต (อจลเทพ)

รอยสักรูปดอกเบญจมาศ ผลงานของโฮะริงะนะ

รอยสักรูปมังกรและรูปปลาการ์ตูนกับมนุษย์

รอยสักที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนา
ด้านหน้ามีรูปยักษ์

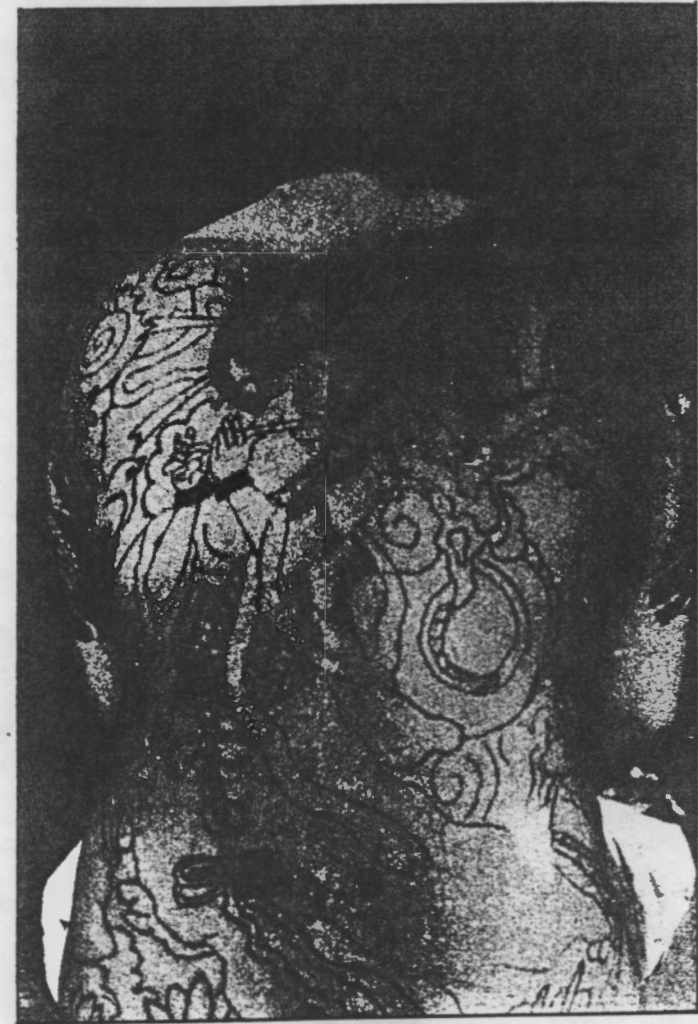
ผลงานสักฝีมือปรมาจารย์สัก โสะริงะเนะ

รอยสักรูปหญิงสาว ฝีมือ โสะริงะเนะ

รอยสักรูปหน้ากากโอะคะเมะและชิโยะโตะโกะ

รอยสักรูปนางฟ้า ไม่ปรากฏนามช่างสัก

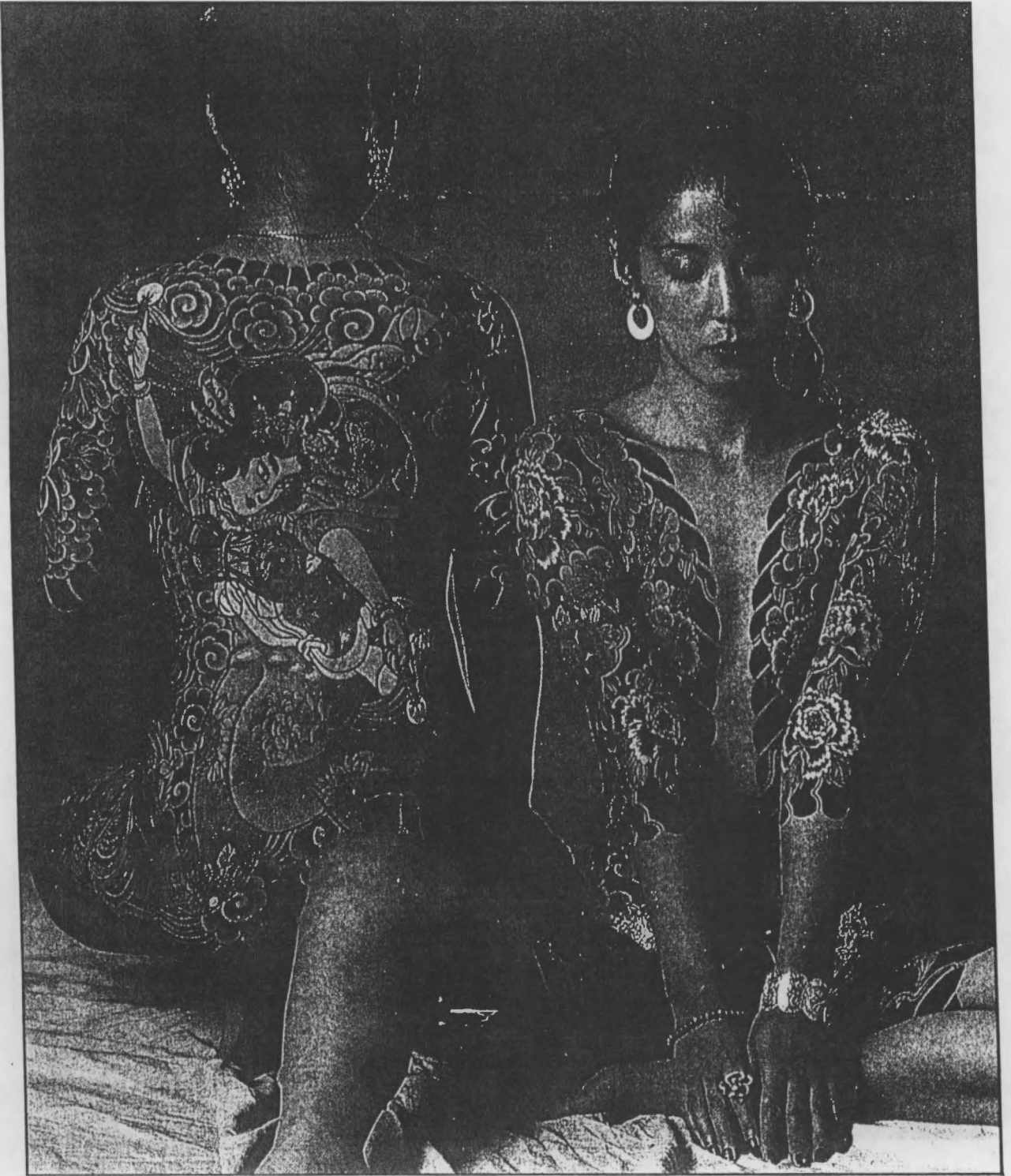

รอยสักรูปปลาทอง

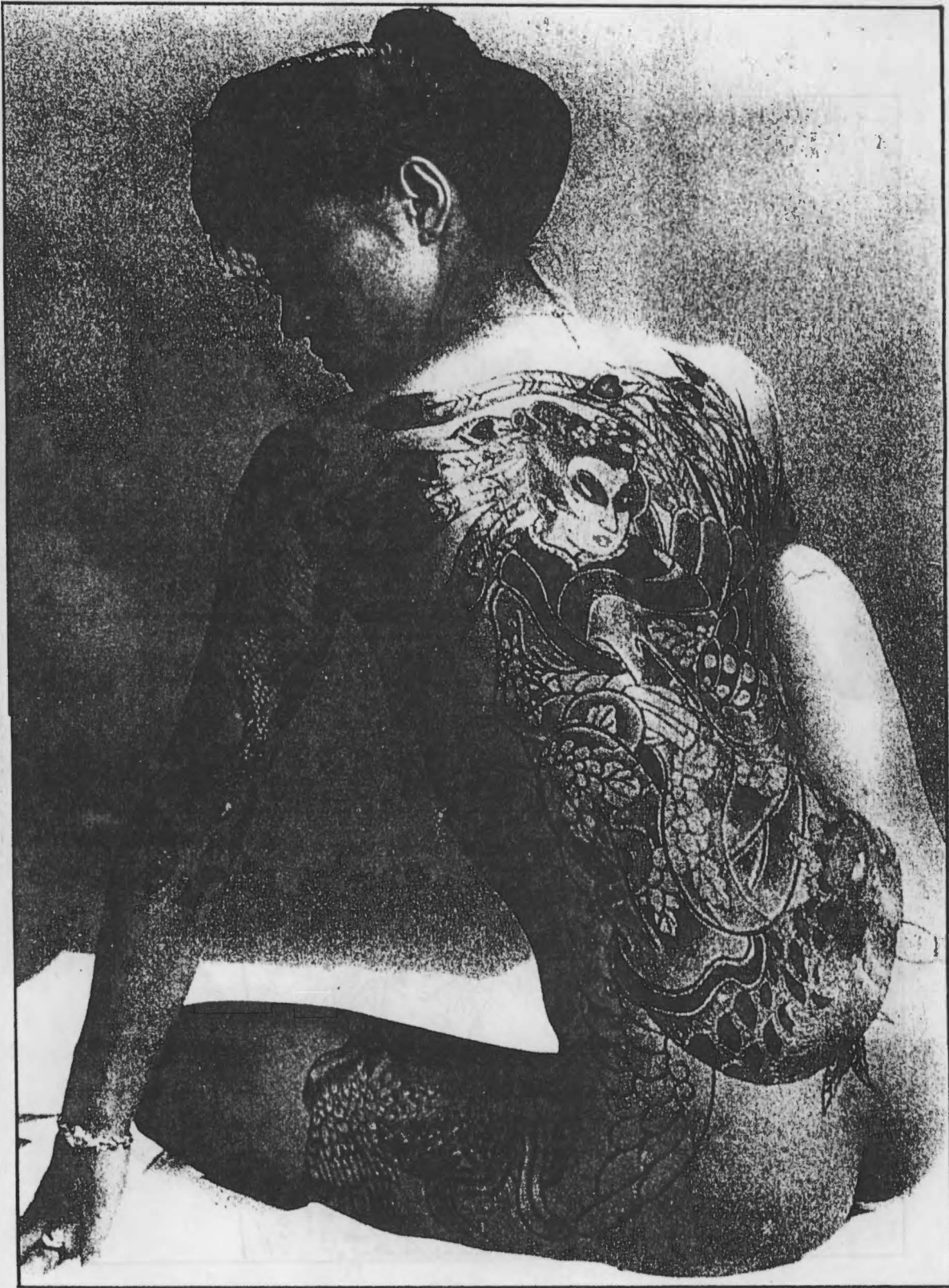

รอยสักบนหลังของชายชาวญี่ปุ่น

รอยสักของหญิงสาวชาวญี่ปุ่น

รอยสักของหญิงสาวชาวญี่ปุ่น

รอยสักบนหลังของหญิงสาวชาวญี่ปุ่น

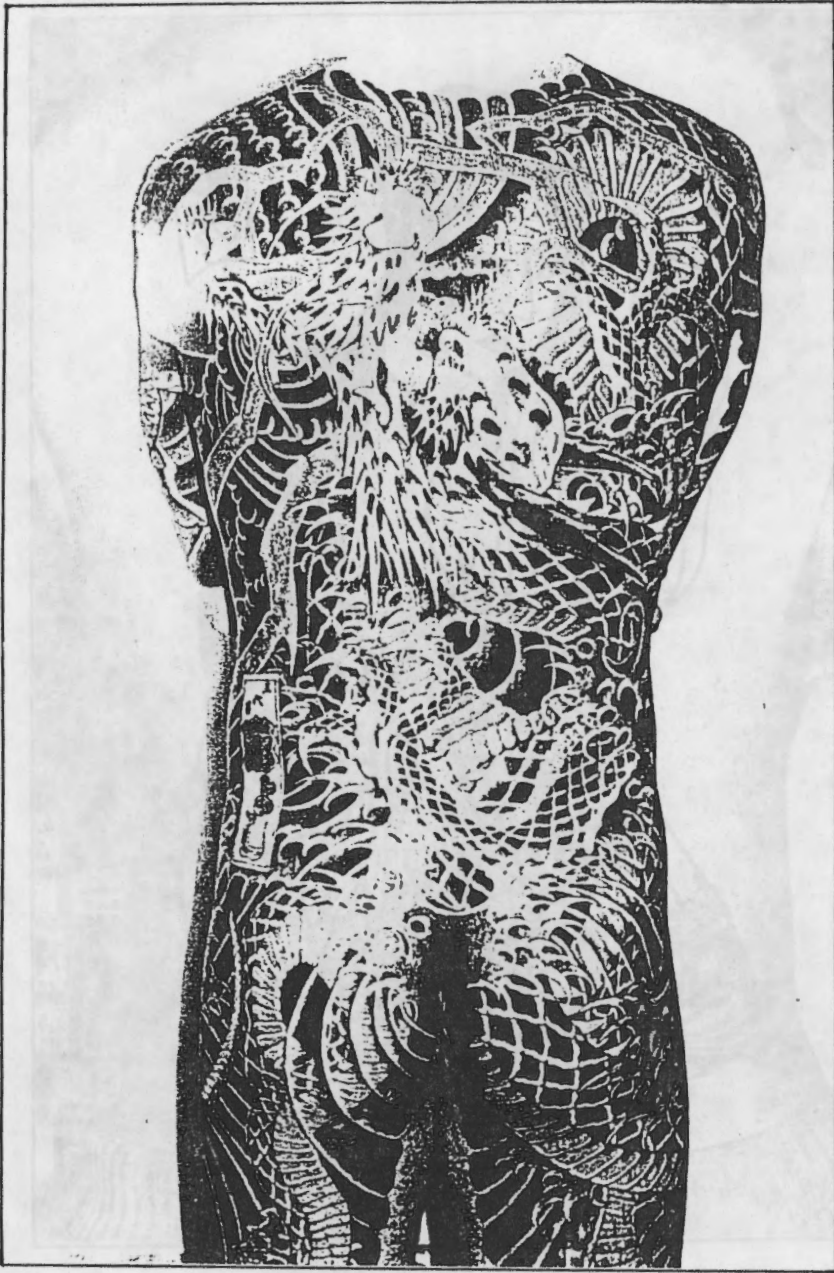
ลายสักวีรชนปราบมังกร ฝีมือ โตะริวะกะ

ลายสักตัวละครคาบูกิ ฝีมือ โสริโยะชิ

ลายสักฟุโดเมียวโอ (อจลเทพ) ฝีมือ กระชู่โอะ โอะงุริ

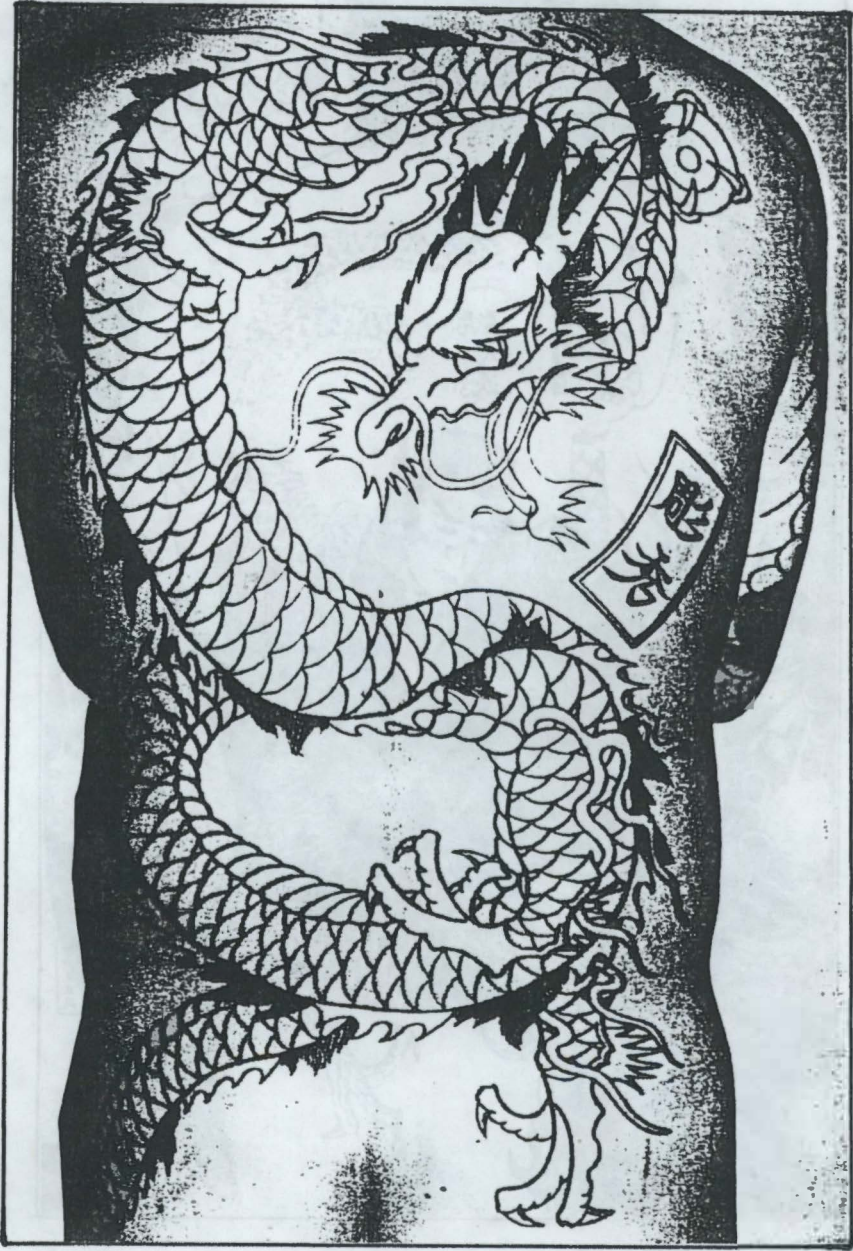
ลายสักมังกร ฝีมือ โสระวิยะทิ

ลายสักตัวละครคาบูกิ ฝีมือ คะซุโอะ โอะจิริ

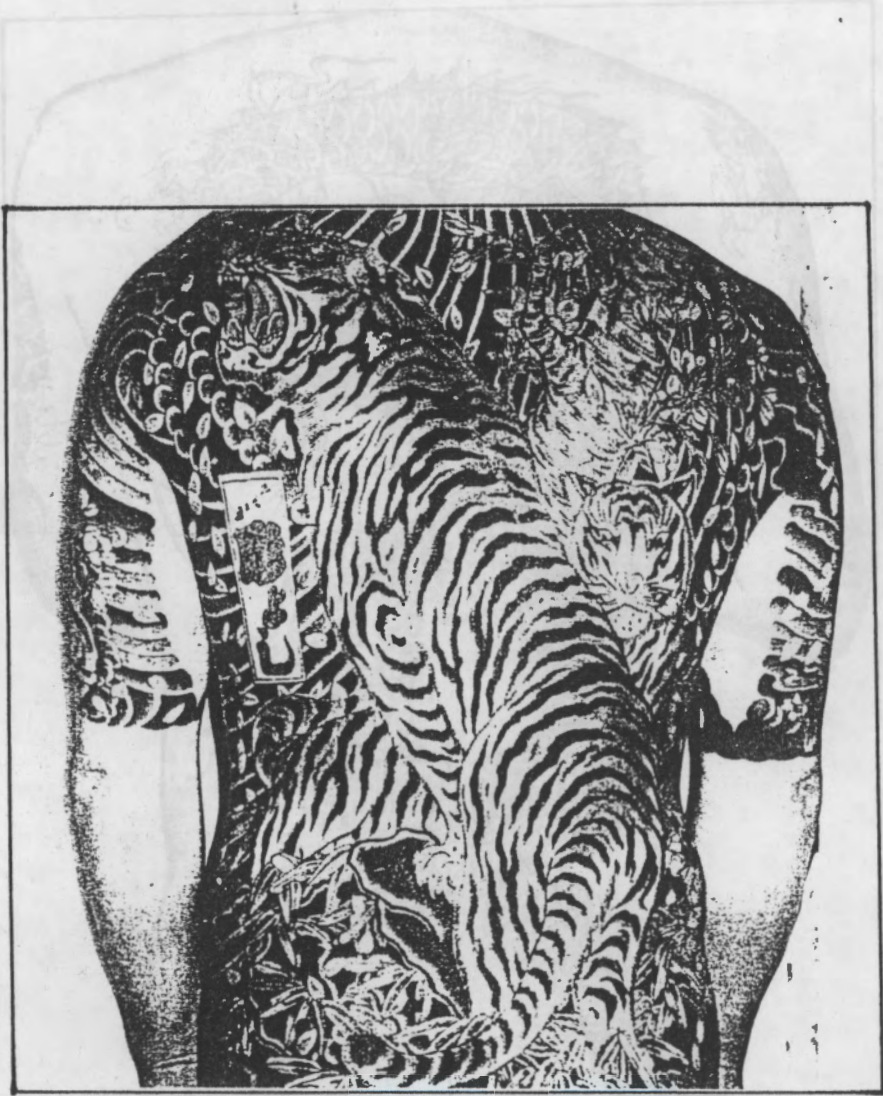
ลายสักวีรชนซึ่มังกร ฝีมือ คะซุโอะ โอะจิริ

ภาพร่างลายสักมังกร ฝีมือ คະชูโอะ โอะงุริ

ลายสักมังกรชั้นที่ 2 ฝีมือ คະชูโอะ โอะจุริ

ลายสักเสือโคร่ง ฝีมือ โหะริโยะชิ

รูปถ่าย สลักเรือน ๒๕๓๖ ราชบัณฑิตยสถาน

รอยสักเต็มตัวของชายชาวญี่ปุ่น

家傳真火箇
石郎阮小五

產
滄州石碣村の
能水の物と性勇挿
得る水晶蓋とありた梁山泊へ登り
求中王爺と名をせむ

ภาพตัวเอกในนิยายที่มีรอยสักบนร่างกาย